

Giới thiệu Chơi Game, Trói Đại Thần

Anh em của Đại Thần: “Chị dâu, Lão đại đã là người của chị rồi, chị không thể vô trách nhiệm như vậy chứ!”

Nguyệt Nguyệt phản nộ: “Ta chỉ mới sò có một tý... Mặc dù cảm giác cũng khá tốt... nhưng khẳng định là chưa hề ăn nha!”

Đại Thần cười nguy hiểm: “Nàng thật sự thấy không cần thiết phải có trách nhiệm với ta?”

Hiện tại rốt cục là nàng trói được Đại Thần hay là Đại Thần gài bẫy nàng đây???

Đọc truyện Chơi Game, Trói Đại Thần của tác giả trẻ Mèo Say Yêu Cà Phê để tìm hiểu diễn biến của câu chuyện trên.

Các bạn có thể đọc truyện Chơi Game, Trói Đại Thần full và download file prc của bộ truyện thuộc thể loại võng du này để đọc trên máy di động của mình

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

EDIT: A TỬ

Từ Nguyệt Nguyệt ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ trong quán cà phê gần trường học, nhìn ngả tư người đi đường vội vàng qua lại, mùa hè tháng sáu nóng bức vô cùng, nàng uống một ngụm cà phê đá, cảm giác nóng bức biến mất không ít. Cô với Trần Tuấn Kiệt yêu nhau đã một năm, hôm nay hân hẹn gặp cô ở đây, nói là có chuyện muốn nói với cô. Từ Nguyệt Nguyệt năm nay hai mươi tuổi, hiện tại đang học ĐH C ở thành phố B, năm nay là năm thứ hai. Trần Tuấn Kiệt năm nay hai mươi bốn tuổi, Từ Nguyệt Nguyệt trong một lần bạn bè tụ tập mà quen biết hắn, lúc ấy cảm thấy người này thoát nhìn cũng không tệ lắm, diện mạo tuấn lãng, người cũng có vẻ có vẻ biết quan tâm chăm sóc, cũng không phải loại người làm cho Nguyệt Nguyệt chán ghét, cho nên khi hắn theo đuổi cô, cô cũng đáp ứng rồi cùng hắn yêu đương thử xem.

Các học sinh đều nói nàng vận khí không tệ, tuy rằng Trần Tuấn Kiệt nhà cũng không có tiền, nhưng là hân đối với Từ Nguyệt Nguyệt vẫn vô cùng tốt.

Bất quá bởi vì hắn mới tốt nghiệp đại học, vừa đi thực tập ở công ty, cho nên thời gian có thể ở bên Nguyệt Nguyệt cũng không phải nhiều, nhưng là mỗi ngày đều gọi điện thoại cho Nguyệt Nguyệt thăm hỏi vài lần, quan tâm đến thân thể của cô. Nhắc cô trời rét phải mặc nhiều quần áo, nhớ rõ ăn cơm.

Nhớ rõ khi đó có một lần hơn mười một giờ khuya hắn gọi điện thoại hỏi cô đã ăn cơm chưa, Nguyệt Nguyệt nói có nhiều việc nên còn chưa kịp ăn cơm chiều, hắn cư nhiên nửa giờ sau liền mang theo một bữa tối xuất hiện ở dưới lầu nhà cô. Phải biết rằng chỗ ở của hắn cách chỗ của Nguyệt Nguyệt rất xa.

Lúc ấy Nguyệt Nguyệt lòng tràn đầy cảm động nghĩ, kỳ thật cùng người nam nhân này sống chung cả đời cũng không tồi. Bất quá cũng chỉ là cảm thấy cảm động mà thôi.

Nguyệt Nguyệt vẫn biết mình không yêu Trần Tuấn Kiệt, nhưng cô cũng không cảm thấy có vấn đề gì, bởi vì mẹ của Nguyệt Nguyệt thường xuyên nói với cô: tìm lão công không nhất định phải giống người trẻ tuổi các người nói là phải yêu oanh oanh liệt liệt. Mà chỉ cần hắn yêu người, mà người lại không ghét hắn là được rồi. Cảm tình là có thể chậm rãi bồi dưỡng, Từ Nguyệt Nguyệt cũng không yêu. Nhưng là nàng tin tưởng mẹ sẽ không lừa cô.

Bất quá thời gian ngọt ngào chỉ có nửa năm, càng về sau Trần Tuấn Kiệt càng ngày càng ít gọi điện thoại tới cho Nguyệt Nguyệt, có đôi khi thậm chí mấy ngày liền không gọi, từ vài ngày không gọi biến thành một tháng không gọi được.

Nguyệt Nguyệt hồi tưởng lại cô dường như có 3 tháng chưa từng gặp qua Trần Tuấn Kiệt rồi, gọi điện thoại cho hắn thì hắn luôn nói hắn đang bận, công ty sắp có hợp hành gì đó.

Thẳng đến đêm qua hắn chủ động gọi điện thoại cho cô hẹn hôm nay ở quán cà phê phụ cận trường học gặp mặt, lúc ấy Nguyệt Nguyệt có hỏi hắn sự tình gì, hắn bảo ngày mai gặp mặt nói sau, sau đó cúp điện thoại. Thời gian hẹn là hai giờ nhưng Từ Nguyệt Nguyệt một giờ rưỡi cũng đã ở trong quán cà phê chờ rồi, kỳ thật đối với lần gặp mặt này nguyên nhân trong lòng nàng đã hiểu được.

Người ta nói trực giác của nữ nhân là vô cùng chuẩn xác, dù sao mấy tháng này tình hình đều rõ ràng.

Khi Từ Nguyệt Nguyệt uống xong một ly cà phê, lại gọi mang thêm một ly cà phê nữa, Trần Tuấn Kiệt mới xuất hiện.

Có điều... vì sao hắn còn nắm tay của một cô gái khác? Từ Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu nhìn chủ nhân của cái tay kia. Một đầu tóc dài nhuộm thành màu đỏ như rượu, mặt trên còn có vẽ hơi hơi vênh lên, một đôi mắt được tô vẽ làm cô ta thoát nhìn cực kỳ mỹ hoặc, trên môi thoa son màu hồng nhạt lưu hành nhất hiện nay, tươi đẹp ướt át, làm cho nam nhân nhìn thấy sẽ nhịn không được muốn cắn lên hai cái.

Từ Nguyệt Nguyệt lại nhìn về phía nàng đáng người, quần áo màu trắng váy liền thân lộ lưng, chỉ có dây lưng tinh tế vắt ngang qua, lộ ra những đường cong quyến rũ trên cơ thể. Trần Tuấn Kiệt thân cao 1m8 cùng cô đứng chung một chỗ lộ ra vẻ thật đặc biệt, cô ta cao ít nhất cũng cỡ 1m7 đi.

Nhớ lại chính mình chỉ cao có 1m6, trước kia cùng Trần Tuấn Kiệt nắm tay cảm giác giống trẻ em nắm tay người lớn. Nghĩ đến đây Từ Nguyệt Nguyệt không phải không thừa nhận nữ nhân này thật sự rất mị hoặc.

Chính là không biết Trần Tuấn Kiệt đem cô ta đến là có ý gì? Cho dù muốn chia tay cũng không cần mang theo người mới cùng lúc xuất hiện ở trước mặt cô đi! Đây không phải là xem nhẹ cảm giác của cô sao?

Nghĩ đến đây Từ Nguyệt Nguyệt hơi cảm phiền. Trần Tuấn Kiệt mang theo người đàn bà kia đi tới chỗ ngồi của Từ Nguyệt Nguyệt sau đó vọt tới trước cô nói “Àch ~ Nguyệt Nguyệt thật xấu hổ ~! Trên đường bị kẹt xe! Không nghĩ tới người tới sớm như vậy.” Dứt lời sau liền lôi kéo người đàn bà kia ngồi ở phía đối diện với Nguyệt Nguyệt.

Cắt ~! Nàng nhìn không được ở trong lòng tự giễu nói: đây rốt cuộc là người nào a? Trễ tới một giờ, lại còn nói cô đến sớm. Nguyệt Nguyệt áp chế lửa giận trong lòng nhìn hắn và người đàn bà kia.

“Vị tiểu thư này là?” Cô tuy nói đoán được mục đích gặp mặt hôm nay, nhưng không biết hắn đem nữ nhân này đến là có ý tứ gì. Trần Tuấn Kiệt còn chưa kịp trả lời thì người đàn bà kia đã mở miệng. “Ta gọi là Lưu Vũ Phi, người chính là Từ Nguyệt Nguyệt đi? Ta có nghe Tuấn Kiệt đã từng nhắc tới người.” Ánh mắt của cô ta ở trên người Nguyệt Nguyệt quét một vòng, rồi hướng về phía Từ Nguyệt Nguyệt hèn mọn cười cười rồi nói ra.

Nguyệt Nguyệt thấy ánh mắt cùng gương mặt tươi cười của cô ta, trong lòng phần nộ chỉ cần một chút lửa liền có thể thiêu đốt đồng cô thành lửa lớn cháy lan ra, nàng lạnh lùng nhìn một chút nữ nhân ngồi ở bên cạnh Trần Tuấn Kiệt nói: “Người cười cái gì?”

“Ta cười Tuấn Kiệt trước kia thật không có mắt nhìn người, làm sao có thể coi trọng người vừa không có tiền, không có ngoại hình, mọi thứ đều bình thường còn là tiểu nha đầu.”

Cô còn vừa nói vừa dùng ánh mắt hèn mọn ở trên người Nguyệt Nguyệt đảo qua đảo lại hai vòng, nhất là ở bộ quần áo rộng thùng thình trên người Nguyệt Nguyệt dùng lại thêm hai giây sau xoi mói nói.

Nguyệt Nguyệt nghe được lời của cô ta, dưới mặt bàn tay dùng sức nắm thành quả đấm, như vậy mới có thể ngăn chặn phần nộ của chính mình. Nguyệt Nguyệt từ từ ổn định lại tâm tình của mình xong, bưng lên cà phê trên bàn nhấp một miếng sau đó hỏi hắn: “Trần Tuấn Kiệt đây là ý tứ của người sao?” hắn nhìn nữ nhân bên cạnh rồi nhìn nhìn Từ Nguyệt Nguyệt một chút, sau đó mở miệng: “Nguyệt Nguyệt, ta và Vũ Phi đã ở cùng một chỗ, cho nên chúng ta chia tay đi!”

“Ồ cùng một chỗ? Ta muốn hỏi người một chút hai người đã quen nhau bao lâu? Mà ở cùng nhau bao lâu?” Từ Nguyệt Nguyệt nghe lời nói đúng lý hợp tình của hắn, nhìn không được muốn đem cà phê trên tay hất lên hắn.

“Từ tiểu thư, ta cùng Tuấn Kiệt quen nhau cũng gần nửa năm rồi, mà chúng ta chính thức ở chung cũng đã ba tháng, Tuấn Kiệt hiện tại cũng không thương người, người vì sao còn muốn hỏi đến vấn đề này?” Lưu Vũ Phi vuốt vuốt tóc trên trán hướng Trần Tuấn Kiệt cười cười. “Tuấn Kiệt ~ ta nói như vậy đúng chứ?” hắn nheo nheo cái mắt của cô ta, cười nói “Đúng rồi ~ người đúng là tiểu yêu tinh.”

Nguyệt Nguyệt nhìn trước mắt hai người ở nơi này tình chàng ý thiếp, cảm giác một màn này thật đúng là TMD châm chọc mà!

Cô hiện tại đúng là không thể cùng nam nhân kia ba mặt một lời nói cho rõ, mặc dù chính mình không thương hắn, nhưng là cũng không rộng lượng đến mức có thể chịu được người đàn bà kia làm cho nhục nhã đi?

Nguyệt Nguyệt vừa định mở miệng giáo huấn người đàn bà kia, kết quả người ta đã nói một câu, nàng muốn đi toilet để cho bọn họ tự mình nói chuyện, sau đó liền xoay người đi ra.

Ngay từ lúc bắt đầu Nguyệt Nguyệt đều không có cơ hội phản kích, tức giận Nguyệt Nguyệt nghiêng rằng. Nguyệt Nguyệt nhìn người đàn bà kia bộ dáng tao nhã rồi đi, cô quay đầu phần nộ nhìn chăm chăm nam nhân ở trước mắt. “Người đã ở cùng cô ta ba tháng, thế mà hôm nay mới đến cùng ta nói chia tay có phải quá muộn không?”

“Thực xin lỗi, ta thật sự thích cô ấy!”

“Các người làm sau quen biết?”

“Chơi game online mà quen biết, ta từng nói người cùng chơi với ta, nhưng là người luôn lấy việc học tập mà cự tuyệt, ở trong trò chơi gặp được cô ấy, ta cùng cô ấy ở cùng một chỗ cuộc sống rất vui vẻ.”

Trần Tuấn Kiệt không nói ra là cha của Lưu Vũ Phi là ông chủ công ty của hắn, hắn và Lưu Vũ Phi ở cùng một chỗ ít nhất có thể giảm đi mười năm phần đầu, mà ở cùng một chỗ với Nguyệt Nguyệt thì không có gì cả, chỉ có thể trách Nguyệt Nguyệt không có người cha như Lưu Vũ Phi.

Nghe được câu nói không biết xấu hổ của nam nhân đối diện, tay Nguyệt Nguyệt ở dưới bàn dùng sức nắm thành quả đấm, móng tay cắm sâu vào trong lòng bàn tay mà không biết, phần nộ đã làm cô không cảm giác được đau đớn. “Chỉ sợ đây không phải là lý do người chia tay với ta? Nếu ta vừa không nhìn lầm, vị tiểu thư kia trên người trang phục và phục sức đều là hàng hiệu số lượng có hạn, lấy tiền lương của người có thể mua nổi sao?”

Người nam nhân trước mắt này thật đúng là đem mình trở thành tiểu hài từ ba tuổi dễ bị lừa gạt. Đến lúc này lại còn vì hành vi của mình mà kiểm soát.

Trần Tuấn Kiệt nghe Nguyệt Nguyệt nói một câu đã nói trúng mấu chốt của sự tình, hần hung ác trực tiếp phản kích: “Đúng vậy, nhà Vũ Phi đúng là có tiền, cha của nàng là ông chủ của ta, hơn nữa hần nói, chờ ta cùng Vũ Phi kết hôn xong có thể cho ta từng bước tiếp nhận sự nghiệp của hần, mà ta có phần đầu mười năm chưa chắc đã đạt được?”

Trần Tuấn Kiệt cũng không có cảm giác mình có cái gì sai, xã hội bây giờ chính là như vậy, người tiến lên chỗ cao, nước hướng chỗ thấp chảy! “Hơn nữa Vũ Phi là một cô gái ôn nhu xinh đẹp, cùng cô ấy ở chung một chỗ có cái gì không tốt? Trước kia ở cùng người ta cảm thấy rất mệt mỏi.”

Trần Tuấn Kiệt cảm giác mình trước kia cùng Từ Nguyệt Nguyệt rất mệt, hần kỳ thật cũng biết Từ Nguyệt Nguyệt không thương chính mình, đối với chính mình chính là cảm động mà thôi, hần trước kia nghĩ đến chỉ cần hần cố gắng yêu cô, như vậy cô sớm muộn gì có một ngày sẽ yêu mình, nhưng là vẫn luôn là chính mình đơn phương trả giá, quan tâm cô, trân trọng cô, mà hần mới ra xã hội lại gặp phải một chút vấn đề, cô căn bản là không giúp được hần.

“Ở bên ta mệt như vậy vì sao còn muốn ở? Người trực tiếp cho ta biết chia tay không phải là được sao? Ta Từ Nguyệt Nguyệt tuy rằng không xinh đẹp như cô ta, cũng không có tiền, nhưng cũng không phải không ai muốn chứ?” TMD Từ Nguyệt Nguyệt nhin không được ở trong lòng niệm lên Tam Tự kinh, như vậy chính mình dường như còn cần cùng hần ở cùng một chỗ sau, vốn bởi vì không có yêu hần nên một chút áy náy cũng bởi vì nghe xong những lời này của hần mà tan thành mây khói.

“Người dựa vào nữ nhân còn chưa tính, như thế cũng đem đưa đến trước mặt ta khoe ra cái gì? Cho ta xem cái gì? Nhìn xem chính mình không có tiền? Nhìn xem chính mình không xinh đẹp? Nhìn xem xung quanh chính mình không có một người nào, không có một người cha giàu có? Trần Tuấn Kiệt người thật sự chính là càng ngày càng làm cho ta xem không nổi a.” Từ Nguyệt Nguyệt mặt lạnh đứng lên, xoay người chuẩn bị rời đi. Vừa mới xoay người liền nhìn thấy Lưu Vũ Phi đi toilet đã trở lại. Cô ta trào phúng nhìn một chút Từ Nguyệt Nguyệt châm chọc “Tuấn Kiệt dựa vào nữ nhân thì thế nào? Ta thích để hần dựa vào, còn người? Người có bản lĩnh cũng đi tìm một người giàu có để dựa vào cho ta xem? Cũng không nhìn lại một chút đáng người chính mình kia, Tuấn Kiệt trước kia ở cùng người thật đúng là đã không có mắt lại mắt cả mặt mũi.”

Nguyệt Nguyệt lúc này nhìn Lưu Vũ Phi trên mặt lộ vẻ tươi cười, nàng phẫn nộ tới cực điểm, bắt quả chỉ thế mà thôi, không nghĩ tới còn có thể bị hai người làm nhục nhả đến nước này. Thật là chú có nhãn nhin nhưng thím cũng không thể nhin. Hừ ~!

Nghĩ đến đây Từ Nguyệt Nguyệt đột nhiên xoay người, tay nắm lên cổ áo somi Trần Tuấn Kiệt, vẻ mặt khinh miệt nhìn hần “Trần Tuấn Kiệt lời hai người các người nói ngày hôm nay, ta có thể nào cũng phải chơi game và trong game gặp lại hai người các người. Đến lúc đó trong game nhìn xem người dựa vào nữ nhân này lợi hại, hay vẫn là ta đến lúc đó lợi hại.” Nói cho hết lời xoay người rời đi đi ra ngoài. Phía sau truyền đến tiếng người đàn bà kia kêu gào “Từ tiểu thư, hen gặp lại trong《Phá Thiên》, nhớ kỹ chúng ta ở tuyến 2 chờ người, ha ha ta còn thật sự là chờ mong nhìn người như vậy có thể hay không tìm được một người giàu có để dựa vào. Nha ~ đúng rồi! Bỏ tiểu thư ở trong game tên < lạc vũ phi phi > a.”

Nghe xong lời nói của người đàn bà kia..., Nguyệt Nguyệt đột nhiên dùng ánh mắt thương hại nhìn thoáng qua Trần Tuấn Kiệt, tuy rằng người đàn bà kia có tiền, nhưng là về đức hạnh aiz...!!

Ra khỏi quán cà phê Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu nhìn nắng hè chói chang, mặt trời chói chang, đột nhiên cảm thấy sự đời thật sự treu người aiz...~! Nàng vừa rồi vì sao lại xúc động như vậy đâu? Không nghĩ tới chính mình cứ nhiên lại chạy tới khiêu khích người ta, còn cùng người khác nói muốn tìm người giàu có trong trò chơi để dựa vào. Nếu những lời này bị mẹ nghe được, không biết sẽ dạy dỗ mình như thế nào đâu.

Quên đi, đi về hỏi mọi người trong phòng một chút rồi tính tiếp! Lắc đầu, Từ Nguyệt Nguyệt hướng trường học đi đến. Mà lúc này ở một góc sáng sủa trong quán cà phê ngồi có một nam nhân nhìn bóng lưng Nguyệt Nguyệt rời đi, đưa tay sờ sờ cằm, lộ ra ánh mắt hứng thú. Nguyên lai là cô! ! Thật sự là chó ngáp phải ruồi, tìm lâu như vậy không tìm được, lại vô tình gặp được, quả không uổng công đến đây. Dáng vẻ phẫn nộ cũng y như trước kia! Nhớ đến cuộc nói chuyện của 3 người vừa rồi. Người giàu có? ? Hần như có suy nghĩ gì nhìn một chút laptop trên bàn, trên màn hình máy vi tính đang hiển thị màu vàng của trang chủ game ~! e là sắp tới cuộc sống của hần sẽ rất thú vị đây ~!

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Mới Vào Trò Chơi

Dịch : MÈO HOANG TIỂU THU

Ra khỏi thành giết quái thú. Bảo Nhi nhìn thấy Nguyệt Nguyệt đang tỏ ra vô cùng hứng thú với vẻ ngoài của mình, vội chạy nhanh tới bàn, cầm lấy một chiếc hộp dài khoảng 1 mét đưa cho Nguyệt Nguyệt. Nguyệt Nguyệt ngay lập tức mở cái hộp đó ra, trong ấy là một chiếc răng nanh màu xanh lam, cái vật này dùng thế nào nhỉ? “Chúng ta mua nó lúc quyết định sẽ chơi trò chơi này, đây vốn là mua cho cậu, ai ngờ lúc vừa nhìn thấy cái này, cậu ngay lập tức phán câu không thêm chơi, hại tớ phải để nó mọc meo trong xó”. Nhìn vẻ mặt của Nguyệt Nguyệt vẫn tỏ ra mờ mịt không hiểu gì hết, Bảo Nhi liếc mắt một cái, rồi thờ dãi nói “Bộ cậu không hề phát hiện lúc chúng ta chơi trò chơi này đều mang theo một cái vô tuyến điện hả? Cái răng đó kỳ thật chính là vật dùng để khống chế biểu tình của nhân vật trong trò chơi cũng là máy cảm ứng khí dùng để cảm nhận các động tác. Hơn nữa, tớ nói cho cậu nghe, máy cảm ứng này rất lợi hại đó nha, có thể đánh chữ, lựa chọn giọng nói và biểu hiện động tác của thân thể, nói chung nó giúp chúng ta có khá nhiều lựa chọn khác nhau. Nếu không có vật này, thì lúc nói chuyện ở chỗ đông người âm ỉ muốn chết, sao nghe ra được là ai muốn nói gì với ai chứ”. Thú thật thì Nguyệt Nguyệt vốn là đứa tối dạ, nghe giảng hồ đồ đại, công ty HJ đang bí mật nghiên cứu cách làm cho tin tức tồn tại trong không gian game online,

nếu thành công đây chính là cái cách rất lớn đó nha. “Máy cảm ứng là cái gì?”. Trên mặt của Nguyệt Nguyệt biểu hiện rõ suy nghĩ không cách nào tin nổi, cảm vật đó nằm trong tay, lòng thầm nghĩ, trò chơi này có thể chơi như vậy hả? Tuy nói là có thể không chế biểu tình của nhân vật trong trò chơi, sau đó là không chế giọng nói, cùng một số động tác đơn giản, nhưng so sánh với việc điều khiển nhân vật bằng bàn phím thì đây thực sự là một bước tiến vượt bậc. Mà nhân vật có biểu tình trông cũng sinh động hơn nhiều chứ, đây cũng là nguyên nhân khiến game này hiện đang là game hot nhất. Bảo Nhi khinh bỉ nhìn Nguyệt Nguyệt, phải trải qua một khoảng thời gian dài như vậy, mới phát hiện ra ưu điểm của nó sao? Giúp Nguyệt Nguyệt lau mồ hôi và cài máy cảm ứng vào chỗ thuận lợi, thuận tiện đóng luôn tài khoản của nàng lại. Bởi vì máy cảm ứng này dù sao vẫn là sản phẩm đang trong quá trình phát triển nên vẫn còn nhiều hạn chế. Một máy cảm ứng chỉ dùng được với một computer, nên giả dụ nếu computer đó chưa kịp khóa tài khoản lại mà đã bị đánh mất thì sao? Xin chúc mừng bạn, lúc đó bạn sẽ phải mang máy cảm ứng của mình tới công ty HJ, tìm bộ phận kỹ thuật để chuyển hoá máy cảm ứng, rất chi là lằng nhằng và rắc rối. Nên tóm lại cẩn thận vẫn hơn. Nguyệt Nguyệt cùng Bảo Nhi cũng chỉ biết một chút về trò chơi này, nhưng thấy rất là hay ho nên vội chạy đi đăng ký rồi download game đó về. Sẵn tiện, hai người cũng đã chạy một vòng đi gặp gỡ mấy tay mới nhập môn như mình và vô diễn đàn hóng tin tức. Đột nhiên, trên màn hình hiện lên một dòng chữ “đại khu Phong Vân bài hành bảng” [1], vội nhấp chuột vào xem. Bảo Nhi đã báo điện báo của nàng nằm ở chỗ nhị khu, nên nàng cũng muốn mở “điện tín nhị khu Phong Vân bảng” [2] ra xem. Trên màn hình hiện rõ ràng: Điện tín nhị khu Phong Vân bảng phân biệt cấp bậc của các nhân vật theo của cải và PK [3]. Nguyệt Nguyệt liếc nhìn một chút, hạng nhất là một người có tên “Huyết Sắc Mị Hoặc”, đứng đầu tuyệt đối. Nguyệt Nguyệt không tránh khỏi sự cảm khái, người này thực trâu bò. Người đứng nhất bảng xem ra khá phở trương. Cấp bậc (hay còn có nghĩa là level) hiện tại của hắn là 93, người đứng thứ hai là “Đương Thành Phi Tương” thua hắn tận bốn cấp bậc. Còn một cô gái tên là “Lạc Vũ Phi Phi” xếp hạng thứ hai mươi trên bảng của cải. Bảng xếp hạng điểm danh những người đứng đầu tới số 50 là hết. Đột nhiên Nguyệt Nguyệt nhìn thấy nhân vật xếp thứ mười lăm trên bảng xếp hạng là Liễu Thôi Tuyết lấy tên hiệu là “Tuyệt Vực Mị Cơ” level 84 đang ở trong phòng ngủ cùng một nhóm các cao thủ, tất cả họ đều là bạn của nàng. Chợt nghĩ ra, không biết Thôi Tuyết có biết Lạc Vũ Phi Phi không, cho nên Nguyệt Nguyệt lên tiếng hỏi chuyện “Tuyệt, cậu có biết Lạc Vũ Phi Phi không?”. Thôi Tuyết nghe thấy Nguyệt Nguyệt hỏi vấn đề này máy nhủ lại, nói một tràng “Cậu hỏi về cô gái đó làm gì? Nếu cậu có chơi trò chơi này mà thấy cô ta thì hãy tránh xa ra một chút. Và nếu có bị người ta khi dễ nhớ kêu chúng tớ. Nhóm của Bảo Nhi đều luyện tới level 80 rồi, mặc dù vẫn ở trong khu vực hỗn tạp không thể tính là siêu mạnh, nhưng cũng không dễ để kẻ khác bắt nạt”. “Ai cha, nếu mình mà tham gia trò chơi này thế nào mà chẳng chạm mặt với Lạc Vũ Phi Phi, cô ta chính là bạn gái của Trần Tuấn Kiệt, mình phải cách xa cô ta ra thì làm sao mà báo thù?”. Nguyệt Nguyệt bắt đầu dĩ nghĩ, hơn nữa mình có đồng ý tránh xa cô ta chắc gì cô ta đã không khiêu chiến với mình. Bảo Nhân Hòa Đình thấy vậy không khỏi sùng sốt, không ngờ nói cô gái cầu kết với Trần Tuấn Kiệt cư nhiên là cô gái bị các nàng ghét nhất. Hơn nữa xem ra, trong trò chơi này, người kết hôn với Lạc Vũ Phi Phi chính là Tiểu Sài Tam Thiếu Gia Trần Tuấn Kiệt kia. Nghĩ đến đây Bảo Nhân Hòa Đình thật muốn đi tìm cái tên tiểu tử Trần Tuấn Kiệt đó hành hạ trăm ngàn lần tới chết thì thôi. “Nguyệt Nguyệt, đừng khổ sở, tớ sẽ giúp cậu giết chết hai đứa khốn không ra gì đó, xem bọn nó sau này còn dám khi dễ người khác nữa hay không. Tớ thật muốn biết cô gái đó lợi hại đến mức nào? Dám dùng tiền để áp bức người khác, có bản lĩnh hãy dùng tiền mà đến dọa chúng ta đây này”. Bảo Nhi tức giận bắt bình an ủi Nguyệt Nguyệt. Bảo Nhi ở trong trò chơi này có thể coi như đại gia có tiền, chẳng qua là không thêm chấp loại con gái chỉ giỏi phách lối như cô ta thôi. Hơn nữa, gia tộc Bảo Nhân cũng là một gia tộc có địa vị và rất nổi tiếng, nếu cô gái kia dám dùng tiền để so với Bảo Nhi thì đúng là không cách nào sánh bằng. “Nhưng điều tớ muốn nói chính là tớ không có tiền? Biết tìm đâu ra một gia tộc có tiền mà chịu cho mình dung thân đây?”. Nguyệt Nguyệt tiện tay vớ lấy cái gương trên bàn chiếu vào gương mặt thanh tú của mình, nhìn gương mặt nàng nhìn là biết ngay không thể nào là người giàu có được. Bi kịch thật! (PC: ơ, sao thanh tú lại ko giàu??? *ngơ ngác*)

Thôi Tuyết cùng Bảo Nhi trên trán nổi đầy những đường đen xi, con nhỏ này thật là quá đáng, chả phải nó có ông và cha rất giàu có đấy hay sao? Không đi xin người nhà mà lại đi vay lãi ở ngân hàng đúng là đồ ngốc. “Tớ đã lỡ nói là sẽ bỏ qua cho hai người bọn họ. Nhưng tớ thật không cam lòng, không cam lòng chút nào, vì sao chứ? Vì sao hai người đó có lỗi rành rành như vậy mà vẫn đối với tớ kiêu ngạo quá đáng thế nhỉ?”. Nguyệt Nguyệt không cam lòng ngửa mặt lên trời, la hét văng trời xanh, khiến cho mấy cô bạn thấy vậy đều run run. Nguyệt Nguyệt lúc này cũng đã download xong game rồi, trang bị cũng đầy đủ hết rồi, vào game chơi đã tính sau, những vấn đề lo lắng cứ quẳng đấy. Trong phần lựa chọn nhân vật, Nguyệt Nguyệt lựa chọn nhân vật Tú Nhã của phái Điểm Thương, là con gái của chương môn nhân phái Điểm Thương, đồng thời cũng được mệnh danh là một trong tam đại mỹ nhân của võ lâm, tính tình thông minh lanh lợi, sử dụng kiếm. Phía dưới phần giới thiệu của nhân vật Tú Nhã còn đề: sử dụng nhân vật Tú Nhã, thuộc tính võ công là hỏa, tuyệt kỹ là năng lực hồi sinh, có thể làm sống lại cấp bậc của quái vật và sai nó giúp mình chiến đấu, kỹ năng càng cao khả năng triệu hồi quái vật và năng lực hồi sinh càng lớn. Nguyệt Nguyệt lựa chọn xong phần nhân vật chuyển sang lựa chọn thuộc tính, tự do hoạt động trong năm giới. Thuộc tính nguyên thủy là: thể chất 9+HP32, nhanh nhẹn 12+MP30, trí lực 9+SP120, còn thừa 5 điểm được thưởng Nguyệt Nguyệt muốn nghiên cứu cách để có thể gia tăng thời gian tham gia trò chơi, nhưng thực sự đã nghiên cứu nửa ngày mà không ra, đành nghe theo lời Thôi Tuyết đem số điểm thưởng đó thêm vào điểm thể chất, dựa theo cách nói của Thôi Tuyết thì làm như vậy có nghĩa là tự bảo vệ mình ‘giang hồ hiểm ác, mình chém người thì được, quyết không để người ta chém mình’. Máu nhiều chính là ưu thế, dù không đánh lại được người ta, nhưng nhiều máu thì tỷ lệ chạy trốn cũng cao hơn. Sau đó chính là vấn đề đặt tên, Nguyệt Nguyệt đầu tiên lựa chọn tên là “Lam Nguyệt” nhưng hệ thống trả lời rằng tên này đã được sử dụng. Đành chuyển hướng lựa chọn tên “Hồng Nguyệt” kết quả vẫn là tên đã tồn tại. Cuối cùng Nguyệt Nguyệt lựa chọn tên là “Lam Nguyệt Lệ” thì mới có thể sử dụng. Nguyệt Nguyệt đăng nhập vào trò chơi, phát hiện nàng được sinh ra trong một vì sao bên trong một thạch đình. Bên ngoài mọi người lui tới đi qua đi lại cũng rất nhiều, trông đều hết sức chậm rãi. Rõ ràng nàng nhớ Thôi Tuyết bảo vừa mới bắt đầu nhân vật của mình đã có thể chạy được rồi, nhưng sao bây giờ lại chỉ có thể đi nhỉ? “Bảo Nhi à, vì sao tớ không thể chạy thế? Ta đem cái răng kia nhún thế nào cũng vô dụng, vẫn là không thể chạy”. Nguyệt Nguyệt giằng co nửa ngày không hiểu ra sao. Bảo Nhi suy nghĩ một lát sau đó hỏi Nguyệt Nguyệt “cậu cấp mấy rồi?” “Tớ vừa mới tiến vào, đương nhiên là cấp 1”. “À, vậy không thể chạy đâu, trò này phải đến cấp 2 mới có thể chạy, cấp 10 có thể nhảy, cấp 40 mới được ngồi xuống, cấp 50 mới có thể bay. Hắc hắc, còn có ...” Bảo Nhi nói tới đây thì khóe miệng treo một nụ cười tà ác. “Còn có cái gì nữa? Nói hết đi đừng có ngáp ngừng kiêu này được không?” “Còn có một chuyện rất hay đó là cậu đến cấp 50 mới có thể lập gia đình và sinh con. Muốn kết hôn thì đến Phá Thiên Lý kết hôn rồi sinh đứa nhỏ, và có thể mang đứa nhỏ đi đánh quái thú và tăng cấp bậc. Nhưng với tình hình trước mắt, người có thể thành công trong việc sinh ra một đứa bé vẫn chưa có. Nhưng cũng vẫn có rất nhiều người đi làm nhiệm vụ nhân duyên, cần có một đứa bé để chơi đùa nên họ đến chỗ hệ thống yêu cầu kết hôn này để đùa chơi cho vui”. Nguyệt Nguyệt nghe đến đó không tránh khỏi sự kinh ngạc, hóa ra trò chơi mà cũng có thể sinh con. Đúng lúc này, Nguyệt Nguyệt phát hiện ra trên kênh thể giới xuất hiện một dòng chữ màu lam. (Tại Phá Thiên Lý, cấp năm mươi phát ngôn có màu màu lam, cấp sáu mươi là màu xanh đậm. Cấp bảy mươi màu tím, tám mươi màu cam, chín mươi cấp là màu vàng. Việc phát ngôn này mỗi khu vực đều có, nhưng tại Phá Thiên Lý, nhân vật từ cấp 50 trở lên mới có thể phát ngôn trên kênh thể giới). (PC: chú thích 1 chút cho dễ hiểu, ý câu này là các nhân vật đều được phép phát ngôn bình thường, màu của câu nói sẽ theo cấp bậc, nhưng để phát ngôn trên kênh thì phải từ cấp 50 trở lên)

Cuộc nói chuyện đó diễn ra giữa Lạc Vũ Phi Phi (tên có nghĩa là mưa bay bay) và đối thủ. Cô ta cao giọng, kiêu ngạo mắng: “Hồ Điệp Ngao Mạn (tên này có nghĩa là bướm bướm kiêu ngạo) đồ đệ tiện nhà ngươi, còn muốn chạy sao? Mới bị giết có một lần mà đã sợ rồi hả? Có bản lĩnh thì đừng có chạy.” Xung quanh là rất nhiều bàn dân giang hồ đang hóng hót. Ca Đà Tương Du (tên có nghĩa là anh trai làm tương): a a ~ mọi người mau ra đây xem a, nữ sát thủ lại xuất hiện! Tỷ Mại Tương Du (tên có nghĩa là chị gái bán tương): Tiểu đệ à! đừng lau đao nữa, nó mòn bây giờ, ngươi chi là đồ yếu đuối mà

thời. Hòa Thượng Tối Ái Phiêu Nhu (tên này có nghĩa là hòa thượng yêu nhất là sự dịu dàng): Nữ sát thủ vì sao lại giết đệ nhất mỹ nữ? Chẳng lẽ có nguyên nhân gì không thể cho mọi người biết? Hắc hắc... Bé Con, Tủi Ta Có Kẹo Này: Xin chào mọi người, đây là Bát Quái giải trí xã, xin hãy để phóng viên mã số 03 ta tường thuật sự việc cho mọi người, buổi trưa này ở Linh Tinh môn khẩu phát hiện nữ sát thủ số một khu chúng ta < Lạc Vũ Phi Phi > hành hạ đến chết mỹ nữ số một < Hồ Điệp Ngao Mạn >, Hồ Điệp đã một lần chết ở Linh Tinh Môn Khẩu, lần này sẽ ra sao? muốn biết sự tình về sau, xin mọi người hãy tiếp tục đón xem Bát Quái giải trí xã, cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Dại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nghé Con Mới Đẻ Không Sợ Cọp

EDIT: A TỬ

Nguyệt Nguyệt nhìn người đàn bà kia ở công hội tán gẫu kêu gọi nấng người kêu là【Hồ Điệp Ngao Mạn】, tương đối hiểu kì rớt cuộc là cô gái kia như thế nào chọc đến Lưu Vũ Phi rồi, bị giết một lần còn chưa đủ còn muốn kêu gọi người khác nữa. “Tuyệt, người có biết người tên là【Hồ Điệp Ngao Mạn】sao? bọn họ nói cô ta là đệ nhất mỹ nữ, vì sao người đàn bà kia không những giết cô ta còn mắng cô ta a?” Tục ngữ nói địch nhân địch nhân chính là bằng hữu, không chừng có thể tìm được điểm đã kích người đàn bà kia? Có lẽ cũng không cần tìm chỗ dựa như đã nói cũng có thể đem hai người kia cấp tức chết. “Cậu nói cô ta à? Ai biết được? Có lẽ là Lạc Vũ Phi ghen tị cô ấy xinh đẹp hơn! cậu hỏi nhiều như vậy làm cái gì? lo luyện cấp đi, cậu nếu vẫn hỏi đồng hồ tây như vậy vĩnh viễn cũng đừng muốn báo thù.” Thôi Tuyệt liếc mắt một cái, rồi nhìn đồng hồ thấy đã hơn năm giờ chiều liền đứng dậy chuẩn bị đi mua một chút đồ ăn “Mình muốn đi ra ngoài mua đồ ăn, mọi người ai muốn gì thì nói? cho một phút trả lời, quá hạn không nhận.” Trong phòng ngủ mọi người đều bận rộn chơi game bắt đầu đi liền mở miệng. “A a ~ mình không cần ăn cơm! mình muốn ăn canh thạch anh ở cửa hàng bên trái trường học, sau đó lại tùy tiện mua một ít đồ ăn vặt trở về đi, buổi tối không nghĩ đi ra ngoài, để cho trò chơi có quái vật công thành người nhanh chút trở về tham gia” Hàn Bảo Nhi vội vàng chuẩn bị buổi tối quái vật công thành muốn dùng gì đó, hướng Thôi Tuyệt phân phó vài câu rồi không nói nữa. Chung Đình không có kiên nhẫn như vậy liền nói “Ta cũng vậy không muốn ăn đồ ăn cần tin gì đó, người ăn xong tùy tiện cho ta mang một ít trở về là đến nơi, ta đi trước mang Nguyệt Nguyệt đi luyện cấp, bằng không đến lúc đó có người khi dễ cậu ấy, cậu ấy ngay cả mật tin cầu cứu đều làm không được.” (Phá Thiên lý nhân vật tới 10 cấp sau là có thể đưa vào / mật tên nói chuyện riêng). “Nguyệt Nguyệt cậu ở tại chỗ mình sinh ra chờ mình, mình lập tức dùng phù chú Hồi tế tinh cầu đến chỗ cậu để cùng luyện cấp.” “Chỗ mình sinh ra? mình không biết ở nơi nào? mình vừa mới chuyển một chút liền nhìn không thấy cái kia đình kia.” “.....” Mọi người lặng yên. “Quên đi cậu trước đừng nhúc nhích cứ đứng ở chỗ đó, mình sẽ đến tìm cậu.” Thật sự là bị Nguyệt Nguyệt đưa nhỏ này đánh bại, trong hiện thực bị bệnh mất phương hướng cũng coi như xong, ở trong trò chơi đi hai bước cũng có thể bị lạc đường thật chưa từng thấy qua, thiên tài phản diện thật đúng là ngu ngốc, học tập dù tốt mấy cũng không đổi được tật xấu mù đường. Chung Đình phù bay trở về Tế Tinh, quay đầu nhìn xuống màn ảnh máy vi tính của Nguyệt Nguyệt, nhìn thấy tiểu cô nương đứng chỗ cửa lò rèn nhìn ngó chung quanh, một thân váy dài màu lam không có tay, bên trong mặc duy nhất một cái áo sơ mi màu trắng, trên chân mang đôi giày da màu nâu thoạt nhìn cừ nết vô cùng, vừa thấy đứa nhỏ này đã cảm thấy đáng thương. Người mới lần đầu đăng nhập hệ thống đều cho trang phục đặc biệt xấu, chờ lát nữa đưa cho tiểu cô nương ấy đồ mới thì sẽ khác đi, đỡ phải khi người khác biết là chúng ta ở chung phòng liền mất mặt. Nhân cái xin gia nhập đội ngũ sang cho Nguyệt nguyệt xong, liền chạy nhanh đến kho hàng, chuẩn bị một ít đồ dùng gì đó cho tiểu cô nương dùng. Những đồ vật cấp thấp mọi người trong phòng đều không bao giờ giữ lại, lật tới lật lui cũng chỉ tìm được một thanh vũ khí cấp thấp, vẫn là trước kia Bảo Nhi cùng mọi người nhanh tay chuẩn bị đạo cụ, sau đó còn lưu giữ ở kho hàng một bộ đồ màu đỏ tươi. Nhìn thấy Nguyệt Nguyệt đã vào tổ đội thì liền tiến tới giao dịch đồ vật sang cho tiểu cô nương. “Mấy trang bị cấp thấp, cho nên hiện tại cũng không có được mấy món, để buổi tối quái vật công thành xong mình sẽ kêu gọi mọi người đi thu mua, cậu trước đem vũ khí này dùng trước, sau đó cậu xem một chút quần áo trên người mình đi, aizz... ~! Thật sự là vô cùng thâm, như thế thì người giàu có nào coi trọng cậu, thì đúng là kỳ tích rồi! cậu cho là người giàu có với tay một cái là có à? Cũng không phải là ra chợ mua thức ăn tùy tiện có thể chọn được, cho nên trước tiên nên thay đổi trang phục đi!” Chung Đình cẩn thận nói, sau đó giúp Nguyệt Nguyệt đem trang phục mặc lên người, chuẩn bị đem vũ khí trang bị đeo lên, kết quả phát hiện Vũ khí kia thực phải cấp ba mươi ba mới có thể dùng, chỉ có thể trước như vậy mà đi luyện cấp. Nguyệt Nguyệt nhìn trên màn ảnh tiểu cô nương kia đột nhiên thoát thai hoàn cốt thay đổi cái bộ dáng < Lam Nguyệt Lệ > một thân sắc váy đỏ bùng, lộ ra vẻ thông minh lanh lợi, tóc thật dài chia làm hai bó cao ở trên đầu, gió nhẹ hui hui thổi qua còn có thể theo gió hướng nhẹ nhàng bay bổng, lúc này dáng vẻ của tiểu cô nương đã ít đi vẻ lạnh lùng và thêm được một ít ôn nhu. Nhìn bên người một tiểu la ly (cô gái nhỏ nhắn), mái tóc ngắn ngắn có hai cái bím tóc phân ở hai bên trên đầu, một thân Kim Hoàng Sắc (màu vàng óng ánh) thật lóa mắt, ngay cả tóc đều là Kim Hoàng Sắc, hai tay bắt chéo trên lưng, trên tay còn cầm một cái phi tiêu, cả người tràn đầy hơi thở tinh quái. Trên đầu còn có dòng chữ “ta không phải Laury” này cũng chính là tên của Chung Đình trong trò chơi, thật đúng là khôi hài vô cùng, rõ ràng chính là Laury thế nào cũng phải lấy tên “ta không phải Laury”. “Chúng ta đi luyện cấp? Muốn tiếp nhận chức vụ nào? Vạn nhất nếu nhận được nhiệm vụ Ân Tàng thì tốt rồi.” Nguyệt Nguyệt khốc môi nhếch lên ngậy ngó cười ngơ ngác ở nơi đó YY(y dâm). Chung Đình thái dương treo đầy hắc tuyến, đứa nhỏ này chưa tỉnh ngủ đi, ban ngày ban mặt mà bắt đầu nằm mơ rồi, còn mơ thấy nhận được Nhiệm Vụ Ân Tàng, thật đúng là tưởng như trong tiểu thuyết vừa mới chơi đã nhận Nhiệm Vụ Ân Tàng rồi? Bất quá cái trò chơi này đến là có nghe nói qua có nhiệm vụ ân, nhưng có hay không nhận được thì cũng là nhiệm vụ không ai biết. “Đừng có nằm mộng, mau cùng mình đi, có Nhiệm Vụ Ân Tàng cũng không đến phiên cậu đâu. Đừng chậm chạp nữa quái vật công thành đã muốn bắt đầu. Trước tiên đem cậu luyện lên cấp 10 để cho thời điểm quái vật công thành cậu đi theo phía sau bọn tớ lấy kinh nghiệm là được rồi.” Vừa nói xong Laury liền mang theo Nguyệt Nguyệt ra khỏi thành. Nguyệt Nguyệt ở phía sau hấp tấp chạy đến bãi cát vàng, nơi đó quái vật đều là không chủ động công kích, cho nên lúc tìm được chỗ đứng yên ổn liền tắt đi màn ảnh trò chơi và mở trang web chính tiếp tục xem tư liệu về trò chơi. Muốn hoàn toàn chơi một trò chơi đầu tiên là phải hoàn toàn hiểu biết nó. Ở trên mạng nhìn một chút giới thiệu trang bị, vũ khí, quái vật, cùng vật phẩm liền quay trở về màn hình trò chơi. Phát hiện mình cư nhiên đã lên cấp 15. Vừa đến gần sát chợt nghe đến Chung Đình ở sau lưng chính mình nói “cậu thoát tổ đội ra đi. Thành chiến gần bắt đầu, ta về trước để chuẩn bị, cậu chính mình phù trở về đi. Giao dịch cho Nguyệt Nguyệt vài cái phù chú trở về thành, sau đó liền chính mình đi trở về. Nguyệt Nguyệt xuất ra trở về thành phù nhìn nhìn, vừa mới chuẩn bị đi bên người đột nhiên xuất hiện một người, liền đứng ở trước mặt Nguyệt Nguyệt, thậm chí cái trán của Nguyệt Nguyệt còn dán tại trước ngực người đó, tư thế ái muội. Nguyệt Nguyệt hoảng sợ, vội vàng lui lại mấy bước. Mới nhìn kỹ người trước mặt bận một thân ngân bạch (màu trắng bạc), áo trắng đầu bạc, làm cho cả người thoạt nhìn giống như là không dễ nói chuyện nha. Nhìn không được Nguyệt Nguyệt kích động nói: “Ta không có phi lễ người, là người chính mình đột nhiên xuất hiện.” Sau đó vội vàng phù trở về thành chạy trốn. Chỉ để lại một thân ảnh màu trắng ở nơi nào

ngắn ngủi! Vốn hần bởi vì mới vừa đăng nhập trò chơi nhìn thấy có một nữ nhân ở trên người chính mình, mảy mui chắt, không ngờ người ta ngược lại đem mình coi như virus mà trốn tránh. Trong mắt mang theo một tia nghi vấn: “Phi lễ sao?” đột nhiên nhớ tới mấy ngày hôm trước ở quán cà phê phụ cận trường học thấy một màn kia. ‘ cô ấy ’ hình như có nói sẽ chơi trò này! Cười cười liền vạch tìm trong túi đồ lấy ra phù chú trở về thành đánh công thành chiến. Nguyệt Nguyệt trở về thành cũng không dám quanh co hướng chỗ Chung Đình chạy tới, thành chiến còn có 5 phút nữa sẽ bắt đầu. Trên màn hình hệ thống ra thông báo để người chơi chuẩn bị. Hệ thống thông cáo: mọi người xin chú ý, lần này quái vật công thành chiến nhóm quái vật đầu tiên 5 phút sau sẽ bắt đầu tiến công các tinh cầu, mong mọi người làm tốt công tác chuẩn bị, hoạt động một khi bắt đầu sẽ đóng cửa tất cả cửa hàng cùng kho hàng. Lúc này đã bảy giờ hai mươi lăm phút tối rồi, người chơi đặc biệt nhiều, đi làm đến trường hiện tại cũng đã về đến nhà, Nguyệt Nguyệt ở trong thành đi vài bước cảm giác bộ pháp đều chậm chạp, Kaka , thật sự là nhiều người đáng sợ, như vậy điểm kinh nghiệm sẽ không phải bị những người đó giết quái lấy hết rồi sao? “Bảo Nhi a, ta như thế nào cảm thấy có điểm không ổn? Người nhiều như vậy các cậu như thế nào có thể giết quái?” Nguyệt Nguyệt chịu không nổi hỏi. “Là như vậy, hôm nay là thứ Sáu nha, hơn nữa buổi tối nay rất là nhiều người a, cậu thật sự không được khéo léo cho lắm nên phải đi download một cái phần mềm tự động thì sẽ tốt hơn một chút , cậu trước hết để cho bọn tớ đánh xong thành chiến sẽ đi giúp cậu làm nhiệm vụ.” Bảo Nhi nói xong rồi cùng Chung Đình vào đội ngũ. Lúc này Thôi Tuyết ra ngoài ăn cơm rồi về đã trở lại. “Thành chiến mau bắt đầu đi? Nay nọ đã chuẩn bị xong rồi?” Thôi Tuyết đem đồ ăn để trên bàn lập tức nhìn lên màn hình vi tính của chính mình. “Nhanh chút, nhanh chút, lập tức sẽ bắt đầu, cậu mau vào đội ngũ của mình. Để cho Nguyệt Nguyệt ở phía sau chúng ta, có quá nhiều người coi chừng lạc mất.” Bảo Nhi vừa mới dứt lời, trên màn ảnh liền có rất nhiều quái vật đi ra, Nguyệt Nguyệt vội vàng duy chuyển dưới thế công của đám quái vật. Liền trốn được ra phía sau một cây đại thụ, chỉ cần có thể thấy mặt bọn họ thì có thể nhận điểm kinh nghiệm. Nguyệt Nguyệt đắc ý ở trong lòng khen ngợi mình thông minh. Bọn họ ba người cấp bậc cũng khá cao, trang bị, võ công đều rất lợi hại, giết quái cứ đều đều như vậy, Nguyệt Nguyệt nhìn thấy kinh nghiệm cứ đều đều tăng cảm thấy rất vui, nếu luyện cấp cũng giống như vậy thì thật là hạnh phúc ~! Nguyệt Nguyệt nhắm mắt nhìn một chút kênh tán gẫu nghe mọi người nói chuyện phiếm thì phát hiện người quen. : ” Hắc Bạch bang các người nên tự gác một chút, nói cho rõ ràng mọi chuyện đi.” : ” Ám Sát bang các người đừng như vậy bá đạo được không? BOSS Đây là người trong bang hội chúng ta phát hiện trước, hơn nữa đã đánh hết một nửa máu.” Yêu nhất ăn lâu trong lòng nén giận, một tiểu đệ trong bang hội đứng đợi hết hai tiếng mới chờ được BOSS xuất hiện, sau đó kêu gọi huynh đệ trong bang lại đây cùng nhau hỗ trợ giết BOSS, vừa đánh được một nửa thì Ám Sát bang xuất hiện, còn bá đạo kêu hần mang theo huynh đệ rồi đi, thật không có đạo lý mà. Mặc dù công hội của hần so ra kém Hội Ám Sát cấp bảy kia, nhưng là như thế nào cũng là công hội cấp năm a, cũng không thể làm cho huynh đệ trong hội bị khi phụ, sỉ nhục. : “khụ khụ ~! Mọi người hảo, Bát Quái giải trí tiểu phòng viên số 3 vì mọi người thông báo Phá Thiên mới nhất tin tức nhất về Lạc Vũ Phi Phi.” : ta xin phỏng vấn Hắc Bạch bang một chút : ” người của Hắc Bạch bang của chúng ta ở Vân Vụ sơn chờ đợi hết hai tiếng mới thấy BOSS xuất hiện, khi đánh boss được một nửa máu thì...” : “dựa vào ~ đừng nói chỉ một nửa như thế, sau đó thì sao?” : “còn có thể thế nào, Ám sát bang là chắc là lấy mạnh hiếp yếu nha, trừ bỏ như vậy bọn họ còn biết làm gì chứ?” : “nói không sai, buổi chiều Ám Sát bang bang chủ phụ nhân, Lạc Vũ Phi Phi giết chết đệ nhất mỹ nữ còn tại kênh thế giới mắng cả nửa ngày đó thôi.” : “hãy bớt sàm ngôn đi, các người rút cuộc vẫn là không đi? Không đi ta liền đưa các người trở về thành miễn phí.” Nguyệt Nguyệt cũng biết được người gọi là “Tiêu Sái Tam Thiểu” chính là Trần tuấn kiệt, chính là cô chưa từng thấy qua hần bá đạo như vậy mà thôi. Có lẽ là chính mình cho tới bây giờ cũng chưa có hiểu rõ hần đi. Quên đi, bọn họ nói cái gì cũng không liên quan đến cô, tắt đi kênh tán gẫu chuyển tâm nhìn điểm kinh nghiệm tăng điều điều trên đầu mình, chờ mình luyện lên cấp bậc cao sẽ đi tìm hắc tính toán nợ nần. Đột nhiên Nguyệt Nguyệt liền nằm trên mặt đất, trên màn ảnh hiện lên một cái khung, hỏi là có hồi sinh hay không, vẫn là nên chờ đợi người khác cứu viện! Hào hạo làm sao có thể chết? Chính mình cách chỗ quái rõ ràng rất xa a. “Mình như thế nào lại chết? Chỗ này của mình không phải cách quái rất xa sao.” ”Người là heo à, BOSS xuất hiện rồi?” Thôi Tuyết kích động rống lên “Nhanh chút hồi sinh, sống lại nhanh chút lại đây, BOSS gần chết rồi, sẽ có rất nhiều kinh nghiệm chia cho cậu.” Nói xong cô ngay tại trong đội đánh chữ làm cho mọi người trong đội ngừng đánh BOSS lại chờ Nguyệt Nguyệt lại đây lại đánh chung. Nguyệt Nguyệt trở về điểm hồi sinh, phát hiện máu đã gần hết nên vừa chạy vừa uống máu, rất xa liền thấy được Bảo Nhi bọn họ vây quanh BOSS liền chạy qua, còn vừa chạy vừa kêu mau giết mau giết mình đến đây. Không đợi bọn họ phản ứng lại liền nhào tới trước mặt BOSS. Thật sự là ghé con mới đẻ không sợ cộp a! Xong rồi ~ xong rồi ~ trong phòng ngủ cả ba tập thể lặng yên, oa nhi này khẳng định là muốn chết. Mới cấp 10 cư nhiên muốn đi giết BOSS cấp 50. Tất cả mọi người chuẩn bị chờ Nguyệt Nguyệt chết đi rồi sống lại rồi mới tính tiếp. Kết quả chỉ nghe được đặt một tiếng ~! Vàng tươi bao vây rớt trên đất. Mà Nguyệt Nguyệt còn đứng ở nơi đó sững sờ ~ “Mình... mình... mình một cái tát đánh chết BOSS?” Nguyệt Nguyệt không thể tin được thì thảo tự nói, chính mình xông đi đến chỗ BOSS chỉ tát một cái mà thôi, sau đó chợt nghe đình một tiếng, thì đồ vật này nọ nằm trên mặt đất. Mà trên người mình liên tục vẫn lóe kim quang, vài chục cái liền dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Bị Người Chú Ý

EDIT: DOL

Lúc này Nguyệt Nguyệt cảm thấy thật không thể hiểu nổi? Trong phòng ngủ có tới ba cặp mắt trừng lớn như muốn rớt xuống đất, ai tới nói cho các nàng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a? một người mới cấp 15 tân thủ lại có thể đánh chết BOSS trung cấp? trong ấn tượng của các cô chưa từng nghe qua có người trâu bò như vậy nha, nếu cấp bậc chênh lệch vượt qua 20 cấp thì đánh quái vật sẽ là toàn MISS, xin hỏi người chơi chênh lệch với BOSS 35 cấp thì như thế nào lại có thể bị đánh trúng? Chẳng lẽ là BUG(lỗi trong game)? Mặt khác trong đội ngũ có hai người bằng hữu trong bang của Thôi Tuyết hiện đang điên cuồng nghĩ chắc mắt mình xảy ra vấn đề rồi, nhất định là nhìn lầm rồi. Hần Bảo Nhi cùng mấy người trong đội phát biểu ý kiến. 【 đội ngũ 】 Oa Oa Kiểm: “ta thật sự là không thể tin được những gì mình đã nhìn thấy. “ 【 đội ngũ 】 Tịch Mịch Như Yên: “là ta nhìn lầm rồi sao? Đau! Làm sao có thể như thế chứ? ” 【 đội ngũ 】 Tuyết Vực Mị Cơ: “đừng nghi ngờ nữa, những gì chúng ta nhìn thấy đều là thật sự, Nguyệt Nguyệt chỉ là một tân thủ mà chỉ dùng một cái tát đã đánh chết đại BOSS.” 【 đội ngũ 】 Chiến Hòa Tiêu Yên:”ta cũng vậy.thật sự không thể tin được những điều ta nhìn thấy là sự thật! TNND cũng quá trâu rồi đi? “Lúc này Nguyệt Nguyệt đột nhiên phát hiện trên màn hình xuất hiện mấy hàng chữ màu lam là thông báo của hệ thống thông. Chúc mừng ngài đã lấy được một cái《 thần bí đại lễ bao 》. Chúc mừng ngài đã lấy được 5.000.000 EXP (điểm kinh nghiệm). Chúc mừng ngài đã lấy 1.000.000 được kim tệ. 【 hệ thống thông cáo 】: chúc mừng người chơi Lam Nguyệt Lệ đã hoàn thành nhiệm vụ《 vì dân trừ hại 》 thành công đánh chết BOSS nhân tế tinh cầu (người ngoài hành tinh) 《 sư tử kỵ Ma vương 》 đặc thưởng cho người chơi độ hảo cảm với NPC +10, mua vật phẩm sẽ được khuyến mãi nửa giá, Lam Nguyệt Lệ mở cửa hàng buôn bán thuốc sẽ được miễn trừ toàn bộ. Bởi vì là người chơi đầu tiên thấp hơn hai mươi cấp

đánh chết BOSS cấp năm mươi, cho nên thưởng cho một cái « thần bí đại lễ bao », sẽ có cơ hội mở ra vũ khí của Ma vương « Ngạo Thiên thần đao ». 【 hệ thống thông cáo 】: cùng lúc đó, bởi vì sư tử kỳ Ma vương đã bị đánh chết thành công, hệ thống mở ra thượng cổ Thần Mộ bản đồ từ tầng 10 ~ tầng 99, mười người chơi đầu tiên thông qua sẽ nhận được lễ vật thần bí, hoan nghênh mọi người cùng tham gia! Lúc này Phá Thiên sôi trào, bất kể là nhân rồi hoặc là đang luyện cấp đều chạy về thành đi tìm cái người chơi cấp 20 cũng chưa tới liền đánh chết sư tử kỳ Ma vương. Trên kênh thế giới, tất cả mọi người đều đang nói về chuyện Lam Nguyệt Lệ rốt cuộc là ai? Như thế nào cho tới bây giờ chưa từng nghe qua. Cur nhiên dưới cấp 20 có thể đánh chết sư tử kỳ Ma vương, thật là một người tài giỏi vô địch mà. Mà ở kho hàng phụ cận Nguyệt Nguyệt bị một đám người vây quanh, mọi người muốn tìm hiểu xem nên hỏi cô như thế nào giết chết BOSS, sau đó lại hỏi cô thần bí đại lễ bao mở ra nhận được vật gì, còn hỏi cô nếu mở ra “Ngạo Thiên thần đao” có bán hay không? Nguyệt Nguyệt bị hoảng hốt quá độ liền nhấn phím tắt bên phải màn hình, chạy trốn thoát khỏi khung trò chơi. Sau khi tắt đi trò chơi, Nguyệt Nguyệt trong lòng còn sợ hãi tay vỗ vỗ lên ngực chính mình tìm vẫn còn kiêu không ngừng, đứng dậy đưa tay ra đám lưng cho đỡ mỏi. Cảm thấy thức ăn Thôi Tuyết mua về đang đặt ở trên bàn bắt đầu ăn. Phòng ngủ ba người nhìn Nguyệt Nguyệt thối lui ra khỏi trò chơi, cũng chạy tới vây quanh Nguyệt Nguyệt, chuẩn bị thật tốt để thăm vấn cô. “Nói đi, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Tại sao hệ thống lại nói người đã hoàn thành nhiệm vụ?” Chung Đình rất là rối rắm hỏi Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt lúc nào tiếp nhận nhiệm vụ mà nàng lại không biết? Vừa mới bắt đầu Chung Đình còn cười nhạo cô mơ Ấn Tăng Nhiệm Vụ muốn điên rồi, kết quả người ta hiện tại liền hoàn thành cái nhiệm vụ ấn tăng kia cho mình xem. Này thế đạo a ~ thật sự là không có thiên lý a! “Ấn tăng ~ nhanh chút khai báo đi, thăng thần sẽ được khoan hồng, kháng cự thì cổ mà nhận phạt, hình phạt trong phòng chúng ta người sẽ không quên chứ?” Hàn Bảo Nhi tay lên làm cái động tác vụn vặt, còn vừa làm vừa cười tà. Nguyệt Nguyệt không biết sao lại cảm thấy rung mình, trong phòng ngủ mọi người đều đặc biệt rất ngứa, Nguyệt Nguyệt lui lui cổ, nàng cố nhớ lại chuyện hồi nãy đã xảy ra. “Cái kia ~ kỳ thật cũng không có cái gì a, chính là sau khi chết đi sống lại, ta thấy BOSS thì vọt tới trước mặt của nó, trên màn ảnh liền bắn cái khung, hỏi ta muốn hay không nhận nhiệm vụ « vì dân trừ hại » nha, lúc ấy nhìn thấy chính mình không cần thận vọt tới trước mặt BOSS đã hết hồn rồi, cầm chuột hơi loạn, kết quả là ấn vào tiếp nhận.” lúc sau thì kết quả như thế nào mọi người đều thấy được nha, còn có cái gì muốn hỏi nữa chứ. Ba người im lặng, làm sao có thể như vậy? Như vậy mà cũng nhận được nhiệm vụ? Thật sự là vận khí gì chứ? làm cho người khác giận điên người, vận khí tốt đến nỗi làm cho người ta ghen tị. Thôi Tuyết nhìn Nguyệt Nguyệt giống như tiểu tức phụ cảm thấy rất buồn cười “Được rồi ~! Đừng dọa Nguyệt Nguyệt nữa, vận khí của cậu ấy tốt chúng ta nên cao hứng nha, cậu ấy có được đại lễ bao, không phải thông báo nói có cơ hội nhận vũ khí Ma vương sao?” Nếu quả thật mở ra vũ khí Ma vương, cơ hội Nguyệt Nguyệt báo thù hai cái tên hỗn đản kia có lẽ cao một chút. Dù sao ở khu vực này, vũ khí pro nhất hiện nay được hệ thống tung ra là vũ khí từ thần « từ thần Bá Thiên đao » mà nó nằm trong tay đại thần. “Chỉ nói là có thể mà thôi nha, lại không phải là nhất định có thể nhận được.” Nguyệt Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn than thở. Hơn nữa nếu quả thật mở ra bản thân cũng khó có thể giữ được. Nghĩ đến mới vừa rồi nguyên đám người chơi điên cuồng kia, cả người lại cảm thấy sợ run. “Cậu là heo hả? Chỉ cần ba chữ có cơ hội, cũng đã đủ làm cho người ta hưng phấn rồi. Cậu có biết món vũ khí của đại thần làm sao mà có không? Đây chính là phần thưởng cho người đứng đầu bảng tiêu dùng (ng dùng nhiều tiền cho game nhất) của toàn bộ Server đó.” Chung Đình nhìn không được liền gõ đầu Nguyệt Nguyệt như gõ hạt dẻ. Đúng là trẻ con, có lợi liền ngồi đó kheo của. Cũng không nghĩ người ta muốn có được vũ khí như vậy phải tốn hơn một trăm vạn RMB. “Tốt lắm ~ tốt lắm, đừng thảo luận những chuyện này nữa, chờ buổi tối ít người hơn chúng ta mới mở lễ bao xem có hay không có vũ khí rồi nói sau.” Trong tay Hàn Bảo Nhi và Nguyệt Nguyệt đã nắm một bao khoai tây chiên, sát ~ sát ~! ăn. Vốn mấy người nghĩ buổi tối có hoạt động cho nên không đi ra ngoài ăn cơm, nhưng là hiện tại đột nhiên mọi người lại không chơi trò chơi, ở trong phòng ngủ cũng không biết làm gì, liền quyết định đi ra ngoài ăn khuya. Nhưng mà các nàng không biết là, hiện tại trong thần bí đại lễ bao đã trở thành một hiệu ứng. Trong bang Ám Sát vài người nắm chức vụ cao đã bắt đầu thảo luận, nghĩ dùng biện pháp gì để mua lại cái lễ bao kia, nếu người kia chính mình đem lễ bao mở ra, mà lại mở ra được « Ngạo Thiên thần đao » thì bọn họ muốn mua phỏng chừng còn có điểm khó khăn. Nếu như là mua được lễ bao thì ít nhất bọn họ còn có một chút cơ hội. 【 đội ngũ 】 Tiêu Sái Tam Thiểu: “liên hệ với người nhận được thần bí lễ bao, vật này vô luận như thế nào bang hội chúng ta đều phải có được.” 【 đội ngũ 】 Phong Thần: “ta vừa mới bắt đầu mật qua, người kia giống như là không ở có tuyến rồi, hơn nữa cũng có rất nhiều người ra giá cao để mua. Muốn lấy được phỏng chừng có điểm hơi khó.” 【 đội ngũ 】 Lạc Vũ Phi Phi: “sợ cái gì, không phải chỉ cần tiền là được sao, mời cô ta ra giá đi.” 【 đội ngũ 】 Si Mị: “người nói dễ dàng quá đi, muốn mua lễ bao đâu có dễ như vậy, nếu người kia muốn tự mình mở lễ bao mà lại vừa vận mở ra « Ngạo Thiên thần đao »..., lúc đó chắc chắn khó mà mua được.” Quý quái trong lòng cười lạnh, Lạc Vũ Phi Phi nữ nhân này thật sự quá kiêu ngạo rồi, thật đúng là chỉ nghĩ đến mình thôi, nghĩ như là toàn bộ thế giới đều giống cô ta chỉ thích tiền. Cũng không nhìn một chút trong khu vực này có bao nhiêu nhân vật lớn đang chờ cây đao này, thật sự là không biết nói gì nữa! 【 đội ngũ 】 Si Mị: “ta cảm thấy anh của ta nói không sai, hiện tại những người trong khu vực này, phỏng chừng ngoại trừ đều không muốn vật này nằm ngoài tay mình, nhân vật lớn khác đều chờ sự xuất hiện của cây đao này. Hơn nữa một khi cây đao này xuất hiện, đến lúc đó ai có thể giữ được liền xem như rất giỏi.” 【 đội ngũ 】 Lạc Vũ Phi Phi: “nếu cô ta dám không đem này nọ bán cho ta, ta liền gọi mọi người trong bang hai mươi tư giờ đuổi giết, xem cô ta chơi như thế nào.” (A Tù: ta ít khi nói này nọ lắm, nh thật sự ghét cái con nhỏ này, đại thần anh ra bém chit nhỏ này dùm em đi) 【 đội ngũ 】 Tiêu Sái Tam Thiểu: “quên đi, cụ thể chờ người kia login thử cùng cô ta đàm phán một chút. Nếu chúng ta không chiếm được, cũng tuyệt đối không để cho người khác có được.” Nói vừa xong Tiêu Sái Tam Thiểu sẽ đem đội ngũ giải tán, sau đó logout. Ngay lúc Nguyệt Nguyệt bốn người đang ở một quán lẩu gần trường học ăn mừng, di động đột nhiên vang lên, vội vàng đem miếng cá cần vùi ngậm nuốt xuống. Nhìn đến là lão mẹ gọi điện thoại tới, cô cau mày! “Uy ~! Mẹ ơi ~” “Nha đầu chết tiệt kia ~ không gọi điện thoại cho người ngồi cùng sẽ không biết gọi điện thoại về nhà đúng không?” “Không có ~ con gần đây khóa học hơi nhiều, thật sự hơi bận, vốn chuẩn bị ngày mai sẽ điện thoại cho mẹ nha, kết quả mẹ đã gọi điện thoại tới.” Mặt Nguyệt Nguyệt hơi hơi sợ. Kỳ thật gần đây cô không nghĩ gọi điện thoại về nhà nguyên nhân là lão mẹ muốn giới thiệu con trai bạn học cũ của bà cho cô quen biết. “chuyện mà mẹ nói với con đã quyết định chưa? Là mang bạn trai trở về cho mẹ xem, hay là cùng con trai của chú An gặp mặt?” Nghe trong điện thoại di động lão mẹ lại nhắc lại sự việc đó, Nguyệt Nguyệt liền cảm thấy phiền, chẳng lẽ mình thật đúng là không ai muốn a? Liền như vậy vội giới thiệu bạn trai cho mình. “Tốt lắm mẹ ~ chờ con có thời gian rồi nói sau nha. Con hiện tại có bạn trai, mẹ cũng không cần lo lắng những chuyện này nữa.” Không đợi lão mẹ nói tiếp, Nguyệt Nguyệt liền giả bộ nói mình đang có chuyện bận để có thể tắt máy. Thôi Tuyết nhìn Nguyệt Nguyệt như vậy liền biết mẹ của cô lại là nói muốn cô đi gặp con trai của chú nào đó. “Làm sao vậy? Mẹ cậu lại muốn giới thiệu bạn trai cho cậu sao?” “Ai nha đừng nói tới những chuyện này nữa, đến lúc đó rồi tính tiếp, ăn đi ~!” Nguyệt Nguyệt lắc lắc đầu, bỏ qua sự phiền lòng này, kêu bọn họ dùng bữa, đừng bởi vì chuyện của cô mà ăn không có khẩu vị. Hàn Bảo Nhi đột nhiên nhớ tới chuyện này liền la lên “Đúng rồi Nguyệt Nguyệt a ~ thần bí đại lễ bao nếu mở ra “Ngạo Thiên thần đao” người định làm gì?” lúc này một thân ảnh đang đi qua cửa phòng dừng một chút, quay đầu nhìn nhìn vào chỗ bốn người ngồi, tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt đang mê mẩn của tiểu cô nương. “Quyết định? Quyết định gì a?” Nguyệt Nguyệt mờ mịt nhìn Bảo Nhi, không rõ nàng hỏi có ý tứ gì. “Ai nha chính là ~ nếu mở ra “Ngạo Thiên thần đao” rồi, người định mang theo đao thần đi chém hai cái hỗn đản bắt giết chảy nước miếng, sau đó giải thích cho Nguyệt Nguyệt.” Bảo Nhi lau miệng bắt đầu tưởng tượng đến cảnh Nguyệt Nguyệt đem thanh thần khí chém hai cái hỗn đản bắt giết chảy nước miếng, sau đó giải thích cho Nguyệt Nguyệt. “Bán làm sao? Nếu quả thật mở ra được ta liền lưu lại về sau cầm trước mặt hai người kích thích bọn họ, hơn nữa ta lúc nào mới có thể giết bọn họ a? Còn nói kiếm một đại thần giúp ta báo thù, ta hiện tại ngay cả bóng dáng đại thần như thế nào ta còn chưa biết.” Nói xong cũng buồn bực dùng bữa. Nghĩ tới hai cái hỗn đản kia đúng là mất khẩu vị. Người đứng ngoài cửa như có suy nghĩ chuyện gì chậm rãi rời đi, nhưng là khoe miệng hơi hơi gọi lên mỉm cười không khó làm cho người ta nhìn ra tâm tình hẳn rất tốt. Nguyên lai cô ấy đã tiến vào trò chơi rồi sao, càng không có ngờ tới chuyện ồn ào hôm nay lại liên quan tới cô ấy.

Chương 5: Có Báu Vật Là Mang Tội

EDIT: MEI

Đoàn người của Nguyệt Nguyệt ăn uống no đủ, đi đến hơn 12 giờ đêm mới trở về, vừa mới tiến vào phòng ngủ Bảo Nhi hứng thú vội vàng lôi kéo Nguyệt Nguyệt vào trò chơi đi mở lễ bao, còn nói cái gì là rèn sắc thì nên rèn lúc còn nóng, miễn cho bỏ qua thời gian này sẽ không ra vũ khí. Nguyệt Nguyệt chậm rãi đăng nhập trò chơi, thấy mình vẫn là đứng ở kho hàng bên cạnh nhân viên quản lý Tiết Tam nương. Mà trong bao đồ chính mình còn có một hộp quà màu tím, con chuột đặt ở mặt trên liền hiện ra chữ thần bí đại lễ bao: vật phẩm từ thời xa xưa lưu truyền lại. Tung tin vọt năm đó vũ khí mà Ma vương sử dụng qua đã bị phong ấn tại bên trong, cũng có đồn đãi nói bên trong phong ấn là phân thân Đại Ma Vương! Người nhất định rất ngạc nhiên chứ? Chạy nhanh mở ra xem một chút đi, là phúc hay họa ngay lập tức sẽ biết được! Nguyệt Nguyệt nhìn xung quanh thấy cũng không ít người có khoảng mười hai người, nên lặng lẽ chạy tới một chỗ có vẻ hẻo lánh, đem con chuột nhẹ nhàng đặt vào vật phẩm. Trong phòng ngủ ba người khác tìm đều nhắc tới cô hòng rồi, nên đợi đến khi Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng nhấn chuột xuống để công bố kết quả cho mọi người. Bạn Nguyệt Nguyệt của chúng ta thận trọng hạ tay xuống nút phải chuột, lúc này màn hình đột nhiên một trận rung động hiện lên, toàn bộ màn hình đều lay động, hừ bốn người trong phòng ngủ mạnh mẽ đứng lên, chuẩn bị chạy ra bên ngoài, còn tưởng là động đất, kết quả đứng lên phát hiện không phải là dao động, mà là trong trò chơi đang run rẩy thôi. Bốn người khần trương nhìn màn hình, âm hưởng của máy tính vang lên một tiếng “ba” thật lớn, trên không hiển lên một ánh chớp, chiếu sáng toàn bộ màn hình. Trong gian màn hình xuất hiện một phụ đề màu hồng hồng. [Hệ thống công báo] : Bởi vì người chơi Lam Nguyệt Lệ mở ra thần bí đại lễ bao, chỉ nghe thấy từ trên trời truyền đến “Àm” vang một tiếng vang thật lớn, bầu trời đánh xuống một tiếng sấm, vũ khí thượng cổ của Ma vương “Ngạo Thiên thần đao” được xuất hiện, Ma vương, Yêu vương, Thần vương, linh hồn phong ấn của vua tam giới bị buông lỏng, tương lai không lâu ngày vua tam giới sống lại chính là ngày Nhân giới gặp đại nạn. Hy vọng các vị anh hùng cố gắng tu luyện tu vi của chính mình, ở tương lai Nhân giới gặp nạn là lúc có thể vì Nhân giới hiến một phần lực. “.....”. Tập thể không ai lên tiếng. Rất khoa trương, trường hợp này cũng quá chấn động, tiêu cô nương cấp bậc thấp mau ngất đi thôi, như vậy toàn bộ thông tin bị bao nhiêu người cấp cao hơn có chút lo lắng a? “Àch....Cái kia....ta thật sự mở ra vũ khí, nhưng là toàn thể giới đều biết rồi, làm sao bây giờ? Ta ra khỏi thành có thể hay không bị thương a? Nguyệt Nguyệt phiền não, gãi gãi da đầu, cô hiện tại cấp bậc thấp như vậy, nếu xuất môn bị thương còn không phải thúc thủ chịu trời sao? “Sợ cái gì? nick của cậu không phải {chữ đỏ} nên người khác không công kích được, nhanh chút cho chúng ta nhìn xem công kích bao nhiêu, cấp mấy có thể cầm được? (A Từ cái nick của người chơi màu đỏ là do người chơi có ý giết người khác nên mới biến thành màu đỏ, người nick màu trắng bình thường sẽ không bị người chơi khác công kích còn nick màu đỏ thì có thể bị công kích tùy ý, ta giải thích thế nếu ko đúng mong mọi người nói để ta sửa lại.) Bảo Nhi đem cô kéo ra khỏi chỗ ngồi, chính mình ngồi xuống trước máy tính của cô. Nhìn Nguyệt Nguyệt trong cái lễ bao kia đem ra Ngạo Thiên thần đao, thực không tưởng được, nước miếng tràn ra.: công kích 100~120. Cấp bậc nhân vật sử dụng: không hạn chế. Vũ khí nên sử dụng, có thể sử dụng kỹ năng đặc biệt: tuyệt sát nên bị vũ khí đánh trúng có 10% tỷ lệ sinh ra hiệu quả mất máu liên tục trong thời gian 10s. Trong phòng ngủ hoàn toàn yên tĩnh. .mọi người kinh ngạc! !! Thượng đế a~! Hiệu quả mất máu? Đây là cái khái niệm gì? Thì phải là tương đương một khi người bị cái loại vũ khí này chém trúng, còn có 10% tỷ lệ sẽ cho người mỗi giây mất 5% máu, chờ 10s sau người có nhiều máu hơn nữa cũng chỉ còn có một nửa. Không biết đại thần có trong tay cây đao kia chắc không có thuộc tính kèm theo này rồi, nếu như đúng là không có...như vậy cây đao này của Nguyệt Nguyệt có thể nói là vô địch rồi. Bảo Nhi trực tiếp giúp Nguyệt Nguyệt trang bị vũ khí, một tia ánh sáng lạnh chợt lóe lên, tùy tay nhẹ nhàng hướng về một góc cây đại thụ Anh hoa xa xa phát qua, mang ra một cái nửa vòng sáng màu bạc. Thời điểm hào quang kia chạm vào thân cây hoa anh đào, chỉ nghe thấy “Oanh” một tiếng, thùng nước như vậy nổ, thân cây như vậy liền nổ tung!!! Bảo Nhi khòe miệng hưng hăng run rẩy vài cái~! Cô tuyệt đối không phải ghen tỵ~! Tuyệt đối~ tuyệt đối không phải~! Nhưng là cũng quá~ rất ~ rất ~ biến thái đi? Đây là cái công kích gì? Nguyệt Nguyệt hiện tại cấp bậc mới là ba mươi hai cấp....nếu chờ cô lên cấp 80 sẽ biến thành cái gì đây? Nghĩ đến đây, Bảo Nhi quay đầu hướng ra phía sau, phân tích: “Ta hiện tại thực nghiêm túc nói cho các người biết, cái loại vũ khí này nhất định không thể giao cho người khác, nếu vũ khí này rơi ra bên ngoài nhất định sẽ khiến cho một hồi đại loạn”. Thôi Tuyệt cũng gật gật đầu, nếu vũ khí này ở trong tay Nguyệt Nguyệt mới nói...Cô cũng không phải là ham thích chém giết, đối với trò chơi công kích sẽ không tạo thành nhân tố không thăng bằng, hơn nữa, nếu Nguyệt Nguyệt có vũ khí này, tìm hai hồn đàn kia bảo thủ thì tỷ lệ thành công cao hơn. “Vấn đề là hiện tại trong vùng đã muốn nào loạn rồi, khắp nơi đều đang tìm Nguyệt Nguyệt, tất cả mọi người đều pm riêng cho Nguyệt Nguyệt để hỏi cậu ấy bán vũ khí đi. Hơn nữa tên hồn đàn Trần Tuấn Kiệt, nào còn pm riêng nói nếu không đem vũ khí bán cho hắn, hắn sẽ luận bạch Nguyệt Nguyệt đến cấp 10”. Ở Pháp Thiên Lý, nhân vật chết đến cấp 10, sau cũng không rớt kinh nghiệm nữa, cho nên nếu muốn luận bạch một người cũng nhiều nhất chỉ có thể đến cấp 10. Chung Đình lo lắng nhìn Nguyệt Nguyệt, Cô hiện tại chỉ mới hơn ba mươi cấp, nếu ở bên ngoài bị đám người kia đụng tới là tuyệt đối không có đường sống. “Mấy người chúng ta mang theo Nguyệt Nguyệt luyện cấp, nhưng chỉ sợ lúc chúng ta không ở cùng cậu ấy thì làm sao bây giờ?”. Đột nhiên Bảo Nhi nhớ ra cái gì đó, mạnh mẽ đứng lên vọt tới chính máy tính của mình, ngồi xuống bùm bùm đánh chữ. Bận rộn vài phút đồng sau nghe được Nguyệt Nguyệt và mọi người hỏi cô đang làm gì thế, cô mới chậm rãi quay đầu nhìn Nguyệt Nguyệt một chút mới mở miệng nói: “Mình tìm bảo tiêu cho cậu” Nói xong cũng không nhìn ba người đang ngạc nhiên, trực tiếp đánh chữ gọi người vào kho hàng. “Bảo tiêu? Bảo Nhi....cậu nói cho mình biết, tuyệt đối không phải là cái người kia, đúng hay không?”. Thôi Tuyệt cau mày đầy hy vọng nhìn Bảo Nhi. Ha ha...! Bảo Nhi rất không phụ, về mặt làm cho Thôi Tuyệt tích cực biểu tình. “Cậu không đoán sai, người mình tìm đúng là hắn, hơn nữa ta còn đáp ứng nếu như có thể bảo hộ Nguyệt Nguyệt đến cấp tám mươi, phòng ngủ chúng ta sẽ đem cậu gả cho hắn”. Thôi Tuyệt sắc mặt tối đen nhìn Bảo Nhi, hận không thể lao tới ăn thịt Bảo Nhi, trời a—! Bình thường trốn tiêu từ đó đều không tránh khỏi, hiện tại Bảo Nhi còn chủ động đi treu chọc cho hắn trở về. Thật muốn tìm chết mà! Phía sau kho hàng, bên cạnh xuất hiện một thân ảnh mặc huyền y, cầm trong tay chiết phiến, là một công tử tuấn tú, chẳng qua tóc tai dường như vài tia rối loạn, vừa thấy chính là đang sốt ruột, ngay cả dung nhan cũng không kịp xử lý cẩn thận. vừa nhìn thấy Bảo Nhi mang Nguyệt Nguyệt xuất hiện ở kho hàng bên cạnh liền hấp tấp lao đến. “Hào Bảo Nhi...Người vừa nói là thật sao? Tuyệt nói ta đem Nguyệt Nguyệt bảo hộ đến cấp tám mươi, cô thật sự gả cho ta sao?”. Lôi Ngạo có điểm không thể tin được khi Bảo Nhi bắt đầu cùng mình nói. Lôi Ngạo là học trưởng của các nàng, hiện tại đã tốt nghiệp, tiếp quản tài sản của gia đình, hẳn khi đó mới vừa nhìn thấy Thôi Tuyệt liền đối với cô nhất kiến chung tình, đến bây giờ cũng luôn luôn theo đuổi Thôi Tuyệt, nhưng là người ta vẫn soi mói hắn đào hoa lắm, còn nói hắn nhiều người đeo đuổi quá, nếu cùng hắn kết giao thật sự không đáng tin. Cho nên khi Lôi Ngạo theo đuổi Thôi Tuyệt, tới chính mình tốt nghiệp cũng không thành công, nghe Bảo Nhi nói Thôi Tuyệt đang chơi trò chơi này, hắn cũng chạy tới luyện cái nick Ngạo Luyện Tuyệt này, chuẩn bị tiếp tục tiến hành kế hoạch truy vờ của hắn trong trò chơi này. Ngay vừa rồi Bảo Nhi nói ra Thôi Tuyệt đáp ứng gả cho hắn với điều kiện sau, hắn đang chém boss được một

nửa dây máu vội bỏ ngang đó, bấm hồi thành trở về.

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tìm Được Rồi

Edit: A Từ

Lôi Ngao trong lòng hồi hộp, chính mình theo đuổi Thôi Tuyết hơn hai năm rồi, làm thế nào vẫn không làm cho người ta nói chuyện cùng mình, thật vất vả trong trò chơi rất cực cũng có điểm tiến triển, đừng nói giúp luyện tới cấp 80, 800 cấp cũng có thể đi, vì cô chuyện gì hẳn cũng sẽ đi làm. “Học trưởng, Lam Nguyệt Lệ chính là Nguyệt Nguyệt. Tuyết nhờ người chiếu cố chính là cô ấy. Người chỉ cần lúc chúng ta không có ở bên cạnh bảo hộ cô ấy thì giúp chúng ta bảo hộ cô ấy đến khi cô ấy đến cấp 80 là được.” Bảo Nhi trực tiếp đem nhiệm vụ nói cho Lôi Ngao. Đột nhiên, nghĩ đến cái gì đó lại dừng một chút nói chuyện riêng cùng hân giải thích nguyên nhân. [Mật] : “học trưởng, người cũng thấy đấy, Nguyệt Nguyệt chính là người chơi có được Ngao Thiên thần đạo, mà bây giờ khắp Server nơi nơi đều đang tìm cô ấy để hỏi mua hoặc là thuyết phục cô ấy bán Ngao Thiên thần đạo.” [Mật] : “nếu không nghĩ bán thì cứ trực tiếp nói cho bọn hân biết nói không bán không được sao? Vì sao còn cần người khác bảo hộ?” [Mật] : “người có biết 《tiêu sái Tam Thiếu》 là ai chẳng? NND hẳn chính là bạn trai trước kia của Nguyệt Nguyệt, bắt cả hai tay coi như xong, còn gọi Nguyệt Nguyệt có bản lĩnh thì vào trong trò chơi tìm người giàu có mà dựa cho hân xem” [Mật] : “hơn nữa hân bây giờ còn không biết Lam Nguyệt Lệ là Nguyệt Nguyệt, hân chạy tới nói chuyện riêng với Nguyệt Nguyệt nói nếu không đem vũ khí bán cho hân, hân sẽ đem Nguyệt Nguyệt đánh trở về cấp 10, về sau đừng nghĩ luyện cấp được nữa.” [Mật] : “nguyên lai là hân a? Thực nhìn không ra hân là người như vậy a, về sau các người không có ở bên cạnh học muội Nguyệt Nguyệt liền giao cô ấy cho ta đi. Bất quá người cần phải nhớ rõ ở trước mặt Tuyết giúp ta nói tốt vài câu a ~!” Bảo Nhi cùng Lôi Ngao nói xong nhìn đồng hồ thì đã gần rạng sáng, nói câu chúc ngủ ngon xong đều tự logout đi ngủ. Nhưng mà lúc này cuộc sống về đêm mới chính thức bắt đầu. Trong quán bar, mọi người tụ lại một chỗ trò chuyện về những chuyện phiền não ban ngày. Trong sân nhảy nam nữ trẻ tuổi điên cuồng chuyển động thân thể của chính mình, phóng thích ra nhiệt tình của bọn họ. Trong một góc phòng mờ tối, trong một phòng trang nhã có ba người ngồi. Ngồi ở đối diện hai người chính là nam nhân áo trắng thoạt nhìn hai mươi tuổi nhưng lại cho người ta cảm giác là người đứng đầu trong ba người, tóc ngang tai, tai trái đeo một chiếc bông tai có đính lam ngọc, áo sơ mi trắng cổ áo hơi hơi rộng mở, cổ tay áo vén đến cánh tay, lộ ra làn da màu tiêu mạch, ánh mắt thâm thúy hữu thần, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng kêu gọi, mọi thứ hết thảy phối hợp cùng một chỗ, làm cho người nam nhân này giống như là tác phẩm chính tay Thượng Đế tạo ra. Tuy rằng hân thoạt nhìn cả người tàn nát ra hơi thở lạnh như băng, hơn nữa lại rất thờ ơ, nhưng nam nhân tuần mỹ như thế đã làm cho các cô gái trong quán bar đêm nay đều vì hân mà mỗi một cái động tác đều điên cuồng. nam nhân áo trắng bung lên ly rượu, ly rượu trên tay nhẹ lắc lư, ly rượu có đá không ngờ có thể phát ra âm thanh thanh thúy leng keng. Nâng ly đưa tới bên miệng nhấp một miếng, nhìn thấy động tác khiêu gọi này tất cả các cô gái gần đó miệng khô bỏ nóng nảy liếm liếm môi. Người nam nhân này mỗi một cái động tác đều là như vậy mê hoặc người khác. Uống một ngụm rượu xong hân buông cái ly xuống, nhìn nữ nhân chung quanh ánh mắt nhìn chăm chăm vào hân, hân nhủ lại lông mày lạnh lùng mở miệng nói: “Vì sao hẹn ở trong này?” Hai người nghe xong lời của hân, đồng thời liếc mắt, người kia vẫn là như vậy chán ghét nơi có nhiều con gái. Trương Hàn cọt nhả đáp: “Lão đại, là người nói tùy tiện tìm một chỗ a, nơi này cách trường học gần nhất rồi, liền hẹn nơi này a!” “Kêu người trong bang không cần tìm nữa, người ta đã tìm được rồi.” “A —— tìm được rồi, như thế nào nhanh như vậy?” Cái này Triệu Đình Hiền cùng Trương Hàn hứng thú hỏi, hân không phải mấy giờ trước mới nói là kêu mọi người giúp tìm người sao? Như thế nào nhanh như vậy liền tìm được đi? “Trong lúc vô tình mà tìm được, cô ấy chính là người hôm nay có được cái vũ khí kia.” nghe được lời của hân sau, Trương Hàn ánh mắt trũng lên muốn lờ ra, lấp bắp nói : “Không, không phải đâu? Người không phải nói cô ấy là người mới chơi phải không?” An Lạc Phi liếc mắt đưa tình giây lát hiện lên tia mỉm cười, hân thần nhiên mở miệng nói: “Hân là trùng hợp đi.” vẫn chưa mở miệng Triệu Đình Hiền, uống xong rượu trong ly mới mở miệng nói : “Người đêm nay hẹn chúng ta ra đây là có chuyện gì?” “Lão già phải ta đi Newyork giúp lão xử lý một chút sự tình bên chi nhánh công ty bên đó một chút!” “Lão đại vậy người đi rồi, còn nửa tháng nữa là trận đấu trong trò chơi đã bắt đầu làm sao bây giờ?” Trương Hàn thuận miệng hỏi câu. An Lạc Phi khiêu khiêu lông mày nói : “Một tuần sau ta liền đã trở lại.” sau đó đem số điện thoại đưa cho hai người. Triệu Đình Hiền đầu đầy hắc tuyến nói: “Người còn chưa nói đêm nay hẹn hai người chúng ta đến đây làm gì?” “Đừng khoảng thời gian ta không có ở đây giúp ta coi chừng cô ấy.” A, coi chừng? Có biến a! Triệu Đình Hiền và mặt bốn cọt nhìn của hân nói : “Người không phải chán ghét con gái sao? Vì sao đối với cô ấy khác thường như vậy?” Nghe được lời của Triệu Đình Hiền, Trương Hàn cũng là vẻ mặt tò mò nhìn An Lạc Phi, bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên nên lấy hiểu biết của bọn họ, chuyện này tuyệt đối tuyệt đối không đơn giản a ~! An Lạc Phi ánh mắt lạnh như băng quét qua hai người một cái nói: “Không nên hỏi nhiều như vậy, các người chỉ cần trong thời gian này đừng để đám côn trùng tới gần cô ấy là được.” Hai người hai mặt ngó lẫn nhau, nếu bây giờ còn nói không có gì thì đánh chết hai người bọn họ cũng không tin, từ chuyện kia, An Lạc Phi đối với con gái vô cùng phản cảm đến nỗi không phải là phản cảm bình thường, trừ mẹ cùng muội muội của hân có thể tiếp cận hân, các cô gái ở bên ngoài đừng mơ tưởng tới gần hân một thước. Lần này cư nhiên khác thường chạy tới chủ động đi tìm một cô gái, còn gọi bọn họ hỗ trợ coi chừng cô ta. Trương Hàn nghĩ đến cái gì đó, cười cười nói : “Kia vạn nhất người ta không cần thì sao?” Nghe lời của hân sau, vốn vẻ mặt lạnh như băng của An Lạc Phi đột nhiên trên mặt giật một chút nụ cười tà khí, môi mỏng nhẹ nhàng phun ra một câu: “Mời cô ấy đối với ta phụ trách.” A a a? ? ! ! ! Thứ Bảy, buổi sáng trong trường học nơi nơi một mảnh im lặng, đều là bởi vì buổi tối ngủ trễ, hiện tại trong sân trường thừa thốt vài người, cảm bực lớn bực mang đồ ăn sáng đem về. Mọi người trong phòng của Nguyệt Nguyệt không ai ra khỏi cửa. “Đều nói các người giúp ta mang về phòng ngủ tốt lắm thôi! Người ta còn muốn ngủ một lát.” Nguyệt Nguyệt nhu nhu hai mắt không mở ra được, ủy khuất kêu thảm. “Cậu nghĩ sẽ ngủ thành heo à? người đi ra ngoài hai vòng cho tỉnh ngủ đi, mọi người như thế sao có tinh thần chơi trò chơi?” Chung Đình nhìn đến bộ dạng ủy khuất của Nguyệt Nguyệt cảm thấy cô đang nén giận, nhìn không được bắt lấy đầu nhỏ của cô hung hăng xoa nhẹ vài cái. Đột nhiên Hân Bảo Nhi hét lên một tiếng, làm cho mọi người hoảng sợ, con buồn ngủ của Nguyệt Nguyệt đột nhiên không biết bay đi đâu mất ~” A ~ a. Người kia có phải hay không An học trưởng? Rất đẹp trai a ~! ! !” Bảo Nhi hai tay đang nâng cằm vẻ mặt háo sắc nhìn học trưởng anh tuấn ở cổng trường, người kia đang chuẩn bị ngồi lên xe thể thao, nghe được Bảo Nhi thét chói tai xoay người nhìn, ánh mắt đảo qua Nguyệt Nguyệt, nhìn đến mái tóc dài hỗn độn của Nguyệt Nguyệt, khoe miệng nhẹ nhàng gọi lên vẻ tươi cười. Sau đó xoay người lên xe lái xe rời đi, chỉ để lại ở cổng trường học một đám người ngây ngốc. “Hân... hân... hân... hân... An học trưởng a. . . . Hân vừa rồi là hướng ta cười sao?” Bảo Nhi, mê mang hỏi ba người bên cạnh ~! An học trưởng thật sự nộ nộ cười? Rất đẹp trai a ~! !

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Đại Tẩu? Các Ngươi Nhận Lâm À?

Edit: DOL

Nguyệt Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt (hung phấn) của Bảo Nhi, tự nhiên cảm thấy rung mình, cô thừa nhận học trường lạnh đậm (cool) thật là suất, nhưng mà suất đến nỗi giống yêu nghiệt thì đúng là loại khủng bố rồi, hơn nữa cô dám chắc hần mới vừa rồi là đang cười mình, nụ cười kia làm cho Nguyệt Nguyệt cảm thấy các tế bào đều hướng mình kêu gào, làm cho nàng bất giác thấy da đầu run lên (ớn lạnh), tựa như mình là con mồi rơi vào cạm bẫy thợ săn, mà cái kia thợ săn lại hướng ngươi mỉm cười nói: hãy chuẩn bị thật tốt tối nay ta sẽ nướng ngươi ăn ~! Cái loại này cảm giác sợ hãi thật sự không có ngôn ngữ nào có thể biểu đạt. Nguyệt Nguyệt bị ý nghĩ của chính mình về nụ cười đó hù đến hai tay nổi hết cả da gà, cô với Chung Đình mỗi người nắm một bên cổ tay Bảo Nhi kéo nàng đi ăn điểm tâm (ăn sáng). “Tốt lắm ~! Người cũng đi rồi đừng nhìn nữa ~ đi ăn điểm tâm đi, suất cũng không thể làm bữa sáng để ăn.” nhìn thấy vẻ mặt háo sắc của Bảo Nhi, Chung Đình đầu đầy hắc tuyến không còn gì để nói. Sau khi ăn sáng xong các cô vẫn ngồi tại chỗ, trừ Bảo Nhi đang bận rộn giải quyết bữa sáng của mình, mọi người đều im lặng. Bảo Nhi nhìn thấy ba người trong phòng đều không để ý đến An học trường, không bằng lòng liền hét lên: “Hẹp hòi ~! Mấy người các ngươi cũng quá vô tâm đi? Các người thật sự không biết An học trường sao? Phải biết rằng hần là một trong ‘ Tam vương tử ’ ở trường, là người được công nhận kim cương vương tử đó (A Từ: hơn rùa vàng lun đó mọi ng) ~!” “Tam vương tử? Trong trường chúng ta như thế nào cũng có cái dạng này vương tử sao?” Lần này câu hỏi lại không phải là Nguyệt Nguyệt tên ngu ngốc kia, mà là Thôi Tuyết đồng học. Thôi Tuyết bình thường có vẻ trầm mặc ít lời, ngoại trừ cùng Nguyệt Nguyệt và vài người bạn cùng phòng đùa giỡn, thì nói chung có cũng không để ý đến ai hết. Hơn nữa cho tới bây giờ dường như cô chưa từng quan tâm qua mấy vấn đề này, nghe Bảo Nhi nói vậy cô cũng hơi hiếu kỳ ~! “OMG~! Ta làm sao lại có ba người bạn cùng phòng như vậy? Ngay cả Tam vương tử được mọi người trong trường học chào đón nhất cũng không biết? Các ngươi ra đường đừng nói quan biết ta. thật mất mặt a.” Tuy rằng nàng đã biết ba người chị em cùng phòng ngày thường chuyện gì cũng không để ý, nhưng mà chuyện bất cứ người nào trong trường học đều biết mà các nàng lại không biết chút nào, tới mức như vậy thật là hết chỗ nói luôn. “trong hệ kinh tế của trường chúng ta có ba nhân vật được coi như vương tử, cả ba đều là ngậm chìa khóa vàng mà ra đời (Dol: giống như được sinh ra đã giàu sẵn), diện mạo anh tuấn, khí chất xuất chúng, điều quan trọng nhất là ba người bọn họ đều là độc thân ——” Nguyệt Nguyệt nghĩ đến bộ dáng vừa rồi của học trường kia, như thế nào cũng không giống những gì Bảo Nhi nói tốt đến như vậy? “Bảo Nhi a ~ vì sao chúng ta lại không có cảm thấy hần tốt như ngươi nói vậy? lớn lên cũng là hơi đẹp trai mà thôi, nhà cũng hơi khá giả thôi ~ hừ ~ còn không phải cái nhị thế tổ (Dol: giống dạng phá gia chi tử ngoại trừ xài tiền cái gì cũng không biết), hiện tại nhị thế tổ đều chỉ biết hưởng thụ tài sản của đời trước để lại thôi sao, nếu để cho chính bọn họ đi phấn đấu, chắc cũng không làm được chuyện gì ra hồn hết ~!” nghe xong Nguyệt Nguyệt nói. . . , Bảo Nhi khinh bỉ nhìn nàng liếc mắt. “Các ngươi thật là, An học trường là người lợi hại nhất trong ba người bọn họ, hần tuy rằng sinh ra trong nhà giàu, nhưng trong lúc học trung học (Dol: chắc là THPT của VN) liền chính mình đầu tư một công ty, chỉ dùng thời gian hai năm đã có thể khiến một công ty sắp sụp đổ khởi từ hồi sinh, còn khiến nó trở thành xí nghiệp xếp hạng Top 5 trong mười xí nghiệp mạnh nhất toàn cầu, ở vị trí thứ ba mươi bảy (Dol: không biết là người or xí nghiệp đứng t37), nam nhân như vậy còn không kêu ‘ kim cương vương tử ’ sao?” Bảo Nhi nước miếng còn chưa nuốt xuống, một hơi đem tư liệu mà mỗi người trong trường đều biết nói ra hết. Nhị thế tổ là cũng không phải quý hiếm, nhưng mà người có gia thế, có tướng mạo, có khí chất, có bản lĩnh ~! Quả thực chính là thần tượng của mình. ” giống như ngươi nói như vậy, hần cũng không tới a. Vậy tại sao ba người bọn họ đều độc thân?” Thôi Tuyết tràn đầy khó hiểu nhìn Bảo Nhi, một người trầm lặng như cô sau khi nghe Bảo Nhi khai sáng cũng hơi tò mò họ tại sao vẫn còn độc thân? Nói đến cái vấn đề này, Bảo Nhi liền nghĩ đến tin đồn mà gần đây mà mọi người đang bàn luận sôi nổi. “Ách —— về vấn đề này, gần đây trường học cũng có một tin đồn, nói là An học trường là gay a, còn nói Tam vương tử là một cuộc tình tay ba đó ~” cụ thể như thế nào không ai biết hết, chẳng qua nếu như học trường thật sự giống người ta nói là một tên gay đúng là rất đáng tiếc a? một nam nhân có chất lượng tốt như vậy. . . .” Bảo Nhi bị ai thờ dài buồn bã, ai ——! !! Chẳng lẽ đầu năm nay nam nhân tốt chẳng lẽ đều chạy đi yêu nam nhân sao? “sắc nữ ~ đừng có nghĩ chuyện đó nữa, ăn sáng xong mau trở về, chúng ta còn phải mang Nguyệt Nguyệt đi luyện cấp.” Chung Đình ăn vài ngụm đã giải quyết xong miếng sandwich trong tay, nhìn Bảo Nhi đang ngăn người liền nhắc nhở cô. Sau khi bốn người vội vàng ăn sáng xong trở lại phòng ngủ, liền tự mở ra Computer của mình đăng nhập vào trò chơi. Nguyệt Nguyệt vừa đăng nhập vào trò chơi, màn hình xuất hiện nhân vật Lam Nguyệt Lệ cầm Ngao Thiên thần đao đang đứng ở kho hàng bị một đám người bao quanh. Nguyệt Nguyệt cố gắng đi chuyển nhân vật qua chỗ khác, nhưng người vây quanh nàng rất nhiều, chen tới chen lui cũng chỉ đi được vài bước liền hoàn toàn không nhúc nhích được, bị đứng bất động gần kho hàng, bất đắc dĩ đang chuẩn bị kêu mọi người trong phòng tới đón chính mình. Kết quả ngay lúc này bên ngoài vòng vây bay tới hai cái mặc ngân y (áo màu vàng kim), một nhân vật tóc vàng cùng một kiếm khách tóc đen (trong Phá Thiên nam nhân vật đẹp trai nhất), hai người đứng bên ngoài vòng vây đang cố dùng sức để chen vào trong, đầy nửa ngày không hề hiệu quả, hai người cùng nhau phát ra hai chiêu thất võ công ‘ rồng ngâm cử thiên ’ cùng ‘ băng thiên tuyết địa ’, một đám người chơi đang vây xem Nguyệt Nguyệt, tập thể đều nhận được thông báo: ‘trong khu vực an toàn phóng võ công đối với người chơi là đánh không trúng, chỉ có thể tạo ra tác dụng uy hiếp mà thôi.’ Mọi người biết điều liền nhường một đường cho hai người đi vào. Hai người đi đến trước mặt Nguyệt Nguyệt, nhìn thấy Nguyệt Nguyệt dường như đang trong trạng thái chơi (trạng thái vẫn còn đang đăng nhập). “Đại tẩu (Dol: ta thấy dùng 2 từ đại tẩu nghe hay hơn chị dâu vì đây là game cổ trang mà) ~ huynh đệ chúng ta đến cứu giá chậm, hi vọng đại tẩu đừng trách móc, trăm ngàn đừng nói lại cho lão đại nghe, nếu cho hần biết chúng ta khó mà an ổn sống qua ngày.” Tóc vàng nam tử ‘ Hần Lâm Học Sĩ ’ hướng Nguyệt Nguyệt nói còn đối với nàng chớp chớp mắt. Nguyệt Nguyệt mờ mịt nhìn hai nhân vật nam xuất hiện trước mặt, nghiêng ngả từng chữ một trong lời nói của ‘ Hần Lâm Học Sĩ ’? Đại tẩu? Lão đại? Cái gì cùng cái gì a? Mình khi nào thì thành đại tẩu của hai người kia rồi? Nguyệt Nguyệt nghĩ hai người nhận lầm người rồi, vô vô ông tay áo hơi nhăn vì bị mọi người chen chúc (Dol: trong game mà áo cũng có thể bị nhăn sao? Đúng là pó tay), chuẩn bị đi thì cái kia nam tử tóc đen ‘ Khí Vũ Hiên Ngang ’ đột nhiên giữ chặt tay áo Nguyệt Nguyệt làm cho tiểu cô nương dùng sức giật lại vài cái “Đại tẩu ngươi muốn đi đâu?” Nguyệt Nguyệt nghe đứa nhỏ này còn tại gọi mình đại tẩu, chỉ có thể bất đắc dĩ quay đầu nói với hai người: “Hai người các ngươi nhận lầm người, ta vẫn còn độc thân, làm sao có thể thành đại tẩu của các ngươi, hơn nữa ta cũng vậy không biết lão đại của các ngươi là ai.” tuy rằng Nguyệt Nguyệt không biết lão đại của bọn họ, nhưng mà không có nghĩa là những người phụ cận đều không biết, tất cả mọi người nhìn ba người bọn họ, xem ba người còn có thể tuôn ra cái gì tin tức Bất Quáai không. Trong khu vực này làm gì có người không biết ‘ Khí Vũ Hiên Ngang ’ và ‘ Hần Lâm Học Sĩ ’ là ai? Được rồi! Cho dù ngươi không biết hai người bọn họ, nhưng cũng phải biết người đứng sau hai người ‘ Huyết Sắc Dụ Hoắc ’ bang chủ của bang ‘ Thị Huyết ’? Nhìn hai người gọi ‘ Lam Nguyệt Lệ ’ là đại tẩu, mọi người hết sức giật mình, phải biết rằng ‘ Huyết Sắc Dụ Hoắc ’ ở chỗ này là một đại thần nha, nữ nhân thâm niên hần nhiều như nước trong biển cả đêm cũng không hết, nhưng mà cho tới bây giờ vẫn chưa thấy đại thần đối với nữ tử nào vừa mất, đột nhiên hôm nay hai người xuất hiện ở nơi này lại kêu cô bé kia là đại

tàu? Lão đại? Chẳng lẽ là lão đại của bọn họ? đại thần của chúng ta ở sever? cái đại thần ấy hả? Má ơi! Người chung quanh liền nhận ra hơi thở Bát Quái a. JQ—— tuyệt đối có JQ (gian tình), tất cả mọi người đều nhanh chóng mất tin Bát Quái cho nhóm bạn tốt của mình .có người hỏi cái gì Bát Quái? Chính là tin về lão bà của đại thần ‘Huyết Sắc Dụ Hoặc’ ở sever chúng ta a! Muốn biết thêm chi tiết hãy tới kho hàng để nắm rõ thông tin.

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Oan Uổng A! Ta Không Khinh Bạc Đại Thần

Edit: A Từ

“Uy ——! Hai người các ngươi đừng loạn kêu được không? Ta nói tất cả, ta thật sự không biết các lão đại của các ngươi, muốn nói mấy lần các ngươi mới nghe hiểu?” Nguyệt Nguyệt trong lòng có điểm phát hỏa, vì không cho hai người này gọi mình cô như thế, gọi như vậy rất dễ gây hiểu lầm, cô nhịn xuống hỏa khí lập lại một lần nữa. Chính mình từ lúc chơi trò chơi đến bây giờ hoàn toàn chưa cùng ai nói chuyện nhiều, làm sao nhận thức lão đại của hai người bọn họ? Hơn nữa nếu bọn họ như vậy gọi mình, cô muốn đi tìm người giàu có để dựa vào để cho ‘Lạc Vũ Phi Phi’ xem đây? ‘Hàn Lâm Học Sĩ’ vừa nghe Nguyệt Nguyệt phủ định nhận biết lão đại mình thật sự nóng nảy, thốt ra lời nói làm mọi người choáng váng: “Đại tàu, đây là ngươi không đúng, làm sao ngươi có thể nói không biết lão đại? Lão đại là người của ngươi, ngươi cũng không thể như vậy không tiếp thu a.” Nguyệt Nguyệt lặng yên, mà trong phòng ngủ cũng có tới ba người cũng lặng yên. “.” Toàn thể người đứng xem cũng lặng yên. “Ta, ta ta, người của ta?” Nguyệt Nguyệt lấp bắp lấy ánh mắt trẻ thơ nhìn ba người trong phòng ngủ như muốn hỏi: ‘Hàn Lâm Học Sĩ’ là ai. Nguyệt Nguyệt kỳ thật cũng phi thường mê mang a, bọn họ lão đại là khi nào thì thành người của nàng? Trò đùa này có phần hơi lớn rồi. ‘Hàn Lâm Học Sĩ’ vừa định mở miệng đã bị ‘Khí Vũ Hiên Ngang’ cấp đoạt lấy lời, hần nhìn Nguyệt Nguyệt biểu tình rõ ràng không biết chuyện xảy ra như thế nào, nên lo lắng như thế nào nhắc nhở cô, cuối cùng hần gõ câu đi ra nói: “Đại tàu, ta đây hỏi ngươi mấy vấn đề, mời ngươi thành thật trả lời chúng ta được không?” Nguyệt Nguyệt nghi hoặc nhìn nam tử trước mắt này. “Ách ~ tốt” “Ngươi ngày hôm qua buổi chiều bây giờ đang ở cát vàng lay động thẳng cấp đi?” “Dạ, Đúng vậy a” “Vậy ngươi lúc ấy có phải hay không có nhìn thấy một nam nhân toàn thân ngân bạch, ngân phát, vác trên lưng một thanh trường kiếm?” Nguyệt Nguyệt nghe được hần như vậy vừa hỏi, chỉ cảm thấy cái trán mồ hôi lạnh râm ngay lập tức tụ tập, tâm tình khẩn trương hạ xuống, chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ. . . Bọn họ nói lão đại chính là người đó? Nguyệt Nguyệt đồng học khúm núm đáp: “Đường như ~ đường như có đi.” Nghe được Nguyệt Nguyệt trả lời như khuôn mẫu cái nào cũng như vậy, Khí Vũ Hiên Ngang tùy tiện chần, lấp, bịt một câu, nói: “Rốt cuộc là có, hay không có?” Nguyệt Nguyệt sợ tới mức chạy nhanh đáp: “Có!” sau khi Nguyệt Nguyệt khẳng định trả lời, trước màn hình Triệu Đình Hiên cùng Trương Hàn liếc nhau, trên mặt đều lộ vẻ đã thực hiện được ý đồ nên nở nụ cười gian. “Hần chính là lão đại của chúng ta, đồng thời cũng là bang chủ bang hội lớn nhất sever này ‘Thị Huyết’ và cũng là đại thần của sever này.” Nói xong chuyện hần lại chuyển đề tài: “Hơn nữa ngươi lúc ấy cũng có đôi lão đại bọn ta làm ra động tác thực thân mật đi?” trong lòng cười mờ ám, trên mặt bất động thanh sắc chờ tiểu bạch thỏ cứ như vậy bị hần lừa dối vào cạm bẫy. “Kia —— cái kia ——” Nguyệt Nguyệt muốn giải thích cảnh tượng lúc đó nhưng lại bị ‘Khí Vũ Hiên Ngang’ cắt đứt lời nói. “Đại tàu, mời ngươi trả lời ‘Có’ hoặc là ‘Không có’?” Hần làm sao có thể cho cô có cơ hội để khiếu nại chứ? tiểu bạch thỏ rớt xuống cạm bẫy vẫn là thành thật đầu hàng là tốt nhất. Muốn chạy trốn —— nói cho ngươi biết —— không có cửa đâu!! Hoặc là nói là ngay cả cửa sổ cũng không có cửa. “Có —— có rồi ——!!” Lời này vừa nói ra, người chung quanh ò lên ~! Thoạt nhìn giống tiểu bạch thỏ chính là bề ngoài giống tiểu nha đầu, cư nhiên ~~~ lại là cái người chủ động nha. Đại thần —— đại thần bị cô ta ăn thịt sao? Khán giả nghe được tin tức quan trọng lập tức tản đi ra ngoài. Mà trên kênh thể giới một đồng lớn muối muối thương tâm: “trời ạ a a ~! Là ai ăn đại thần? Đứng ra đứng ra cho ta.”: “đúng vậy ~ đại thần a —— đại thần của chúng ta a, thật quá đáng, mau đứng ra cho chúng ta, ra ngoài thành PKPKPK.”

- : “vì sao a? Cho dù muốn ăn cũng có thể là đại thần chủ động ăn chứ? Làm sao có thể bị tiểu nha đầu ăn mất (oO) rồi?” ? ai ~!! Đại thần a ~ nhưng ngươi đừng bị thương, chúng ta vĩnh viễn ủng hộ ngươi, đem người đàn bà kia chặt thành 18 mảnh.” Kênh thể giới bị một đám nữ nhân âm ỹ lật trời, mà đương sự Nguyệt Nguyệt có cảm giác là chính mình dường như bị người ta tính kế. Nhìn đến người chung quanh đã đem tin tung lên kênh thể giới, Triệu Đình Hiên cùng Trương Hàn hoàn thành nhiệm vụ giống như nhẹ nhàng thở ra, mọi người đều biết cô là người của lão đại, nên không ai dám không có mặt đi đến trừu chọc cô đi? “Lão đại của chúng ta là nhân vật nổi danh, hơn nữa còn là bang chủ của đệ nhất đại bang, ngươi cảm thấy hần có thể dễ dàng bị khinh bạc như vậy sao?” ‘Hàn Lâm Học Sĩ’ cũng chính là Trương Hàn trong hiện thực từng bước được chú ý hỏi Nguyệt Nguyệt. “Các ngươi hiểu lầm a, ta không phải có ý khinh bạc hần a.” Nói xong Nguyệt Nguyệt lại cảm thấy không đúng “Không phải a —— cái kia, ta là nói ta không có ý khinh bạc hần ~!” Nguyệt Nguyệt quả thực khóc không ra nước mắt, mình bây giờ quả thực là có miệng nhưng khó mà trả lời rồi, hơn nữa lúc ấy mình cũng cùng người nọ nói mình không có phi lễ hần, vì sao bây giờ còn lại chui ra hai người nói chính mình khinh bạc hần chứ? Nguyệt Nguyệt hiện tại xem như cảm giác mình so với đậu nga còn oan uổng hơn a. ‘Khí Vũ Hiên Ngang’ cũng chính là Triệu Đình Hiên trong hiện thực nhìn bộ dạng tiểu nha đầu có miệng nhưng khó mà trả lời, trực tiếp lại một câu đã bại: “Dù sao lão đại là người của ngươi, ta tin tưởng sự thật này là toàn đã được làm sáng tỏ chẳng lẽ ngươi cho hần cái danh phận cũng không được sao? lại nói lão đại chúng ta điều kiện tốt như vậy, chẳng lẽ còn ủy khuất ngươi sao? ở cái khu vực này có bao nhiêu thiếu nữ không thích lão đại nha?” nghe một chút ~ này là đang nói cái gì nha, tựa như nói cho ngươi —— cấp cho ngươi người ưu việt như vậy! Đừng ở nơi nào được tiện nghi còn muốn khoe mẽ. Nguyệt Nguyệt là hoàn toàn bị hai người này ngay lời nói cũng không nói ra lời. Thật sự là cảm giác ngậm bồ hòn làm ngọt mà, cô cực khổ nói ~! “Ta muốn thấy lão đại các ngươi, ta muốn gặp mặt cùng hần nói rõ ràng, ngươi —— các ngươi không thể như vậy khi dễ ta.” Nguyệt Nguyệt ủy khuất đặt tay ở trên bàn phím đánh chữ, tay hơi hơi run rẩy. “Lão đại của chúng ta đi công tác rồi, một tuần lễ sau mới trở về, ngươi muốn gặp thì lúc đó đến tìm hần đi.” Khí Vũ Hiên Ngang trả lời cô. Nguyệt Nguyệt buồn bực đến không được, chính mình mặc dù là chuẩn bị tìm một người giàu có để dựa vào, nhưng là cô cũng không muốn người đó là đại thần a ~! cô còn chưa muốn chết, tuy rằng ngày hôm qua cô không biết người kia chính là đại thần ở đây. Nhưng là vừa mới bắt đầu xem kênh thể giới, đám nữ nhân kia ở nơi đó điên cuồng bình luận, chỉ biết nếu cùng hần nhắc lên quan hệ sẽ bị bao nhiêu người nhớ thương. Nghĩ chính mình bị một đám nữ nhân quần áo, Nguyệt Nguyệt càng ngày càng cảm thấy cẩn thận sợ. Chờ đại thần đã trở lại, cô nhất định phải cùng ‘hần’ ~~~ hảo hảo, thận trọng, thiết tình thành ý nói chuyện một chút. “Chờ hần đã trở lại, ta sẽ tự mình cùng hần hảo hảo nói chuyện.” Nguyệt Nguyệt nhìn hiện tại trò chơi nào loạn lật trời, cũng không còn tâm tư đi luyện cấp. Trực tiếp ném cho hai người câu đó rồi logout đây. Tắt đi trò chơi Nguyệt Nguyệt, trực tiếp đến bên giường đi ôm chăn giả bộ làm thi thể. Nhưng là trong phòng ngủ còn có ba người như thế nào lại buông tha cho cô đâu? Bảo Nhi kéo kéo chân Nguyệt Nguyệt. “Nguyệt Nguyệt a ~~ ngươi chừng nào thì nhận thức đại thần?” “Nguyệt Nguyệt cũng thật là lợi hại, ngay cả đại thần cũng dám khinh bạc, thật là một nữ lưu manh có can đảm a.” Thôi Tuyết không lương tâm cười trừu chọc Nguyệt Nguyệt. Nguyệt Nguyệt giận dữ: “Ngươi mới là nữ lưu manh, các ngươi cả thôn đều là nữ lưu manh.” Nói xong

còn lấy cái gối đầu đánh Thôi Tuyết, ba người ở chỗ đó nói chuyện. Chung Đình nhìn trời không nói gì ~ nhìn ở nơi này ba người đang đùa đến phát điên, thờ dài ~!”Ai ——! Có phải hay không các người lạc đề rồi? Nguyệt Nguyệt người muốn hay không hảo hảo giải thích một chút a, người cùng đại thần khi nào thì gặp gỡ đây bắt ngờ và lãng mạng, còn này lòng tham khinh bạc đại thần?”

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Đại Thần? Không Muốn Cũng Không Cần?

Edit: DOL

Câu hỏi của Chung Đình vừa dứt, tay Nguyệt Nguyệt cầm gối đang định đánh lại thì đột nhiên dừng giữa không trung, buông gối trong tay xuống, ngồi thẳng lưng lại, chậm rãi xoay đầu hướng về phía Chung Đình ngây ngô cười hai tiếng “Hắc hắc”, sờ sờ cái mũi nghĩ xem sẽ kể cho các nàng nghe chuyện hôm qua như thế nào. “Àn hử?” Chung Đình nhú mày nhìn chăm chăm Nguyệt Nguyệt, nếu người không thành thật khai báo thì người cũng đừng nghĩ quan gia ta sẽ bỏ qua. Ai ——! Nguyệt Nguyệt nhìn ba khuôn mặt bất quắc (tò mò) đang hướng về mình, bắt đầu trình bày lại chuyện ngày hôm qua như đang bàn luận về nốt nhạc đệm bị đánh sai. Kể đến đoạn lúc Nguyệt Nguyệt muốn trở về thành, người nam nhân kia đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, chính mình không cần thận ngã (nhào) đến trước ngực người ta tiện thể ăn trộm hai cái đậu hũ, sau khi chuyện xảy ra cô lại chọn cách chạy trốn hết sức không trách nhiệm, nhưng mà cô cũng có xin lỗi và quan trọng là cô thật sự không phải cố ý phi lễ hử a! Ai biết người kia lại dễ gần như vậy, còn tìm người đến kiểm chuyện với cô! Tóm lại chính là như vậy ~! Chuyện giữa chúng ta không giống như hai người kia nói đâu, quá lắm là ta sợ ý ngã vào người hử thôi, không có nghiêm trọng đến nỗi ta phải đối với hử phụ trách nha? Ta là con gái còn chưa so đo, một nam nhân như hử lại muốn so đo cái gì?” Nguyệt Nguyệt về mặt bị phần cảm khái, đầu năm nay còn có đạo lý như vậy sao? Chỉ vì sai lầm nhỏ đã kêu một nữ nhân phải phụ trách với một người nam nhân. “Ô ô —— các cậu phải tin tưởng mình à, mình thật sự không biết tại sao lại trở thành như vậy, hử là đại thần của sever a, mặc dù ta rất muốn tìm một người giàu có, nhưng mình cũng không có lá gan đi đánh chủ ý của hử a! hiện tại các cậu phải cứu mình a ~ mình không muốn bị những nữ nhân kia phân tâm a! !” Nguyệt Nguyệt đưa bờ mắt khóc đến nước mắt mũi đều chảy ra hết để cầu cứu ba chị em trong phòng. Nhớ tới đám nữ nhân điên cuồng trong trò chơi, Nguyệt Nguyệt muốn nghĩ thôi đã thấy sợ. Ba về mặt ngu ngốc (ㄟ) nhìn cô, muốn bỏ họ cứu cô? Hiện tại cứu như thế nào? Toàn bộ nữ nhân trong sever coi Nguyệt Nguyệt như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, các cô có lợi hại thế nào cũng không thể giết hết toàn bộ nữ nhân kia? Bây giờ người có thể cứu của nàng cũng chỉ có đại thần đại nhân. “Đừng hy vọng chúng ta, chuyện này cậu vẫn là chờ đại thần login đi, rồi nói với hử! Hiện tại cũng chỉ có hử muốn có thể cứu cậu thôi!” Thôi Tuyết vui sướng khi người gặp họa cảm lấy kèm cắt móng tay tu sửa lại móng tay. “Hơn nữa nếu như có thể đem đại thần thu phục cũng không tới a, dù sao cậu cũng muốn tìm phú ông, đại thần còn là một siêu cấp phú ông sao, đưa hử đi gặp hai người kia, tuyệt đối có thể đem Trần tuân kiệt cùng Lưu Vũ Phi dọa đến mặt ngu luôn (không ngốc đầu lên được). “Bảo Nhi nghe được lời Thôi Tuyết nói. . . , hưng phấn mãnh liệt gật đầu.”Đúng vậy a ~! Đại thần nha ~ có tiền, có thế, nghe nói lớn lên cũng rất đẹp trai a, hơn nữa đại thần chưa bao giờ quan hệ nam nữ bậy bạ, nếu quả thật người đi theo đại thần, người cũng không sợ bọn họ bởi vì Ngao Thiên thần đao đuổi giết người a.” Chung Đình lấy tay vuốt ve Bảo Nhi hiện đang gật đầu như gà con mổ thóc: “Hai người các cậu im lặng cho mình, dù sao đó cũng là đại thần —— Nguyệt Nguyệt đừng nghe hai người bọn họ ăn nói khùng điên, nếu quả thật người không thích đại thần mà hử dám bức bách cậu thì mình dù không giết nổi hử, mình cũng vậy sẽ giúp cậu.” Ánh mắt Nguyệt Nguyệt tràn ngập tình quang nhìn Chung Đình, nguyên lai chung đình như vậy quan tâm chính mình “Đinh —— ô ô, cũng là cậu đối với mình tốt nhất ~! Không giống bọn họ, đều chỉ biết khi dễ mình.” “Phi ——!” Thôi Tuyết khinh thường nhìn Chung Đình cùng Nguyệt Nguyệt nói: “Khi dễ cậu? Mình cùng Bảo Nhi cũng không nói sai, nếu cậu thật sự muốn tìm cái người bắt cả hai tay kia để trả thù như cậu đã nói. . . , thì đại thần vốn chính là thí sinh tốt nhất, cậu cảm thấy ở khu vực (sever) này còn có người so với đại thần lợi hại hơn sao?” Nguyệt Nguyệt ủy khuất nín nghẹn miệng: “Nhưng là —— rất nhiều cô gái đều thích đại thần a, mình mới không muốn tìm cho chính mình tìm phiền toái a, thực tìm hử, mình nghĩ các cô gái đó không đem mình ra ăn sống như mìn ăn liên vậy.” Thôi Tuyết ôm cái trán nhìn trời không còn gì để nói: “Nếu cậu và đại thần thực ở cùng một chỗ lời như lời nói. . . , cậu cảm thấy đại thần sẽ dễ cậu bị người ta khi dễ sao? Đầu cậu dài đi đâu vậy?” Nguyệt Nguyệt không cảm giác mình có nói sai nha, hiệu ứng của đại thần quá kinh khủng, hử tùy tiện nói một câu mình chiếm tiện nghi hử, kết quả hôm nay liền có hai huynh đệ đi giúp hử đòi danh phận, nếu như hử ở trên kênh thế giới tùy tiện nói một chút mình như thế nào như thế nào, vậy thì mình cũng đừng nghĩ có thể lấn lộn trong game nữa. hiện tại nghĩ những thứ này cũng là dư thừa, vẫn phải là chờ cái kia đại thần login rồi, mình và hử nói chuyện rồi tính sau. Hai ngày này, Nguyệt Nguyệt trôi qua phi thường buồn bức, trò chơi cũng không muốn lên, rõ ràng tính đi đi dạo nhà sách mua vài cuốn sách, trong phòng ngủ ba người đều ngại lười không cùng nàng đi, không có biện pháp nàng đành phải một người đi đến thư viện. Nguyệt Nguyệt hứng chịu ánh nắng chói chang đi đến nhà sách ở trung tâm thành phố, mới bước vào cửa một trận khí lạnh đập vào mặt, làn da Nguyệt Nguyệt bị phơi nắng này giờ cũng có điểm nóng, thờ dài —— vẫn là đứng ở chỗ có máy lạnh là hạnh phúc nhất a! Nguyệt Nguyệt lên lầu hai tìm sách, tùy tiện tìm một chỗ ngồi, khắp nơi trên lầu hai toàn là người đang đọc sách. Kế bên Nguyệt Nguyệt là đứng chuẩn của một em trai dễ thương, chắc là khoảng mười tám, mười chín tuổi. Thấy Nguyệt Nguyệt ngồi vào bên cạnh, hử ngẩng đầu lên hướng Nguyệt Nguyệt nở nụ cười tràn đầy xán lạn, răng nanh trắng thiếu chút nữa ánh mắt Nguyệt Nguyệt không thể rời đi, liền hướng hử gật gật đầu rồi tiếp tục đọc sách. Ngay lúc này, An Lạc Phi ở nước ngoài công việc đang bế bọn bạn rộn lại nhận được điện thoại. Điện thoại vừa mới được chuyển, ở đầu bên kia điện thoại Trương Hàn giọng nói tranh công: “Lão đại, chúng ta đã giúp đỡ người thu phục con mèo nhỏ nha. Người làm như thế nào cảm tạ chúng ta đây?” “Thu phục?” giọng nói bình thản, không có... chút nào gọn sóng. “Đúng vậy, hiện tại toàn bộ sever cũng biết cô ấy là đại tẩu của chúng ta nha, cho nên hử là không có người nào không có mặt sẽ đi phiền cô ấy đi, như vậy còn không kêu thu phục sao?” Trương Hàn trong lòng vụng trộm cười mờ ám, lão đại a, hiện tại chuyện ta cảm thấy tốt nhất là tất cả mọi người đều biết, người bị cô ấy phi lễ ! “Người có phải hay không nên đem những việc người làm kể lại một chút cho ta biết?” An Lạc Phi đem văn kiện trong tay vút xuống bàn, lưng dựa vào ghế, chờ nghe Trương Hàn giải thích cho hử biết cái gọi là thu phục có ý nghĩa gì. Trương Hàn nghe trong loa, ngữ khí thần nhiên An Lạc Phi, đột nhiên cảm thấy da đầu hơi run lên, kiên trì nói: “Cái kia a —— chính là, hôm nay thấy một đám người vây quanh cô ấy nha, chúng ta chạy qua gọi cô ấy là đại tẩu thôi. Nhưng là ai biết cô ấy cư nhiên nói không biết người.” Nói tới đây Trương Hàn dừng lại. “À? Sau đó thì sao?” Ngô ~ chiêu bài đàn âm (âm đơn) xuất hiện lần nữa. “Sau đó đương nhiên là —— chúng ta nói cho nàng biết, lão đại của chúng ta đã là người của cô ấy, cô ấy sao có thể không chịu trách nhiệm, còn không cho lão đại người danh phận nữa!” Trương Hàn sau khi nói xong, vội vàng đem điện thoại cách xa lỗ tai một chút, sợ bị An Lạc Phi rống đến chết. Nhưng là hơn nửa ngày trong điện thoại một chút thanh âm cũng không có, cư nhiên không

truyền ra tiếng hô, Trương Hàn chậm rãi đem điện thoại chuyển qua bên tai lại nghe. Trong điện thoại vẫn là hoàn toàn yên tĩnh —— sau khi nghe được lời nói của Trương Hàn, trên mặt hắn hiện lên một tia ngạc nhiên, sau đó lại hiện lên một tia cười tà. An Lạc Phi từ trên ghế đứng dậy, đi đến bên cửa sổ thủy tinh nhìn xem cảnh vật bên ngoài, đột nhiên nghĩ đến một việc, hướng điện thoại phân phó Trương Hàn: “Chuẩn bị một hôn lễ, còn các người nữa cũng đừng đi chọc giận cô ấy nữa, ta không hy vọng sau khi trở về lại không thấy người, nếu..... các người không chuẩn bị cho tốt, gia gia các người là ta đây sẽ cho người đến Châu Phi nuôi tượng (voi).” An Lạc Phi trực tiếp đem điện thoại cắt đứt. trên cửa sổ thủy tinh hiện lên khuôn mặt tuấn mỹ, vốn nhếch nhếch môi, lúc này chậm rãi lỏng rồi rồi đi có lẽ chính hắn cũng không phát hiện, hắn khẽ môi nhẹ nhàng gọi lên một tia cười phát ra từ nội tâm. Hắn có bao nhiêu lâu chưa cười qua như vậy? Đường như là từ lúc chuyện kia xảy ra!

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đại Thần Muốn Trở Thành Thần?

Edit: DOL

“Hôn —— hôn lễ? Trong trò chơi?” Trương Hàn trừng mắt nhìn điện thoại trong tay, hắn vừa rồi không phải là nghe lầm chứ? (tác giả: đại ca à, dù người nhìn điện thoại như thế nào thì nó cũng không biết trả lời người? Điện thoại bị người trừng đến nổi da gà luôn.) Triệu Đình Hiền nhìn Trương Hàn cầm điện thoại mà ngây ngốc, vẻ mặt cứng đờ miệng nói thầm: “Ta nghe lộn không? Hình như không có à, có phải lão đại nói là muốn tổ chức hôn lễ! Nhưng mà —— làm sao có thể? Dù là trò chơi, nhưng lão đại làm sao lại yêu cầu như thế thế nào?” Hôn nữa... “Hôn nữa tại sao lại nói biến mất lần nữa?” chẳng lẽ trước kia biến mất qua sao? Sau khi nghe Trương Hàn nói, Triệu Đồng của chúng ta cũng bắt chước choáng váng, cũng biết lão đại muốn diễn trò gì nữa. Tuy rằng hắn thừa nhận con mèo nhỏ kia rất thú vị, khi nhàm chán trên chọc cũng rất vui, nhưng không ngờ tới lão đại muốn cùng cô ấy kết hôn trong trò chơi! Này thật sự rất không giống tác phong của hắn a! Chẳng lẽ có chuyện gì mà bọn hắn không biết sao? Theo hắn biết từ lúc phát sinh chuyện kia, An Lạc Phi liền chán ghét con gái, rất giống bị bệnh, không cho các cô gái tới gần hắn một thước, cho dù là mẹ ruột và em gái cũng không thể tiến vào phòng ngủ của hắn, ngoại trừ mấy người trong nhà còn có thể tiếp cận hắn một chút, những cô gái khác một khi tiếp cận hắn ba thước giống như bị ánh mắt hắn đâm chết vậy. Cho nên trong An Gia, đặc biệt là phòng An đại thiếu gia là tuyệt đối tuyệt đối không có con gái vào. Hôn nữa hắn tuyệt đối sẽ không cùng các cô gái tiếp xúc thân thể. Hắn xem con gái như vi khuẩn SARS. trong game online, bệnh chán ghét con gái cũng mang vào luôn, cũng khó trách người khác nói hắn là gay. Còn nhớ rõ trước kia mới vừa lên đại học, có hoa khôi ngành khác tỏ tình với hắn, kết quả người này mới nhìn hoa khôi liền lùi lại mấy bước, cố gắng giữ khoảng cách một thước, sau đó lại cự tuyệt người ta. Kết quả cô gái đó thương tâm muốn nhào ra ôm hắn, nhưng hắn, mày cũng không nhẫn nhịn tránh qua một bên, nhanh chân rời đi, hoa khôi kia trực tiếp té xuống đất! Vài ngày sau, cô gái kia chuyển ra nước ngoài, đúng là khổ thân a! Bạch mã hoàng tử không thích mình coi như rồi, bản thân muốn ôm hắn, kết quả người ta lại mời mình ôm đất. tin tức đã loan truyền khắp trường, thật sự không mặt mũi gặp người. Một người chán ghét con gái như vậy, đột nhiên đối với một con gái thấy hứng thú, lại muốn trong trò chơi kết hôn cùng cô ấy? Vậy nói lên điều gì? Kết hôn = động phòng = ngủ cùng một giường = có đứa nhỏ. Dù là trò chơi —— nhưng cũng ảnh hưởng đến tinh thần, tên kia chịu được sao? Sao hắn lại chủ động yêu cầu vậy? hiện tại Triệu Đình Hiền cực kỳ hiếu kỳ, muốn... gọi qua hỏi An Lạc Phi là vì cái gì lại làm vậy? Rốt cuộc lão đại và “cô vợ nhỏ” có chuyện xưa gì? Hắn ở chỗ này đi tới đi lui, trong lòng giống như có một con mèo nhỏ đang cào vậy, tìm đập khó chịu lại ngứa vô cùng. Mà bản thân lại không dám tìm lão đại để thỏa mãn lòng hiếu kỳ. Lúc này Trương Hàn đồng học hoàn hồn rồi, kích động, hai mắt rung rung, bắt lấy tay Triệu Đình Hiền: “Hiền à ~ rốt cục lão đại chúng ta đối với nữ nhân có hứng thú rồi, ta rất vui mừng a ~! Rốt cục sau này ta có thể lớn tiếng phản bác người khác, lão đại không phải gay rồi, đá cho đám hủ nữ kia sang một bên đứng. Người không biết trong trường học loan truyền lão đại là gay, chuyện này thôi cũng kệ, nhưng mà vì sao —— vì sao ta và người là thụ, lão đại là công? Ta rất đau lòng a, ta không men sao, tại sao ta không được làm công.” Đình đầu Triệu Đình Hiền toát ra khói đen nhìn tiểu tử trước mặt, hai mắt đầm lệ giống như là đã chịu rất nhiều ủy khuất. cứ nghĩ hắn đang thương tâm vì người khác nói lão đại là gay, không ngờ hắn không vui vì người khác nói hắn là thụ, mà hắn lại muốn làm công. Nhìn đứa nhỏ vui mừng như vậy, Triệu Đình Hiền không muốn xem nữa, vào game tìm bang chúng trong hội chuẩn bị hôn lễ, lão đại muốn kết hôn a —— thế nào cũng không thể bình thường được, tuy rằng không biết bang chủ phụ nhân có chịu gả bang chủ không nữa. Triệu Đình Hiền đăng nhập nhân vật ‘Khí Vũ Hiền Ngang’, nhìn xuống mục bang hội có 80% người ở tuyến, liền trực tiếp thông báo ở kênh bang hội. 【kênh bang hội】< Khí Vũ Hiền Ngang>: “chào các bạn đang online, ta có chuyện quan trọng phải thông báo!” Lúc này các tiểu hào trong bang hội đều chạy đến xem, rất náo nhiệt, ai bảo lời nói của khí vũ hiền ngang cũng có thể đại biểu cho lời của bang chủ! 【kênh bang hội】: “a a a a a ——! ! Tà hộ pháp xuất hiện a.” 【kênh bang hội】: “Tiểu Ảnh a, người đừng kích động! người mà kích động dọa cho người ta đi mất thì không tốt.” 【kênh bang hội】: “Sơ Vãn, người yên lặng coi, đừng quấy rầy ta xem Tà hộ pháp ~! (sao mất) Tà hộ pháp người đừng nghe hắn nói!” 【kênh bang hội】: “im lặng một chút ~ coi, hai đứa nhóc này cả ngày đều ở đó ầm ỹ, chẳng lẽ hai người cãi đến nguyền rủa à?” 【kênh bang hội】: “JQ a ~! ! Ba ngàn, hai oan gia này thật là có JQ sao.” (A Từ: JQ: cái này chắc mọi ng bit cả rồi là gian tình a) 【kênh bang hội】: “tốt lắm ~ tốt lắm ~ các người đều im lặng một chút nghe Tà hộ pháp thông báo gì coi?” 【kênh bang hội】: “hừ ——! Không chấp các người, ta nghe Tà hộ pháp nói chuyện.” 【kênh bang hội】< Khí Vũ Hiền Ngang>: “ha ha —— xem ra mọi người hôm nay cực kỳ sôi nổi nha, chắc là sau khi ta thông báo một chuyện một tin thì mọi người càng kích động hơn. Mọi người chuẩn bị tâm lý chưa? Có bệnh tim thì nhớ chuẩn bị sẵn thuốc.” 【kênh bang hội】: “đại ca ah ~ người đừng mập mờ nữa, trực tiếp nói đi, treo nhân khẩu vị như vậy, làm ta rất khó chịu ahhh.” 【kênh bang hội】< Khí Vũ Hiền Ngang>: “aiz —— các người muốn biết như vậy, ta đây cũng không treo khẩu vị của mọi người nữa, chuyện là —— bang chủ vĩ đại nhất của chúng ta ... quyết định muốn kết hôn.” 【kênh bang hội】: “a ——! Thét chói tai —— làm sao có thể? Bang chủ làm sao đột nhiên muốn thành thần vậy? Chẳng lẽ là cô gái đã khinh bạc bang chủ sao?” 【kênh bang hội】: “đúng vậy, đúng vậy, tự nhiên lão đại muốn thành thần? Là ai muốn cướp đi đại thần của chúng ta?” 【kênh bang hội】: “cái gì gọi là đại thần của chúng ta? Lão đại muốn kết hôn thì kết hôn, chúng ta nên thay lão đại cao hứng a.” 【kênh bang hội】: “nghe được lão đại muốn thành hôn, tảng đá lớn trong lòng ta cũng buông xuống, ta rốt cục an toàn, vốn nghĩ rằng lão đại thích nam nhân, ta lại ngọc thụ lâm phong, nhìn sao cũng thấy nguy hiểm a.” 【kênh bang hội】: “Hòa Thượng người đi chết đi! Hòa Thượng cười ngửa trắng biết gọi là gì không? Gọi là Đường Tăng —— xem thế nào thì cụm từ ngọc thụ lâm phong cùng người cũng không dính dáng gì nhau.” (A Từ: huynh giải thích tên thật là hay a... Đường tăng... *hắc hắc*). Triệu Đình Hiền nhìn thành viên trong bang thảo luận đến khí thế ngất trời, quay đầu nhìn người trên sofa Trương Hàn đồng học, phân phó hắn: “Người login mang theo thành viên trong bang chuẩn bị hôn lễ, người đừng quên, lão đại đã nói với người, hắn trở về muốn nhìn thấy hôn lễ.” Trương Hàn đồng học nghe thấy Triệu Đình Hiền nói vậy, cũng không ở đó giằng co nữa, login chuẩn bị vật dụng này nọ, nghĩ sắp có thể đem lão đại nhà bọn họ gả ra ngoài, trong lòng cực kỳ vui.

Bên này đang bận rộn chuẩn bị vật phẩm hôn lễ, mà một trong hai nhân vật chính trong hôn lễ đó, Nguyệt Nguyệt đồng học lại không biết gì hết còn ở nhà sách đọc truyện. Nguyệt Nguyệt ở nhà sách hết buổi trưa, nâng tay nhìn đồng hồ, đã hơn 6h chiều, nhu nhu cổ đã cứng ngắc, đứng lên, chuẩn bị đem sách đến quầy tính tiền rồi về nhà, kết quả vừa mới đứng lên, bởi vì ngồi lâu, lại bị thiếu máu, chỉ cảm thấy một trận chóng váng, người cũng chưa kịp phản ánh lại, đột nhiên muốn ngã —— Nguyệt Nguyệt bị hù nhảm chặt hai mắt, chờ cảm giác đau khi mình tiếp xúc mặt đất. Nhưng đợi nửa ngày cũng không có cảm giác đau vậy? Nguyệt Nguyệt tràn đầy buồn bực đưa tay sờ sờ sàn nhà, kết quả chỉ cảm nhận được một lòng ngực ấm áp. Cô hết hồn mờ to mắt, phát hiện mình cứ nhiên ngã lên người tiểu chính thái bên cạnh, Nguyệt Nguyệt đỏ bừng cả khuôn mặt “Hừ” nhanh đứng dậy, miệng không ngừng xin lỗi. “Thực xin lỗi. Thực xin lỗi, ta không phải cố ý.” Nguyệt Nguyệt đang căng thẳng giọng không tự giác nâng cao hơn, lúc này mọi người xung quanh quay đầu nhìn hai người. Nguyệt Nguyệt quá không biết làm gì mới tốt. Tiểu Chính Thái bị Nguyệt Nguyệt đè lên, lại bình tĩnh đứng lên, nhìn Nguyệt Nguyệt mỉm cười: “Người có bị té không?” Nguyệt Nguyệt nhìn nụ cười trên mặt của hắn, nâng quần mặt càng thêm đỏ: “Hoàn hảo. . . Ta không ngã trên mặt đất, cho nên không sao, người không có chuyện gì chứ? Ta thật không phải là cố ý.” thấy người phụ cận càng ngày càng chú ý chỗ này, Nguyệt Nguyệt rất muốn tìm một cái lỗ để chui vào, tiểu Chính Thái nhẹ nhàng cau lại lông mày, kéo Nguyệt Nguyệt đến quầy tính tiền. Đột nhiên bị hắn lôi đi, Nguyệt Nguyệt chưa phản ứng kịp, đợi đến khi có lại phản ứng, đã đến quầy thu ngân. Nguyệt Nguyệt hơi hơi dùng sức để tránh tay ra khỏi đôi phương. “Àch. Cái kia. . . Vừa rồi cảm ơn người.” Nguyệt Nguyệt áp úng nói với tiểu Chính Thái. “Lý Kiến Việt” tiểu Chính Thái nói. “A? Cái gì?” Nguyệt Nguyệt ngờ ngác. “Tên của ta a” tiểu Chính Thái buồn cười nhìn bộ dạng ngây ngốc của Nguyệt Nguyệt. “Nha. . . A. . . Ta gọi là Từ Nguyệt Nguyệt.” Nói xong không đợi người ta trả lời, trực tiếp cầm sách, hướng người ta nói “Cái kia. . . Ta còn có chuyện đi trước nha, bye bye.” nói xong, tính tiền đi đi. Nhìn bóng lưng của Nguyệt Nguyệt đã rời đi, tiểu Chính Thái nở nụ cười sáng lạn, lại có vẻ cô đơn. “Cô ấy đã quên ta rồi sao?” Muốn quên sao? Không! Nhiều năm như vậy, rốt cuộc tìm được rồi, hắn tuyệt đối sẽ không buông tha! Nhìn bóng lưng biến mất, hắn gọi lái xe lái xe, đi ra bên ngoài, cầm sách, lên xe rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Các Người Đồi Tốt Với Ta

Edit: MEI

Chủ nhật đúng là thời điểm thích hợp để ngủ nướng, đêm mùa hè hôm qua mưa cả đêm, vốn không khí oi bức vô cùng, cũng nhân trận mưa này mà biến mất, trong không khí mang theo vài phần cảm giác mát mẻ. Nguyệt Nguyệt mơ hồ mờ to mắt, nhìn xung quanh phòng ngủ thấy ba người kia vẫn đang ngủ, nhìn đồng hồ phát hiện đã hơn 10 giờ, chậm rãi đứng lên ngáp một cái, một giọt nước mắt theo khóe mắt nàng nhẹ nhàng trượt xuống. Nàng khẽ nâng tay lau giọt nước mắt vì ngáp mà rơi xuống kia, bước thấp bước cao vào phòng tắm chải đầu. Nhìn chính khuôn mặt mình trong gương, lông mày cong cong, điểm mắt phượng, thoát nhìn trong veo như nước, hơn nữa Nguyệt Nguyệt có làn da rất trắng, thấy thế nào cũng là một tiểu giai nhân thanh tú a, vì sao Trần Tuấn Kiệt không biết mình tốt đến đâu? Xã hội bây giờ tiền thật sự trọng yếu như vậy sao? Nguyệt Nguyệt sợ đánh thức ba tỷ muội trong phòng ngủ, nhón gót lặng lẽ đi ra ngoài, lại nhẹ nhàng đem cửa phòng ngủ, chuẩn bị đi ra ngoài mua bữa sáng cho ba người trong phòng. Đêm qua các cô chơi đến rạng sáng mới ngủ, sợ mọi người dậy trễ sẽ đói, cho nên Nguyệt Nguyệt giúp mọi người thu xếp bữa sáng. Ba người khẩu vị cũng không giống nhau, Nguyệt Nguyệt một mình đi mua. Chung Đình thích ăn “tiêu hồn độn”*, Bảo Nhi thích ăn bánh quẩy cùng sữa đậu nành, cuối cùng là đi mua giúp Thôi Tuyết bánh rán trái cây, mình cũng ở nơi nào tùy tiện ăn rồi đi về. Thời điểm Nguyệt Nguyệt mua xong bữa sáng trở về phòng ngủ, ba người kia đã muốn rời giường, nhìn thấy Nguyệt Nguyệt đi vào, hai tay mang theo bữa sáng, ba ánh mắt vụt sáng, Hàn Bảo Nhi vút cái lược chải đầu còn trên tay, trực tiếp hướng Nguyệt Nguyệt lao tới: “Ồ ô~ Tiểu Nguyệt Nguyệt, cậu thật tốt nha!! Chỉ biết người ta thức dậy sẽ đói, ngay cả bữa sáng cũng đi mua về đến đây”. Sau khi tiếp nhận bữa sáng trên tay Nguyệt Nguyệt liền thu xếp ở trên bàn, mặt khác gọi hai cái tên vừa rời giường lại đây ăn điểm tâm. Nguyệt Nguyệt nhìn ba người ăn điểm tâm hơi cười cười: “Mình lúc thức dậy thấy các cậu còn đang ngủ, biết các cậu tối hôm qua đi ngủ vô cùng trễ nên để cho các cậu ngủ nhiều một chút, cho nên thời điểm mình đi ra ngoài không gọi các cậu”. Chung Đình dung sức nuốt “tiêu hồn độn” xuống, nói: “Chúng ta đêm qua cùng [Lạc Vũ Phi Phi] đánh nhau, cho nên mới phải đi ngủ trễ”. Hàn Bảo Nhi hưng phấn giọng tay phải đang cầm bánh quẩy phụ họa theo: “Đúng vậy! Đúng vậy! cậu không biết có ta hôm qua bị chúng ta giết nhiều lần, thực thảm”. Thôi Tuyết chính là liếc mắt nhìn Nguyệt Nguyệt một cái sau cũng không nói chuyện liền buồn bực trong đầu, tiếp tục ăn bữa sáng của mình, bất quá khóe miệng hơi gọi lên cho thấy tâm tình của cô tốt lắm. Nguyệt Nguyệt nghe ba người bạn trong phòng cùng [Lạc Vũ Phi Phi] đánh nhau, phản ứng đầu tiên chính là nghĩ các cô chạy tới giúp mình báo thù: “Đánh nhau? Tại sao phải đánh nhau?”. Thôi Tuyết ăn điểm tâm xong, rút giấy lau vừa lau, miệng thì hướng Nguyệt Nguyệt nói: “Còn có thể vì sao? Đầu là người đàn bà kia quá kiêu ngạo rồi, cứ nhiên dám công bố công khai kêu làm cho người cảm Ngạo Thiên thần đao bước ra đầu hàng nha, chúng ta lúc ấy nhìn đến liền phi thường là không thích, sau đó cùng cô ta nói lại hai câu”. Nói tới đây Thôi Tuyết không chút hạ giọng nói. Nguyệt Nguyệt cảm nhìn các nàng, các nàng cùng giết [Lạc Vũ Phi Phi] nguyên nhân kỳ thực là chính mình, căn bản không cần hỏi, tuy rằng các cô đối với mình tốt chưa bao giờ nói ra khỏi miệng, nhưng là có một số việc không cần ngôn ngữ, chỉ dung tâm cảm thụ mới có thể biết các cô thật sự quan tâm chính mình, cười cười nhìn ba người: “Cái kia kết quả cuối cùng thế nào? Cô ta bị các cậu giết mà không cùng các cậu âm ỉ sao?”. Nguyệt Nguyệt vẫn nhớ rõ người đàn bà kia ở ở kênh thế giới mạng chửi người rất lợi hại. Nhìn ba người ăn xong bữa sáng, Thôi Tuyết đã chạy đi chơi máy tính đi, mà Chung Đình thì dọn dẹp đồ bỏ đi trên bàn, Hàn Bảo Nhi khoái trá đi đến lấy cái khăn lau ra lau cái bàn, cùng Chung Đình phân công dọn dẹp cái bàn, nghe xong lời Nguyệt Nguyệt hỏi, nha đầu kia thiếu chút nữa không gấp đến độ đem khăn lau quăng lên đầu Nguyệt Nguyệt đi: “Làm sao có thể? Cô ta sao có thể không năng? Cùng chúng ta âm ỉ đến khi trời vừa rạng sáng, cuối cùng nếu không có cái tên [Khí Vũ Hiên Ngang] kia đứng ra nói chuyện, cô ta không chỉ còn muốn cùng chúng ta mắng suốt đêm đâu”. “Hắn?” Nguyệt Nguyệt có điểm buồn bực. Hắn tại sao lại phải giúp các bạn của mình nói chuyện. Hàn Bảo Nhi nghe Nguyệt Nguyệt nhắc tới [Khí Vũ Hiên Ngang] lòng tràn đầy hưng phấn, quăng khăn lau chạy đến trước mặt Nguyệt Nguyệt cùng nàng nói liên thoảng: “Đối đầu! Hắn, hắn cứ nhiên giúp chúng ta xuất đầu đầu! Hơn nữa hắn còn nói nhảm cậu login tìm hắn, nói là có chuyện muốn tìm cậu”. “Tìm mình?” Lần này Nguyệt Nguyệt hiện tại có điểm mơ hồ, mình có thể có chuyện gì có thể làm cho hắn tìm mình sao? Dọn dẹp xong, Chung Đình lo lắng nhìn Nguyệt Nguyệt một chút rồi mới mở miệng nói: “Còn có một sự tình chính là, trải qua việc cãi nhau đêm qua, Trần Tuấn Kiệt cùng người đàn bà kia cũng biết Lam Nguyệt Lệ chính là cậu rồi, cậu không quan tâm đi?”. Nguyệt Nguyệt sững sờ: “Nha, biết sẽ biết đi! Dù sao nếu mình tiếp tục chơi tiếp thì bọn họ sẽ biết thôi”. Nguyệt Nguyệt nghĩ thông suốt cái gì trước sau đều không sao cả, đáp. Bình thường hoạt bát đáng yêu, Bảo Nhi lúc này lại vẻ mặt nghiêm túc ôm ôm Nguyệt Nguyệt: “Chúng tớ nhất định sẽ bảo vệ cậu, bất kể là trong trò chơi hay là trong hiện thực, đừng sợ”. Chung Đình thật là

không đến làm, chỉ nói sau, nàng luôn như vậy, ôn ôn nhu nhu, cổ tình lúc nào cũng lộ ra vẻ quan tâm đối với Nguyệt Nguyệt, nhẹ nhàng sờ sờ đầu Nguyệt Nguyệt an ủi. Thôi Tuyết cầm con chuột trên tay, dừng một chút, quay đầu nhìn Nguyệt Nguyệt nói: “Chị em của chúng ta không phải có thể tùy tiện để cho người ta khi dễ, bọn họ tốt nhất nên gác bỏ cái hậu quả nghiêm trọng ấy”. Nói xong quay đầu tiếp tục chơi trò chơi Domino của mình, chỉ có tay nắm chặt con chuột có thể thể hiện cô với những lời này đầy quyết tâm. Nguyệt Nguyệt trong lòng hơi hơi run rẩy, chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên, cô vẫn thực may mắn mới có ba người bạn tốt này, các cô luôn dùng phương thức của mình đối với cô rất tốt, lặng lẽ lau đi nước mắt của mình đã khẽ chảy xuống, thì thảo nói một câu: “Cảm ơn các cậu, bọn họ không có gì không dạy nổi, bởi ta còn có các cậu nữa, chị em tốt của ta”. “Ách —— ngoan —— ngoan a —— không được khóc”. Bảo Nhi ôm Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng an ủi, thuận tiện giúp nàng lau đi những giọt nước mắt của nàng mới chảy xuống. Chung Đình nhìn trong phòng ngủ hiện tại không khí thấp như vậy chìm, liền hướng Bảo Nhi mở trùng hai mắt: “Ai nha, tất cả mọi người đừng nói cái chủ đề thương cảm nữa, hôm nay là chủ nhật, Phá Thiên buổi tối sẽ có hoạt động, chúng ta lên mạng Nguyệt Nguyệt đi luyện cấp đi”. “Đúng vậy, đúng vậy” Bảo Nhi nhận được ám chỉ mãnh liệt không ngừng gật đầu loạn xạ. Thôi Tuyết càng trực tiếp, leo lên trò chơi liền đăng nhập, xong rồi hướng Nguyệt Nguyệt nói: “Đội online, chúng ta cùng cậu cầm Ngạo Thiên thần đạo đi ra ngoài dạo phố, mình xem xem ai dám có chủ ý đánh cậu”. Bạn học Nguyệt Nguyệt của chúng ta rốt cục cũng không ở nơi này thương cảm nữa, rất là vui vẻ chạy về máy tính của mình mang lên rồi nhanh chóng vào trò chơi (Mei: cái này Mei nghĩ là mang lên đầu, tại chương đầu có nói đây là trò chơi thực tế ảo mà), kết quả Nguyệt Nguyệt mới online liền nhìn thấy trong trò chơi [Khí Vũ Hiên Ngang] nhắn cho cô một tin nhắn thoáng hiện ở trước mặt mình. “Nguyệt Nguyệt, cô bây giờ có rảnh không? Lại chỗ thợ cắt may Thu Hương được không?”. Nguyệt Nguyệt có điểm tròn tròn mắt, mình mới vừa lên trò chơi [Khí Vũ Hiên Ngang] tìm mình làm cái gì? Nguyệt Nguyệt qua cả buổi mới buồn bực trả lời: “Vì sao a?” [Khí Vũ Hiên Ngang]: Nguyệt Nguyệt nàng đừng hỏi, lại đây trước được không? Ta có chuyện tìm nàng hỗ trợ. Nhìn khẩu khí của hần có vẻ gấp, Nguyệt Nguyệt bảo ba người trong phòng ngủ chờ mình một chút: “Khí Vũ Hiên Ngang kia bảo mình đi đến thợ cắt may Thu Hương, nói là có chuyện tìm mình hỗ trợ, các cậu đi trước mau lên, chờ mình giúp hần xong các cậu lại mang ta đi chơi”. Dứt lời, tiểu cô nương liền vội vã hướng tiệm may chạy tới. Nguyệt Nguyệt chạy đến cửa tiệm may, thấy ở cửa có một tiểu cô nương về mặt cầu xin ngồi cạnh góc tường kia, không biết miệng nói thầm cái gì, theo lý thuyết Nguyệt Nguyệt hần là trực tiếp đi ngang nàng ta liền tiến vào cửa hàng, nhưng là không biết vì sao Nguyệt Nguyệt đột nhiên tâm huyết dâng trào nghĩ đến chính mình, trong bao ngày đó giết BOSS, sau dường như được đến một người tên là cái gì “Tối Thụ Tiểu Bàng Hữu Hoan Nghênh Đường Quả” (A Từ: đường quả có nghĩa là kẹo nhá pà kon), vốn nàng lúc ấy vẫn cùng trong phòng ngủ, ba người hay nói giỡn đến nơi có kẹo ăn, như thế nào ép buộc dường như cũng không thể ăn, hình như vật phẩm ấy chỉ có tiểu hài tử mới có thể dùng. Nguyệt Nguyệt lúc ấy nổi bão: “Không có thể ăn người cho ta làm gì a?””. Cho nên cái kia vẫn lưu lại trong bao. Đi đến tiểu cô nương trước, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên bả vai tiểu cô nương, tiểu cô nương ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn Nguyệt Nguyệt: “Tỷ tỷ có chuyện gì không?” Nói xong nàng cúi đầu không hề để ý Nguyệt Nguyệt. Nguyệt Nguyệt thấy tiểu cô nương kia không hề để ý tới nàng cũng không nói cái gì, chính là lấy trong bao cái nàng đánh chết BOSS lấy được, cũng không biết tác dụng kẹo này là gì, nhẹ nhàng nắm tay tiểu cô nương, bỏ vào trong lòng bàn tay nàng nói một câu: “Tỷ tỷ trong lúc vô tình lấy được, nói là chỉ có tiểu bàng hữu mới có thể ăn nha! Tỷ tỷ tặng cho người ăn!”. Sau khi nói xong, không đợi tiểu cô nương có phản ứng gì, liền xoay người đi vào cửa hàng may. Tiểu cô nương về mặt kinh hi nhìn trong lòng bàn tay chính là cái đường quả kia, lệ quang lờ lờ nhìn bóng lưng Nguyệt Nguyệt rời đi. Vào cửa hàng đã nhìn thấy [Khí Vũ Hiên Ngang] đứng bên cạnh một nữ nhân xinh đẹp, khoảng chừng 40 tuổi, cùng nàng ta thương thảo cái gì, nhìn thấy Nguyệt Nguyệt đến, đột nhiên về mặt biểu tình như gặp được cứu tinh: “A —— Nguyệt Nguyệt cô đã đến rồi à, cô mau đến giúp ta việc này”. Nói xong cũng không đợi Nguyệt Nguyệt có phản ứng, trực tiếp đưa Nguyệt Nguyệt đến trước mặt nữ nhân trung niên kia, sau đó hướng về phía người đàn bà kia: “Là cô ấy ~ hướng thân hình cô này làm quần áo là được”. Nguyệt Nguyệt không hiểu ra sao nhìn hai người, không muốn làm rõ ràng sự tình nguyên do!

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Dại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Thu Hương Bị Thương

Edit: DOL

Nguyệt Nguyệt nhìn hai người không hiểu gì hết, rất muốn làm rõ chuyện gì đang xảy ra! Nhìn hai người giống như là không muốn mở miệng giải thích, Nguyệt Nguyệt mở miệng hỏi: “Ách —— cái kia, người có thể trước hết nói cho ta biết cần ta hỗ trợ (giúp đỡ) cái gì?” Vừa dứt lời, đã bị người đàn bà kia kéo đến trước quầy. Mà ‘Khí Vũ Hiên Ngang’ càng không muốn trả lời vấn đề Nguyệt Nguyệt, chẳng lẽ muốn hần nói cho cô biết, mình lừa cô đến đây đo thân làm hỷ phục? Nếu nói vậy chắc chắn sẽ dọa cho tiểu nha đầu này chạy mất, hần cũng không muốn sau khi lão đại trở về biết Tiểu Miêu của hần không thấy, tìm chính mình tính toán số a. Cho nên lúc này tốt nhất vẫn là trầm mặc đi! Nghe không được! Nghe không được! Ta chính là nghe không được câu hỏi của tiểu nha đầu. “Đứng vững đừng nhúc nhích —— !” Mỹ nhân trung niên mỹ lệ nhẹ kéo người Nguyệt Nguyệt đang lộn xộn, cũng không biết cô ta từ nơi nào lấy ra thước cuộn, trên người Nguyệt Nguyệt đo qua đo lại, Nguyệt Nguyệt cảm thấy rất muốn bật cười, vừa định kêu ngừng, người nọ đã buông thước tràn đầy ngạc nhiên nhìn cô. “Thật sự nhìn không ra nha —— người cái nha đầu này thoát nhìn khô cần kết quả như vậy không lường trước được, đáng người cân xứng như vậy, là người mà hai mươi mấy năm ta lần đầu tiên thấy nha.” Vừa nói nàng còn sờ sờ eo thon nhỏ của Nguyệt Nguyệt. ‘Khí Vũ Hiên Ngang’ chịu không nổi ở trong lòng nói thầm, làm sao có thể là lần đầu tiên? Trong trò chơi này nhiều nhân vật như vậy, số liệu đều giống nhau, đáng người đều một cái dạng nha, lời kịch NPC này cũng hơi quá đi! Trực tiếp cắt đứt lời ca tụng của Thu Hương a đi mở miệng nói: “Vậy người xem y phục này khi nào thì có thể làm xong?” Nguyệt Nguyệt nghi hoặc nhìn hần, kêu mình tới đo đáng người là để làm quần áo? Mình và hần lại không quen làm cái gì quần áo a? Chẳng lẽ hần bạn gái cũng giống đáng người mình? Kêu mình tới giúp làm người nẫu sao? “Quần áo không cần làm, chỗ ta có một bộ cực phẩm, tuyệt đối mặc vào rất giống đo người mà may ra.” Thu Hương a đi như là nghĩ tới điều gì vậy, trong mắt hiện lên một tia bi thống, tuy rằng rất nhanh liền khôi phục bình thường, nhưng Nguyệt Nguyệt xác thực nhìn thấy nhất thanh nhị sở (giống như là nhìn thấy rất rõ ràng vậy). ‘Khí Vũ Hiên Ngang’ kỳ quái hỏi: “Không phải là vừa mới đo xong sao? Tại sao có thể có sẵn? không phải hỷ phục đều là đặt làm sao?” Thu Hương không nói gì liếc ‘Khí Vũ Hiên Ngang’ một cái, không phải vấn đề của hần sao, chỉ có chú rể tự mình đến mới có thể may quần áo, khiến cho hần đi ra ngoài trước. ‘Khí Vũ Hiên Ngang’ tràn đầy buồn bực vì sao may quần áo còn muốn chú rể tự mình đến, nói nhỏ đi ra ngoài. Nguyệt Nguyệt buồn bực nhìn, chính mình bị gọi tới giằng co nửa ngày, kết quả ngay cả sự tình gì cũng chưa biết, nhìn đến ‘Khí Vũ Hiên Ngang’ đi ra ngoài, cũng muốn đi theo hần ra ngoài. Lúc này Thu Hương đột nhiên gọi nàng lại: “Tiểu nha đầu, người trước lưu lại, ta có chút nói muốn nói với người.” “Ta —— ta sao?” “Đúng!” Nguyệt Nguyệt kỳ quái nhìn, NPC này thật kỳ quái, cũng không biết có phải mình bị ảo giác, tổng cảm thấy trên người NPC

này dường như cất dấu cái gì vậy, cho nên dừng bước kêu ‘ Khí Vũ Hiền Ngang ’ đi bên ngoài chờ mình. Thấy hắn đã đi ra cửa hàng, Nguyệt Nguyệt chú ý đến Thu Hương đang đứng ở bên cửa sổ, nhìn ra ngoài dường như đang suy nghĩ cái gì, nhìn bóng lưng của cô ấy ta cảm thấy một tia bi thương, một loại cảm giác đau khổ theo thân ảnh gầy yếu phát ra. Nguyệt Nguyệt không dám mở miệng đánh vỡ loại yên tĩnh này, nhẹ nhàng tiêu sái đi đến bên người Thu Hương bởi cô xem cảnh sắc ngoài cửa sổ, bên ngoài là một vườn hoa nhỏ, khắp nơi đều trồng đầy Hồ Điệp lan, cạnh góc tường còn có hai đứa bé đang chơi đu dây. Qua một hồi khá lâu Thu Hương mới chậm rãi quay đầu nhìn Nguyệt Nguyệt mở miệng nói: “Ngươi có biết tại sao ta lại kêu ngươi lưu lại không?” Nguyệt Nguyệt khó hiểu hỏi: “Ta không biết, nhưng là ta nghĩ ngươi hẳn là có lý do.” Thu Hương nhìn cô gái trước mắt, tuy rằng thoát nhìn thực mơ hồ, nhưng mà lại có thể trả lời khôn khéo vậy, có lẽ mơ hồ chính là cô muốn tự vệ thôi. Thấy cô im lặng đứng cùng mình lúc ấy Thu Hương đã hiểu được, đứa bé này là một người phi thường thận trọng, nội tâm mềm mại, săn sóc người tí m. Một đứa nhỏ như vậy tuyệt đối cần một cái nam nhân tốt hảo bảo vệ. Thu Hương thu hồi ánh mắt đang nhìn Nguyệt Nguyệt, xoay người đi vào bên trong cửa hàng: “Theo ta vào đi, ta có chuyện muốn nhờ ngươi!” Sau khi nói xong liền vào nội thất. Nguyệt Nguyệt nhìn Thu Hương đi, nghĩ đến nàng nói có chuyện nhờ mình, Nguyệt Nguyệt thoáng do dự, cô rõ ràng biết, nếu mình bước vào nội thất thì có cơ hội nhận được một nhiệm vụ che dấu, tuy rằng cô không biết vì sao lại có thể dễ dàng đụng phải Nhiệm Vụ Ẩn Tang, nhưng nàng sợ lại bị cuốn tiến phiền toái, nhưng cô lại nhớ đến nét đau thương trên mặt Thu Hương, vẫn là quyết định theo vào đi nghe một chút rốt cuộc là sự tình gì, chờ nghe xong được lại quyết định đi. Sau khi hạ quyết định Nguyệt Nguyệt bước theo, vào bên trong, nàng cảm giác ánh sáng mờ hơn, một lát sau mới thích ứng được. Lúc này Nguyệt Nguyệt thấy Thu Hương ngồi gần cái bàn tròn ở gian nhà chính, Nguyệt Nguyệt đi tới trước bàn, trên bàn có một cái hòm gỗ màu đen, cái hòm kia được thợ khắc phi thường tinh tế, trên nắp hòm có một đóa Sắc Vi Hoa màu đen thật to, hoa văn trên thân hộp vô cùng bóng loáng. Thu Hương vẫn chưa nói chuyện, về mặt suy tư nhìn hòm trên bàn. Cuối cùng Thu Hương đưa tay nhẹ nhàng sờ soạng vài cái ở trên nắp hộp, giống như là đã hạ quyết tâm, ngón tay nhẹ nhàng đưa lên mở hòm. Lúc này Nguyệt Nguyệt chỉ thấy một đạo ánh sáng màu tím theo trong hộp phát ra, trong hộp trên một tấm vải màu trắng có hai chiếc nhẫn, xem ra giống như là một cặp nhẫn, nhưng kỳ quái là, trong hai chiếc nhẫn chỉ có một chiếc tán ra ánh sáng tím, mà kia nhẫn nam lại ảm đạm không ánh sáng nằm ở trong hộp. Nguyệt Nguyệt khó hiểu nhìn Thu Hương: “Vì sao kia cái nhẫn không sáng?” Thu Hương giống như không nghe thấy câu hỏi của Nguyệt Nguyệt, chính là lẳng lẳng nhìn cặp nhẫn trong hộp, giống nhau thời gian dừng lại ngay một khắc này, chỉ thấy trong đôi mắt thật to lúc này rốt cuộc không dấu được tia đau xót, nước mắt nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt, tay nàng run rẩy cầm nhẫn nam lên, nhìn chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, Thu Hương nghẹn ngào mở miệng nói: “Đây là một cặp nhẫn, tin rằng ta không nói ngươi cũng biết, cặp nhẫn này vốn bị phong ấn, nhưng chiếc nhẫn nữ lại sáng lên nguyên nhân là bởi vì ngươi, ngươi đã mở phong ấn của nó.” Nguyệt Nguyệt đồng học lúc này càng thêm hồ đồ, chính mình sau khi đi theo vào cái gì cũng không làm, tại sao lại có thể mở phong ấn của chiếc nhẫn? Nguyệt Nguyệt nhíu mày nhìn Thu Hương, sự tình dường như càng ngày càng phức tạp. Cô vẫn chưa nói tiếp, chính là suy tư nhìn chiếc nhẫn. Nguyệt Nguyệt thật muốn Thu Hương nói cho mình biết làm thế nào lại mở được phong ấn của nhẫn, không để Nguyệt Nguyệt nghĩ nhiều, lau nước mắt trên khuôn mặt về mặt hi vọng nhìn Nguyệt Nguyệt: “Bởi vì hai chiếc nhẫn vốn là một đôi, chỉ biết nhận thức khí chất linh giới, cặp nhẫn này không biết đã được truyền lại bao nhiêu đời rồi, một khi có khí chất thích hợp sau tiếp cận nó sẽ giải trừ phong ấn tự nhận chủ, lúc nhẫn này nhận được một chủ nhân, nó sẽ phát ra ánh sáng màu tím, một khi đã nhận chủ người khác sẽ không có biện pháp rồi cướp nó đi, trừ phi là ——.” nói tới đây sau, nước mắt trong hốc mắt Thu Hương lại ngăn không được chảy xuống.” Trừ phi là giống như ta và Hồ ca, người bị thần linh mạnh mẽ của linh giới xóa sổ” Nguyệt Nguyệt hơi sùng sờ: ” Thần linh mạnh mẽ xóa sổ?” nhìn bộ dạng bi thương muốn chết của Thu Hương nàng muốn an ủi, nhưng là lại không biết mở miệng như thế nào, cảm giác lúc này nói cái gì đều không giảm bớt được đau xót trên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Dại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ủy Thác Của Thu Hương

Edit: DOL

Thu Hương nhìn chiếc nhẫn nam từng đeo trong tay ‘ hần ’, không khỏi bi trọng lòng, mình và hắn tách ra đã bao lâu? Hai mươi năm? Hai mươi năm sao mà lâu như vậy, cứ nhiên hai mươi năm chinh mình mới tìm một người có cốt cách giống mình, chờ suốt hai mươi năm, nhớ suốt hai mươi năm, cô nghĩ hết kiếp này cũng không có cơ hội gặp ‘ hần ’, lại không ngờ có thể xuất hiện nữ chủ nhân của chiếc nhẫn. Nguyệt Nguyệt thấy Thu Hương nhìn chiếc nhẫn nam trong tay đến xuất thần, cũng không muốn quấy rầy nàng, chính là cầm lấy nhẫn còn lại trong hộp nhìn một chút, ai biết vừa mới cầm lấy chiếc nhẫn kia, nó lại hóa thành một màn sương khói màu tím quấn lên ngón áp út trên tay phải của mình, sau đó thành một chiếc nhẫn đính hạt màu tím, Nguyệt Nguyệt nhìn xuống dưới, dùng sức rút vài lần đều không lấy ra được, làm cho nàng sợ đến cháng váng. Thu Hương nhìn chiếc nhẫn màu tím mang trên ngón tay Nguyệt Nguyệt, trên mặt hơi hơi nở nụ cười. Cô xoa xoa nước mắt vừa chảy xuống, hỏi Nguyệt Nguyệt: “Tiểu cô nương, muốn nghe ta kể chuyện xưa không?” Haiz. . . ~! ! Muốn bắt đầu giới thiệu nội dung nhiệm vụ sao? Nguyệt Nguyệt nhìn nhìn nhẫn trên tay, bắt đầu đi ngồi vào chỗ kế bên người Thu Hương: “Ài, được rồi!” Nguyệt Nguyệt nghĩ thầm trong lòng, xem ra cái nhiệm vụ này không nhận không được rồi, ai bảo mình lại tự đeo nhẫn vào tay chứ, lấy cũng không lấy ra được, căn bản chính là bắt buộc trúng thưởng mà. Thu Hương cầm ấm trà trên bàn, rót cho mình và Nguyệt Nguyệt một người một ly, đưa cho một ly đến phía trước bàn Nguyệt Nguyệt, gọi cô dùng trà, đầu Nguyệt Nguyệt hiện ra hắc tuyến, NPC còn có thể rót nước cho mình uống? Rốt cuộc uống hay không uống đây? Nguyệt Nguyệt đưa tay cầm lấy, cứ nhiên cầm lên được, Nguyệt Nguyệt đem nước uống xuống, chỉ nghe thấy hệ thống gọi ý một tiếng: Chúc mừng ngài dùng trà mà Thu Hương ngâm chế khiến cho ngài +3 thể chất vĩnh cửu! Nguyệt Nguyệt đầu nổi hắc tuyến ~! Không nghĩ tới lại còn có công hiệu như vậy, bó tay luôn, nếu vừa rồi mình không có uống. . ., có phải hay không liền bỏ lỡ? Thu Hương sau khi thấy Nguyệt Nguyệt uống xong trà mình rót, trên mặt hiện lên nụ cười hài lòng. Cô cũng cầm lấy một ly nhẹ nhàng uống một ngụm, sau đó mới nói: ” họ Tư Đồ của ta là gia tộc có từ rất lâu, phụ thân nói cho ta biết, gia tộc bọn ta tồn tại là để bảo vệ thượng cổ Thần Mộ (ngôi mộ cổ của một vị thần), mà chuyện đó rất ít người biết, gia tộc Tư Đồ canh giữ thật ra là một Thần Mộ bên trong có tới năm mươi tầng giống như mê cung vậy, ở bên trong mê cung tồn tại vô số kì trân dị bảo và bí tịch cực kì quý hiếm mà bên ngoài đã thất truyền, nhưng những thứ này cũng không phải mục tiêu thủ hộ của chúng ta, vật mà chúng ta chân chính thủ hộ là thứ khác, trong mê cung, ngay giữa phòng tế đàn có một vật đều khiến cho vua tam giới kiêng kỵ vũ khí 《thí diệt》, bởi vì trong thế gian này cũng chỉ có《thí diệt》là có thể giết chết vua tam giới. Vì vậy món vũ khí này làm cho vua tam giới đều phi thường sợ hãi, cho nên bọn họ phải thân tính của mình liên hợp lại tấn công vào Thần Mộ năm mươi tầng, bọn họ muốn cướp đi 《thí diệt》và hủy diệt nó, làm như vậy bọn họ sẽ không còn nhọc điểm nào nữa. sau khi ta và Hồ ca biết tin liền dẫn theo hầu hết người trong gia tộc Tư Đồ đến ngăn cản, nhưng —— nhưng mà kẻ địch thật sự rất mạnh.” nói tới đây giọng Thu Hương run run dừng một chút, nàng run rẩy hai tay đang cầm cốc nước đưa đến bên

miệng uống một ngụm mới mở miệng nói tiếp: “kẻ địch thật sự rất mạnh, căn bản chúng ta cũng không có biện pháp ngăn cản, mọi người đa số đều chết dưới tay giặc, chỉ còn lại ta, Hồ ca và các trưởng lão. Tận mắt thấy bọn họ sẽ đi lấy 《thí diệt》. Lúc này trưởng lão nói, không thể để cho bọn họ mang đi nó, nếu Nhân giới không còn 《thí diệt》, như vậy vua tam giới sẽ thấy không có gì bận tâm. Mà lúc này chỉ còn duy nhất một phương pháp có thể ngăn cản những người đó rời đi là đóng cửa mê cung, nhưng là cửa vào mê cung đã bị bọn họ phá hủy, lúc này linh giới đã không có biện pháp đóng cửa mê cung như bình thường. Chỉ còn lại có duy nhất một biện pháp, là phải —— là phải làm cho linh giới vô chủ, mạnh mẽ đóng cửa mê cung, cho nên ngay khi trưởng lão đưa ra biện pháp này, ta và Hồ ca đều đồng ý, tuy rằng chúng ta sẽ bị giam ở trong đó, nhưng là vì Nhân giới, chúng ta không còn lựa chọn nào khác, nhưng đã xảy ra một chuyện mà ta không bao giờ ngờ tới là, ngay lúc trưởng lão giúp ta và Hồ ca đem thần khí linh giới hủy đi, địa cung trong nháy mắt, hần —— hần dùng không gian thuận tiện đem ta cùng Hồ ca đưa đi, chính hần lại lựa chọn cùng kẻ địch đồng quy vu tận (cùng nhau chết), chờ đến khi ta ... tỉnh lại mới phát hiện, ta đã nằm ngoài cửa cung, nhưng là Hồ ca lại không đi ra —— ta nghĩ đi vào cứu hần, nhưng là hần cũng đã vô chủ, mở không ra địa cung.” Đầu Nguyệt Nguyệt đầy hắc tuyến khi nghe Thu Hương thuật lại chuyện xưa của bọn họ, trong lòng nhin không được chửi: “thật đúng là câu chuyện đầy máu chó” (Dol: ý Nguyệt Nguyệt là chuyện quá nhảm), rất bội phục những nhân viên lập trình nội dung nhiệm vụ, trong một thời gian nháy mắt lại có thể đưa người vợ ra ngoài cửa cùng với cặp nhân, một người lại bỏ lại bên trong, còn làm cho người ta cách biệt hai mươi năm. Thấy Thu Hương bối vì nhớ đến chuyện năm đó, hốc mắt nàng lại muốn rơi lệ, Nguyệt Nguyệt nhanh chóng cắt ngang lời Thu Hương nói sang chuyện khác: “Cho nên người sẽ trở lại đây mở tiệm may tìm người có cốt cách thích hợp sao?” Thu Hương hai mắt đầm lệ gạt đầu, sau hai mươi năm cuối cùng ta cũng đợi được rồi, có lẽ tương lai không lâu là có thể đem Hồ ca cứu ra ngoài. Đột nhiên như nhớ ra cái gì, Thu Hương kéo tay Nguyệt Nguyệt, đem nhân nam đặt vào lòng bàn tay Nguyệt Nguyệt, nước mắt Uông Uông nhìn Nguyệt Nguyệt đồng học: “Tiểu cô nương, cầu xin người giúp ta tìm chủ nhân của nhân nam này được không? Rồi cùng hần đi Thần Mộ mở ra mê cung, giúp ta cứu Hồ ca ra, thuận tiện lấy《thí diệt》ra luôn, vua tam giới sắp thức tỉnh, Nhân giới cần nó.” Nguyệt Nguyệt vừa định đáp ứng, đột nhiên nghĩ Thu Hương có đề cập qua nếu muốn mở ra địa cung dường như phải đi năm mươi tầng a, cái mê cung lớn như vậy, ta lại là dân mù đường thì sao đi vào? Suy nghĩ một lát vẫn là lắc đầu nói: “Không phải ta không giúp người, mà là ta mình là người mù đường làm sao có thể tới tầng năm mươi?” Nói tới đây lại nhớ ra một việc, Thu Hương nói Hồ ca của cô đã bị giam giữ hai mươi năm rồi, có thể chết đói ở bên trong rồi? “Cái kia —— người nói người và Hồ ca đã muốn xa nhau hai mươi năm rồi, vậy hai mươi năm hần ăn gì?” Nguyệt Nguyệt ở trong lòng nói thầm, khả năng một ngàn phần trăm, sau mình đi chỉ tìm thấy một đồng Bạch Cốt a! Thu Hương biết Nguyệt Nguyệt nghĩ cái gì, tùy tay lau nước mắt trên mặt nói: “Chuyện này người không cần lo lắng, những người học võ như chúng ta đến một giai đoạn, cần ăn là không cần ăn cơm.” Ah —— chẳng lẽ là thần tiên? Mới có thể không ăn cơm! “Nhưng là ta làm sao tìm được chủ nhân của chiếc nhân nam? Hơn nữa ta thật sự không biết đường!” Thu Hương thấy Nguyệt Nguyệt không có đáp ứng thỉnh cầu của mình có điểm sốt ruột rồi, nắm thật chặt tay Nguyệt Nguyệt nói: “Ky thật tìm người rất đơn giản, nhân nữ đã nhận người làm chủ nhân rồi, chỉ cần chủ nhân của nhân kia xuất hiện ở bên cạnh người, nó sẽ phát ra từ quang (A Từ: ánh sáng màu tím), người tìm không thấy đường, chủ nhân nhân nam có lẽ có thể tìm được, cầu xin người được không?” Nguyệt Nguyệt thấy Thu Hương nhanh như khóc thành dạng này, bất đắc dĩ đáp ứng, ai bảo chính mình mềm lòng, nhìn nữ nhân chờ tình lang của mình suốt hai mươi năm, nhìn thế nào cảm thấy đáng thương a! sau khi Nguyệt Nguyệt nhận nhiệm vụ từ nơi Thu Hương liền chạy ra tiệm may tìm ‘Khí Vũ Hiên Ngang’, ai biết tìm vài vòng cũng không còn nhìn thấy bóng người, Nguyệt Nguyệt đành phải tư mật với hần, kết quả hệ thống nêu lên nên nhân vật không ở tuyến. Nghĩ là chờ mình, đợi nửa ngày lại không thấy mình ra chắc là logout rồi, vẫn là chờ hần quay lại rồi tìm hần nói tiếp đi. Nguyệt Nguyệt nhìn trong mục lục nhiệm vụ: tìm kiếm 《Linh giới (nam)》 đang tiến hành, sau đó hệ thống mở ra Thần Mộ mê cung. Quay đầu hướng ba người trong phòng ngủ hỏi: “Các người biết bản đồ của Thần Mộ năm mươi tầng không?” Thôi Tuyệt buồn bực nhìn Nguyệt Nguyệt: “Làm sao cậu lại hỏi tới cái này? Bản đồ này là sau ngày cậu giết BOSS xong mới mở ra mà, chúng ta chuẩn bị qua một chút để đi khiêu chiến, nhưng là không biết có thể qua không.” Bảo Nhi nghe xong cũng không coi là đúng: “Có ta ở đây làm sao có thể không qua? Từ trước tới giờ những game khu vườn mê cung ta từng chơi chưa bao giờ thất bại qua đâu!” Chung Đình khỏe miệng cứng ngắc run rẩy nhìn Bảo Nhi phun cái rãnh nói: “Nha đầu a ~ game khu vườn mê cung có thể so sánh với game này sao?” Vừa nói xong đột nhiên có nghĩ đến Nguyệt Nguyệt tại sao muốn hỏi chuyện năm mươi tầng: “Cậu vì sao hỏi năm mươi tầng a?” Nguyệt Nguyệt nhún nhún vai đáp: “Không cần thận nhận cái nhiệm vụ mà thôi” Bảo Nhi vừa nghe hai mắt sáng ngời: “Nhiệm vụ gì a?” Nguyệt Nguyệt kể đơn giản lại, bởi vì ‘Khí Vũ Hiên Ngang’ tìm mình đi tiệm may giúp đỡ, sau đó Thu Hương đo xong thân hình sau phát hiện mình cùng nàng có cốt cách giống nhau, liền mang nàng đi xem nhân thần, sau đó bị nhận làm chủ của nhân thần. Cuối cùng vì Thu Hương năn nỉ nhận cái nhiệm vụ! Vừa mới nói xong, trong phòng ngủ lặng yên. “.” rất hồi lâu sau Bảo Nhi đồng học, ôm đầu nhỏ của mình, ngồi xổm xuống chân tường bụng đầy oán niệm nhắc đi nhắc lại: “Không phải bản thân ta hồng, là vận khí cậu ấy tốt.” “Không có thiên lý a, thật sự là không có thiên lý.” “Ta về vòng tròn nguyên rửa người!” (Dol: sao giống Tiểu Đại vậy) Thôi Tuyệt bây giờ cũng không giữ nổi vẻ mặt bình tĩnh như ngày thường nữa, khỏe miệng hơi hơi run rẩy vài cái! “Ta dựa vào! ! Lại là Nhiệm Vụ Ân Tàng sao?” Chung Đình cũng nhin không được nhìn đầu Nguyệt Nguyệt, nhìn xem đỉnh đầu của cô có phải hay không có hai sừng đi? Như thế nào vận khí tốt đến nước này?

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Nguyệt Nguyệt Bị Bánh Nóng Đập Trúng

Edit: A Từ

“Đầu năm nay Ân Tàng Nhiệm Vụ thật như vậy không đáng giá sao? Vì sao đều đã bị cậu liên tục gặp phải? mình làm sao lại cho tới bây giờ không có gặp qua?” Bảo Nhi hướng Nguyệt Nguyệt oán trách. “Cho nên ý của cậu là nói cậu nhận nhiệm vụ này còn có một người khác cùng đi với cậu làm? Người kia là ai vậy?” Thôi tuyệt tương đối khá kỳ lạ ai sẽ cùng Nguyệt Nguyệt mơ hồ này cùng đi làm nhiệm vụ? Đây chính là đi Thần Mộ địa cung năm mươi tầng nha, chỉ là chạy đến tầng năm mươi cũng đã khó như lên trời rồi, Nguyệt Nguyệt lại là cái đại lộ si, trông cậy vào cô là không được rồi, cho nên ai lại xui xẻo như vậy cùng cô đi làm nhiệm vụ này nha? Chúng ta là bạn học của Nguyệt Nguyệt nghĩ đến vấn đề này liền có vẻ như đầu nói: “Đúng vậy ~! Là có người sẽ cùng đi với mình làm, nhưng là người kia còn không có xuất hiện đâu ~! Còn phải để cho mình đi tìm a ~! A ——!” Nguyệt Nguyệt buồn bực kêu một tiếng, Phá Thiên nhiều người chơi nam như vậy, chính mình làm như thế nào đi tìm người nam kia a? “Không xuất hiện? Cậu còn phải tự mình đi tìm?” Cái này phòng ngủ ba cái oa đều tương đối khá kỳ. “Là, Thu Hương nói với mình thế, nếu người nam nhân kia xuất hiện ở bên cạnh mình. . . , người nam kia sẽ có hào quang màu tím vây quanh nha, trừ bỏ cái gì cũng không có nói cho mình biết, mình lại không giống với cô ấy có thể biết xương cốt, hơn nữa —— cho dù mình biết nhìn xương cốt, chẳng lẽ đi ra đường gặp một người lại nhìn một người?” Nguyệt Nguyệt hoàn toàn tuyệt

vọng! Nhìn thấy Nguyệt Nguyệt ở nơi đó cầu nài, chúng ta nháy mắt khôi phục tinh thần, khỏe miệng dâng lên một chút gian trá tươi cười, hướng Nguyệt Nguyệt ra một chút ý kiến: “mình nhớ ngày đó cậu hoàn thành ‘vi dân trừ hại’, hệ thống không phải tặng cậu 100W kim tệ sao? Đó chính là một số tiền lớn rồi, cậu hãy lên kênh thể giới kêu gọi, kêu người chơi là nam tới cho cậu dùng nhả dò xét một chút nha, mỗi người cho bạn hân ít tiền không được sao? Như vậy so với cậu đang ở đây mò kim đáy bể thì tốt hơn?” không nghĩ tới Bảo Nhi lại ra nghĩ ra biện pháp này, tuy rằng biện pháp này coi như cũng khá hay, nhưng khi nhìn biểu tình Nguyệt Nguyệt cái kia dường như không vui a! Tại sao vậy chứ? Chung đỉnh khó hiểu phải hỏi Nguyệt Nguyệt “Làm sao vậy? Người cảm thấy biện pháp này không tốt sao?” “Biện pháp này có thể a ~ nhưng là nếu nói vậy, ta sợ lại sẽ bị cuốn vào phiền toái lý a. Bởi vì Ngao Thiên thần đạo cùng chuyện về đại thần kia đã thực phiền toái rồi, ta sợ ta lại như vậy đi nào loạn... trong trò chơi lại sẽ lại hỗn loạn không thôi, thật là phiền phức a!” Nguyệt Nguyệt cau mày nói ra sầu lo của mình. Thôi tuyệt khinh bỉ nhìn Nguyệt Nguyệt một chút nói: “Người bây giờ còn chưa đủ phiền toái sao? Dù thế nào phiền toái cũng không cứ như vậy thôi? Còn có cái gì phải sợ. Liền như vậy quyết định đi, ta nhớ là muốn đến Thần Mộ thì cấp độ ít nhất cũng phải năm mươi, cậu hay là trước đi luyện cấp đến cấp năm mươi đi!” Xem ra cũng chỉ có thể như vậy, Nguyệt Nguyệt quyết định đi luyện cấp đến cấp năm mươi, liền kéo nhân vật Lam Nguyệt Lệ đi vài bước sau đột nhiên nhìn lại. “Mọi người không mang mình theo sao?” Nguyệt Nguyệt đáng thương nhìn ba người trong phòng ngủ. “Ba người chúng ta ở bán sao ‘Thiên Bồng Thủy’ làm nhiệm vụ, cần bán ra không được, cậu chính mình tìm một đội luyện cấp đi.” Chung đỉnh chỉ động tác, chỉ vào màn hình của mình cho Nguyệt Nguyệt xem, Nguyệt Nguyệt nhìn thấy nhân vật của ba người đang ở một hòn đảo trên bản đồ, muốn thăng cấp vũ khí từ cấp 70 lên cấp 80 thì phải đến bản đồ ‘Thiên Bồng Thủy’, mà bản đồ kia dường như không có điểm truyền tống, ngay cả trở muốn trở về thành, phủ định vị cũng không còn biện pháp sử dụng, cách duy nhất chính là vượt qua bán sao mới có thể đi ra ngoài, cho nên không có biện pháp! Nhìn ba người bạn tốt của mình mang nhân vật của chính mình đi luyện cấp, Nguyệt Nguyệt phiền não rồi, không biết mình như vậy đi ra ngoài có thể hay không bị người ta luân bạch còn 10 cấp a? cảm thấy khả năng này rất lớn, cô cảm thấy hơi sợ hãi trong ba người bạn trong phòng ngủ: “Ta nghĩ mình ta đi ra ngoài khả năng bị luân bạch là quá cao đi, bảo tiêu mà mọi người tìm cho ta đâu rồi? Có thể kêu học trưởng Ngao đến luyện cấp cùng mình một chút không?” Lần này ngay cả Thôi Tuyệt đều bày ra vẻ mặt đồng tình nhìn tiểu cô nương: “Rất không may là, học trưởng Ngao cũng không có online a! cậu bây giờ không phải đã hơn ba mươi hai cấp rồi sao? Chỉ cần cố chút nữa là có thể lên cấp và dung được Vũ khí mà Đình đưa cho rồi, cậu đem vũ khí cất đi, sau đó lặng lẽ ra khỏi thành tìm một chỗ thăng cấp đến cấp ba mươi ba sau đó đem Ngao Thiên thần đạo cất vào trong bao dung vũ khí kia, như vậy sẽ không ai thấy được. Nên sẽ không có người nghĩ đến cậu là chủ nhân của vũ khí biến thái kia.” Bảo Nhi đột nhiên nhớ tới nhân vật của Nguyệt Nguyệt dường như còn chưa có mặc trang bị phòng ngự, liền đối với Nguyệt Nguyệt hét lên: “Cậu tới phía sau kho hàng chờ mình đi, mình nhờ người giúp cậu mua trang bị phòng ngự.” Nguyệt Nguyệt nhìn thấy Bảo Nhi ở trên kênh thể giới kêu gọi, đau lòng muốn chết, tiền a liền như vậy bị Bảo Nhi dùng sạch hết. Kêu gọi mua trang bị nhưng người trả tiền là a? Bảo Nhi bây giờ không phải là không ra được sao? Nghĩ đến đây Nguyệt Nguyệt long cảnh càng đau: “Số đặc biệt đây ~ thu mua bộ trang bị Phi Thiên, xin nhìn cho rõ là nguyên bộ nha, có bán thì cứ trực tiếp ra giá, đừng sợ ta mua không nổi.” “a a ~ Oa nhi người thu mua Phi Thiên làm cái gì? Ta chỗ này còn có vài món đây, người có muốn không?” “người là heo à không thấy được Oa nhi kêu là muốn mua nguyên bộ à? Chỉ có vài món đưa cho người ta cũng vô dụng thôi.” “cám ơn tịch tịch nha, bất quá ta muốn mua nguyên bộ, mọi người nhanh tay một chút, ai có nguyên bộ thì nhắn tin cho ta.” < Khai thủy chữ hoạt ngự >: “muốn mua hãy nhắn tin cho Oa nhi mỹ nữ a! Đừng sợ nằng không có tiền a, nằng ở khu vực này là tiểu phú bà nha!” < Nữ đầu ngà đầu lí hữu đường >: “chúng ta người của hội Bát Quái có thể làm chứng a, ta từng khả phòng vấn qua những người từng giao dịch với mỹ nữ Oa Oa Kiểm nha, bọn họ đều nói nằng ra giá so với giá thị trường nhiều hơn mấy lần. Cho nên ai có nguyên bộ bán cho Oa Oa Kiểm là phát tài rồi!” Bảo Nhi kêu gọi lâu như vậy mà vẫn không có ai có nguyên bộ trang bị cả, cho nên vẫn ở trên kênh thể giới mà kêu gọi. Nguyệt Nguyệt thấy kênh thể giới bởi vì Bảo Nhi thu mua này nọ mà âm ỹ khí thế ngất trời, mây đều chau lại rồi, như vậy sao đi xuống chứ, thu mua nguyên bộ trang bị rốt cuộc sẽ mất bao nhiêu tiền a? Lúc này Bảo Nhi nói là người có người nhắn tin muốn bán trang bị. < Hồi mâu tại khúc mặt >: “ta có nguyên bộ trang bị Phi Thiên, toàn bộ +8, người ra giá bao nhiêu tiền?” Bảo Nhi kinh ngạc nhìn ba người trong phòng ngủ nói: “Mọi người đều sang đây xem, người này nói hân có nguyên bộ trang bị Phi Thiên +8 muốn bán cho mình, mình ra giá bao nhiêu tiền thì thích hợp?” Phải biết rằng cái trò chơi này trang bị phòng ngự là rất cần, mà bình thường ‘Phá Thiên Đồng Bại’, bình thường khảm vào +7 cũng là rất cao, hơn nữa đạt tới +7 là có thể chuẩn bị tài liệu đi thăng cấp tiếp theo cho trang bị rồi, tuy rằng +8 đi thăng cấp thành công tỷ lệ sẽ cao rất cao, nhưng là trang bị +8 giá thật sự quá cao, vốn không có bao nhiêu người dùng trang bị +8. Huống chi người này nói hân có nguyên bộ trang bị Phi Thiên +8? Một bộ thì có 9 món trang bị, Bảo Nhi suy nghĩ người này rốt cuộc là ai? Như thế nào chưa thấy qua người này chứ? Sẽ là nhân vật phụ của ai? Thôi tuyệt như có suy nghĩ gì lo lắng lấy bộ trang bị giá trị này, hướng Nguyệt Nguyệt trước mắt hỏi ý, mà trang bị +8 nếu muốn đồ phòng ngự thăng cấp tiếp theo chỉ cần chuẩn bị tài liệu là được rồi, mà trang bị +8 nếu đem đi thăng cấp thì mức độ thất bại là phi thường thấp, mà bộ trang bị này đối với người cấp 30 cũng không phải kém. Nhưng là giá khó mà nói a, Thôi Tuyệt suy nghĩ một chút đối Bảo Nhi nói: “Cậu hỏi hân 50W kim tệ bán hay không?” Phải biết rằng 50W kim tệ có thể đổi được 5000 RMB rồi, mà trang bị ở giai đoạn này có giá đó cũng xem như là cao rồi. Bảo Nhi cùng Chung Đình nghe Thôi Tuyệt ra giá cũng không tệ lắm, liền nhắn tin trả lời: “50W kim tệ thế nào? Trang bị ở giai đoạn này dù thế nào ta nghĩ cũng không tới giá này, ta chỉ là thu mua dùng tiêu mọi người.” < Hồi mâu tại khúc mặt >: “như thế nào giao dịch?” “người đi đến phía sau kho hàng, giao dịch với Lam Nguyệt Lệ.” < Hồi mâu tại khúc mặt >: “là nằng cần sao?” “đúng” Nói tới đây thì người kia đột nhiên không hồi âm lại, Bảo Nhi khó hiểu nhìn ba người trong phòng ngủ, áp ứng nói: “Nguyệt Nguyệt cậu xem một chút người kia có tới tìm cậu không? Hân đột nhiên không hồi âm.” Nguyệt Nguyệt nhìn nhân vật của mình đang ở phía sau kho hàng, mà nơi đó trừ mình ra không có một bóng người. “Chưa có tới, hiện tại nơi đó chỉ có mình thôi.” Bảo Nhi nghĩ nghĩ lại nhắn tin cho người kia: “trang bị người còn bán hay không?” Cách mấy phút đồng hồ sau người nọ lại đáp lời đã tới. < Hồi mâu tại khúc mặt >: “Nói nằng ở nơi đó chờ ta, ta tự mình đưa qua.” Bảo Nhi nhìn thấy người nọ đáp ứng bán, liền bảo Nguyệt Nguyệt đứng chờ ở phía sau kho hàng, miễn cho người bán trang bị đi tới rồi, người ta lại tìm không thấy cô. Nguyệt Nguyệt theo qui củ đứng ở phía sau kho hàng, không tới mấy phút, một người toàn thân vàng óng ánh chạy lại đây, Nguyệt Nguyệt nhìn nhìn tên trên đỉnh đầu của hân, đúng là người muốn bán trang bị cho mình < Hồi mâu tại khúc mặt > sao. Nguyệt Nguyệt chạy lại giao dịch với hân, đưa hân 50W, người kia lại đột nhiên hủy bỏ giao dịch. Nguyệt Nguyệt không hiểu hân vì sao hủy bỏ giao dịch liền hỏi: “Vi sao hủy bỏ giao dịch a?” < Hồi mâu tại khúc mặt >: “người đưa 30W là được rồi.” “không được a! Không phải đã nói là 50W sao?” < Hồi mâu tại khúc mặt >: “ha ha ~ xem như ta chiếu cố tiểu cô nương đi, không nghĩ tới Ngao Thiên thần đạo lại ở trên người một tiểu cô nương thành thật như vậy. Phải biết rằng nếu là người khác, nếu ta nói giá như vậy, người ta không biết đáp ứng nhanh đến chừng nào, chỉ có tiểu cô nương này mới có thể cự tuyệt đi!” < Lam Nguyệt Lệ >: “nhưng là như vậy người sẽ không lỗ vốn sao?” Nguyệt Nguyệt vẫn là sợ người khác lỗ vốn rồi, mặc dù mình tiết kiệm ít tiền sẽ rất vui vẻ, nhưng là cũng không thể vì mình vui vẻ mà làm người ta đau khổ. < Hồi mâu tại khúc mặt >: “không có việc gì, người khác nhờ ta bán giúp, hân cũng sẽ không để ý điểm ấy.” Nói xong < Hồi mâu tại khúc mặt > lại hướng giao dịch Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt miễn cưỡng đành đưa cho hân 30W, sau đó < Hồi mâu tại khúc mặt > nói tạm biệt rồi bước đi, chỉ còn lại có Nguyệt Nguyệt nhìn sáo trang bị trong bao kia mà ở nơi này sửng sốt. Chung đỉnh nhìn thấy Nguyệt Nguyệt ở nơi đó sửng sốt còn chưa đi luyện cấp liền hỏi: “Trang bị mua xong rồi? Như thế nào còn không đi luyện cấp?” Nguyệt Nguyệt mới đột nhiên hoàn hồn buồn bực hỏi mọi người: “Cậu nói xem sẽ có người bán cho cậu này nọ, rồi chủ động yêu cầu giảm giá tiền sao?” ba người trong phòng ngủ nghe xong, hai mắt nhìn nhau, có như vậy thật sao? Các cô dường như chưa từng gặp qua a. Chẳng lẽ tiểu nha đầu lại bị bánh nóng từ trên trời rớt trúng sao??? Chứ không phải là chiếc đĩa trong môn ném đĩa!!

Chương 15: Bánh Nóng Có Tồn Tại

Edit: A Từ

A! Cười ngựa trắng là không nhất định là hoàng tử —— hẳn có thể là Đường Tăng! Mọc cánh cũng không hoàn toàn là Thiên Sứ —— cũng có có thể là điều nhân! (A Từ: điều nhân là người lai chim đấy bà kon, mà ta thắc mắc tác giả sao ko nói là ác ma như thể hay hơn mà) Cho nên nói —— từ trên rớt xuống cũng không nhất định là bánh nóng, có khi là đĩa trong cái môn ném đĩa, chờ người đi xác nhận mới phát hiện là đã bị đè chết rồi! Vậy bạn học Nguyệt Nguyệt của chúng ta rốt cuộc là tiếp được bánh nóng từ trên trời rớt xuống rồi? hay là bị chiếc đĩa đè chết rồi? “Cái kia. Chính là người vừa rồi bán trang bị cho mình, thế nào cũng phải chỉ lấy của mình có 30W kim tệ, còn nói là nầy nọ là bạn tốt gọi đồ cho hẳn bán sẽ không để ý chút tiền ấy, mọi người nói hẳn có phải hay không là một người tốt a?” Nguyệt Nguyệt đã bị bánh nhân thịt từ trên trời rớt trúng làm đầu óc choáng váng rồi, tiền a. Giảm đi nhiều như vậy.. Nguyệt Nguyệt hiện tại hai mắt sáng trong suốt ở nơi đó ngây ngô cười, nếu nhìn kỹ cô sẽ phát hiện, trong ánh mắt của cô lộ ra ánh sáng hình chữ Y. Nhìn thấy Nguyệt Nguyệt đã bị người khác quăng bánh nóng trúng đầu làm đầu óc choáng váng, trong phòng ngủ ba người khác sững sờ không hiểu ra sao, không hiểu được chuyện xảy ra như thế nào. Chung Đình thấy Nguyệt Nguyệt có bộ dạng ngây ngô cười như vậy, không mở miệng không được cắt ngang nụ cười của cô: “cậu mau mang trang bị vào và nhanh đi luyện cấp đi, bằng không cậu chừng nào thì có thể lên cấp năm mươi?” “Àch. Đúng nha!” Nguyệt Nguyệt nhanh ngoan ngoãn nụ cười ngây ngô kia, ngoan ngoãn ra khỏi thành luyện cấp.< Hồi Máu Tại Khúc Mạt >: “đại ca a, trang bị đã bán cho cô ấy, vốn ta nghĩ sẽ không lấy tiền, nhưng sợ là cô ấy sẽ không lấy, cho nên liền bán 30W kim tệ.”: “Cô ấy không hoài nghi cái gì chứ?”< Hồi Máu Tại Khúc Mạt >: “Chắc là không có đi? Ta xem cô ấy dường như rất vui vẻ.”: “vậy là tốt rồi, lão đại bảo chúng ta chiều cô cô ấy, nhưng lại không thể để cho cô ấy phát hiện, bằng không sẽ cho chúng ta biết mất.”< Hồi Máu Tại Khúc Mạt >: “yên tâm đi đại ca, bang chủ chiều cô cô ấy như vậy, cho dù cô ấy biết hẳn là cũng sẽ không trách hẳn đi.” Mà lúc này trước màn hình ở một nơi khác Trương Hàn nhìn trên màn hình nói với quay về nói chuyện tiếp. Trương Hàn dường như nhẹ nhàng thở ra vì đã hoàn thành nhiệm vụ, hồi tưởng đến lúc này cùng người nào đó nói chuyện điện thoại. Nói Triệu đình hiện thành công dụ dỗ tiêu cô nương Nguyệt Nguyệt đi may đồ cưới, nhưng lễ phục chú rể thì phải tự mình đi may, rất là phiền não nha, cuối cùng Trương Hàn quyết định logout đi gọi điện thoại cho An Lạc Phi đang ở nước ngoài. Sau đó xuất hiện cảnh tượng! Trương Hàn vừa chơi trò chơi gọi điện thoại cho An Lạc Phi, điện thoại thông thì chỉ nghe được bên trong truyền đến thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Người cho ta lý do tốt nhất khi đánh thức ta dậy.” Trương Hàn nghe được dường như đã đánh thức người nào đó đang ngủ, sợ tới mức ngồi thẳng lưng trước máy tính, ngoan ngoãn nói chuyện điện thoại “Lão đại a, ta là muốn thông báo với người, hôn lễ gì đó đều chuẩn bị xong, chính là trừ bỏ lễ phục nhất định phải người tự mình đi may mà thôi.” An Lạc Phi nghe xong qua vài giây sau mở miệng nói: “Ta sẽ trở về trước thời hạn, còn có chuyện gì sao?” Trương Hàn nhanh nhay nói: “Không có, không có.” nói giọng sao, vừa đánh thức lão đại ngủ a, người nào lại không biết tên kia tính khí khi rời giường rất là đáng sợ. Vừa lúc đó hẳn đột nhiên nhìn thấy trên kênh thể giới Báo Nhi đang kêu gọi thu mua trang bị, đoán là thu mua cho tiểu nha đầu mặc Nguyệt Nguyệt a, cho nên vẫn là nói cho lão đại một tiếng đi. “Lão đại.” Trương Hàn áp ứng kêu một tiếng. “Àn?” An Lạc Phi âm thanh khiến người cảm thấy lạnh lẽo lại vang lên. “Cái kia bạn tốt của cô ấy đang ở trên kênh thể giới kêu gọi thu mua bộ trang bị Phi Thiên, nhưng là dường như không có người bán, đoán chừng là thu mua cho người cô ấy mặc a.” Trương Hàn không dám kéo dài thời gian một hơi đem chuyện muốn nói nói ra không chút chậm trễ. An Lạc Phi vốn híp lại ngủ gật, sau khi nghe Trương Hàn nói thì, ra về nhẹ nhàng nói: “Làm một bộ đưa qua.” Suy nghĩ một chút lại mở miệng nói: “Đừng làm cho cô ấy biết.” Trương Hàn nghe được yêu cầu kia quả thật muốn đâm đầu chết đi, sớm biết thế sẽ không nói cho hẳn biết rồi, thật sự là làm cho mình thêm phiền toái mà, đây rốt cuộc làm cho mình như thế nào đem đồ vật đưa ra ngoài, mà người ta lại không biết chứ? “Nhưng muốn đưa cho cô ấy như thế nào a?” Trương Hàn cẩn thận hỏi An Lạc Phi. “Người chính mình không nghĩ ra sao?” An Lạc Phi chưa tỉnh ngủ đã bị đánh thức, tâm tình rất là khó chịu, mấy ngày nay không có thời gian để ngủ, thật vất vả ngủ một chút lại bị tiểu tử này đánh thức, nói hẳn làm một ít chuyện còn hỏi lại mình. Nói xong cũng không đợi Trương Hàn có nghĩ ra biện pháp hay không, trực tiếp sẽ đem cúp điện thoại. Chi để lại Trương Hàn ở nơi nào đó ủy khuất cùng rồi rầm, như thế nào mới có thể đem trang bị đưa đến trong tay Nguyệt Nguyệt a. Mà lúc này Báo Nhi sau một lúc lâu, lặng lẽ quay đầu, nhìn thấy Nguyệt Nguyệt chuyển tâm ở ngoài thành luyện cấp mới nhận tin cho người vừa mới bán trang bị Nguyệt Nguyệt. Chuẩn bị thăm vấn người kia rốt cuộc cái mục đích gì.: “người vì sao chỉ lấy Nguyệt Nguyệt 30W? Chúng ta không phải ra giá 50W sao?”: “không có vì cái gì a, chính là cảm thấy tiểu cô nương thật đáng yêu lên bán giảm giá!”: “người cho ta là tiểu hài tử ba tuổi sao? Nói thật ra, bằng không ta làm cho Nguyệt Nguyệt đem đồ vật trả lại cho người, ai biết có phải hay không là cam bẫy chứ.”: “đại tỷ đừng a! Người đừng làm cho Nguyệt Nguyệt đem trang bị trả lại ta, ta là được chứ gì? Nhưng là người có thể không hay không đáp ứng ta không nói cho Nguyệt Nguyệt biết?” Báo Nhi nghĩ nghĩ rồi nhấn tin trả lời.: “vậy cũng phải xem người nói cái gì, người nếu dám hại Nguyệt Nguyệt ta làm sao có thể không nói?”: “ta cam đoan thật sự sẽ không hại cô ấy, trang bị đó là do đại ca của ta làm, nói là bang chủ bảo chúng ta chiều cô cô ấy trong thời gian hẳn không có ở đây.” Báo Nhi phi thường tò mò bang chủ của bọn hắn là ai? Vì sao giúp Nguyệt Nguyệt như vậy? Nguyệt Nguyệt chơi trò chơi mới vài ngày dường như không nhận thức người nào a! Chẳng lẽ là cái đại thần kia? Nếu như đúng vậy là thì đúng là một tin lớn rồi.: “bang chủ của các người? Bang chủ của các người là ai a? Tại sao muốn chiều cô Nguyệt Nguyệt?”: “bang chủ của chúng ta là ‘Huyết Sắc Dụ Hoắc’ a, hẳn bảo bọn ta chiều cô lão bà của mình có cái gì không đúng?” (A Từ: biết ngay là do đại thần của chúng ta sai người làm mà.) Báo Nhi nhìn chăm chăm trên màn ảnh ‘lão bà’ nuốt một ngụm nước bọt, quay đầu lặng lẽ nhìn chăm chăm Nguyệt Nguyệt. Nguyệt Nguyệt như là cảm giác được dường như có người nhìn mình, đột nhiên quay đầu đem vừa vặn bắt gặp ánh mắt của Báo Nhi: “Sao cậu nhìn mình như vậy, trên mặt mình có cái gì sao?” Báo Nhi chợt dạ nên nhanh chóng quay đầu về màn hình của mình: “Thế nào. Nào có! Mình chỉ là muốn nhìn luyện cấp ra sao thôi.” (nói Báo Nhi a, người đừng chợt dạ nói chuyện vẫn Cả Lăm không được sao?) Báo Nhi nhìn thấy Nguyệt Nguyệt không để ý đến chính mình nữa mới nhấn tin với người kia.: “Nguyệt Nguyệt lúc nào thành của lão bà đại thần rồi? Thân là bạn bè tốt của cô ấy chúng ta như thế nào cũng còn không biết?”: “bang chủ của chúng ta không phải muốn cùng cô ấy thành thân sao? Nên gọi là lão bà có cái gì không đúng?”: “Thành. . Thành. . Thành thân?”: “đúng vậy, chúng ta ngay cả hôn lễ đều đã chuẩn bị xong a!”: “những điều này là do bang chủ của các người phân phó đấy sao?”: “đúng vậy! Nếu không phải bang chủ phân phó, chúng ta nào dám tùy tiện an bài a.” Báo Nhi nhìn cung khai, đột nhiên cảm thấy tiểu cô nương Nguyệt Nguyệt như thế nào lại đáng thương như vậy? Cô chỉ sợ còn không biết chính mình bị đại thần nhìn trúng chứ? Người ta ngay cả hôn lễ đều chuẩn bị xong. Báo Nhi quay đầu nhìn một chút Nguyệt Nguyệt đang chuyển tâm luyện cấp, thay cô lặng lẽ bi ai, trong lòng nói thầm: “Nguyệt Nguyệt a, đại thần thật sự bụng dạ rất đen tối, mình không thể trêu vào a, cậu vẫn là ngoan ngoãn đi theo hẳn đi!”

Chương 16: Lần Đầu Tiên Gặp Tiểu Đội 4 Người

Edit: A Từ

Nói tới Nguyệt Nguyệt của chúng ta xuất môn luyện cấp liền thực như vậy gió êm sóng lặng sao? Vậy cũng chưa chắc đâu! Nguyệt Nguyệt một người lạng lẽ khiêng Ngao Thiên thần đao của mình ra khỏi thành, hấp tấp chạy đến khu rừng đầy sương mù, nhìn thấy nơi đây quái phần tán vô cùng rộng, hơn nữa người chơi cũng rất ít, lập tức liền quyết định ở trong này tìm một góc sáng sủa ẩn núp mà thoải mái giết quái.

Mà ở cách Nguyệt Nguyệt không xa lại có một tổ đội một nữ, ba nam tạo thành tiểu đội bốn người ở nơi đó giết quái, nhìn ra được bọn họ giết quái thực gian nan, đồ phòng ngự cùng vũ khí kém cũng cho là một nguyên nhân đi, dù sao không phải ai cũng đều có vận khí biến thái như tiểu cô nương Nguyệt Nguyệt, có thể nhận được Nhiệm Vụ Ẩn Tăng đạt được tiền tài cùng vũ khí tốt. Chỉ thấy cô gái trong đội ngũ kia đang chém giết một con ác linh Biên Bức (A Từ: biểu bức là con doi đầy mọi ng), đột nhiên ở cạnh cô ấy lại xuất hiện một con ác linh Biên Bức. Đối với đội ngũ bọn họ mà nói, một người đánh một con quái đã là cực hạn rồi, nhưng giờ đột nhiên xuất hiện một con ác linh Biên Bức làm rối loạn phối hợp cùng tiết tấu của bọn họ, cô gái sợ tới mức vút bỏ con quái đang đánh chém vào con ác linh Biên Bức đang chạy lại, ba người khác trong đội, mỗi người cũng đã chống đỡ một con quái rồi, cũng không có cách nào cứu cô ấy, cô ấy chỉ còn cách dẫn con quái chạy khắp nơi, nhưng lúc này Nguyệt Nguyệt vừa giết hết đám quái bên người, hệ thống còn có sinh ra quái mới, nên liền vòng vo vài bước chuẩn bị tìm quái giết. Rất xa cô thấy có một cô gái bị hai ác linh Biên Bức đuổi theo chạy tới chạy lui, cô thật tốt bụng lên đi “Bá” “Bá” vài nhát đao, hai ác linh Biên Bức đã bị giải quyết xong, trong nháy mắt, ác linh Biên Bức chết đi chỉ nghe thấy đình một tiếng, một khối ánh vàng rực rỡ ‘Phá Thiên Đồng Bại’ rơi trên mặt đất. Nguyệt Nguyệt nhìn nhìn cô gái trước mặt hai mắt nhìn chăm chăm ‘Phá Thiên Đồng Bại’. Không nói gì liền chuẩn bị đi rồi, dù sao quái vật là người khác đưa tới, mặc dù mình là xuất phát từ ý tốt muốn cứu giúp cô ta, nhưng nhìn thấy dường như cô bé này so với chính mình thì cần thứ này hơn. Ngay tại Nguyệt Nguyệt mới vừa mới đi hai bước, cô bé kia liền vừa đuổi theo vừa hô: “Uy ~ người chờ một chút a!” Nghe được phía sau truyền đến tiếng gọi, Nguyệt Nguyệt quay đầu nhìn lại: “Có chuyện gì không?” Cô bé kia không nghĩ tới Nguyệt Nguyệt đột nhiên liền dừng bước, càng không kịp trực tiếp đánh vào trên người Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt hai mắt biến thành màu đen nhìn cô, nghĩ đến chính mình vừa bị cô hung hăng đánh mất 100 điểm máu, nhìn không được hoài nghi cô bé này chẳng lẽ muốn mưu sát chính mình? “Có chuyện gì không?” Cô gái nhìn đến Nguyệt Nguyệt bị chính mình đánh mất máu, có điểm xấu hổ giải thích nói: “Thực xin lỗi, ta không phải cố ý, ta là muốn nói, đồ quái vật bị đánh chết rơi ra người còn chưa có lấy đi.” Nói xong cô đem ‘Phá Thiên Đồng Bại’ ra giao cho Nguyệt Nguyệt. Nào biết Nguyệt Nguyệt nhìn cũng không nhìn đối với cười mỉm cười nói: “Quái vật là người dẫn, ta chỉ là nhìn thấy người bị truy đuổi n hình hư cần hỗ trợ, cho nên giúp người giết chúng nó, nên những thứ này ta không cần, hơn nữa —— nó ở trong tay của người, so với ở trong tay ta càng có thể phát huy tác dụng hơn.” “Nhưng là —— nhưng là quái vật là người giết chết mới có vật này a!” Nguyệt Nguyệt rút cục cũng biết tâm tình khi gặp mình lúc đó rồi, cảm tình là tặng đồ đi ra ngoài, người ta chính ở chỗ này rồi rắm a. Nghĩ nghĩ Nguyệt Nguyệt về mặt hắc tuyến nhìn cô gái nói: “Tiểu thư, xem như ta cầu xin người rồi, người nhận lấy đi! Ta thật sự không cần.” Nói xong Nguyệt Nguyệt không đợi câu trả lời của cô, xoay người chạy lấy người. Nhìn Nguyệt Nguyệt bóng lưng rời đi, tiểu cô nương trong mắt hiện lên một chút suy nghĩ sâu xa, nghĩ thầm: “không biết vì sao mình cùng cô ấy cảm giác rất chân thực a!” Sau khi suy nghĩ cô lại mở miệng gọi Nguyệt Nguyệt. Ngay tại Nguyệt Nguyệt chuẩn bị rời đi nơi khác tìm một chỗ để luyện cấp. Nào biết có người lại ở sau người mở miệng la hét: “Chờ —— chờ một chút a.” Nguyệt Nguyệt lần này trong lòng thật có chút tức giận rồi, không nên phiền toái nhiều như vậy sự? Khuôn mặt nhỏ nhắn không cười xoay người hướng người ta quát: “Người rốt cuộc muốn làm gì a?” Cô gái bị Nguyệt Nguyệt rống hoảng sợ, ngăn người sau mới mở miệng nói: “Ta. . . Ta. . . Ta là muốn nói, đội ngũ chúng ta còn chỗ, người muốn hay không cùng chúng ta cùng nhau luyện cấp.” Nguyệt Nguyệt sau khi nghe xong, hiểu được cũng phi thường ngượng ngùng, vừa rồi chính mình còn như vậy hung hăng với người khác, nguyên lai người khác là hảo tâm mời mình và bọn họ cùng nhau luyện cấp a. Nguyệt Nguyệt về mặt xấu hổ hướng cô gái xin lỗi nói: “Àch —— thật ngượng ngùng a, còn như vậy hung hăng với người, vừa vặn ta đang tìm chỗ để luyện cấp, tổ đội các người còn vị trí trống. . . , thật sự là rất tốt bất quá.” Dứt lời cô gái đã đưa lời mời tới đội lại đây, Nguyệt Nguyệt liền gia nhập, nguyên lai cô bé này kêu ‘Kiều Khí Công Chúa’ a, trong đội còn ba nam nhân theo thứ tự là ‘Đạo Đạo Kiến Cốt’, ‘Đại Nhạn Nam Phi’, ‘Nam Cung Thụ’. Nhìn thấy trong tổ đội đột nhiên thêm một người, trong đội ba người đều mở miệng nói. 【 {kênh đội ngũ} 】Đại Nhạn Nam Phi: “Kiều Khí a, xem ra người là được người cứu vớt? Trong tổ đội có cô gái đẹp này có phải hay không chính là người cứu người a?” 【 {kênh đội ngũ} 】Kiều Khí Công Chúa: “đúng vậy a, các người ở chỗ này sao? Ta mang nặng ấy lại đây.” 【 {kênh đội ngũ} 】Đạo Đạo Kiến Cốt: “Lam Nguyệt Lệ, cảm ơn người đã cứu muội muội ta a. Vừa rồi chúng ta đều bị quái vay, căn bản không có cách nào khác cứu muội ấy, hoàn hảo người cứu nàng, bằng không nàng từ đây về sau điều tìm ta khóc nê.” 【 {kênh đội ngũ} 】Lam Nguyệt Lệ: “ha ha, không có gì, người quá khách khí.” 【 {kênh đội ngũ} 】Kiều Khí Công Chúa: “các người cũng không biết, Nguyệt Nguyệt rất lợi hại, chém vài cái liền chém chết hai con quái kia a.” Trong đội ngũ ba người đột nhiên nhìn thấy ngữ khí nói chuyện ‘Kiều Khí Công Chúa’, không dám tin nhìn lại xem, thật có chuyện như vậy sao? Như thế nào tính cách biến hóa lớn như vậy? Trong đội ngũ Nam Cung Thụ đột nhiên hỏi vấn đề kia, làm cho trong đội một chút liên trầm mặc. 【 {kênh đội ngũ} 】Nam Cung Thụ: “Lam Nguyệt Lệ, người bao nhiêu cấp?” Nguyệt Nguyệt có vẻ buồn bực hỏi mình cấp bậc làm cái gì? Suy nghĩ hạ lại cảm thấy không có gì hay giấu diếm mở miệng đáp: “Ba mươi ba cấp a.” 【 {kênh đội ngũ} 】Đạo Đạo Kiến Cốt: “sao. . . Làm sao có thể?” 【 {kênh đội ngũ} 】Đại Nhạn Nam Phi: “đúng vậy a, ba mươi ba cấp làm sao có thể vài cái liền chém chết hai con quái?” 【 {kênh đội ngũ} 】Lam Nguyệt Lệ: “thật kỳ quái sao?” Nguyệt Nguyệt chưa từng thể nghiệm chuyện đánh quái bình thường, nên hoàn toàn không hiểu nổi chưa xốt trong lòng bọn họ, cũng không nghĩ tới người ta hiện tại dùng tiêu Vũ khí có 18 điểm công kích, Nguyệt Nguyệt chúng ta lại dùng vũ khí biến thái ‘Ngao Thiên thần đao’ bao nhiêu công kích? Chính là 100 điểm a! 【 {kênh đội ngũ} 】Kiều Khí Công Chúa: “các người quản người ta như thế nào lợi hại như vậy, dù sao nàng chính là đã cứu ta, ta về sau sẽ cùng nàng kết làm bạn bè.” Nguyệt Nguyệt nhìn Kiều Khí Công Chúa, trước mặt tính trên mặt liền tạo nên một chút mỉm cười, tiểu cô nương này thoạt nhìn hẳn là tuổi tác không lớn đi, nói chuyện thực thẳng thắn, nhưng là cũng làm cho người khác cảm thấy phi thường thích nàng. Suy nghĩ sau đó, nàng nhẹ nhàng ở {kênh đội ngũ} lý gõ vài chữ. 【 {kênh đội ngũ} 】Lam Nguyệt Lệ: “ân, về sau chúng ta chính là bạn bè.” 【 {kênh đội ngũ} 】Nam Cung Thụ: “hề ta nhớ không lầm, người không phải là người có được Ngao Thiên thần đao kia chứ! 【 {kênh đội ngũ} 】Kiều Khí Công Chúa: 【 {kênh đội ngũ} 】Đạo Đạo Kiến Cốt: 【 {kênh đội ngũ} 】Đại Nhạn Nam Phi: Nam Cung Thụ nói một câu trực tiếp làm cho trong đội mấy người toàn bộ không nói gì điệu, hiện tại khắp khu vực điều đi tìm chủ nhân của ‘Ngao Thiên thần đao’, ai sẽ biết tiểu cô nương vụng trộm chạy oai địa phương hẻo lánh này luyện cấp chứ? 【 {kênh đội ngũ} 】Kiều Khí Công Chúa: “tỷ tỷ —— người thật là người nổi tiếng kia sao?” Kiều Khí Công Chúa quả thực không thể tin được, người cứu mình đúng là chủ nhân của ‘Ngao Thiên thần đao’? Chẳng lẽ trên tay

nàng kia thanh đào Ngân Bạch Sắc chính là ‘ Ngạo Thiên thần đào ’ sao? 【 {kênh đội ngũ} 】 Lam Nguyệt Lệ: “ta đúng là chủ nhân cây đào kia, nhưng là ta không phải là người nổi tiếng a.” 【 {kênh đội ngũ} 】Đạo Đạo Kiến Cốt: “còn không phải người nổi tiếng a? Toàn bộ mọi người vì người mà sôi trào khí thế, cái này cũng chưa tính là người nổi tiếng sao? 【 {kênh đội ngũ} 】Đại Nhân Nam Phi: “yên tâm đi, chúng ta sẽ không nói cho người khác biết người ở nơi này, người có biết không? Bây giờ tin tức về người giá lên khá cao rồi, nghe nói giải thưởng cao nhất đến 10W kim tệ.” Nguyệt Nguyệt tròn mắt cư nhiên sẽ có người ra 10W kim tệ tìm chính mình, đó là bao nhiêu tiền? Đây chính là RMB1000 đồng rồi, những người này cũng quá có tiền đi? Bất quá bọn hắn xuất tiền tìm mình làm cái gì? Chẳng lẽ là ‘ Lạc Vũ Phi Phi’? 【 {kênh đội ngũ} 】 Lam Nguyệt Lệ: “cảm ơn các người a, chúng ta luyện cấp đi.” 【 {kênh đội ngũ} 】Kiều Khí Công Chúa: “đúng đúng, chúng ta luyện cấp đi, ta thật vui về a, lại được người lợi hại như vậy cứu! Trước máy tính ‘Đạo Đạo Kiến Cốt’ mảy nhẹ chau lại, sau đó hướng mọi người của hắn trong phòng nhìn một cái, vì sao nàng ở trước mặt ‘Lam Nguyệt Lệ’ sẽ là cái dạng kia? Điều này làm cho hắn đang nhớ lại nàng trước kia. Trong đội ngũ bởi vì Nguyệt Nguyệt gia nhập, giết quái dễ dàng hơn rất nhiều, hiệu suất trực tiếp tăng lên gấp đôi, mấy người trong lòng cảm thán nói: ‘ Ngạo Thiên thần đào ’ chính là không giống với bình thường a, đây quả thực giống như là rất . . . Rất . . . Quá sung sướng. Bên này Nguyệt Nguyệt bọn họ khí thế ngất trời luyện cấp, bọn họ cũng không biết Nguyệt Nguyệt hành tung đã bị người phát hiện, đã có người mang theo một đám người chạy tới đâu!

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Dại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Bị Giết Rồi?

Edit: DOL

Lúc này trong bang Âm Sát, ‘ Lạc Vũ Phi Phi ’ nhìn nhân vật trước mắt này vừa rồi đột nhiên xuất hiện, cân nhắc độ chân thật tin tức mà hắn nói, cũng không thể trách nàng quá đa tâm, dù sao mình treo giải thưởng tìm ‘ Lam Nguyệt Lệ ’ đã mấy ngày rồi, trong lúc cũng có không thiếu người có tướng đẹp nước béo cò lừa gạt tiền thưởng, nhưng tất cả đều bị cô nghiêm khắc trừng phạt qua, cũng không nghĩ xem cô là ai? Phu nhân của bang chủ bang Âm Sát mà! Trong tay cái gì cũng không nhiều, chính là nhiều tiền. Cho nên những người báo tin tức giả đều bị cô gọi người đền luân bạch đến 10 cấp hết. Cư nhiên hết lần này đến lần khác lại muốn đến đây, hôm nay lại có một tiểu hào mới tạo, hơn nữa tên cũng không cho cô biết, lại tự hướng mình báo tin tức của ‘ Lam Nguyệt Lệ ’, điều này không khỏi làm cho cô âm thầm cảnh giác một chút. Chính mình ghét ‘ Lam Nguyệt Lệ ’ là việc mà mọi người trong bang đều biết, sau cái ngày cùng ‘ Tuyệt Vực Mị Cơ ’ cãi nhau, mọi người đều biết ‘ Lam Nguyệt Lệ ’ là bạn gái trước của bang chủ ‘ Tiểu Sái Tam Thiểu ’. Rất nhiều người còn ngầm nói cô là Tiểu Tam, tức giận thì tức giận nhưng lại không dám đánh cô. Nhất là hiện tại ‘ Lam Nguyệt Lệ ’ còn chiếm được 《 Ngạo Thiên thần đào 》, vật mà bọn họ bày đủ mọi kế hoạch cũng bị thất bại. Lưu Vũ Phi hận không thể uống máu Nguyệt Nguyệt, ăn thịt của cô. Cho nên liền ban bỏ treo giải thưởng, tìm kiếm tọa độ Nguyệt Nguyệt khi ở ngoài thành, tin tức là thật liền thưởng 10W kim tệ, kết quả mấy ngày nay, ngay cả bóng người cũng chưa thấy, cho dù nhận được tin tức, kết quả đều là giả dối. Cô nào biết rằng Nguyệt Nguyệt của chúng ta mấy ngày qua, thời gian online cũng không quá dài, hoặc là vừa mới lên tuyến đã bị người làm cho sợ tới mức lập tức logout, hoặc là mới vào đã bị người chop đi tiệm may hỗ trợ. Người ta cũng không online, xin hỏi các người làm sao tìm được đây? Khó được như hiện nay, Nguyệt Nguyệt ra khỏi thành luyện cấp, nhưng mà tại sao lại bị người phát hiện vậy? Một cái tên cũng không dám lộ ra, chỉ dám kêu tiểu hào báo tin, nàng làm sao có thể nào tin được. Cho nên hắn khinh thường nhìn tiểu hào trước mắt nói: “Ngay cả tên cũng không dám mở ra cho người nhìn, người muốn ta như thế nào tin tưởng lời người nói là thật hay giả?” Tiểu hào nghe ‘Lạc Vũ Phi Phi’ nói xong cũng không buồn bực, chỉ nói một câu: “Ta cam đoan tin tức là thật, người tin hay không tin thì tùy người! Là người sốt ruột tìm cô ta, cũng không phải ta.” Lưu Vũ Phi nhìn đến khẩu khí đó liền không được tự nhiên, trong lòng không tự giác liên tin lời hắn nói là thật, nhưng mà kêu mình ngay lập tức đưa tiền thưởng, nàng cũng không yên tâm được, cho nên suy nghĩ một chút mới mở miệng nói: “Nếu tin tức là thật, 10W kim tệ ta một phần cũng sẽ không thiếu người, nếu tin tức là giả, ta nhất định sẽ tra ra tên người là gì.” Tiểu hào kia nghe lời nàng xong chỉ nhẹ nhàng cười cũng không đáp. Lưu Vũ Phi vẫn là quyết định đi chỗ tiểu hào nói nhìn xem, đi vài bước lại quay đầu hướng tiểu hào kia nói: “Người hay là đứng ở chỗ này chờ đi, nếu thật sự có người ở đó ta sẽ gọi người tới đây đưa tiền thưởng cho người.” Nói xong cũng không đợi tiểu hào kia có bị mình thuyết phục được ko, trực tiếp ở trong bang thông tri vài người hơn cấp 70 tập hợp ở luận kiếm thai. Chờ Lưu Vũ Phi mở ra nhân vật ‘Lạc Vũ Phi Phi’ chạy đến đài luận kiếm, mấy người kia cũng đã đến, sau khi nàng gia nhập đội ngũ của bọn họ, ở {kênh đội ngũ} thảo luận: 【 {kênh đội ngũ} 】Lạc Vũ Phi Phi: “vừa có một tiểu hào mà nói Lam Nguyệt Lệ đang ở trong rừng sương mù.” 【 {kênh đội ngũ} 】Vi Ái Si Cuồng: “tin tức là thật sao? Đừng là tin tức giả nếu không lại phải bận đi luân bạch nữa.” 【 {kênh đội ngũ} 】Ái Tình Chuyển Di: “đúng vậy! Nhưng cũng đừng giống như lần ở suối Linh Vân, kết quả chúng ta đi tới nơi một bóng ma cũng không thấy.” 【 {kênh đội ngũ} 】Lạc Vũ Phi Phi: “hắn là không phải giả, ta nói nếu tin tức là thật thì mới có thể đưa tiền.” 【 {kênh đội ngũ} 】Mặc Vân: “chúng ta hay là đi xem trước, miễn cho ở đây đoán, chúng ta đợi một chút mới đi, mọi người đi rồi!” 【 {kênh đội ngũ} 】Lạc Vũ Phi Phi: “ta nhất định phải hung hăng luân bạch người đàn bà kia, người của ta cũng dám động vào, ta muốn làm cho nàng khi chết lập tức bị sống lại, sau đó lại cho ta chém chết nàng.” Nhưng mà trong {kênh đội ngũ} ‘Si Mị Khước Nhất Trục’ vẫn chưa nói chuyện! Vừa rồi ‘Lạc Vũ Phi Phi’ ở trong bang gọi người, hắn cũng không muốn đến. Nhưng mà nữ nhân này lại mở miệng kêu Vồng Lượng anh hắn, anh hắn không muốn, liền giao cho hắn. Si Mị cho tới nay đối với nữ nhân này rất khinh thường, kỹ thuật PK dở, tính tình lại thối, nghĩ mình là thiên kim đại tiểu thư sao? Động một chút là chỉ biết la hét như người bệnh tâm thần, thật sự là không hiểu nổi cái kia ‘ Tiểu Sái Tam Thiểu ’ như thế nào chịu được nàng khoa tay múa chân, chẳng lẽ đúng như lời của mấy người khác vì tiền của nàng? Tuy rằng Si Mị rất bất mãn hai người này, nhưng ở trong bang cũng đã lâu, bao nhiêu bằng hữu thân thiết, ở chung lâu cũng không muốn rời, cho nên hắn cũng không để ý phản ứng của nàng nữa. Chỉ cần nàng không trêu chọc đến mình, mình cũng sẽ không gây sự. Cho nên vừa rồi bị gọi đến, hắn cũng đến đây. Lúc này lão bà của ‘Vi Ái Si Cuồng’ – ‘Mị Lực Tiểu Tiểu’ đã chạy tới gia nhập vào tổ đội, nhìn thấy thành viên cũng đến đông đủ ‘Lạc Vũ Phi Phi’ nhanh chóng dẫn theo đội ngũ hướng rừng sương mù chạy tới, chỉ cần vừa nghĩ tới cũng sắp đem Nguyệt Nguyệt luân bạch, nàng cả người đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Sau khi Nguyệt Nguyệt thật vất vả luyện cấp, mỗi một tìm chỗ ngồi xuống, Nguyệt Nguyệt chơi game này cũng không có chân chính luyện cấp qua, đột nhiên cùng ‘Kiều Khí Công Chúa’ bọn họ tổ đội luyện được 2 giờ, cảm giác cánh tay đều nhanh đưa lên cũng không được liền hướng bọn họ nói: “Nghỉ ngơi một chút đi, ta cảm thấy cánh tay nhanh chóng không còn là của mình.” 【 {kênh đội ngũ} 】Kiều Khí Công Chúa: “đúng vậy nghỉ ngơi đi! Ta cũng vậy, có chút mệt mỏi.” 【 {kênh đội ngũ} 】Đạo Đạo Kiến Cốt: “ha ha! Vậy được rồi, nghỉ ngơi một chút. Thật làm khó cho hai tiểu nữ sinh, lại phải theo đại nam nhân như chúng ta đi luyện cấp như vậy.” 【 {kênh đội ngũ} 】Nam Cung Thục: “điểm ấy ta cũng vậy có chút bội phục.” 【 {kênh đội ngũ} 】Đại Nhân Nam Phi: “thật khó a, Nam Cung thiếu gia của chúng ta cũng biết khích lệ người.” Nguyệt Nguyệt ngồi ở trước máy tính, duỗi lưng một cái, đứng lên hoạt động một chút, dù

sao ngồi nhiều giờ, xương sống và thắt lưng cũng hơi đau, đột nhiên bụng vang lên một trận ‘thăm thì’, cô cảm giác được hơi đói, nhìn xuống đồng hồ cư nhiên hai giờ chiều rồi, cô chơi trò game đến quên thời gian ăn cơm trưa, không thể không thừa nhận a! Nhìn đến ba người kia trong phòng cũng đang chuyên tâm làm nhiệm vụ của các cô, hình như cũng chưa đi ăn cơm, Nguyệt Nguyệt suy nghĩ vẫn là mình đi mua cho các cô, vì thế cô liền nói với mọi người trong tổ đội: “Quên ăn cơm trưa, ta đi ăn cơm trưa, thuận tiện giúp ba tỷ muội trong phòng mua, các nàng đang làm nhiệm vụ cũng không có thời gian đi ăn!” 【 {kênh đội ngũ} 】Đạo Đạo Kiến Cốt: “Ngươi thật sự là trâu nha! Cơm trưa cũng quên ăn, chạy đi ăn đi, ăn chậm có thể tổn thương dạ dày rồi, nếu tiểu muội ta giống như ngươi ta nhất định đánh nàng.” 【 {kênh đội ngũ} 】Kiều Khí Công Chúa: “ca ca ngươi hơi quá đáng! Làm sao ngươi có thể nói muốn đánh ta chứ? Bất quá Nguyệt Nguyệt tỷ a, ngươi hay là trước đi ăn cơm trưa đi, chờ ngươi trở lại chúng ta luyện cấp tiếp.” 【 {kênh đội ngũ} 】: Nam Cung Thụ: “ngươi đi ăn cơm đi, hào treo ở đó, ta coi giùm ngươi, sẽ không để cho quái chạm vào ngươi.” Nguyệt Nguyệt nhìn người trong đội ngũ quan tâm mình như vậy, trong lòng cảm thấy rất uất ức, lúc mới quen ‘Kiều Khí Công Chúa’, Nguyệt Nguyệt thường bị nàng làm cho rối rắm lên, nhưng mà sau khi cùng ở chung một thời gian, nhận ra được nàng là tiểu cô nương thẳng thắn. Sau khi Nguyệt Nguyệt nói chuyện với người trong phòng, cầm lấy ví tiền trên bàn đi ra ngoài mua cơm trưa. Nhưng mà nàng lại không biết là, nàng vừa ly khai màn hình Computer, bên người ‘Lam Nguyệt Lệ’ xuất hiện ra một đội nhân mã! Chờ Nguyệt Nguyệt trở lại, lại chỉ thấy người trong đội ngũ của nàng toàn bộ nằm trên đất, mà có một nữ nhân đứng trên thi thể của nàng, trên tay người đàn bà kia cầm một thanh loạn đao dài hình cung, thân đao lóe lên màu đỏ, Nguyệt Nguyệt có xem qua giới thiệu văn tắt trên mạng, biết đó là hiệu ứng đặc biệt được mở ra khi nhân vật chết người. Mà trên đầu người kia rõ ràng hiện bốn chữ thật to ‘Lạc Vũ Phi Phi’.

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Dại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Bị Người Luân Bạch

Edit: A Tù

Nguyệt Nguyệt đem cơm trưa mua về đưa cho ngũ ba người trong phòng, nhìn ba người đều ăn cơm trưa xong, mới chậm rãi quay lại Computer trước mặt chính mình, nhưng là không nghĩ tới là, lại chỉ thấy năm cô thi thể, thi thể chính mình và bốn người trong đội, mà người giết đúng là đứng ở bên cạnh mình ‘Lạc Vũ Phi Phi’. Nguyệt Nguyệt nhìn thấy mọi người trong đội toàn bộ cũng đã nằm trên đất, trong lòng phi thường tức giận, rất không hiểu được ‘Lạc Vũ Phi Phi’ giết mình coi như xong rồi, vì sao còn muốn giết người trong đội ngũ của cô, liền ở trong đội hỏi: “Các ngươi như thế nào mà chết?” 【 {kênh đội ngũ} 】Kiều Khí Công Chúa: “ngươi mới vừa đi thì nữ nhân này liền mang theo một đội người xuất hiện, chúng ta cũng chưa có phản ứng gì đã bị nàng giết chết.” Nguyệt Nguyệt không hiểu, chẳng lẽ người đàn bà kia giết mình còn không hết giận, cho nên lấy người trong đội của mình giết cho hả giận sao? 【 {kênh đội ngũ} 】Lam Nguyệt Lệ: “vì sao các ngươi cũng bị nàng giết chứ?” 【 {kênh đội ngũ} 】Đạo Đạo Kiến Cốt: “đó là bởi vì, bọn họ muốn ngươi sống lại để luân bạch, chúng ta ngăn cản bọn họ, sau đó bọn họ đem chúng ta giết đi.” Lúc này vẫn trầm mặc Nam Cung Thụ mở miệng nói: 【 {kênh đội ngũ} 】Nam Cung Thụ: “thực xin lỗi! Ta đáp ứng nói ngươi rồi đi trong lúc sẽ không để cho quái chạm vào ngươi, không nghĩ tới lại không ngăn cản được người khác giết ngươi.” Nguyệt Nguyệt nhìn thấy ‘Nam Cung Thụ’ lời nói trầm mặc tự trách, mình và bọn họ hôm nay mới quen biết, bọn họ đại khả không cần thẳng mình, dù sao hiện tại rất nhiều người đều là chuyện nhà ai người nấy lo, nhưng mà bọn họ là vì bảo vệ Nguyệt Nguyệt không bị luân bạch, đã bị ‘Lạc Vũ Phi Phi’ người đàn bà kia giết chết, một loại cảm giác vô lực chưa bao giờ có tang lên trong lòng cô. Cô bắt đầu suy nghĩ sâu xa lên, mình là không phải quá mức mềm yếu rồi? Như vậy thì làm thế nào trả thù bọn họ? Cô chơi cái trò chơi này chính là nghĩ ở trong trò chơi làm cho bọn họ đẹp mặt, kết quả chính mình còn chưa có tìm tới, thì người ta đã tìm tới cửa, giết mình còn chưa tính, dù sao bọn họ trong lúc đó có ân oán, nhưng là vì sao phải giết những người đi cùng cô? Giờ khắc này Nguyệt Nguyệt không còn có biện pháp biểu hiện được thờ ơ rồi, cô phần nộ hướng đứng ở bên cạnh mình ‘Lạc Vũ Phi Phi’ quát: “Lạc Vũ Phi, ngươi không nên quá mức như vậy, hai người chúng ta có ân oán ngươi có tất yếu liên lụy đến người khác như thế? Bọn họ có đắc tội với ngươi sao? Chọc giận ngươi sao? Ngươi dựa vào cái gì giết bọn họ?” Lạc Vũ Phi lúc này ngồi ở trước Computer mặt nhăn nhó nhìn Nguyệt Nguyệt nằm trên mặt đất nhắm mắt, trên mặt của cô hiện lên một tia khoái ý ngoan cười, chỉ cần cùng nữ nhân này có quan hệ người cùng vật, cô toàn bộ đều hủy diệt! Cư nhiên lại không biết tự lượng sức mình chạy tới trò chơi này muốn tìm cô cùng Trần Tuấn Kiệt báo thù, thật sự là buồn cười, cô ta lấy cái gì cùng mình đấu chứ? Thật đúng là nghĩ đến có được《Ngạo Thiên thần đao》có thể cùng mình đấu rồi? Thật sự là quá ngây thơ rồi! Qua sau một lúc lâu, cô mới chậm rãi đánh chữ nói: “Chỉ bằng bọn họ không biết tự lượng sức mình tưởng cứu được ngươi, đó chính là lý do ta giết bọn họ, bất quá nói trở lại, ngươi bây giờ bộ dạng thật sự là chật vật a! Một đao đều chịu chịu không nổi, như ngươi vậy còn muốn cùng ta đấu sao?”. “hơn nữa ta cho ngươi biết, ta hiện tại chẳng những giết bọn họ, còn có thể làm cho bọn họ cùng ngươi giống nhau, đều bị ta luân bạch về cấp 10. Nếu muốn ta không luân bạch bọn họ thì hãy đem《Ngạo Thiên thần đao》giao ra đây cho ta, bằng không các ngươi một người đều đừng nghĩ chạy trốn!” Cô hung hăng nói xong, còn không chừa nhân vật ‘Lạc Vũ Phi Phi’ chạy đến bên thi thể ‘Lam Nguyệt Lệ’, mắt nhìn xuống thi thể Nguyệt Nguyệt, sau đó hướng lên trên đá mấy đá. Nguyệt Nguyệt nhìn thấy Lạc Vũ Phi nói muốn đem mấy người trong đội ngũ luân bạch, trong lòng hoàn toàn là sốt ruột rồi, coi như mình bị luân bạch còn chưa tính, trăm triệu không thể kéo bốn người bọn họ cũng bị luân bạch theo, bọn họ bởi vì chính mình bị giết một lần đã muốn đủ oan uổng lắm rồi, nếu lại bị luân bạch. . . Bọn họ còn có thể chơi tiếp sao? Nhưng là —— vũ khí? Rốt cuộc giao hay không giao đây? Nguyệt Nguyệt rất cam tâm, tại sao mình lại ở thế bị động như vậy chứ? Ngay lúc Nguyệt Nguyệt giãy dụa. Trong đội bốn người lại mở miệng an ủi Nguyệt Nguyệt. 【 {kênh đội ngũ} 】Kiều Khí công chúa: “Nguyệt tỷ tỷ, đừng nghe lời của cô ta, chúng ta mới sẽ không sợ nữ nhân chết tiệt, luân bạch luân bạch, cùng lắm thì ta luyện lại lần nữa thôi.” 【 {kênh đội ngũ} 】Đại Nạn Nam Phi: “đúng vậy Nguyệt Nguyệt, đừng nghe cái bà tám chết tiệt kia nói, chúng ta bây giờ cấp bậc không cao, cho dù luân bạch cũng không sợ, ta luyện lại một chút là được. Sau đó chúng ta sẽ đích thân tìm cô ta báo thù, đến lúc đó ta cũng muốn cho cô ta nếm thử tư vị luân bạch.” 【 {kênh đội ngũ} 】Nam Cung Thụ: “ta đã không có hảo hảo nhìn ngó nhân vật của ngươi, để ngươi bị cô ta giết chết, nếu ngươi lại bởi vì chúng ta liền đem vũ khí lại giao cho cô ta, chúng ta đây chắc chắn sẽ không chơi nữa.” Trước mấy tính Nguyệt Nguyệt hốc mắt hơi hơi cảm thấy một trận chua xót, ngửa đầu mở trừng hai mắt, đem nước mắt nén trở về, không nghĩ tới Vô Tâm nhận thức một tiểu đội, lại có nghĩa khí như vậy. Nguyệt Nguyệt thật sự phi thường cảm động. Nhìn mình bị cái kia ‘Mị Lực Tiểu Tiểu’ dùng kỹ năng《thần chi thức phục》trói buộc, căn bản không có biện pháp trở về thành. Nguyệt Nguyệt ngày đó ở trên mạng xem tư liệu, cũng đã từng gặp giới thiệu về kỹ năng này, người bị này kỹ năng định trụ, trong 10 phút không có biện pháp từ vòng mà quay về thành, cho dù là logout, nhân vật nhân vật cũng sẽ ở lại tại chỗ không cần thất, cho nên này kỹ năng liền trở thành giết người cho hả giận, là kỹ năng luân bạch nhân tốt nhất. Mà lúc này Nguyệt Nguyệt đang nói chuyện phiếm thì đột nhiên truyền tới một câu mật ngữ, Nguyệt Nguyệt xem xong chạy nhanh hỏi mọi người trong đội ngũ: “trong các ngươi ai trúng kỹ năng ‘thần chi thức phục’?” 【 {kênh đội ngũ} 】Kiều Khí công chúa: “ta không có trúng kỹ năng này a. Nguyệt Nguyệt

tỷ hỏi cái này làm cái gì a?” 【 {kênh đội ngũ} 】Đạo Đạo Kiến Cốt: “ta cũng vậy không có.” 【 {kênh đội ngũ} 】 Nam Cung Thụ: “không có.” 【 {kênh đội ngũ} 】Đại Nhân Nam Phi: “ngươi bị bọn họ dùng ‘ thần chi thức phục ’ rồi sao?” Nguyệt Nguyệt nhìn đến trong đội bốn người cũng chưa trung thần chi trời buộc sau, hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần không trúng cái kia kỹ năng này, như vậy bọn họ là có thể chạy thoát bị vận mệnh luân bạch, nghĩ đến đây sau Nguyệt Nguyệt mở miệng ở trong đội cho bọn họ phân phó nói: 【 {kênh đội ngũ} 】 Lam Nguyệt Lệ: “các ngươi bốn người bây giờ trở về thành, nhớ rõ muốn đang nhìn đến ta đếm xong 123 thời điểm cùng nhau trở về thành.” 【 {kênh đội ngũ} 】Kiều Khích công chúa: “tỷ cũng sẽ theo bọn muội cùng nhau trở về đi?” 【 {kênh đội ngũ} 】 Nam Cung Thụ: “ngươi có phải hay không trúng ‘ thần chi thức phục ’?” Nguyệt Nguyệt nhìn đến Nam Cung Thụ nói trúng tim đen nhìn ra cảnh trước mắt mình, không khỏi cười khổ nói: “Cho dù ta một người bị luân bạch cũng tốt hơn các ngươi cũng bị luân bạch a, hơn nữa ta sẽ bảo bằng hữu lại đây cứu ta .” 【 {kênh đội ngũ} 】Đạo Đạo Kiến Cốt: “không được, chúng ta sao có thể để ngươi một mình một người ở nơi này để người ta luân bạch chứ?” 【 {kênh đội ngũ} 】Đại Nhân Nam Phi: “chính là, như vậy chúng ta sẽ bị coi là các cụ sao?” 【 {kênh đội ngũ} 】 Lam Nguyệt Lệ: “nhưng là ta không muốn thấy mọi người như vậy, nhưng là ta lại không cam lòng giao vũ khí cho người đàn bà kia. Nếu các ngươi cùng ta bị luân bạch, như vậy ta sẽ không có biện pháp cùng các ngươi kết giao bằng hữu, ta sẽ cảm thấy ta thiếu các ngươi.” Trong đội ngũ bốn người nhìn Nguyệt Nguyệt nói xong đều trầm mặc, cuối cùng vẫn là Nam Cung Thụ đã mở miệng: “Nghe lời của ngươi, chúng ta trở về.Đến lúc đó chúng ta lại mang Nguyệt Nguyệt luyện cấp. Mỗi thù hôm nay chúng ta nhất định sẽ tự mình tìm năng ta bảo .” Nhìn thấy vậy Nguyệt Nguyệt có điểm cảm kích nhìn Nam Cung Thụ, tuy rằng hắn nói chuyện ít hơn, nhưng là cũng là trực tiếp nhất, sáng tỏ nhất. Nguyệt Nguyệt lặng lẽ mặt cho hắn nói câu cảm ơn! Mà hắn vẫn chưa đáp lời. Nguyệt Nguyệt nhìn ‘Lạc Vũ Phi Phi’ còn canh giữ thi thể của mình, liền ở trong đội đếm ba tiếng, sau đó nhìn thấy bốn đạo bạch quang hiện lên, trên đất bốn cỗ thi thể đều biến mất không thấy. Nhìn thấy bốn người đều đã trở về, Nguyệt Nguyệt cũng không cần lo lắng nữa, cùng lắm thì chính là bị luân bạch nha, Nguyệt Nguyệt ở trong phòng ngủ nói rõ: “Mình bị Lưu Vũ Phi ngăn chặn a, cũng bị luân bạch, các cậu quay về thì phải mang mình đi luyện cấp a.” Nguyệt Nguyệt biết trong phòng ngủ ba người họ đều đang ở bản sao làm nhiệm vụ, căn bản là ra cứu mình không được, cho nên chỉ nói thế xong liền đứng dậy đi rót một chén nước, đợi cô cầm ly nước trở lại Computer chính mình, nhìn thấy ‘Lạc Vũ Phi Phi’ không ngừng đối với chính mình chém lên chém xuống, rồi cô ngã xuống đất trong nháy mắt, cái kia ‘Mị Lực Tiểu Tiểu’ liền quăng một cái Phục Hoạt Thuật, sau đó không ngừng tái diễn cảnh vừa rồi. Nguyệt Nguyệt nhìn đến kênh thể giới, trong phòng ngủ ba người bọn họ hoàn toàn phần nộ ở nơi đó chửi bậy.: “ta phát ra lệnh truy sát, đuổi giết ‘Lạc Vũ Phi Phi’ của bang hội ám sát, mỗi giết chết 1 là 10W kim tệ, mang theo ảnh đến lĩnh thưởng, thời gian quy định không hạn chế.” Cái tin tức này còn chưa làm cho mọi người lấy lại tinh thần, thì tiếp theo lời Báo Nhi nói cũng đã làm cho mọi người cảm thấy hoảng sợ, phải biết rằng người của《 Tam Nguyệt yên Vũ 》bên trong điều có RMB, trang bị hảo, cấp bậc cao, hơn nữa còn là rất nhiều người chơi là mỹ nữ, trước đừng nói các nàng bản thân mình có bao nhiêu lợi hại, chỉ là ở cái khu vực này ai đụng đến các nàng điều phải chết, các nàng tùy tiện nói một tiếng sẽ có một đồng người làm chân sai vật.: “bản nhân đại biểu bang hội 《Tam Nguyệt yên Vũ》, chính thức tuyên bố cùng bang hội《 ám sát 》tuyên chiến, về sau bất kể là ở nơi nào, chỉ cần thấy người của bang hội《 ám sát 》liền giết không tha.”< Tuyệt Vực Mị Cơ >: “bản nhân phát ra lệnh truy sát, đuổi giết bang chủ ‘ Tiểu Sái Tam Thiểu ’ của bang hội《 ám sát 》mỗi lần giết chết 20W kim tệ, mang ảnh đến lĩnh thưởng, thời gian vô thời hạn.”: “bản nhân phát ra lệnh truy sát, đuổi giết ‘ Mị Lực Tiểu Tiểu ’ của bang hội ám sát, mỗi lần giết chết 5W kim tệ, mang theo ảnh lĩnh thưởng, thời gian cũng không hạn chế.” Đơn giản nói mấy câu đó, toàn bộ mọi người đều cảm thấy được lòng người bàng hoàng, nhất là trong bang hội ám sát, bọn họ đều không ngừng ở trong bang hội hỏi, tại sao phải chọc tới ‘ tam khắc tinh ’ trong vùng ? Mà thật sự dám đi giết mấy người kia lại chỉ có vài người? Xem ra giang hồ phải loạn a! Xem ra Phá Thiên đã đến lúc phải thay đổi a! !

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Dại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Dám Luân Bạch Đại Tẩu Của Chúng Ta?

Edit: A Từ

Mà lúc này trên kênh thể giới hoàn toàn nào loạn ngất trời: “lau — lau —— lau, quá kinh khủng ‘ tam khắc tinh ’ liên hợp phát ra lệnh truy sát cùng tuyên chiến, xin hỏi bang《 ám sát 》đến cuối cùng làm chuyện thiên lý bất dung tình gì a?”< Hòa Thượng Tối Ái Phiêu Như>: “bò. . Bò. . Đã chết! Tam khắc tinh ta xem trọng các ngươi a! Nên giúp giáo huấn bang ám sát một chút a! Quá kiểu ngạo rồi!”< Nữ Ngã Đầu Lí Hữu Đường>: “mọi người buổi chiều tốt lành, Phá Thiên Hội Bát Quái, phóng viên số 3 vì mọi người đưa tin, tin tưởng mọi người nhất định rất ngạc nhiên, tam khắc tinh phát cuồng rồi cuộc vì chuyện gì? Vậy thì phải nói đến việc hôm nay phát sinh một màn ở rừng sương mù. Đây chính là nguyên nhân dẫn đến lệnh truy sát làm cho mọi người hoảng sợ hôm nay.”

: “ta cũng vậy tương đối hiểu kỳ! Muốn biết rồi, mau nói đi!” : “a a a a ——Đại thần a ngươi xuất hiện a? Chạy nhanh chạy nhanh chụp ảnh chung.”< Tiểu Đinh Nhi>: “trời ạ, là đại thần a, ta cũng vậy muốn chụp ảnh chung!”< Hồng nhan khuyên thành>: “các ngươi đừng háo sắc quá được không? Không thể để cho chúng ta nghe chuyện gì xảy ra trước được sao?”< Nữ Ngã Đầu Lí Hữu Đường>: “căn cứ vào người đã chứng kiến tiết lộ, vừa rồi có người hướng ‘ Lạc Vũ Phi Phi ’ nói ‘ Lam Nguyệt Lệ ’ đang ở rừng sương mù. Mà ‘Lạc Vũ Phi Phi’ dẫn theo mấy Viên đại tướng đi luân bạch ‘ Lam Nguyệt Lệ ’ .”: “vì sao ‘ tam khắc tinh ’ không đi cứu ‘ Lam Nguyệt Lệ ’?” : “đúng vậy, nghe nói các nàng không phải cùng ở chung phòng hay sao?”< Nữ Ngã Đầu Lí Hữu Đường>: “cái này thì có người tiết lộ cho ta, nên ta cũng chỉ biết đến thế a, ba người các nàng đang ở bản sao làm nhiệm vụ ra không được.” Lúc này nhìn kênh thể giới mọi người đang tán gẫu, phản ứng đầu tiên chính là vứt bỏ sự tình trên tay, đều vội vàng hướng đến rừng sương mù. Có một nhóm người, nhất là bang hội ‘ Thị Huyết ’ vội vàng nhất, bọn họ đã muốn nhìn không được muốn đem bang hội《 ám sát 》toàn bộ luân bạch đến cấp 10, nghĩ đến Tà hộ pháp đối với bọn họ đã phân phó là thay bang chủ chiếu cố ‘ Lam Nguyệt Lệ ’ không nghĩ tới người được giao cho bọn họ chiếu cố đến bị người ta luân bạch, hơn nữa bọn họ là người cuối cùng biết được việc này, đám người này hiện tại mong rằng chính mình mọc thêm hai cái chân, như vậy mới có thể để cho bọn họ chạy nhanh tới rừng sương mù a! Nguyên chúa phù hộ bọn họ đuổi tới thì vẫn còn kịp cứu bang chủ phụ nhân tương lai của bọn họ a! Cửa vừa đẩy ra ——! Lúc này Nguyệt Nguyệt đang cầm trên tay cốc nước, hít thở sâu một chút sau mới chậm rãi uống một hớp, dùng nước ấm trấn định nhịp tim đang đập quá nhanh của mình một chút, từ lúc phần nộ cho tới bây giờ coi như là bình tĩnh lại, nhìn màn ảnh thấy ‘ Lam Nguyệt Lệ ’ không ngã xuống rồi đứng lên. Nguyệt Nguyệt hít lại hai mắt, trong mắt hiện lên một tia ngoan quyết, lúc này Nguyệt Nguyệt trên mặt đã coi biểu cảm ôn nhu không tranh không giành, Lưu Vũ Phi lần này xem như hoàn toàn đã chọc giận cô, cho dù là lần trước Trần Tuấn Kiệt mang theo cô ta xuất hiện ở trước mặt cô, cô cũng không có tức giận như vậy. Hôm nay hết thấy, cô sẽ trả lại gấp đôi lại trên người của cô ta! Nhìn thấy

bốn người đứng bên cạnh, đều có gia huy của bang Ám Sát, mà cái người không ngừng hỏi sinh chính mình chính là ‘ Mị Lực Tiểu Tiểu ’ cùng ông xã của cô ta ‘Vi Ái Si Cuồng’, còn có hai người kêu ‘ Mặc Thần ’ cùng ‘ Si Mị ’, nhìn ‘Si Mị’ Nguyệt Nguyệt có điểm không thể lý giải về người này, vừa mới bắt đầu là hấn mặt cho chính mình nói cho cô biết trong đội có bốn người vẫn chưa bị bọn họ quăng ‘ thần chi thức phược ’, làm cho bọn họ tránh được một kiếp, nhưng là hấn không phải cùng ‘Lạc Vũ Phi Phi’ cùng nhau đến sao? Tại sao phải giúp cô? Nguyệt Nguyệt vẫn không có cách giải thích cho điều này. Lắc đầu, lại nhìn nhìn ký tên ba người kia, Nguyệt Nguyệt thật sâu khắc ở trong đầu chính mình, dù sao mình về sau muốn báo thù cũng phải nhớ rõ tên mới được chứ. Thấy cấp bậc của mình từ cấp 37 đã sắp trở về cấp 13, Nguyệt Nguyệt gương mặt lại bình tĩnh thần kỳ, làm cho trong phòng ngủ ba người đầy cảm giác, cảm thấy da đầu run lên, Nguyệt Nguyệt lúc này các cô chưa bao giờ thấy qua, Vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh giống như là điềm báo báo tấp phong ba sắp nổi lên, bình tĩnh làm cho các cô cảm thấy không bình thường. Rốt cục —— Nguyệt Nguyệt hào đã bị luân bạch đến cấp 10, Nguyệt Nguyệt ngao nghể đứng ở trước mặt ‘Lạc Vũ Phi Phi’, chầm chọc nói: “Như thế nào không luân bạch nữa rồi? Các ngươi không làm cho ta quay về cấp 0 a?” Lưu Vũ Phi nhìn thấy Nguyệt Nguyệt bị luân bạch về cấp 10 đột nhiên còn dám khiêu khích chính mình, chọc tức, vừa rồi mới cô mang bảo đao giao ra đây, kết quả không cẩn thận để bốn người kia chạy mất, lúc này mới luân bạch Từ Nguyệt Nguyệt, ai biết người ta căn bản không đem cô để vào mắt. Cô giận quá thành cười nói: “Nếu không phải hệ thống bảo hộ người từ cấp 10 trở xuống, ngươi cảm thấy ta sẽ để ngươi ở cấp 10 sao?” Nguyệt Nguyệt làm búng tỉnh đại ngộ nói: “A nga — nguyên lai là như vậy a. Ý kia chính là bây giờ ngươi giết không được ta?” Cô xem thấy ‘Lạc Vũ Phi Phi’ bởi vì giết mình đã biến thành tên màu đỏ, trong óc một chút hiện lên chút gì đó này nọ, nhưng là lại cảm thấy thoáng hiện quá nhanh mà không có bắt lấy. Ngay tại Nguyệt Nguyệt chuẩn bị trở về thành đi tìm bốn người trong đội, đột nhiên nghĩ tới. {chữ đỏ} khi bị giết sẽ làm rơi đồ đây này! Nghĩ đến việc này, khoe miệng nghiêm nhiên lộ vẻ tươi cười đầy tà ý, quay sang Bảo Nhi nhẹ nhàng nói ra câu: “Nói với người bên ngoài ‘Lạc Vũ Phi Phi’ {chữ đỏ} ở rừng sương mù.” Sau khi nói xong cũng không bắt kể cô lúc này biểu tình có hay không hù đến ba người trong phòng ngủ, cô hiện tại biết chính mình giết không được ‘Lạc Vũ Phi Phi’ nhưng là cô sẽ không mượn đao giết người a! Nhìn đến Bảo Nhi nhắn tin cho vài người, Nguyệt Nguyệt chậm rãi vỗ vỗ quần áo chính mình không ngừng ngã xuống đất mà dính đầy tro bụi, khiêu khích mấy người: “Thật sự là thật là đáng tiếc, các ngươi hôm nay tìm đến ta mới cấp 37, đem ta giết còn 10 cấp ta cũng vậy rất nhanh có thể luyện trở lại, chúng ta ghi nợ tại đây, về sau nên chậm rãi tính a.” Nguyệt Nguyệt móc ra phù chú trở về thành chuẩn bị xé mở quay về, thì đột nhiên xuất hiện một đám người, nhìn từ xa Nguyệt Nguyệt liền nhìn thấy xông lên phía trước nghiêm nhiên là ‘khí Vũ Hiên Ngang’ bọn họ trên đầu đều có huy hiệu giống nhau, chẳng lẽ hấn và cái kia ‘Hàn Lâm Học Sĩ’ cũng tới? Suy nghĩ đó vụt qua làm tay đang cầm phù chú bỗng nhiên tê liệt, quyết định xem bọn hấn lại đây làm cái gì. Ai ngờ xa xa một ít người, không nói hai lời trực tiếp tung ra vài cái ‘thần chi thức phược’ lên trên người bọn ‘Lạc Vũ Phi Phi’, làm cho bọn họ không kịp phản ứng. ‘khí Vũ Hiên Ngang’ lúc này từ đám người đi ra, nhìn thấy năm người bị định trụ, vốn là sắc mặt có vẻ lãnh tuấn (anh tuấn + lạnh lẽo), lúc này càng thêm sáng giọng. Đối với mấy người phía sau nói: “Luân bạch bọn họ.” Dứt lời hấn mới đi đến Nguyệt Nguyệt bên người nói: “Thực xin lỗi, chúng ta mới nhận được tin tức, nên đã đến chậm!” Nguyệt Nguyệt hơi sùng sờ, không nghĩ tới bọn họ là chạy tới đây giúp mình, rất cảm kích hấn nên cô khẽ cười nói: “Không có việc gì, ta cấp bậc không cao, luân bạch xong vô cùng mau có thể luyện trở lại.” ‘Lạc Vũ Phi Phi’ nhìn đến người tới người trực tiếp đem bọn họ vây lại, còn nói muốn luân bạch chính mình, nhìn không được âm thanh hướng hấn kêu gào: “Luân bạch ta? Ngươi có biết ta là ai không? Có phải hay không các ngươi không muốn chơi nữa?” kết quả người ta người tới trực tiếp ồn ào cười mở, trong đó một cái cà lơ phất phơ cảm kiêu nhẩy ra ngoài, Nguyệt Nguyệt nhìn xuống tên người kia kêu ‘Phong Cuồng Thạch Đầu’. Chỉ thấy người nọ trên mặt tràn đầy đồng tình nhìn ‘Lạc Vũ Phi Phi’ nói: “Ta nói vị này obasan (A Từ: obasan nghĩa là bà nội trợ đấy a) ! Chúng ta cũng mặc kệ ngươi là ai, các ngươi nếu dám luân bạch đại tẩu của chúng ta, chẳng lẽ không có chuẩn bị là sẽ bị người ta luân bạch lại sao?” “Đại tẩu?” mấy người trong bang Ám Sát đều là về mặt mê mang, bọn họ khi nào thì luân bạch ‘đại tẩu’ của bọn họ rồi? Đây nha cũng quá oan uổng đi? Ngươi nghĩ luân bạch chúng ta liền nói rõ đi, còn kiếm có như thế sao. Lúc này ‘Si Mị’ vẫn chưa mở miệng lên tiếng nói chuyện: “Nếu ta nhớ không lầm, ngày đó ‘khí Vũ Hiên Ngang’ cùng ‘Hàn Lâm Học Sĩ’ có kêu người tên Lam Nguyệt Lệ là đại tẩu.” ‘Si Mị’ giọng điệu cứng rắn nói ra, bọn họ vài người liền hoảng thần, ‘Lạc Vũ Phi Phi’ sắc mặt lại tái đi, vẫn lẩm bầm nói: “Không có khả năng, không có khả năng, cô ta làm sao có thể cùng ‘Huyết Sắc Dụ Hoặc’ có quan hệ?” mà đội ngũ của cô hiện tại đang náo loạn thành một đoàn. {kênh đội ngũ}: “bang chủ phu nhân làm sao bây giờ a? Lam Nguyệt Lệ là người của đại thần, ta là do người gọi đến hỗ trợ a.” {kênh đội ngũ}: “lão bà người trước đừng nóng vội, xem xuống phi phi nói như thế nào a.” {kênh đội ngũ}: “cái kia Lam Nguyệt Lệ thật sự là người của ‘Huyết Sắc Dụ Hoặc’ sao?” {kênh đội ngũ}: “người bang Thị Huyết ở chỗ này nhiều như vậy, các ngươi sẽ không chính mình hỏi?” Trong đội mấy người bị Si Mị trào phúng, Vi Ái Si Cuồng trực tiếp nhìn không được tức giận, trực tiếp mở miệng hỏi mấy người. . . Thị Huyết kia giúp mọi người hỏi: “đại tẩu các ngươi là Lam Nguyệt Lệ?” Vừa mới bắt đầu ‘Lạc Vũ Phi Phi’ còn cười nhạo nhưng nghe được câu hỏi của Vi Ái Si Cuồng, đều lộ ra biểu tình trẻ nhỏ dễ dạy. Hấn lưu manh cười cười mới mở miệng nói: “không tệ lắm! Nhanh như vậy tin tức đã tới được đây? Như vậy các ngươi cũng là chuẩn bị tự làm tự chịu?” Ngay lúc ‘Phong Cuồng Thạch Đầu’ còn muốn đá kích thêm một chút, ‘Khí Vũ Hiên Ngang’ không bình tĩnh mà dọi tiếp được nữa rồi, trực tiếp hướng mấy người còn lại kêu lên: “Nói các ngươi luân bạch bọn họ, không rõ sao? Còn ở đó làm cái gì?” Lời vừa nói ra mấy tên tiểu tử không dám ở nơi này nhiều lời nữa, tùy tiện hướng vài người chính phủng ra một đồng kỹ năng. Nguyệt Nguyệt của chúng ta cố tình ở phía sau thiếu kiên nhẫn quát to một tiếng: “Dọi chút ——!” mọi người khó hiểu nhìn Nguyệt Nguyệt! Tiểu cô nương này gọi bọn hấn dọi chút làm cái gì? Cô chẳng lẽ không biết bọn họ là giúp cô báo thù sao? Nguyệt Nguyệt nhìn đến mọi người ánh mắt toàn bộ đặt ở trên người cô, hơi hơi cảm nhận được một tia mắt tự nhiên, sau một lúc lâu mới đáp ứng mở miệng nói: “Cái kia ——” mọi người thấy cô, rốt cuộc là cái gì? Chỉ nói cái kia chúng ta làm sao mà biết ngươi muốn nói gì đâu? “Cái kia có thể hay không không giết Si Mị?” a ———! ! Mọi người đầu đầy mồ hôi

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 20: Lấy Máu Của Ngươi, Để Ngươi Chết

Edit: A Từ

Mọi người đầu đầy hấn tuyến nhìn Nguyệt Nguyệt, trong lòng đều ở nói thầm, cái tiểu nha đầu này mới vừa rồi bị các ngươi cho giết ngớ ngẩn sao? Cái tên ‘Si Mị’ không phải là cùng ‘Lạc Vũ Phi Phi’ cùng đến luân bạch cô sao? Cô tại sao ở nơi đây la lên không nên giết hấn a? Trước đừng nói tới mấy người bang Thị Huyết không rõ ý nghĩ của Nguyệt Nguyệt, chính là ngay cả ở ‘Khí Vũ Hiên Ngang’ bên cạnh Nguyệt Nguyệt cũng không giải thích được nhìn Nguyệt Nguyệt, hi vọng được nghe cô giải thích? Nguyệt Nguyệt nhìn mọi người tầm mắt tựa như X quang giống nhau bắn tới căn quét đến trên người mình, tay nhỏ bé nắm Ngạo Thiên thần đao cũng bởi vì cô khản trương mà trắng bệch, chẳng lẽ muốn làm cho cô nói cho bọn hấn biết ‘Si

Mì? mới vừa rồi đã giúp mình sao? Thật nói như vậy thì có lẽ ‘Lạc Vũ Phi Phi’ không chừng sẽ quay sang xử hấn. Nguyệt Nguyệt đột nhiên linh cơ vừa động nói: “Ta có người bằng hữu thăm mền hấn, cho nên các ngươi không nên giết hấn?” đừng nói người xem nào nhiệt cùng bang chúng bang Thị Huyết hết chỗ nói rồi, chính là liên thân vì người trong cuộc ‘Si Mị’, cũng há hốc mồm nhìn Nguyệt Nguyệt, không rõ cô làm sao nói ra lời như vậy.” Tập thể đầu đầy hắc tuyến! hiện tại đến đây để làm gì a? Mọi người nhìn ta, ta nhìn người. Hết lần này tới lần khác vào lúc này truyền đến một trận thanh âm ồn ào, rất xa lại thấy có một nhóm lớn người lao đến, cái kia vừa chạy vừa ồn ào rõ ràng chính là Nguyệt Nguyệt đã gặp một lần ‘Hàn Lâm Học Sĩ’, hấn vừa chạy vừa kêu lên: “Đại tẩu a! Ta xin lỗi a! Ta tới muộn nữa rồi, hại ngài chịu ủy khuất!” cái kia về mặt —— thật đúng là. Thật sự quá khôi hài rồi, mà phía sau hấn còn có một đoàn người nhìn có vẻ là Bát Quái nhân sĩ (A Từ: nhóm ng bà 8 ấy mọi ng), nghe được có nào nhiệt liền cùng đi theo tới đây. ‘Hàn Lâm Học Sĩ’ trực tiếp khóa mục tiêu là Nguyệt Nguyệt đồng học của chúng ta, đã gặp nàng sau trực tiếp hấp tấp tụt đánh tới, Nguyệt Nguyệt thấy tên kia hướng mình đánh tới, hơn nữa ‘Hàn Lâm Học Sĩ’ hướng mình nhào đầu về phía trước lúc này trên mặt hấn đầy kích động, không biết vì sao, ách —— làm cho cô có cảm giác đã cảm thấy dường như có một con chó nhiệt tình đột nhiên thấy mình đã lâu không gặp mặt chủ nhân nên có phản ứng như thế. Nhìn thấy Triệu Đình Hiền đứng ở bên trái Nguyệt Nguyệt, người này biết điều một chút đứng ở bên phải Nguyệt Nguyệt. Sau khi đứng lại hấn còn khoa trương ở nơi đó mãnh liệt thở hổn hển mấy hơi thở, tỏ vẻ mình đã phi ngựa không ngừng chạy tới rồi! Đám người đi theo hấn tới đã phát hiện ‘Thần Chi Thúc Phược’ đang định ở trên đám người ‘Lạc Vũ Phi Phi’, liền cũng đi qua đó, ở nơi đó chỉ chỗ, Lạc Vũ Phi Phi thấy ánh mắt mọi người tựa như cười nhạo, lại như ánh mắt thương hại nhìn mình, cô lấy ánh mắt oán giận nhìn mọi người, nếu như lúc này cô còn có thể nhúc nhích mà nói..., cô nhất định sẽ không chút lựa chọn lấy dao giết chết những người này. Lúc này ‘Hàn Lâm Học Sĩ’ rốt cục cũng phát hiện có chỗ không đúng, tại sao năm người kia bị định trụ lại không có động tác nào chứ? Thật sự không giống phong cách làm việc của Triệu Đình Hiền a, không phải nói là hấn là người ăn miếng trả miếng sẽ luân bạch mấy người đây sao? Nghĩ tới đây hấn tràn đầy không giải thích được hỏi mọi người nói: “Tại sao còn không luân bạch bọn họ a?” lúc này mọi người nghe được vấn đề của hấn, nhất trí ngoài đầu nhìn Nguyệt Nguyệt đồng học, ánh mắt kia —— thật đúng là đủ nóng bỏng, bọn hải tử này sẽ không phải sẽ chờ một câu nói đầu tiên muốn đem những người kia luân bạch sao? Nguyệt Nguyệt thấy da đầu tê dại, yếu ớt nói một câu làm cho mọi người thiếu chút nữa ngã nhào: “Ta không muốn bọn họ bị luân bạch a.” Sau khi nói xong, cô liền mặt cho ‘Khí Vũ Hiền Ngang’ nói câu: “Là ‘Si Mị’ vừa mới bắt đầu nói cho ta biết, bọn họ cũng không dùng ‘Thần Chi Thúc Phược’ định trụ bốn đồng đội của ta, nếu không chúng ta toàn bộ cũng sẽ bị luân bạch, cho nên ta mới nói không nên giết hấn.” mọi người vậy xem nghe được lời của cô đều ở nơi đó bàn luận xôn xao, nhìn về phía Nguyệt Nguyệt ánh mắt tựa như nhìn thấy quốc bảo. Tại sao? Các người nói một chút đây rốt cuộc là tại sao a? Cái tiểu nha đầu này làm sao thiện lương như vậy a? Chính mình bị mấy người này luân bạch, hiện tại có cơ hội để cho mấy người kia cũng giống như mình bị luân bạch, cô tại sao phải nói dừng làm chứ? Đây có tính hay không lòng dạ đàn bà a? Mọi người ở đây tự đầy lòng ở trong lòng ca ngợi Nguyệt Nguyệt thiện lương, cô chỉ nói một câu hoàn toàn làm cho người ta tập thể bỏ nhào ngã xuống đất. “Ta nghĩ giữ lại bọn họ, sau này đích thân luân bạch bọn họ a —— ta hiện tại công kích quá thấp, nếu luân bạch bọn họ thì sẽ rất mất thời gian, rất mệt mỏi!” Nguyệt Nguyệt chậm rãi nói ra nguyên nhân không luân bạch những người kia. Khí vũ hiền ngang khoe miệng co giật nhìn Nguyệt Nguyệt, vậy bọn họ làm sao bây giờ? Tiểu cô nương này không để cho bọn họ luân bạch, chẳng lẽ thả mấy người này a? Sợ rằng những người xem nào nhiệt này cũng không đáp ứng a. Suy tư một lát sau liền hướng Nguyệt Nguyệt hỏi: “Cái này mấy người này bây giờ tính như thế nào?” Nguyệt Nguyệt không trả lời vấn đề của bọn hấn, mà là dẫn nàng Ngao Thiên thần đạo đi tới trước mặt ‘Lạc Vũ Phi Phi’, hướng về phía cô ta nhẹ nhàng khoe miệng, hướng cô ta cười một cách ngây thơ chân thật và thờ dài nói: “Ai ——! Hướng gió thay đổi thật đúng là mau, một khắc trước ta nằm ở nơi này mặc người chém giết, không nghĩ tới một khắc sau chính là người nằm ở đây a!” ‘Lạc Vũ Phi Phi’ cũng không mở miệng trả lời câu châm chọc của Nguyệt Nguyệt cô ta chẳng qua là dùng một loại ánh mắt ác độc, oán giận nhìn Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt tin tưởng nếu như nữ nhân này bây giờ ánh mắt mà có thể giết người..., thì mình khẳng định không biết đã chết bao nhiêu lần. “Ta mặc dù nói hôm nay không luân bạch người, nhưng là —— ta chưa nói ta sẽ không giết người.” Sau khi nói xong thấy mọi người không tin nhìn cô, dù sao cô hiện tại bị luân bạch trở về cấp 10, nếu như không để cho người khác xuất thủ..., cô làm sao có thể giết ‘Lạc Vũ Phi Phi’? mà cô ta hiện tại đã cấp 80 a. Nguyệt Nguyệt thấy mọi người ánh mắt không tin nhiệm tràn đầy, cũng không giải thích, chẳng qua là khẽ cười một chút, quay đầu chăm chú nhìn ‘Hàn Lâm Học Sĩ’ cùng ‘Khí Vũ Hiền Ngang’ hướng bọn hấn hỏi một câu: “Các người tin tưởng ta có thể giết chết cô ta không?” ‘Hàn Lâm Học Sĩ’ cùng ‘Khí Vũ Hiền Ngang’ bị Nguyệt Nguyệt hỏi như vậy liền sững sờ, trước máy vi tính bọn họ hai mặt cùng nhìn nhau rồi đáp: “Người nếu nói ra những lời này, liền chứng minh người có biện pháp có thể giết cô ta, chúng ta tin tưởng người có thể!” ‘Lạc Vũ Phi Phi’ nghe được Nguyệt Nguyệt nói muốn tự tay giết chết mình, cô cười nhạo nhìn Nguyệt Nguyệt, cô ta là điên rồi sao? Một người mới vừa bị mình luân bạch về cấp 10 hiện tại muốn giết mình? Cho dù có Ngao Thiên thần đạo thì thế nào? Chém cũng không trúng mình, cho dù chém trúng thì có thể phá vỡ phòng ngự của mình sao? Nguyệt Nguyệt cũng không nói nhảm, cầm Ngao Thiên thần đạo đi tới bên cạnh ‘Lạc Vũ Phi Phi’, cầm dao ở trên người cô ta quơ tới quơ lui, dường như là đang suy nghĩ nên từ nơi nào hạ thủ trước, mọi người ở đây kiên nhẫn chờ đều nhanh bị cô làm cho mất đi, Nguyệt Nguyệt của chúng ta tự tay hạ thủ —— nhưng là —— nhưng là vì sao? Vì sao cô đi đâm người khác a? Chỉ thấy được Nguyệt Nguyệt cầm dao, cầm mũi dao dùng sức đâm ‘Lạc Vũ Phi Phi’, đâm vài chục cái, trong lúc trừ bay ra mấy chữ MISS, còn có mấy lần ký hiệu -1 bay ra, tất cả mọi người cho là cô phải dựa vào mấy cái -1 kia đem người kia giết đến chết, làm mọi người hoảng sợ vạn phần một màn xuất hiện trước mặt bọn họ, tại chỗ mọi người sau lại đều nói, một màn kia để lại trong đầu bọn họ ấn tượng cực kỳ sâu sắc, đây cũng là nguyên nhân tại sao về sau không ai dám lại đi khiêu khích Nguyệt Nguyệt nữa, bởi vì cô cùng ba người bạn cùng phòng đều là Tiểu Ma Nữ a! Thật sự là quá biến thái! Đường nhiên rồi! Những điều này nói sau, ông kính quay lại. Chỉ thấy đang đâm ‘Lạc Vũ Phi Phi’ Nguyệt Nguyệt đột nhiên thu tay, hai mắt hướng tới góc phòng ‘Lạc Vũ Phi Phi’, mọi người mê hoặc không hiểu, làm sao không đâm nữa a? Nhưng vào lúc này trên đầu ‘Lạc Vũ Phi Phi’ xuất hiện một chuỗi dài ký hiệu -500, kéo dài suốt 10 giây, tất cả mọi người còn không có phản ứng tới chuyện xảy ra như thế nào, Nguyệt Nguyệt liền tiếp tục đâm tiếp vào người của cô ta, đợi cô lần thứ hai dừng tay, mọi người rốt cục mới phản ứng, trừng to mắt châu nhìn Nguyệt Nguyệt cầm trong tay « Ngao Thiên thần đạo ». Đây —— chẳng lẽ đây chính là uy lực của cây dao sao? Có thể làm cho người bị đâm kéo dài tình trạng mất máu, hơn nữa mỗi lần mất máu còn kéo dài 5 giây, đó là chuyện kinh khủng đến cỡ nào a? Mọi người ở đây suy đoán uy lực « Ngao Thiên thần đạo », ‘Lạc Vũ Phi Phi’ bị Nguyệt Nguyệt lấy máu rút cục thì mặt tràn đầy không cam lòng ngã xuống đất chết. Mọi người ồ lên! Ngay cả Triệu Đình Hiền cùng Trương Hàn tất cả cũng kinh ngạc không dứt, không nghĩ tới « Ngao Thiên thần đạo » trừ công kích cao, lại còn có chức năng ‘lưu huyết’, hơn nữa nhìn động tác của cô, chỉ cần đánh 2 lần sẽ làm cho ‘Lạc Vũ Phi Phi’ đem máu chảy tới chết, kia chứng minh là mỗi lần chảy máu là lượng máu huyết là “50%”, đây là số lượng kinh khủng tới cỡ nào a? Nguyệt Nguyệt không mất lượt qua ‘Lạc Vũ Phi Phi’ đến chỗ bốn người kia, bọn họ ngoại trừ người gọi là ‘Si Mị’ có vẻ mặt thần nhiên thì ba người khác trên mặt đầy vẻ sợ hãi nhìn cô. Nhất là ‘Mị Lực Tiểu Tiểu’ trong lòng cô ta lúc này sợ hãi không thôi, cô ta thật không nên dây vào cô mà! Nguyệt Nguyệt lấy thủ pháp giết chết kia giết chết ‘Mị Lực Tiểu Tiểu’ xong, cô mới xoay người đối với đám người đang sững sờ chung quanh nói: “Tốt lắm ~! Những người khác không giết nữa. Hôm nay ta chỉ giết hai người. Những người khác thì thả ra!” Sau khi nói xong mới phát hiện, mình vì sao có thói quen đối với bọn họ phát hiệu lệnh đây? Mình cũng không phải là cái gì của bọn họ. Nguyệt Nguyệt khuôn mặt cười cười xấu hổ. Nhìn thấy ‘Lạc Vũ Phi Phi’ cùng ‘Mị Lực Tiểu Tiểu’ cũng trở về thành sống lại, mà ‘Vi Ái Si Cuồng’ cùng ‘Mục Thần’ cũng xé thành phù bay về thành, chẳng qua là ‘Si Mị’ ở trước khi đi nhìn Nguyệt Nguyệt thật sâu một cái cũng đi theo trở về. Nguyệt Nguyệt cũng tính toán trở về thành đi tìm tổ đội của mình. Mà người xem cũng chuẩn bị trở về thành! bang chúng bang Thị Huyết lại cùng nhau kinh hô một tiếng: “A —— bang chủ login nữa à!” mọi người vừa muốn rời đi, đều dừng lại động tác, cũng lặng lẽ chuẩn bị nghe bọn hấn có Bát Quái gì muốn tuôn ra. Nguyệt Nguyệt sững sờ sau đó mới nhớ tới, mình và đại thần dường như còn có chút chuyện cần giải quyết a!

Chương 21: Cấp Cho Đại Thần Một Cái Danh Phận

Edit: DOL

Lúc này trong phòng ngủ, ba ánh mắt quái dị phóng thẳng lên người Nguyệt Nguyệt, nhìn xem cô ấy có phải Nguyệt Nguyệt mà họ quen biết không? Không phải giả mạo chứ? Ba người trong lòng nghĩ thầm: vừa rồi Nguyệt Nguyệt dùng thủ đoạn tàn bạo giết chết ‘Lạc Vũ Phi Phi’, nguyên lai Nguyệt Nguyệt chúng ta cũng có thể xấu bụng như vậy!

Nguyệt Nguyệt bắt đầu nhìn ba người trong phòng, kỳ thật cô cũng không muốn vô si như vậy giết chết ‘Lạc Vũ Phi Phi’, nhưng hiện tại cô mới có cấp 10, trừ bỏ dùng biện pháp kia, chẳng lẽ còn phương pháp khác sao?

Nguyệt Nguyệt không nhìn ba người trong phòng nữa, chuẩn bị đi tìm cái tên đại thần tung tin vịt kia, vài ngày rồi, rốt cục cũng chờ tới khi hắn login rồi! Mà lúc này đột nhiên ‘Hàn Lâm Học Sĩ’ đứng bên cạnh mặt nói với Nguyệt Nguyệt:

“Đại tẩu a! Xin chị thương xót a, đừng nói cho lão đại biết chúng ta không bảo vệ tốt để chị bị luân bạch a!” Nguyệt Nguyệt thầm thở dài, mới mặt lại:

“Đã nói người đừng cứ gọi ta là đại tẩu rồi, các người không nghe, ta có bị luân bạch cũng không liên quan tới các người. Ta sẽ không nói!” Sau khi nói xong Nguyệt Nguyệt lại quên hỏi tìm đại thần ở đâu rồi, liền mặt qua hỏi ‘Hàn Lâm Học Sĩ’: “ta muốn tìm đại thần nói chuyện, ta nên đi đâu tìm hắn vậy?”

‘Hàn Lâm Học Sĩ’ nói với người: “a! Ta quên nói, vừa rồi lão đại bảo ta nói với chị tìm hắn ở thác nước!”

Sau khi nói xong cũng không để ý Nguyệt Nguyệt có biết đường không, chỉ biết xé phù chạy về thành, bây giờ không chạy, chẳng lẽ chờ lão đại phát hiện chuyện hôm nay thì chạy còn kịp sao? Cho nên vẫn nên chạy nhanh tránh nạn thôi!

Thác nước ở chỗ nào vậy? Nguyệt Nguyệt trở về thành, mở bản đồ ra xem, phát hiện thác nước ở phía sau Luận Kiếm sơn trang. Suy nghĩ một chút, Nguyệt Nguyệt tới thợ rèn sửa chữa, bị giết thì độ bền rớt trang bị sẽ xuống 0, sau đó quay về kho hàng sắp xếp lại. Ánh mắt liếc qua chiếc nhẫn nam của Thu Hương đưa cho mình. Bây giờ lại trở về cấp 10, ai ~! Luyện cấp cao lên một chút sau đó mới tìm chủ nhân nhẫn nam! Lại sợ đặt trong túi không cẩn thận bán mất cho NPC, nghĩ xong quyết định đem cái nhẫn kia vào kho hàng.

Trên đường đi tới thác nước, Nguyệt Nguyệt mới nhớ tới bốn người trọng đội mình, vừa rồi định quay lại chào hỏi bọn họ, kết quả vì đại thần login, hại mình lại quên mất, Nguyệt Nguyệt vẫn quyết định mặt với ‘Kiều Khí Công Chúa’.

: “nha đầu, ta đã trở về, bắt quá bây giờ ta có chút chuyện, muộn nói với bọn họ, lát ta sẽ quay lại chơi tiếp!”

: “Nguyệt Nguyệt tỷ, thực xin lỗi! Trách chúng ta không có năng lực bảo hộ tỷ, mới hại tỷ ——”

: “không sao, tiểu nha đầu đừng suy nghĩ bậy, ta không sao hết? Nhớ nói với các huynh ấy nha.”

Lúc này bên máy tính kia, một cô gái tóc vàng ngắn người nhìn nữ từ áo trắng trong màn ảnh, qua mấy phút nàng mới từ từ phát ra một câu.

: “Dạ, em sẽ nói cho bọn họ biết. Vậy tỷ trước mau đi đi!”

Nguyệt Nguyệt mới vừa tới Luận Kiếm sơn trang mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy rầm rầm, đi theo tiếng nước, quả nhiên gần thác nước, có một nam nhân tóc và áo đều màu bạc, bóng dáng nhìn qua hơi cô đơn lại mang một chút buồn bã, sau lưng còn đeo một thanh trường kiếm.

Nguyệt Nguyệt dừng một chút sau mới bước tới. Lúc Nguyệt Nguyệt đi đến bên cạnh, hắn quay đầu, nhìn cô gật đầu mở miệng nói: “Nàng đã đến rồi?”

Nguyệt Nguyệt không nghĩ tới hắn lại đột nhiên chào hỏi mình, hơi ngẩn người, một hồi lâu mới phản ánh lại, cười ngược mới mở miệng nói :

“uhm, ta muốn nói chuyện với người!” hắn chỉ nhìn cô không nói lời nào, chờ cô tự mở miệng nói với mình. Nguyệt Nguyệt đợi nửa ngày cũng không còn thấy hắn nói tiếp, hơi tức giận lạnh phải nói rõ trước:

“Ta muốn bạn của người đừng gọi ta là đại tẩu nữa, tuy rằng chuyện hôm đó là ta không đúng, nhưng lúc ấy ta có xin lỗi rồi ah.” Nhưng Nguyệt Nguyệt nói xong hơn nửa ngày, cũng không thấy ‘Huyết Sắc Dụ Hoắc’ nói gì, cô không khỏi hoài nghi hắn có còn ở đó không? Cô chạy tới chạy lui bên cạnh hắn hỏi:

“Có ở đây không? Không ở đây sao? Người rốt cuộc có ở đây không? Người chẳng lẽ không có ở đây sao?” Cô đành phải tự tiêu khiển ở đây. Ngồi trước máy tính, hắn dập tắt mẫu thuốc lá trên tay, lại đốt một điếu khác, nhưng lần này chỉ nhìn điếu thuốc tự cháy hết, hắn cũng chưa hút một ngụm.

Hắn nhìn tiểu nha đầu hồng y cứ chạy tới chạy lui quanh người hỏi mình có ở đây hay không, vẻ mặt mệt mỏi từ từ hiện lên một nụ cười ôn nhu. Con mèo đã rơi vào bẫy, hẳn nên buông tay không? Đáp án đương nhiên là không! Hon nữa ... sau năm năm mới lại gặp nhau, hẳn không cho rằng mình có thể buông tay! Đôi tay thon dài nhẹ nhàng đặt trên bàn phím đánh ra một câu, nhưng chỉ một câu lại khiến Nguyệt Nguyệt hoàn toàn đứng hình!

: “kỳ thật nói nhiều như vậy, nàng cũng chỉ là tìm cơ không muốn phụ trách với ta thôi?”

Nguyệt Nguyệt đang uống nước liền bị sặc ho khan không ngừng. Chờ một lát sau, cô không tin lại nhìn màn hình, nhưng nhìn thế nào cũng chỉ có một câu kia. Minh không nhìn lầm chứ? Đại thần lại còn nói mình không muốn phụ trách với hắn? Nhưng mà ta phụ trách cái gì ah? Nguyệt Nguyệt dùng sắc trừng mắt nhìn thân ảnh kia, quả thực không dám tin, đây là lời đại thần sao? Thật sao? Qua một lúc lâu, Nguyệt Nguyệt đồng học mới lắp bắp xuất ra một câu:

“Cái kia. . . Đại thần a! ta... ta chỉ là nhẹ nhàng đụng phải, hon nữa chỉ là không cẩn thận sờ soạng ngưởi vài cái, ngưởi cảm thấy cần ta ... phụ trách sao?” Ách... có phải nên bỏ qua đi? Hai mắt An Lạc Phi mang theo ý cười nhìn lời thân ảnh hồng y, hẳn dám cam đoan vừa rồi cô chắc rất giật mình.

: “nàng cảm thấy cần dùng cái gì phụ trách?”

: “ách —— có phải hay không coi như xong.”

: “nàng thật sự cảm thấy việc phụ trách với ta không quan trọng sao?”

: “đúng. . . Đúng vậy! Ngưởi là đại thần a! Làm sao có thể cần ta phụ trách với ngưởi.”

: “nhưng nếu ta nói cho ngưởi biết, ngưởi là nữ nhân đầu tiên chạm vào ta thì sao?”

“Phốc ——!” Nguyệt Nguyệt phun ra (t/g: đã nói ngưởi rồi, bị một lần còn không biết tiếp thu kinh nghiệm, sao lại uống nước trước màn hình? Động một chút là phun ra, thực bản!) hiện tại trong đầu của cô chỉ có hai chữ “lần đầu” không ngừng bay tới thối đi! “lần đầu” “lần đầu a!” đại thần lại còn nói cô là nữ nhân đầu tiên chạm hắn, mẹ nó ! ! ba người trong phòng nhìn Nguyệt Nguyệt, cô sợ tới mức chạy nhanh che lại màn hình máy tính, nói với ba người kia :

“Xoay qua chỗ khác, không cho phép nhìn, không cho phép nhìn! Ta đang nói chuyện yêu đương với hắn!” chầm chước nửa ngày, Nguyệt Nguyệt mới quyết định giơ tay lên, đánh một câu.

: “vậy là ngưởi muốn ta phụ trách như thế nào?”

Lúc này trước máy tính, con ngưởi đen nhánh sáng lên tràn đầy ý cười. môi cũng hơi hơi nhếch lên! Thấy hắn vẫn chưa trả lời, Nguyệt Nguyệt lần nữa hoài nghi hắn lại biến mất, ngay lúc nàng chuẩn bị hỏi hắn, đại thần của chúng ta mở miệng nói chuyện.

: “nàng chẳng lẽ không cảm thấy, bây giờ nàng hẳn là phải cho ta một danh phận sao?”

Danh. . . Danh phận? Nguyệt Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt.

: “đại thần, xin hỏi những lời này có giống ý ta nghĩ không?”

: “nếu không phải ý đó thì..., thì nàng nghĩ còn ý khác sao!”

: “nhưng. . . Nhưng, sever này có rất nhiều cô gái sẵn lòng phụ trách với ngưởi a!”

: “Nàng không muốn?”

Không biết có phải hay không do Nguyệt Nguyệt là người có lỗi, ngay lúc đại thần đánh ra câu kia, cô đột nhiên cảm giác như có ánh mắt sắc bén lướt qua người mình. Sợ tới mức cô nhanh chóng dùng sức lắc đầu nói : “Không —— không có.” Sau khi nói xong cô lại nhin không được trong lòng nói thầm: chẳng lẽ ta nói không muốn, ngưởi sẽ bỏ qua ta sao?

: “vậy nàng đồng ý cho ta danh phận rồi?”

Nguyệt Nguyệt thờ dài, aizz ——!

: “vâng!”

Trước máy tính, sau khi An Lạc Phi nhìn đáp án kia, sự mệt mỏi trên người liền trở thành hư không, hiện tại thoát nhìn tinh thần hắn rất sáng khoái, nghĩ đến việc sắp đem người nào đó lừa gạt tới tay, hẳn vui vẻ xoa bóp tay, phân phó thư ký thông báo nhóm trưởng phòng nửa giờ sau họp tiếp! Đề điện thoại xuống, hắn mới gõ tiếp một câu.

: “xin hỏi phu nhân, khi nào mới cưới vì phu qua cửa?”

Nguyệt Nguyệt nghĩ nghĩ, nhớ rõ trước kia ba người trong phòng ngủ có nói qua, dường như phải cấp 50 mới có thể kết hôn, nghĩ đến đây trên mặt Nguyệt Nguyệt hiện lên một tia cười mờ ám, cô chỉ đáp ứng phụ trách với hắn, cũng không nói là bây giờ ah? Hiện tại cô chưa tới cấp 50 cấp sao phụ trách với hắn được? Trực tiếp kêu hắn đợi cô tới cấp 50 mới phụ trách đi! Nghĩ xong, tâm tình nàng liền vui vẻ.

: “chờ ta tới cấp 50, đến lúc đó ta sẽ phụ trách với ngươi!”

: “nhất ngôn cửu đỉnh! Vì phu sẽ chuẩn bị tốt đồ cưới.”

: “phu nhân em cũng sớm nghỉ ngơi đi, vì phu out trước!”

An Lạc Phi nói xong lời chào tạm biệt Nguyệt Nguyệt rồi logout. Chỉ để lại Nguyệt Nguyệt đang há hốc mồm với hai chữ ‘ đồ cưới ’!!!

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Dại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Muốn Bảo Vệ Cô Ấy

Edit: DOL

Chờ Nguyệt Nguyệt nhà ta phát ngốc xong lại bị ba chị em trong phòng ngủ nghiêm hình ép hỏi, kết quả bị hành hạ tới khuya mới tắt đèn đi ngủ, kỳ thật cũng có thể dễ dàng biết ngày mai mấy cô ấy sẽ ra sao. Sáng sớm khi tiếng chuông báo thức vang lên, một bàn tay gần cửa sổ từ trong chăn vươn ra lục lọi ngăn tủ, thật vất vả muốn tắt được tiếng chuông, đang định rút tay về trong chăn, chuẩn bị ngủ tiếp, cánh tay kia đột nhiên đơ ra, tình hình người đang nắm vén chăn ngồi dậy cảm lấy đồng hồ báo thức cố gắng nhìn, nhưng nhìn thế nào cũng thì nó cũng chỉ 9 giờ 30 phút, giọng Nguyệt Nguyệt la lên, hôm nay là thứ hai nha, hơn nửa tiết đầu là của Lý lão đầu có tiếng là nghiêm nhất trường, bốn người vội vàng chạy tới lớp học, khi chạy tới nơi lại không thấy Lý lão đầu, bốn người lạng lẽ thở ra, chạy nhanh vào.

Thầm thờ dài nói: vận khí tốt thật sự là không có biện pháp a! buổi sáng tới muộn cứ nhiên không gặp phải Lý lão đầu vì thế tâm tình của nhóm Nguyệt Nguyệt đều rất tốt, giữa trưa sau khi bốn người ăn cơm xong, quyết định xé chiều đi dạo phố mua sắm, dù sao gần đây ba người trong phòng chơi game muốn điên luôn, rất ít đi mua sắm, bây giờ Nguyệt Nguyệt cũng dần dần tiếp bước các cô, giờ đi mua đồ ăn có lẽ an toàn hơn, miễn cho ngày nào đó các cô chết đói vì lười.

Sau khi đến siêu thị, Nguyệt Nguyệt nhìn ba người bao lớn bao nhỏ gì đó không hề biết tiết chế mua đầy cả xe, Nguyệt Nguyệt liền đau lòng thay, tiền nha ~~~! Lệ rơi đầy mặt đi theo ba người ra tính tiền.

Bốn người mua xong này nọ lại chạy tới quán thịt nướng Hàn Quốc mới mở gần trường để ném thử thức ăn tươi, đợi các cô ăn uống no đủ trở lại phòng đã gần 21:00. Nguyệt Nguyệt giành tắm trước để tẩy hết bụi bặm suốt một ngày dạo phố, sau khi tắm xong cô nhanh chóng đăng nhập game.

Nguyệt Nguyệt mới vừa lên tuyến liền nhận được mật ngữ của ‘ Kiều Khí công chúa ’.

Kiều Khí công chúa đối với bạn nói: “Nguyệt Nguyệt tỷ, rốt cục ngươi cũng lên rồi. Ta chờ ngươi từ trưa tới giờ, kết quả cả buổi chiều cũng có lên.”

Nguyệt Nguyệt nhìn ‘ Kiều Khí công chúa ’ làm nũng lại giống như oán giận với mình, càng cảm thấy cái nha đầu này rất đáng yêu. Suy nghĩ xong cô mới trả lời lại.

Bạn nói với Kiều Khí công chúa: “buổi chiều cùng mấy bạn trong phòng dạo phố, mới cơm nước xong trở về, sao lúc này ngươi còn ở đây?”

Thật lâu cũng không còn nhìn thấy ‘ Kiều Khí công chúa ’ nói thêm câu nữa nói, Nguyệt Nguyệt quyết định lên siêu thị trên diễn đàn xem cho trang bị nào phù hợp cho ‘ Kiều Khí công chúa ’ không, hôm qua lúc luyện cấp Nguyệt Nguyệt liền phát hiện, trang bị bốn người họ thoát nhìn đều là cấp rất thấp, vừa nhìn là biết không phải thuộc loại người chơi thích tiền RMB, trong game này nếu như người ta nói không muốn tốn RMB thì lúc đầu luyện là cực kỳ khó, dù sao người ta không được như bạn Nguyệt Nguyệt có nhân phẩm bùng nổ được vũ khí còn có tiền lấy!

Ngay lúc Nguyệt Nguyệt vừa thoát siêu thị chưa kịp nói gì thì ‘ Kiều Khí công chúa ’ lại mật qua cho Nguyệt Nguyệt.

Kiều Khí công chúa nói với bạn: “Nguyệt Nguyệt tỷ, muội và ca ca đều quyết định sẽ mạnh hơn trong trò chơi này, rồi bọn muội sẽ bảo vệ tỷ, muội tuyệt đối...” nói tới đây cô bé giống như hít sâu thở ra trước máy tính rồi mới nói tiếp: “Ta tuyệt đối sẽ không để chuyện hôm qua tái diễn trên người ngươi thêm lần nữa. Bởi vì ngươi rất giống tỷ tỷ của ta, ta có thể gọi ngươi một tiếng tỷ tỷ không? Dù sao đây cũng là trò chơi thôi.”

Nguyệt Nguyệt không biết vì sao, đột nhiên lại giật mình khi thấy những lời này, cô không biết tâm trạng của ‘ Kiều Khí công chúa ’ lúc này như thế nào lại nói ra những lời này, nhưng Nguyệt Nguyệt chỉ cảm thấy hốc mắt hơi hơi chua xót, tuy rằng không biết cô bé vì sao muốn gọi mình là tỷ tỷ, nhưng Nguyệt Nguyệt biết nhất định đó là nguyên nhân buồn của tiểu nha đầu này, Nguyệt Nguyệt cảm thấy hơi đau lòng vì cô bé kia, suy nghĩ một chút cô trả lời lại. Cũng chính vì câu này, sau này trong cuộc đời của Nguyệt Nguyệt lại thêm một người rất yêu quý mình.

Bạn nói với Kiều Khí công chúa: “mặc kệ vì lý do gì ngươi muốn gọi ta là tỷ tỷ, nhưng ta rất vui vì ngươi có thể gọi ta là tỷ tỷ, càng vui hơn khi mình có thêm một người muội muội như ngươi vậy.

‘Kiều Khí công chúa’ để ý chuyện mình cấp thấp, để ý việc trang bị của họ kém, để ý việc mình trở thành cái cớ để người khác uy hiếp Nguyệt Nguyệt, càng để ý việc Nguyệt Nguyệt bị khác luân bạch mà họ cái gì cũng không giúp được.

Tuy rằng ngày hôm qua mới quen Nguyệt Nguyệt, nhưng cô bé chính là rất thích Nguyệt Nguyệt, ngay khi cô ấy chém chết con quái vật đuổi theo mình thì trong mắt cô bé hình tượng của Nguyệt Nguyệt đã được nâng cao lên, cái cảm giác kia... cảm giác giống như người tỷ tỷ đã mất của mình, khi đó cô mới có thể liên mòi Nguyệt Nguyệt tổ đội cùng bọn họ đi giết quái.

Cho nên từ hôm qua trở đi cô bé quyết định sẽ bảo vệ cô, giống như tìm được cảm giác bảo vệ chị mình trên người Nguyệt Nguyệt. Hôm qua sau khi Nguyệt Nguyệt logout thì ‘Kiều Khí công chúa’ và ‘Đạo Đạo Kiếm Cốt’ cũng logout.

Trong một tòa lâu đài cổ kính nằm một thị trấn nhỏ ở nước Anh, một cô bé tóc vàng rất dài khoảng mười bảy, mười tám tuổi, con mắt to lộ ra một tia màu lam giống như búp bê Baby trong tủ kính, cô bé đang ngồi trước máy tính nhìn nhân vật ‘Lam Nguyệt Lệ’ thoát khỏi trò chơi, cô trực tiếp tắt màn hình của mình, nhắm mắt rồi lâm vào trầm tư.

Cô bé tên là Aigenisi.Tome, cũng chính là ‘Kiều Khí công chúa’ trong trò chơi đi tới phòng anh mình Elvis.Tome. Cô và anh mình cùng chơi game nước Z, cũng là vì hai người bạn tốt của anh mình, cũng chính là ‘Đại Nhân Nam Phi’ và ‘Nam Cung Thụ’ trong game vì họ muốn thử nghiệm cảm giác chơi game mà không có tiền là như thế nào, về phần tại sao lại chọn game nước Z, là vì người bà và ‘ấy’ mà bọn họ yêu thích là người nước Z, vì thế mà nhà bọn họ ở Anh nhưng ai cũng biết tiếng hoa, cả người hầu trong nhà cũng là người hoa.

Vốn tất cả đều rất tốt, không có tiền thì cách chơi mặc dù có chút vất vả, nhưng làm cho người ta trải nghiệm không ít lạc thú. Nhưng không ngờ tới lại gặp được Nguyệt Nguyệt, càng không ngờ tới là điều này lại làm cho bọn họ hoàn toàn trải nghiệm được loại cảm giác bất lực, loại cảm giác muốn bảo vệ một người nhưng không có cách nào thực hiện được. Aigenisi.Tome đi tới phòng anh mình, nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong truyền tới một giọng trầm: “vào đi!”

Sau khi Aigenisi.Tome vào cửa thấy anh mình đã uot game đang xử lý văn kiện trong công ty thì lòng mảy mòi chắc hơn, lúc này ánh mắt của cô tuyệt không giống như trong trò chơi hồn nhiên hoạt bát, vẻ mặt trẻ con lại có vẻ trưởng thành và khôn khéo hơn, hoàn toàn khác với nhân vật ‘Kiều Khí công chúa’ trong game, lúc này cả khuôn mặt cô lạnh như băng, cuối cùng cô vẫn là người mở miệng trước: “Cô ấy rất giống ‘chị ấy’, em muốn bảo vệ cô ấy. Mặc dù là trò chơi nhưng em vẫn muốn bảo vệ cô ấy!”

Hai tay cô nắm chắc thành quyền mới có thể thể hiện quyết tâm của mình. Đang vui đầu xử lý văn kiện, Elvis.Tome không hề ngắc nhiên ngẩn đầu nhìn em gái mình, nhìn khuôn mặt lạnh lùng lại có chút giận dữ của em mình và hai bàn tay nắm chặt kia có thể biết được cô bé đang rất cố gắng đè nén sự kích động trong lòng mình, đã bao nhiêu lâu rồi chưa thấy qua cô bé cảm xúc hóa như vậy?

Anh ta biết em gái này của mình từ nhỏ đã ý lại người chị đã mất đi của mình, từ khi cô ấy thay Aigenisi hứng chịu cuộc bắt cóc rồi bỏ mình thì Aigenisi.Tome liền biến thành bộ dạng như hiện nay như một con người vô hồn, trên khuôn mặt chỉ duy nhất có một trạng thái lạnh băng, ngay cả khi đối diện với người trong gia đình cũng chưa từng thay đổi qua, vậy mà hôm nay cô bé lại vì một người mới quen trong game lại tới nói với mình là muốn bảo vệ cô gái kia àh?

Chẳng lẽ vì chuyện kia đã khiến cô bé nhớ tới nguyên nhân chết của của Arrow sao? Elvis buông văn kiện trong tay xuống nhìn mắt cô hỏi: “Là vì cô ấy làm cho em nhớ tới Arrow àh?”

Aigenisi chỉ mím môi không đáp, chuyện cô đã quyết định thì nhất định phải là được, nói cho anh là chỉ muốn thông báo một tiếng thôi.

Elvis khẽ thờ dài nói: “Em vẫn không buông được sao? Đó cũng không phải lỗi của em, nếu Arrow biết thì em ấy cũng không vui về đâu.” Aigenisi nghe anh lại nhắc tới chị mình, cô phần nộ xoay người ra ngoài, vừa tới cửa cô ngừng bước nói: “Em chỉ là tới thông báo cho anh một tiếng thôi!”

Elvis nhìn bóng lưng cứng ngắc của em mình: “Nếu đây là mong muốn của em thì anh sẽ giúp, anh quyết định cùng em bảo vệ cô ấy, đơn giản là cô ấy có thể khiến em buông xuống lớp nguy trang trang của mình.”

Cô cũng không thèm quay đầu lại liền đi khỏi phòng. Elvis đứng dậy đi tới bên cạnh bàn làm việc, mở ra ngăn kéo cuối cùng, bên trong chính hộp chỉ lớn bằng bàn tay người, anh đặt nó lên bàn. Đốt một điếu thuốc, anh trở lại ngồi trước bàn, nhìn trên cái hộp trên bàn, rồi lâm vào trầm tư, mãi đến khi thuốc hết, tàn thuốc nóng đến tay anh mới phục hồi tinh thần, mở ra hộp nhìn vào tấm hình của một cô bé đang mỉm cười, giận dữ nói:

“Arrow ah! Em cũng biết sự mất đi của em làm cho Aigenisi bị đá kích bao nhiêu không? Lam Nguyệt Lệ hả? Nếu Aigenisi muốn bảo vệ cô ta, như vậy anh sẽ thành toàn của em ấy, hi vọng em có thể một lần nữa mở ra cái tim lạnh băng của cô bé, để cô bé biết được trước đây mình là một đứa em gái đáng yêu và hồn nhiên như thế nào! Nhưng điều kiện tiên quyết là cô ấy sẽ không nguy hiểm tới cô bé.”

Quyết định xong hắn đem ảnh chụp đặt vào hộp rồi để lại vào ngăn kéo kia, hắn cầm lấy điện thoại trên bàn. “Thư ký Phan, giúp tôi điều tra một người!”

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Người Có Tư Cách Gì?

Edit: DOL

Ngày hôm sau, Nguyệt Nguyệt không có lớp, sáng sớm rời giường rửa mặt chải đầu xong liền ngồi vào máy tính đăng nhập vào trò chơi, bây giờ cô phát hiện mình càng ngày càng trầm mê trò chơi này, nếu như lúc trước Trần Tuấn Kiệt kêu cô chơi có lẽ cô không cần nghỉ nhiều mà nhất quyết từ chối, ba người bạn cùng phòng kéo mình vào chơi cô cũng không khách khí từ chối thẳng thừng, không ngờ tới bây giờ cô cứ rảnh rỗi chạy vào game này, xem ra rất nhiều thứ không thể nhận xét bằng bên ngoài phải đi sâu vào mới hiểu được cái hay của nó! Nguyệt Nguyệt sau khi login tính là đi luyện cấp, nhưng nghĩ lại mình đang dưới cấp 10 thì có thể đi đâu luyện? còn chưa tính tới việc mình vừa luyện lên lại bị người ta luân bạch nữa thì sao, mà ba đứa bạn trong phòng còn đang ngủ nên cũng không thể nhờ họ mang mình đi luyện cấp được? Với lại ‘Kiều Khí Công Chúa’ và mấy anh của nàng cũng chưa online, suy nghĩ một chút nàng quyết định hay là đi tìm chủ nhân của chiếc nhẫn nam xem có khi may mắn bị mình tìm được thì sao?

Nghĩ một hồi nàng quyết định chạy đi tìm nhân viên kho hàng lấy chiếc nhẫn ra, nhìn thấy gần kho hàng có vài nhân vật nam nói chuyện phiếm, bạn học Nguyệt Nguyệt không hề khách khí gì lập tức vọt tới trước mặt người ta cầm nhẫn so qua so lại giống như đang soi mói gì đó.

Nhưng người chơi đó không hiểu gì cả! Tiểu cô nương này đang làm gì vậy? Lúc này một trong những người chơi đó mở miệng hỏi Nguyệt Nguyệt: “Tiểu muội muội —— chẳng lẽ ca ca lớn lên rất đẹp trai sao mà em định lấy chiếc nhẫn này cầu hôn anh à?”

Nguyệt Nguyệt lúc này mới phát hiện mình có chút hơi quá, vẻ mặt xấu hổ xin lỗi người ta rồi nhanh như chớp chạy mất! Tốc độ kia không hề giống bình thường a còn gấp mấy lần con thỏ! Nguyệt Nguyệt chạy một hồi tới chợ mới ngừng lại, vỗ ngực nghĩ mà sợ không thôi, thầm nói: ‘Nguy hiểm thật a! May mà chạy nhanh, bằng không lại bị người ta tưởng mình cầu hôn ‘

Tới chợ, Nguyệt Nguyệt theo thói quen lại mở thông tin vài gian hàng của người chơi ra nhìn, ngày hôm qua nói là mua trang bị cho ‘Kiều Khí công chúa’ kết quả dạo hết cả chợ còn chưa tìm được cái nào thích hợp, hại Nguyệt Nguyệt vui vẻ đi tới, mất hứng đi về!

Ngay lúc Nguyệt Nguyệt xem qua một gian hàng, ánh mắt nàng đột nhiên quét tới một vật gì đó màu vàng nhìn sơ thì giống vàng chuỗi, nhưng nhìn kỹ lại cảm thấy giống một nửa vàng trắng, Nguyệt Nguyệt kéo con chuột tới, chỉ thấy phía trên hiện ra: 《Phi Thiên tiêu +0》lực công kích 75 là vũ khí chuyên dùng của nhân vật ‘Mẫu Chi’, có thể sử dụng Phá Thiên ngân bài thăng cấp, sau khi thất bại không mất đi, sau khi thất bại trở lại thành 0, cấp bậc cao nhất là +9.

Nguyệt Nguyệt nhìn thấy liền tâm động, vì ‘Kiều Khí Công Chúa’ thuộc nhân vật ‘Mẫu Chi’, mà thanh kiếm ‘Mẫu Chi’ này cũng giống cái của ‘ta không phải La Li’ của Chung Đình chỉ khác là cái của nàng thăng tới +9 sẽ có lực công kích là 84.

Nghe nói trong khu vực này tổng cộng mới có 3 cái, một cái trong tay Chung Đình, một cái trong tay đệ nhất mỹ nữ của sever ‘Ngạo VS Điệp’, cái cuối cùng chết trên tay kẻ thù của Nguyệt Nguyệt ‘Mưa Rơi Phi Phi’.

Không nghĩ tới còn xuất hiện cái thứ tư, người nào trâu đến nỗi tạo được cái này vậy? Trong trò chơi, toàn bộ vũ khí và vật phẩm ngẫu nhiên phải tự tạo ra không giống mấy trò chơi khác, khi giết quái rơi vũ khí và trang bị!

Cái trò chơi này muốn có vật phẩm ngẫu nhiên hay vũ khí thì phải tự giết quái và tìm rất nhiều rất nhiều tài liệu, chờ bạn tìm đủ tài liệu còn chưa chắc làm được vì tỷ lệ thất bại cực cao, một khi thất bại, như vậy chúc mừng bạn, hơn nửa tháng vất vả tìm tài liệu coi như xong!

Nhìn xuống cấp độ sử dụng tuy là cấp 80 nhưng vũ khí tốt như vậy mua để dành cho ‘Kiều Khí Công Chúa’ dùng cũng không tệ, nhìn đến giá, là 20 vạn vàng kim, Nguyệt Nguyệt nhớ là Chung Đình từng nói, lúc trước tạo ra vũ khí kia đã tốn tới 50 vạn vàng kim, còn chưa tính những lần thất bại, vậy sao thanh kiếm này chỉ bán 20 vạn vàng kim?

Chẳng lẽ chủ quán để thiếu một số 0 à? Nguyệt Nguyệt click vào thôn tin cửa hàng, chủ hàng tên là ‘Tầm Nguyệt’, Nguyệt Nguyệt suy nghĩ một chút, vẫn là một người kia.

Bạn nói với Tầm Nguyệt: chủ quán có ở đây không? Tôi muốn mua vũ khí của bạn, bạn chắc là mình không để sai giá chứ? Nguyệt Nguyệt đợi cả buổi cũng không thấy người kia trả lời, nàng liền mua, dù sao mình cũng mất qua cho người kia rồi, chính hắn không để ý tới mình, Nguyệt Nguyệt cầm vũ khí chuẩn bị đi thì thấy xa xa có vài người hung hăng chạy tới.

Nguyệt Nguyệt neho mắt nhìn tên của người cầm đầu, chỉ thấy trên đầu có 4 chữ thật to ‘Tiêu Sái Tam Thiểu’, ha ha! Đây không phải tên của Trần Tuấn Kiệt trong trò chơi sao? Nhìn thấy mấy người nó, Nguyệt Nguyệt cũng không vội đi, nhìn mấy người kia đi tới quây vũ khí mình vừa mua rồi ngừng lại, đột nhiên ‘Tiêu Sái Tam Thiểu’ dùng kênh lân cận nói với người bên cạnh hắn: “Người không phải nói người thấy Phi Thiên tiêu sao? Tại sao không có?”

: nhưng, ta vừa rồi thấy vũ khí đó mà, lúc ấy trên người ta không có tiền mới về gọi người tới thôi!

Thất Sắc Kiếm đứng là rất oan uất, hắn vừa rồi mới dạo chợ phát hiện trong cửa hàng này lại có ‘Phi Thiên Tiêu’ bỗng nhiên lại nghĩ tới bang chủ phụ nhân ‘Lạc Vũ Phi Phi’ hôm qua bị cái người chơi cấp 10 vô si kia giết chết rồi bạo chết vũ khí. Hắn nhìn xuống giá chỉ 20 vạn vàng kim mà hắn lấy đầu ra số tiền đó à? Nghĩ tới nghĩ lui vẫn là trở về thông báo cho bang chủ tới đây, nhưng ai biết sao mà khéo vậy? Người nọ tới rồi nhưng vũ khí thì không thấy đâu? Trong khi đùa nhỏ đang lo lắng, bang chủ đại nhân yêu quý của hắn lại nói.

: “ta chỉ muốn biết bây giờ vũ khí đi đâu rồi? Sao ta không thấy nó.”

khúm núm nói: “Có lẽ. . . Có lẽ bị người ta mua đi rồi a, chúng ta chạy tới nhanh như vậy, có lẽ người mua còn chưa đi”

Nguyệt Nguyệt buồn cười nhìn hai người nói rất đúng, thật đúng là khéo a, bản thân muốn mua vũ khí tặng bạn, bọn họ cũng muốn mua, hơn nữa bọn họ lại phát hiện trước nhưng không đủ tiền nên chưa mua thành, Nguyệt Nguyệt vừa nghĩ tới mình mua trước, tâm tình liền trở lên rất tốt, hút sáo chuẩn bị rồi đi.

Nhưng trên đời này mọi chuyện cũng không như mình muốn, ngay lúc Nguyệt Nguyệt chuẩn bị đi ‘ Tiêu Sái Tam Thiểu ’ lại nhận ra Nguyệt Nguyệt, hần nhìn nhìn sau mở miệng nói: “Là người phải không?”

Nguyệt Nguyệt dừng bước, từ từ quay đầu nhìn hần cười: “Người nói cái gì a? Ta không hiểu nha!”

Hần nhìn nụ cười sáng lạn kia hơi sững sờ rồi mới lại mở miệng nói: “Vũ khí là người mua đi rồi đúng không?” nụ cười trên mặt Nguyệt Nguyệt càng tươi hơn, cô từ từ bỏ tay vào túi lấy thanh kiếm vừa mới mua ở quầy kia, quơ quơ trước mắt ‘ Tiêu Sái Tam Thiểu ’ nói: “Người nói là thanh kiếm này à? Nếu như người đã nói vậy thì đúng chính là ta mua đó!” Sau khi nói xong nâng trực tiếp thu kiếm lại vào túi, xoay người chuẩn bị đi.

: “bán nó cho ta!”

Phía sau truyền tới tiếng ‘ Tiêu Sái Tam Thiểu ’ lại khiến Nguyệt Nguyệt cảm thấy buồn cười, hần rút cuộc nghĩ gì mà nói vậy? Hơn nữa nhìn rõ đi, không phải hỏi mà là ra lệnh đó.

Sau khi nghe xong tâm tình vui vẻ của Nguyệt Nguyệt lại bị thay thế bằng một cổ lửa giận. Cô quay đầu về mặt trào phúng nhìn của hần nói: “Chê cười ~ người kêu ta bán thì ta phải bán à? Người nói coi người cho mình tư cách gì mà bắt ta bán? Vũ khí ta muốn tặng bạn, ta không bán!”

: “người hôm qua giết Vũ Phi hại trang bị của nàng bị rút ra rồi bị người khác cầm đi, chẳng lẽ người không có trách nhiệm nào sao?”

Nguyệt Nguyệt nghe xong có chút không biết phản ứng ra sao, mụ kia bị bạo trang bị? Ngày hôm qua chỉ lo hả giận, cũng không để ý trang bị rút ra bị ai lấy đi. Nhưng cho dù bạo thì có thể nào? liên quan gì tới cô chứ? Tuy rằng rất không muốn nói như vậy nhưng sau khi nghe mụ kia bị bạo trang bị, Nguyệt Nguyệt cũng có chút hả dạ!

Nguyệt Nguyệt nhìn về mặt Tiêu Sái Tam Thiểu kia nghĩ là Nguyệt Nguyệt tất nhiên bán lại cho hần, khoe miệng nàng nướn lên về kinh thường, nhìn ‘ Tiêu Sái Tam Thiểu ’ cười: “Kia thì sao nào? Cô ta dám luân bạch ta thì sẽ có can đảm chấp nhận kết cục {chữ đồ} chứ. Hơn nữa người có tư cách gì dù giọng nói đó nói chuyện với ta sao? Ta và người không còn dính dáng gì với nhau nữa, người đã theo nhờ nhà giàu đó cũng đừng so đo việc bạo trang bị, tiêu tiền làm lại một cái khác đi!”

Nguyệt Nguyệt châm chọc xong cũng không thèm nhìn hần liền rời đi, lần nữa gấp lại hần trong trò chơi, Nguyệt Nguyệt mới biết là trước giờ mình không hề hiểu nam nhân này hay là nói trước kia nam nhân trước mặt mình lúc nào cũng giả bộ, trong lòng nàng thật sự muốn hỏi lại bản thân mình có bị lừa không? Vì sao còn có thể trước kia có thể cảm thấy hần cũng là người k tệt? Nguyệt Nguyệt lắc đầu, nghĩ tới khi ‘ Kiêu Khí công chúa ’ nhìn thấy quả tặng của mình sẽ như thế nào? Nhất định rất vui vẻ đi! Mà cô lại không biết ở chỗ đối diện với cô và ‘ Tiêu Sái Tam Thiểu ’ là về mặt hung ác của ‘ Lạc Vũ Phi Phi ’, cô ta cắn chặt môi để chặn lại cơn giận của mình, Lam Nguyệt Lệ. . . Ta nhất định sẽ bắt người trả giá lớn! Nhất định vậy! Sau khi nói xong cô trực tiếp hóa thành một đạo bạch quang logout rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Dại Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Cuộc Mua Bán Đây Sống Gió

Edit: Dol

Nguyệt Nguyệt vừa nghĩ bộ mặt ngạc nhiên của Trần Tuấn Kiệt liền cảm thấy cực kỳ thích, nhớ tới lần trước hần mang Lưu Vũ Phi đến hạ nhục mình, Nguyệt Nguyệt đột nhiên cảm thấy vừa rồi châm chọc hần còn chưa đủ, đúng là đáng tiếc, khó có cơ hội như vậy! Thâm thở dài, con trai như vậy và loại người như Lưu Vũ Phi đúng là tuyệt phối a, một người chết cũng không biết xấu hổ, một người thì điêu ngoa kiêu ngạo! Không lâu lắm cô cảm thấy hơi đói rồi, lấy đồ ăn hôm qua mới mua tiện ăn một chút, đợi cô ăn xong này nọ, nhìn đồng hồ cũng gần mười giờ rồi, trong phòng ngủ ba người đang chuẩn bị rồi giường. Khi Chung Đình xuống giường chuẩn bị đi rửa, bạn học Nguyệt Nguyệt của chúng ta về mặt thần bí đi tới trước mặt nói:

“Nói nhỏ cho cậu biết a, sáng nay tớ vừa mua được một món đồ tốt. Hi hi!”

Chung Đình buồn cười, nhìn chăm chăm Nguyệt Nguyệt, tiểu nha đầu hai mắt sáng ngời nhìn chăm chăm mình, hơn nữa vẻ mặt rất đắc ý, nụ cười trên mặt như đóa hoa nhỏ. Nếu mà cô ta có một cái đuôi dài nữa thì bạn chắc chắn sẽ thấy cô ấy lắc lắc cái đuôi đi tới. Chung Đình bị bộ dạng của Nguyệt Nguyệt chọc cho bật cười, tức giận liếc Nguyệt Nguyệt một cái nói:

“Rút cuộc mua được thứ gì tốt rồi? Làm cậu vui vẻ như vậy?”

Nguyệt Nguyệt im lặng nhìn Bảo Nhi và Thôi Tuyết trong phòng, phát hiện hai cô bạn cũng không có chú ý mình và Chung Đình rồi cô mới nói nhỏ vào lỗ tai của Chung Đình:

“Buổi sáng, tôi vừa giành mua được Phi Thiên tiêu mà Trần Tuấn Kiệt định mua tặng cho Lưu Vũ Phi Phi, chính là cái vũ khí giống cậu đó, bắt quả là +0.”

Vừa nói xong, Nguyệt Nguyệt khoe miệng cười mờ ám, nói tiếp: “Hơn nữa cậu tuyệt đối đoán không được tớ dùng bao nhiêu mua được.”

Chung Đình suy nghĩ một chút, trên người Nguyệt Nguyệt cũng chỉ có 100W kim tệ, mà các cô cũng quên chuyển tiền cho cô ấy, hôm đó mua ‘Phi Thiên sáo trang’ xong hẳn là còn dư 70W kim tệ, hơn nữa cô ấy mua một chút đồ nữa, nghĩ tới nghĩ lui cũng không đủ tiền mua ‘Phi Thiên tiêu’ a!

Hiện tại vũ khí có cấp bậc như ‘Phi Thiên’ còn rất ít, hơn nữa vũ khí dành cho chuyên chúc thì càng thiếu, vì vũ khí của nhân vật chuyên chúc ‘Phi Thiên’ so với vũ khí ‘Phi Thiên’ bình thường cao hơn 10 điểm công kích.

Nếu bình thường vũ khí ‘Phi Thiên’ muốn chuyển thành vũ khí dành cho nhân vật chuyên chúc cần một bộ Long bài, nếu thao thứ tự thì có lẽ là một Long bài bảy màu. Còn phải có một bộ bảo thạch mười hai màu. Mấy thứ này đều cực kỳ mắc. Chung Đình nhớ lại trước kia mình phải dùng một vạn năm trăm RMB mới lấy được vũ khí chuyên chúc đó.

Nha đầu Nguyệt Nguyệt này làm sao có thể mua nổi ‘Phi Thiên tiêu’? Chẳng lẽ cô ấy đụng tới người bán đó treo giá thiếu một con số 0 sao? Đây cũng không phải là chuyện chưa từng xảy ra! Bạn học Chung Đình của chúng ta chính là một tấm gương sáng, lúc ấy cô bán một bộ trang bị, định để giá 10W kim tệ, nhưng lúc ấy vì vội vàng vàng cũng không đếm lại có bao nhiêu con số 0, đợi cô trở lại phát hiện vật đó đã bán đi rồi, nhưng số tiền lại không đúng?

Cẩn thận tính toán mới phát hiện treo thiếu một con số 0. Lúc ấy cô khóc không ra nước mắt luôn, từ lần đó bạn học Chung Đình của chúng ta mắc kệ bao nhiêu việc, khi đem thứ gì lên bán đều đếm kỹ có bao nhiêu con số 0. Suy nghĩ một lát, Chung Đình tò mò hỏi Nguyệt Nguyệt: “Chẳng lẽ cậu gặp phải người bán để thiếu một số 0 sao?”

Nguyệt Nguyệt nghe Chung Đình hỏi như vậy hơi sững sốt, lúc đó bản thân nghĩ là mình may mắn mà không nghĩ tới người ta để thiếu, nghe Chung Đình nói thế, càng cảm thấy người kia bán thanh vũ khí này chính là để thiếu một con số 0.

“Tớ không biết người ta có để thiếu một số không nữa, chỉ biết là tớ mua có 20W àh.”

Chung Đình vừa nghe giá liền hiểu, đứa nhỏ này nhất định gặp may rồi, mọi người nói thế xem, như vậy là sao? Vì sao chuyện như vậy lại mà cô ấy cũng gặp phải? Bắt quả đứa nhỏ này cũng không phải nhân vật ‘mẫu chỉ’ mua cái vũ khí kia có ích gì? Bán để lấy tiền sao? Khó hiểu hỏi:

“Cậu thích vũ khí đó lắm àh? Mấy người trong phòng cũng không vũ khí này, cậu mua làm gì? Bán lấy tiền àh?”

Nghe câu hỏi này Nguyệt Nguyệt cười tươi: “Tớ muốn mua tặng cho một tiểu muội mới quen trong trò chơi, em ấy là ‘mẫu chỉ’. Hơn nữa chờ tớ mua xong mới phát hiện...”

“Phát hiện gì?” Bảo Nhi và Thôi Tuyết cùng nhau hỏi, làm Nguyệt Nguyệt hết hồn, hai người này đột nhiên xông ra muốn hù chết cô sao. Bạn học Nguyệt Nguyệt ổn định lại mới phát hiện không biết lúc nào Bảo Nhi và Thôi Tuyết đã đứng sau mình. Nguyệt Nguyệt chính định xong mới bắt đầu cùng ba người bắt quái:

“Tớ mua xong mới biết lúc tớ giết ‘mưa rơi phi phi’ thì cô ta đang hồng danh, vũ khí bị bạo ra không biết bị ai lấy đi. Hơn nữa vũ khí đó được người trong bang Trần Tuấn Kiệt phát hiện ra trước nhưng không đủ tiền mới chạy về gọi hẳn tới. Nhưng bọn họ nào liên trùng hợp như vậy gặp tớ trước cửa hiệu và bị mua trước.” Nói tới đây giọng Nguyệt Nguyệt tràn đầy vui sướng khi người gặp họa. Bảo Nhi nghe thấy ‘Lạc Vũ Phi Phi’ cư nhiên bị Nguyệt Nguyệt giết rồi bị bạo vũ khí, cô vui sướng cười ha ha nói:

“Nguyệt Nguyệt giỏi, đúng là cậu mà! Lần này vận khí cậu thật sự có chút tốt nhưng để mất chuyện cậu nói cho tớ biết ‘Lạc Vũ Phi Phi’ bị bạo vũ khí, tớ liền bỏ qua cho cậu đó.”

Thôi Tuyết vẫn chưa nói gì, cô lo vấn đề mà Bảo Nhi nói, cô chỉ lo người bán vũ khí kia phát hiện mình để thiếu số 0 có tới tìm Nguyệt Nguyệt phiền toái không? Bởi vì mua bán trong Phi Thiên đều có ghi lại, như là ai đó dùng bao nhiêu tiền mua lại cái kia, vì thế người kia dễ dàng tìm được Nguyệt Nguyệt a! Cô cũng không muốn Nguyệt Nguyệt vì cái vũ khí kia mà gặp phiền toái không cần thiết a! Cuối cùng Thôi Tuyết vẫn mở miệng hỏi:

“Nguyệt Nguyệt, người bán vũ khí có tìm cậu không? Nếu hẳn nhận ra mình để thiếu một số 0 chắc chắn sẽ tới tìm cậu?” Nụ cười trên mặt của Nguyệt Nguyệt liền giảm đi: “Tớ có mặt quá hẳn, hỏi hẳn có phải hay không để sai, hẳn không để ý tới. Hơn nữa nếu tớ không mua thì cũng bị Trần Tuấn Kiệt mua thôi, có gì khác nhau đâu? Có khác thì cũng chỉ khác người mua thôi.”

Hơn nữa cái tên kia còn dùng giọng nói không tốt bảo mình bán lại, hẳn tưởng mình là ai vậy. Bảo Nhi không thuận theo hết lên: “Hẳn tìm Nguyệt Nguyệt thì sao? Chính hẳn để thiếu một số 0, chẳng lẽ còn muốn kêu Nguyệt Nguyệt trả lại vũ khí cho hẳn àh?” Lần trước Chung Đình cũng để thiếu số 0 cuối cùng cũng phải tự chịu thôi? Chung Đình suy nghĩ, cô và Thôi Tuyết có cùng ý tưởng, cho rằng Nguyệt Nguyệt không nên vì một cây vũ khí mà phải đắc tội với một kẻ thù không biết mặt, dù sao có thể chế tạo ra ‘Phi Thiên tiêu’ nhất định tiền tài, vật lực, nhân lực đều cao. Cuối cùng cô quyết định nói với Nguyệt Nguyệt:

“Nguyệt Nguyệt a, tớ cảm thấy nếu người kia mặt tới tìm vũ khí, cậu cũng nên trả lại cho hẳn đi.”

Nguyệt Nguyệt nhìn ba người trong đó đã có hai cảm thấy nên trả lại vũ khí, buồn bực lắm bầm nói: “Nha!”

Aiz! Xem ra chỉ có thể tìm vũ khí khác cho ‘Kiều Khí Công Chúa’. nghĩ xong cô nói: “Tớ đi xem người bán có tìm tó không?”

Nói xong liền chạy tới máy tính của mình. Đây không? Không nhìn không biết, vừa thấy đã giật mình! Mục ghi chép đối thoại của mình. Cái người tên ‘Tầm Nguyệt’ mật cho mình ‘có gì không’. Nguyệt Nguyệt nhanh chóng mật lại.

Bạn nói với Tầm Nguyệt: vừa rồi không ở đâu, ngại quá.

Vừa gửi qua, người kia liền trả lời, xem ra người ta vẫn đang chờ Nguyệt Nguyệt.

Tầm Nguyệt nói với bạn: bạn tới quầy hàng, tôi có chuyện cần xác minh lại một chút.

Nguyệt Nguyệt nhìn tới lời của hắn thì biết người ta phát hiện mình mua vũ khí rồi, hơn nữa còn mua thiếu một số 0, hiện tại gọi mình qua giảng co rồi, aiz! Nguyệt Nguyệt quyết định món vũ khí này coi như hết rồi! Nguyệt Nguyệt cũng không chậm trễ liền chạy qua, vừa qua thì thấy một đồng người đứng trước quầy hàng còn có ‘Tiêu Sái Tam Thiếu’ và ‘Lạc Vũ Phi Phi’ đang đứng đối diện.

Lúc này Tầm Nguyệt đã đóng cửa hàng lại, Nguyệt Nguyệt nhìn hắn một thân màu xanh cũng rất có khí chất, nhớ tới việc hắn gị mình tới. Cô đi đến trước mặt đồng người kia, sau đó trực tiếp giao dịch với ‘Tầm Nguyệt’, khung giao dịch vừa xuất hiện Nguyệt Nguyệt bỏ ‘Phi Thiên tiêu’ kia rồi lấy lại 20W kim tệ.

Nhưng đợi hơn nửa ngày người kia cũng không còn phản ứng, đột nhiên người kia đem khung giao dịch tắt đi. Nguyệt Nguyệt mê hoặc nhìn hắn nói: “Người không phải bảo ta tới đây để trả vũ khí sao?” người nọ chắc không ngờ Nguyệt nguyệt lại hỏi như vậy: “Không phải, ta muốn người tới đây để xác minh với hai người này là người sẽ trả vũ khí lại cho ta chứ không phải loại giống hai người đó nói là mua thiếu một số 0 rồi bỏ chạy lấy người...”

Nguyệt Nguyệt càng không hắn đang nói cái gì, hơn nữa vì sao ‘Tiêu Sái Tam Thiếu’ và ‘Lạc Vũ Phi Phi’ lại xuất hiện ở đây? Khó hiểu nên cô mở miệng hỏi: “Có thể nói chút không chuyện này là sao?” ‘Tầm Nguyệt’ nhìn đến bộ dạng mơ hồ của Nguyệt Nguyệt đột nhiên ‘xì’ một tiếng bật cười, người chung quanh nhìn thấy nụ cười của hắn cũng ngây người theo, phải nói sao đây?

Cảm giác giống ánh nắng chiếu xuống vậy, cả thế giới đều sáng, không biết vì sao hắn có thể làm cho nhân vật trong trò chơi sinh động như vậy. Hắn nói kêu Nguyệt nguyệt tới là có nguyên nhân: “Hai người này vừa rồi chạy tới tìm ta, nói người mua vũ khí mà ta lại để thiếu một số 0, họ còn nói là thấy người làm vậy không được kêu người trả lại vũ khí mà người không thèm nghe liền bỏ đi.”

Nguyệt Nguyệt kinh ngạc nhìn ‘Tiêu Sái Tam Thiếu’ và ‘Lạc Vũ Phi Phi’, hai người này đúng là nói ngược mà? Minh mua vũ khí rồi đi nhưng hắn cũng không có kêu mình lui vũ khí đâu mà là muốn mua lại? Thấy mình bị oan uổng bạn học Nguyệt Nguyệt của chúng ta giận cả người. Mọi người vậy xem bắt đầu bàn tán.

Mọi người ồ lên! ! ‘Tiêu Sái Tam Thiếu’ ngượng quá liền quát: “Người đúng là ngậm máu phun người.”

Nguyệt Nguyệt khinh thường nhìn hắn: “Ngậm máu phun người? Người nghĩ ta giống người sao?”

‘Lạc Vũ Phi Phi’ thấy mọi người dùng ánh mắt xem xét nhìn mình và ‘Tiêu Sái Tam Thiếu’, nàng nghiêm mặt nói với ‘Tầm Nguyệt’: “Người tin chúng ta hay tin cô ta? Cô ta chỉ là một đứa cấp 10 chẳng lẽ người cũng tin sao?” mọi người ở đây đều nghĩ ‘Tầm Nguyệt’ sẽ nói là tin bọn ‘Lạc Vũ Phi Phi’, kết quả lại không ai ngờ được.

Tầm Nguyệt: ta tin Lam Nguyệt Lệ.

Xung quanh có một người tên ‘Bồ Y lang trung’ hỏi: “Vì sao vậy?”

Tầm Nguyệt: ha ha! Kỳ thật lúc cô ấy mua vũ khí có mật qua ta, hỏi ta có phải ghi thiếu một số. Cũng không phải giống như những vị này vừa nói, mua được của hời bỏ chạy lấy người. Mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ nói, nguyên lai là vậy a? ? ?

Nhưng bây giờ làm sao đây? Chẳng lẽ vũ khí sẽ bán thiếu một số 0 cho Nguyệt Nguyệt sao? ‘Lạc Vũ Phi Phi’ nhìn đến ‘Tầm Nguyệt’ không chừa chút mặt mũi cho mình, sắc mặt cô liền hầm hầm:

“Người đừng có ở đó mà không biết xấu hổ, chúng ta báo cho người biết mà người còn không tin chúng ta. Có tin ta kêu cả bang đòi giết người không?”

Tầm Nguyệt nhui mày: “Nha? Các người muốn đuổi theo giết ta sao?” chờ chút lại nói tiếp “Nếu ta nhớ không lầm, hai người các người thậm chí bao gồm toàn bộ bang ‘ám sát’ vẫn còn bị ‘lệnh truy sát’ mà?” hắn không muốn nói thì thôi vừa nhắc tới mọi người xung quanh liền nhớ lại, ngày đó ‘tam khắc tinh’ liên tục phát ‘lệnh truy sát’.

‘Lạc Vũ Phi Phi’ âm thầm trừng mắt liếc Nguyệt Nguyệt người khởi xướng lại ‘lệnh truy sát’ mới mở miệng nói tiếp: “Lệnh truy sát thì thế nào? Cái sever này ai dám đuổi giết chúng ta? Phát ra lệnh truy sát cũng chỉ để đó thôi?”

Mọi người đang sôn xao thì xa xa truyền đến một trận giọng lạnh như băng nói: “Phải không? Thật sự không ai dám sao?”

Mọi người đều quay đầu lại!

Ồ lên ~~~!!!!

Mọi người nhanh chóng lui ra hai bên, chừa ra một đường ở giữa.

Nguyệt Nguyệt thầm nghĩ: các này chẳng lẽ là thần khí? Bản chất vương tử? Chỉ thấy một đạo thân ảnh bạch ngân đi tới! Nhẹ nhàng dừng lại bên cạnh Nguyệt Nguyệt, khoe mắt quét qua ‘Lạc Vũ Phi Phi’ một cái nói: “Nếu ta cũng vậy phát lệnh truy sát các ngươi thì sao?”

Mọi người sôi trào! ! !

Đại thần cả sever nha! Huyết sắc Dự Hoắc a! Là thần đó.

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đại Thần Nổi Giận

Edit: Dol

Nhìn thấy câu nói kia hiện trên màn hình: “Phải không? Thật không có người dám sao?” Bạn học Nguyệt Nguyệt hơi hơi sửng sốt, nghĩ nghĩ, giọng điệu này rất quen nha, giống như ở đâu nghe qua rồi? Vì thế cô xoay người lại nhìn về người vừa đi tới. Cô ngây ngốc nhìn bóng dáng đột nhiên xuất hiện kia, bộ ngân y, áo bông bành, tóc đen buộc đã lên bay theo gió, trên người hiện ra hào quang của bốn chữ ‘Chiến thần chúc phúc’, bình thường thanh kiếm thường bị hấn vác trên lưng bây giờ lại cầm trên tay, mà thân kiếm hiện ra hào quang nhẹ dịu, màu bạc của kiếm phảng phất lượn lờ quang người hấn, trong trẻo nhưng lạnh lùng lại mang theo một chút phiêu dật xuất trần, người tới có khí chất cường đại đến nỗi mọi người không thể dời mắt.

Nguyệt Nguyệt nhìn thấy hấn chỉ nhớ tới một câu chính là Chiến thần hạ phàm! Sự việc những ra rất nhanh nhưng lại khiến bạn Nguyệt Nguyệt xuất thần luôn, người đó đi tới trước người cô, mày hơi hơi nhíu lại nhìn cái người tên “Tâm Nguyệt” bên cạnh Nguyệt Nguyệt!

Nhưng vào lúc bạn Nguyệt Nguyệt chúng ta cuối cùng cũng hoàn hồn rồi vì hiểu rõ thời điểm này không phải lúc mình háo sắc! Mọi người ở đây vừa thấy ‘Huyết Sắc Dự Hoắc’ xuất hiện lập tức xôn xao, đại thần nha ! ! ! ! !

Đây chính là đại thần trăm năm khó gặp một lần nha, không nghĩ tới hôm nay đại thần sẽ xuất hiện ở đây. Vậy mà người nào tinh trùng lên não nói đại thần không xuất ra ở chỗ nhiều người? Là ai thì toàn bộ kéo ra ngoài đại bản đánh chết, thiếu chút nữa liền hại chúng ta bỏ lỡ cơ hội gặp đại thần.

Hầu hết cô bé gái đang vây xem đang mãnh liệt nhấn phím chụp ảnh, kích động đến nỗi ngón tay nhấn phím Print Screen cũng tê luôn, chụp nhiều như vậy để hôm sau bọn tỷ muội login rồi chia cho các nàng, để các nàng biết mình từng tận mắt qua đại thần nha! Không biết có bao nhiêu người ao ước mà không được.

Đại thần đi tới cạnh Nguyệt Nguyệt rồi mới bớ thí dùng khoe mắt liếc sơ qua ‘Lạc Vũ Phi Phi’ và ‘Tiêu Sái Tam Thiếu’ một cái mới mở nói: “Nếu ta cũng phát lệnh truy sát với các ngươi thì sao?”

Ánh mắt lạnh như băng làm cho người bị nhìn lâm vào chấn động, không tự chủ được rung mình một cái! Quả thực so với mấy lạnh còn công hiệu hơn. Không hổ là đại thần a, khí chất cũng không giống người thường!

Nguyệt Nguyệt lấy tay chà xát da gà nổi lên vì bị lạnh, say mê nhìn đại thần trước mặt, vì sao hấn lúc này lại có cảm giác không giống với ngày hôm đó? Bây giờ hấn chính là một cái máy lạnh di động!

Người này đúng là người cứ bắt mình phải phụ trách với hấn sao? Như thế nào cảm giác có sự khác biệt quá lớn vậy? Hay là nói bây giờ mới thật sự là hấn sao? Lúc này mọi người nhìn đang nín thở nhìn đại thần sừng sừng trước mặt, từ từ đội trận chiến hết sức căng thẳng này, bây giờ cho dù kênh thể giới có ai đưa ra bát quái kinh thiên động địa tới đâu cũng sẽ không ai rời đi.

Lúc này khuôn mặt nhò nhẩn của ‘Lạc Vũ Phi Phi’ chuyển thành trắng bệch, hay nói là từ khi thấy hấn xuất hiện cả người cô ta liền run rẩy, không ngừng cắn chặt môi: “Không. . . Không. . . Ngươi không thể đối với ta như vậy.”

Đi? ? Mọi người khó hiểu nhìn bộ dạng sợ hãi của ‘Lạc Vũ Phi Phi’, lúc này cô ta còn là người âm hiểm khi đối mặt với Nguyệt Nguyệt không đây? Trình độ bát quái của mọi người tất nhiên sẽ không muốn bỏ qua một chi tiết nào hết, một đám lỗ tai dựng thật cao, chờ xem có JQ gì sắp sinh ra!

Nguyệt Nguyệt cũng ngẩng đầu khó hiểu nhìn đại thần, xin hỏi ‘Lạc Vũ Phi Phi’ đang diễn kịch gì vậy? Như thế nào càng xem càng không hiểu?

“Vậy? Ta vì sao không thể làm vậy với ngươi?” đôi mắt lạnh lùng của hấn nhìn ‘Lạc Vũ Phi Phi’ trước màn hình, hôm nay hấn login mới biết được con mèo nhỏ của mình bị người ta luân bạch, mà hai thắng nhóc Trương Hàn và Triệu Đình Hiền lại còn dám gạt mình, nếu không nghe được bọn họ đang

bàn tán những chuyện mới phát sinh không chừng đã bị bọn nhóc này giấu luôn.

‘Lạc Vũ Phi Phi’ nhìn hần không chút khách khí hỏi mình, nàng lẩm bẩm nói: “Tỷ tỷ ta là Lạc Hoa Phiêu Linh, người làm vậy với ta thì nàng ấy sẽ không vui.”

Ý nghĩa đầu tiên hiện lên não Nguyệt Nguyệt là đại thần quen chị của cô ta sao? Đại thần nhìn thấy vẻ mặt tò mò Nguyệt Nguyệt nhìn mình chăm chăm, vỗ vỗ đầu nhỏ nhỏ của cô, cau mày nhẹ giọng nói: “Ta không biết tỷ tỷ của nàng ta, hơn nữa nàng ta vui hay không thì có liên quan gì tới ta đây? Ta chỉ cần quản lý tốt vui buồn của phu nhân mình là được.”

Lời vừa nói ra ‘Lạc Vũ Phi Phi’ không dám tin nhìn hần, không thể tin được hần cư nhiên không nhớ rõ chị mình thì thôi còn có thể lạnh lùng như vậy dùng lời nói ra thương tổn nàng.

“Người, làm sao người có thể nói như vậy?” vẻ mặt ‘Lạc Vũ Phi Phi’ không cam lòng nói: “Người, người có biết hay không nàng thích người a? Làm sao người có thể vô tình như vậy?” Tỷ tỷ mình thích người này suốt nửa năm, vậy mà hần thậm chí tên cũng không nhớ, nói như vậy chị mình làm sao chịu nổi?

Khóe môi đại thần khẽ nhếch cười tà nói: “Vô tình? Xin hỏi đối một người ta căn bản không quen, ta cần gì phải có tình?”

Mọi người đều khiếp sợ nhìn đại thần, vẻ mặt cười tà ngay lúc này của đại thần rất giống Tu La tái thế, toàn thân đều tràn đầy hơi thở máu tanh. Ngay lúc đó trên màn hình Nguyệt Nguyệt hiện lên: Huyết Sắc Dụ Hoặc yêu cầu cùng bạn nắm tay, đồng ý hay không?

Nguyệt Nguyệt nhìn tới tròn tròn mắt, kinh ngạc quay đầu lại hỏi Chung Đình đang đọc sách: “Trong game có thể nắm tay sao?”

“Uh, sau khi đối phương đồng ý thì có thể nắm tay, hơn nữa chỉ cần mời một lần, sau này người kia không cần mời cũng có thể nắm tay.”

Nguyệt Nguyệt nhìn nhìn rất nhiều người ở xung quanh nha, cô thật sự không có can đảm có cự tuyệt đại thần toàn thân tỏa ra hơi lạnh trước mặt nhiều người như vậy, đành phải run run nhấn đồng ý vì thế mà hình hiện ra hần kéo tay Nguyệt Nguyệt nói với mọi người: “Ta chỉ muốn nói một câu. Muốn động đến nàng ấy, trước hết đến đánh thắng ta!”

Vừa nghe xong câu nói của hần, mọi người xung quanh âm thầm run cầm cập, nhất là người từng chém qua cô! ‘Lạc Vũ Phi Phi’ nghe xong quay đầu nhìn đại thần đứng cạnh Nguyệt Nguyệt, vẻ mặt nhăn nhó, hai mắt sung huyết hung tợn trừng mắt Nguyệt Nguyệt thầm nghĩ: đều tại nhỏ này, mọi chuyện liên quan tới nó đều không hay ho gì hết, chẳng những đối chọi với ta còn hại ta thâm oán Trần Tuấn Kiệt không lấy được Ngao Thiên thần đạo, bây giờ còn cướp đi người con trai của chị, đều tại mày, vì mày mà đại thần mới không thích chị ta, ta sẽ không bỏ qua cho mày, Từ Nguyệt Nguyệt ——! Ta nhất định sẽ làm cho người không có kết cục tốt.

‘Lạc Vũ Phi Phi’ nhìn tay đại thần và Nguyệt Nguyệt nắm chặt, trong mắt hiện lên một tia ghen ghét cùng ác độc nói: “Nó có gì tốt? Người còn coi nó là bảo bối, kỳ thật nó cũng chỉ là một con nhỏ dám dăng bị bạn trai ta bỏ thôi!”

Lời vừa nói ra, mọi người đều sửng sốt! Đám người vây quanh bàn luận xôn xao, đại thần được lấy một con nhỏ dám dăng mà người khác không cần? Đại thần là ai hả? Đại thần là người trong mộng của đa số con gái trong sever này nha, làm sao có thể đi chọn một nhỏ dám dăng mà người khác bỏ?

Lúc này Trần Tuấn Kiệt ngồi bên Lưu Vũ Phi cũng hơi hơi sửng sốt, hần kinh ngạc quay đầu nhìn Lưu Vũ Phi bên cạnh, không nghĩ tới Lưu Vũ Phi sẽ nói như vậy, mặc dù mình cùng cô ta một chỗ vì nhà cô có tiền, nhưng hần chưa từng thấy qua một khuôn mặt nhăn nhó và đầy giận dữ trước màn hình máy tính.

Nghe thấy những lời đó, Nguyệt Nguyệt cũng giận luôn, hai tay nắm tay đi về phía trước, mới vừa đi được mấy bước liền dừng lại vì cô bị động tác của đại thần làm ngây người. Đại thần vốn đang đứng cạnh Nguyệt Nguyệt, trong nháy mắt đã lướt tới trước mặt ‘Lạc Vũ Phi Phi’ hần lạnh như băng nói:

“Người nghĩ đang ở khu vực an toàn thì ta không có cách giết người sao? Cho nên người có thể không kiêng nể gì thương tổn cô ấy àh?”

‘Lạc Vũ Phi Phi’ chính là hung hăng trừng mắt hần, vẫn không trả lời. Đột nhiên trên mặt đại thần hiện lên một tia cười thương hại, chỉ thấy thanh kiếm trên tay hần bỗng dưng hiện lên một đạo lam quang (ánh sáng xanh), thanh kiếm ầm ầm hiện hiện nhưng ánh sáng trắng, mọi người khó hiểu kiếm đại thần bị gì vậy.

Hần đưa kiếm hướng thẳng người ‘Lạc Vũ Phi Phi’. ‘Tiêu Sái Tam Thiếu’ thấy vậy sốt ruột muốn chạy lên ngăn cản, đại thần chỉ lạnh lùng nhìn hần. Nhẹ nhàng nói một câu nói:

“Như vậy,..... ta liền cho người từ từ cảm thụ bài học này!” Dứt lời chỉ thấy hần nhẹ nhàng nâng tay phải, kiếm nhẹ nhàng vung qua người cô ta, kiếm vẫn chưa chém tới người ‘Lạc Vũ Phi Phi’ nhưng lam quang trên kiếm đã phóng qua, chỉ thấy lam quang bao trùm cô ta.

Đại thần lắc mình trở lại bên Nguyệt Nguyệt, sau đó mặt không chút thay đổi nhìn Nguyệt Nguyệt nói: “Có khăn tay không?” Nguyệt Nguyệt nhìn ‘Lạc Vũ Phi Phi’ bị vây trong lam quang, cô đang thắc mắc thì đại thần lại hỏi: “Trên người có khăn tay không?”

Hà ——? ? ? khăn, khăn tay? Cái gì? Trong lúc Nguyệt Nguyệt và tất cả mọi người còn chưa rõ đại thần vừa làm gì với ‘Lạc Vũ Phi Phi’ thì đại thần đột nhiên cho một câu này, Nguyệt Nguyệt quả thực cảm giác mình theo không kịp suy nghĩ của đại thần rồi, im lặng móc khăn tay mua ở cửa hàng đưa cho đại thần. Chỉ thấy đại thần cầm khăn tay, vẻ mặt chán ghét, cầm qua khăn tay dùng sức chà thân kiếm.

Nguyệt Nguyệt một đầu hắc tuyến rồi! Chẳng lẽ người này có bệnh lạ sao? Nhưng hiện tại không phải lúc làm chuyện này nha, mà đại thần làm sao mà

làm được động tác này? Theo như lời admin nói có thể điều khiển động tác nhân vật, nhưng sao hần có thể cường hần đến bộ này??

Vì là đại thần có thể biến thái hơn người sao? Vừa lúc đó, mọi người rốt cục hiểu được đại thần đã làm chuyện gì. àh! Khu vực an toàn không thể giết người, nhưng chưa nói quá không thể phóng độc? Ý của đại thần chính là như vậy. Chỉ thấy sắc mặt ‘Lạc Vũ Phi Phi’ trắng bệch ngẩng đầu nhìn con số không ngừng bay ra - 1000- 1000.

Cô kích động không ngừng uống máu, nhưng mức độ giảm máu không có xu thế dừng lại, cô không cam lòng quát hần: “Ngươi rốt cuộc làm gì với ta?” Dứt lời, cô ta cuối cùng hóa làm một đạo bạch quang trở về sống lại điểm.

Nhưng trước khi cô ta rời đi còn phóng ra một đôi mắt tràn đầy oán độc cho Nguyệt Nguyệt. Hơn nữa cô ta còn gửi tới một câu mật cho mình.

‘Lạc Vũ Phi Phi’: Từ Nguyệt Nguyệt, ta sẽ không bỏ qua mày!

Nguyệt Nguyệt tò mò nhìn đại thần nói: “Ngươi rốt cuộc làm gì vậy? Sao có hiệu quả tốt như vậy.”

Giọng điệu lạnh lùng phun ra một câu làm cho người ta nghen họng: “Hạ độc mà thôi!”

Không phải chứ? ? Hiệu quả tốt như vậy? Cô còn muốn nói: bữa nào, ta cũng chuẩn bị nhiều chút, đúng là vật phẩm tốt nhất cho việc vào nhà cướp của mà!

An Lạc Phi không nói gì nhìn cô, thần nhiên giải thích: “Hàm tiểu bán bộ điên, sau khi trúng độc không có thuốc giải, liên tục mất máu đến khi chết mới thôi. Chết xong thuốc tính sẽ trở lại mức ban đầu là 1 điểm”.

Nhìn cô dường như muốn mở miệng lại nói gì, hần mở miệng cắt đứt Nguyệt Nguyệt: “Chỉ một viên.”

Mọi người không dám tin một màn vừa phát sinh trước mặt mình,đại thần giết người trong khu vực an toàn? Ách! Hay nói là độc chết người! Lúc này kênh thể giới không ngừng bàn tán, một đám kích động đến hồng rồi không ngừng hỏi đi hỏi lại một màn kia có thật không?

: “chà mẹ nó lau lau ~! ! giết người trong khu vực an toàn?”

< Khai Thủy Chử Hoạt Ngư >: “ta thực TMD không thể tin được mặt mình thấy đều là thật?”

: “các ngươi điên rồi sao? Trong khu an toàn làm sao có thể giết người?”

< Tịch mịch Như Yên>: “ta cũng tận mắt nhìn thấy, đại thần của chúng ta giết người trong khu an toàn, hơn nữa độc chết ————”

: “:”

< Tỷ Mại Tương Du >: “đại thần không hổ là đại thần a, thần bình thường không thể so sánh, chuyện như vậy cũng làm được.”

< Ca Đà Tương Du >: “đại thần ta sùng bái ngươi a, ngươi quả thực chính là thần a!”

: “đại thần a ~~~~ ngươi chọn bản ni đi! ! !”

: “biến —— gay, bang chủ của chúng ta có vị hôn thê rồi, mấy sắc nữ cái ngươi biến qua một bên.”

: “ô ô —— bang chủ của chúng ta a, làm sao ngươi lại gả ra ngoài a?”

Mấy người này là fan cuồng nhiệt sao? Nguyệt Nguyệt đầu đầy hắc tuyến nhìn kênh thể giới, mới vừa rồi bị ‘Lạc Vũ Phi Phi’ nói là con nhỏ dám đăng phần mộ, lúc này lại tiêu tán không thấy bóng luôn, nhìn đại thần bên cạnh, Nguyệt Nguyệt lần đầu tiên cảm thấy tuyệt, nguyên lai có người bên người bảo vệ mình là cảm giác tốt như vậy!

Ánh mắt đại thần lạnh lùng quét về phía ‘Tiêu Sái Tam Thiếu’ đang ngu ngơ: “Quản tốt bạn gái ngươi, nếu để ta biết cô ta còn chọc phu nhân của ta nữa thì ta sẽ cho toàn bộ các ngươi biến mất, đừng hoài nghi năng lực làm việc của ta!”

Nói xong cũng không chờ người ta phản ứng, đại thần Men như vậy kéo Nguyệt Nguyệt rời khỏi. Phía sau chọt truyện tới một giọng nam dễ nghe nói: “Đợi chút!”

Nguyệt Nguyệt đang ngăn người liền hoàn hồn đột nhiên nhớ tới, mình tới đây là trả vũ khí cho ‘Tâm Nguyệt’, kết quả gặp phải một trận não loạn liên quên mất. Cô dừng lại, đại thần không hề để ý kéo cô gại bên cạnh một đường đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Nguyên Lai Người Là Phúc Hắc

Edit: A Từ

Nguyệt Nguyệt đỏ bừng cả khuôn mặt từ trên người đại thần bò dậy, vẻ mặt khẩn trương chỉ kém không giờ tay phải lên đối với đại thần nói: “Ta lần này, thật sự, thật sự, thật không phải là cố ý ! Ta thề!” Đê tỏ lòng trong sạch của mình, Nguyệt Nguyệt còn kiên định nói ra ba lần ‘thật sự’ để tỏ vẻ vô tội của mình. Miễn cho quay đầu đại thần còn nói chính mình ăn đậu hủ của hắn, trí nhớ của cô vô cùng khắc sâu chuyện đó! Chính mình lúc trước không phải là như vậy bị đại thần bắt phụ trách đây sao?

Ở trước màn hình An Lạc Phi đang ngập tràn lửa giận cũng bị Nguyệt Nguyệt đột nhiên làm thành cười như vậy, khuôn mặt đang căng thẳng liền thả lỏng xuống, khuôn mặt tuấn tú thoát nhìn cũng có chút độ ấm, đột nhiên khoe miệng hân mang theo nụ cười xấu xa, sau đó hắn ở trên bàn phím gõ vài chữ: “Phu nhân, vì phu đáng người có hợp tâm ý của nàng không?”

Lúc này khán giả còn chưa rời đi, mạnh mẽ té ngã một cái! Thật, thật, thật sự không hiểu nổi nha? Những lời này thật sự là do đại thần nói sao? Chẳng lẽ xuyên qua sao? Đây là vừa rồi chính là tên Tu La mặt lạnh kia sao? Đại thần cũng sẽ nói những câu trêu chọc này sao?

Chung quanh im lặng đến nỗi cây kim trên mặt đất đều có thể nghe được, người hỏi vì sao a? Đó là bởi vì bọn nhóm người này đều hai mắt nhìn chăm chăm đại thần cùng Nguyệt Nguyệt, xem chuyện tình của đại thần là sự kiện rất dễ chịu nha!

Nguyên lai đại thần chúng ta cũng có máu có nước mắt là đàn ông tốt nha! Là tên gốc nào nói đại thần của chúng ta là đồng tính luyến ái ? Đây ra ngoài bầm cho chó ăn. Này không! Đại thần người ta chẳng những xuất hiện cùng phu nhân, lại trước mặt của mọi người liền trêu chọc phu nhân của mình, hiện tại ai còn dám nói hắn thích nam nhân?

Một đám người là ở chỗ này hai mắt sáng lên nhìn đại thần cùng Nguyệt Nguyệt, vẻ mặt đều là nhiều chuyện cộng hưng phấn a! Nghe được lời nói của đại thần, Nguyệt Nguyệt hoàn toàn gục trên mặt đất, không dám tin nhìn đại thần.

Nguyệt Nguyệt thật cẩn thận nói: “Người là xuyên qua đây sao? Đại thần chân chính đâu?”

Nghe được Nguyệt Nguyệt nói xong, vẻ mặt vốn cười tà khí của đại thần dường hơi hơi run rẩy vài cái. Cả người biểu tình một chút liền lại thay đổi, mang trên mặt âm trầm thương tâm nói: “Phu nhân nàng nói thế làm tổn thương đến tâm của ta nha, là vì phu đây nàng nhận không ra sao?” chà mẹ nó ! ! Đây là tuyệt kỹ biến sắc mặt sao? Thay đổi bất thường a, quả thực so với dân chuyên nghiệp còn muốn lợi hại hơn a!

Nguyệt Nguyệt quả thực không thể tin được trước mắt người này, nàng đau đầu ôm cái trán nghĩ thầm: ảo giác, ta nhất định là ảo giác, ngày đó lúc ta ở vách núi, đại thần lúc ấy như vậy, như vậy, như vậy kia mà? Ngay lúc đó đại thần tựa như một con cừ non đang thương, mở to đôi mắt ngập nước nhìn mình, nếu như mình không phụ trách hắn, thì giống như có cảm giác mang tội không thể xóa được!

Nhưng, nhưng, nhưng bây giờ tại sao lại có bộ dạng này chứ? Trên mặt mang theo nụ cười thế kia, thấy thế nào đều... Con cừ non xoay người liền biến thành sói xám kiêu ngạo? ? Vẫn là tính chất phức tạp? Hoặc là người này trộm tài khoản đây?

(A Từ: bà chị của tôi ơi, đại thần của bao giờ là cừ non đc chứ, toàn là sói thôi đó á... nhận ra thì muộn ời. Mà game sao thấy quá ảo đi... về mặt nv game mà cũng xem ra đc kia á...)

“Người thật là vị đại thần mà ta đã quen sao?” Nguyệt Nguyệt cõi lòng đầy hi vọng nhìn đại thần, hy vọng có thể từ trong miệng hắn phun ra một câu không phải. Bởi vì cô mới biết đại thần là giả danh cừ non, thật sự không có can đảm đối với hắn phụ trách a!

“Ân? Chẳng lẽ nàng còn quen đại thần nào khác sao?” Đại thần lộ ra khẩu khí nguy hiểm, hai mắt híp lại nhìn Nguyệt Nguyệt.

Nhìn đại thần uy hiếp giống như ánh mắt quét về phía chính mình, hiện tại Nguyệt Nguyệt một chút cũng không nghi ngờ có phải hay không chính mình nhìn lầm rồi, nguyên lai là đại thần từ đầu hoàn toàn chân chính là con sói xám đại phúc hắc, ngày đó Nguyệt Nguyệt còn tự kiểm điểm, cô ăn đậu hủ đại thần nên đối đại thần phụ trách, bây giờ nghĩ lại Nguyệt Nguyệt mới cảm thấy người chịu thiệt thòi chính là mình.

Vừa nghĩ tới mình bị người ta tính kế, cô đã cảm thấy chính mình ngày đó ngây ngốc chạm phải đại thần hẳn là ý tưởng bắt cô phụ trách mình của hắn. Nguyệt Nguyệt hiện tại muốn chết tâm. “Người gạt ta, người ngày đó rõ ràng không phải cái dạng này. Người hiện tại là tên Phúc hắc!” Nguyệt Nguyệt không cam lòng quát lên.

An Lạc Phi nhìn trên màn ảnh tiểu cô nương áo trắng phần nộ ở trước mặt mình gọi tới gọi lui, hai cái má đến tức giận trướng lên gào thét chính mình lừa cô, tựa như một con mèo nhỏ đang phát điên, trên mặt của hắn hiện lên một chút cười trộm, hiện tại mới biết được? Đã muộn rồi! Muốn chạy trốn sao? Tuyệt, không, có, khả, năng! Ngay tại tại lúc hắn cho tiểu nha đầu này ít thời gian để trong lúc đó hắn chuẩn bị mọi thứ thật tốt.

‘Tâm Nguyệt’ đồng học bị hai người không chú ý đến nhìn không được cất nán lời của bọn họ. Tâm Nguyệt khoe miệng co giật tiêu sái nói với hai người còn đang đầu võ mồm bên cạnh: “Ta nói hai vị đường như đem ta xem như không khí a!”

Đột nhiên nghe thêm được một thanh âm khác, hai người đều quay đầu nhìn người nói chuyện, Nguyệt Nguyệt vẻ mặt xấu hổ nhìn ‘Tâm Nguyệt’, chính mình vì chuyện vũ khí của người ta mà tới đây, kết quả u mê liên quên mất, người ta vừa kêu chính mình, kết quả mình và đại thần ở nơi này đầu võ mồm cư nhiên đem người ta xem như không khí, cô tràn đầy ngượng ngập hướng hắn nói: “Thật sự là thực xin lỗi, ta vốn lại đây trả lại vũ khí cho người, kết

quả vừa rồi quên mất.”

Nói xong Nguyệt Nguyệt trực tiếp gọi một lời giao dịch đi. Nhưng là ‘Tâm Nguyệt’ bên kia không có phản hồi. Đại thần đánh giá ánh mắt quét về phía trước mặt này ‘Tâm Nguyệt’, người này một thân khí chất nho nhã, trên mặt lộ ra nụ cười ôn nhu. Hắn thừa nhận mới vừa rồi là cố ý không nhìn người này, ai bảo hắn tên gì không đặt, lại đặt tên là ‘Tâm Nguyệt’, xin hỏi tìm người tên nguyệt nào a?

(A Từ: Tâm Nguyệt 寻月 => chữ Tâm = Tim. ... Nên đại thần bảo là tìm nguyệt nào...)

Kỳ thật tìm người nào tên nguyệt cũng được, trăm ngàn đừng giống hắn tìm người tên ‘ nguyệt ’ trước mặt này! Nguyệt Nguyệt nhìn mình giao dịch phát đi qua cả buổi rồi, cái tên ‘Tâm Nguyệt’ không có nhận, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hắn, lúc này mới phát hiện, đại thần cùng ‘Tâm Nguyệt’ không biết lúc nào ở nơi nào thâm tình nhìn nhau! (phi! Phi! Làm sao là thâm tình nhìn nhau rồi? Ánh mắt người chuột rút sao? Nhìn không ra là đang phân cao thấp hay sao?)

Nguyệt Nguyệt ho khụ một cái đánh gãy tình huống. Hình như người ta tiểu nha đầu còn chưa mở miệng nói ra, phản nói là đúng là hai người nhìn Nguyệt Nguyệt trăm miệng một lời nói: “Làm sao vậy? Người bị cảm sao?”

Nhìn trước mặt hai người là nam nhân ăn ý vạn phần, Nguyệt Nguyệt đầu thất lại, đây là cái gì tình huống a? Chẳng lẽ hai người này xem vừa mắt rồi? Chuẩn bị đến một đoạn lung luyến vô địch có một không hai sao?

Nguyệt Nguyệt đẩy lấy hai người bọn họ đang dùng ánh mắt dò xét nhìn mình, khúm núm mở miệng nói: “Ta, ta chỉ là thấy các người đang rất chuyên tâm, nên đã không biết gọi các người như thế nào.”

Tâm Nguyệt mỉm cười nhìn Nguyệt Nguyệt trước mặt, bộ dạng rụt lại đầu khúm núm giống như là một Tiểu Miêu phạm vào sai lầm bị chủ nhân bắt lấy, chỉ kém không có hai tay ôm đầu nhỏ ở nơi nào đó sám hối tội, hắn buồn cười mở miệng nói: “Vũ khí không cần trả lại cho ta, ta gọi người đến chỉ là muốn cùng người kết giao bằng hữu, vũ khí này kính xin cô nương cứ nhận lấy.”

Nguyệt Nguyệt kinh ngạc nhìn người này nói: “Không được a, bạn bè trong phòng ta nói, vũ khí phi thường có giá trị, người là treo thiếu một số 0 bị ta mua đi, nếu người không lấy về tổn thất hẳn là sẽ rất nghiêm trọng đi. Hay là thôi đi.”

Trời biết Nguyệt Nguyệt hạ nhiều quyết tâm mới có thể nói ra câu này, dù sao cô phi thường thích cái vũ khí a, vừa nghĩ tới nếu cho ‘kiểu khí công chúa’ mà nói ..., nhất định cô bé sẽ vui vẻ, cô thật sự còn có điểm luyến tiếc. Nhưng mà cứ như vậy chẳng khác nào chiếm tiện nghi của người ta.

Nghe được Nguyệt Nguyệt cự tuyệt chính mình, Tâm Nguyệt tựa như lúc trước giống nhau, không dám tin nhìn Nguyệt Nguyệt. Dù sao người ta tự động đưa tới cửa, không chiếm không thì thôi, nhưng mà nha đầu liền cự tuyệt nha?

Nhìn đến Nguyệt Nguyệt nhân lực giãy dụa, Tâm Nguyệt cười cười mở miệng nói: “Người không cần cảm thấy ngượng ngùng, cái vũ khí ta liền nhất định sẽ không cảm về.”

Đi? ? ? Mọi người khó hiểu nhìn Tâm Nguyệt, đây là ý gì chứ? Đừng nói mọi người khó hiểu, ngay cả Nguyệt Nguyệt cũng không hiểu nói: “Vi sao a?”

Tâm Nguyệt trong mắt hiện lên một tia giao hoạt nói: “Người xem tên của ta sẽ biết a, ta đang tìm một cô gái tên là nguyệt, tên của người cũng có nguyệt a, chúng ta gặp gỡ chính là duyên phận a!”

Nói xong không đợi mọi người lấy lại tinh thần thời điểm, hắn mạnh mẽ lại tăng thêm một câu: “Có lẽ người chính là ta muốn tìm kia, cũng nói không nhất định a!”

Nghe được lời Tâm Nguyệt nói ..., đại thần ánh mắt mạnh mẽ ý vị thâm trường nhìn hướng về phía hắn, hi vọng không phải như hắn suy nghĩ là cái dạng kia! Đại thần nhìn đến trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Nguyệt tràn đầy giãy dụa, tuy rằng không biết năng vì sao muốn vũ khí kia mà chỉ có người chơi nhân vật ‘mẫu chỉ’ mới có thể sử dụng vũ khí chuyên dụng này, nhưng là nếu năng muốn, như vậy có lẽ năng là tự nhiên có lý do của mình!

Hắn quay đầu hướng Tâm Nguyệt mở miệng nói: “Vậy làm sao không biết xấu hổ chứ, cái gọi là thân huynh đệ đều c ùng tính toán với nhau, hướng chỉ phụ nhân ta cùng người là bình thủy tương phù, cái vũ khí này chúng ta chiếu giá gốc cùng người mua bán đi!”

Nói xong không đợi Tâm Nguyệt có cái gì phản ứng, trực tiếp chính là gọi lời giao dịch tới, nhìn Tâm Nguyệt không tiếp giao dịch của mình, đại thần ánh mắt hơi trầm xuống nhìn của hắn nói: “Nếu người không thể nhận giao dịch ..., vậy chúng ta cũng không nên cưỡng cầu rồi, chỉ có thể để cho phụ nhân ta trả lại cho huynh đệ món vũ khí này.”

Nguyệt Nguyệt nghe được đại thần trong lời nói sau, vội vàng đem vũ khí đưa tới, Tâm Nguyệt nhìn đến Nguyệt Nguyệt kia trên mặt không chút lựa chọn biểu tình sau than thở nói: “Ai! Ta chỉ là muốn cùng người kết giao bằng hữu, vì sao các người muốn như vậy a?”

Hắn bắt đầu dĩ nhận lấy 180W kim tệ đại thần giao dịch qua. Bất động sâu sắc ở trong lòng nghĩ thầm, kết giao bằng hữu? Anh sẽ tin tưởng lời của hắn ta mới là lạ. Còn nói cái gì không hẳn người là người ta cần tìm đâu? Thực là một ngu ngốc? Đại thần khẽ cười một chút nói: “Bằng hữu thì không cách nào dùng tiền tài để có được.”

Đại thần kéo tay nhỏ bé của Nguyệt Nguyệt, đối với cô nói: “Theo giúp ta đi đi một chút?” Nguyệt Nguyệt nhìn mình đột nhiên lại bị đại thần lôi kéo tay, toàn bộ tay nhỏ bé đều bị cầm gắt gao, thứ nhất phản ứng chính là, nguyên lai đây là tay nam nhân a? Thật sự rất lớn nha!

Nghe được đại thần đột nhiên hỏi mình, cô chỉ ngây ngốc đáp: “Nha!”

Đại thần hướng Tầm Nguyệt nói một câu, liền lôi kéo Nguyệt Nguyệt rời đi.

Tầm Nguyệt nhìn bóng lưng hai người rời đi, tay trái gắt gao nắm. Vì sao? Dựa theo kho số liệu và tư liệu, Lam Nguyệt Lệ chính là cô a, vì sao? Vì sao cô khi nghe được tên ‘Tầm Nguyệt’ này sau không hề có phản ứng? Chẳng lẽ? Cô thật sự toàn bộ đều quên sao?

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Ta Chính Là Cửa Phụ Qu Ân Của Ngươi

Edti: A Từ

Nguyệt Nguyệt liền như vậy thất thần bị đại thần dắt đi rồi! Đại cô phản ứng lại thì bọn họ đều đã đến chỗ vách núi nghe âm thanh thác nước ầm vang, Nguyệt Nguyệt không rõ vì sao hần mạng chính mình đến nơi này, cô quay đầu nhìn đại thần nói: “Chúng ta tới đây lý làm cái gì?” Đại thần chính là nhìn cô.: “Vì sao không nói cho ta?”

: “A?”

Nói cho hần biết cái gì a? ? ? nhìn đến Nguyệt Nguyệt hiển nhiên còn chưa hoàn hồn, căn bản không hiểu được chính mình vừa yêu cầu chuyện gì, hần chỉ phải mở miệng lần nữa hỏi.

: “Vì sao không nói cho ta chuyện nàng bị luân bạch?”

: “Nha, cái kia a —— ta cảm thấy không có gì hay nên không nói a.” Rốt cuộc cô mới hiểu rõ đại thần hỏi về chuyện chính mình bị luân bạch, Nguyệt Nguyệt liền không sao cả đáp.

Hần nhẹ nhàng thở dài một hơi nói: “Ta là phụ quân của nàng.”

: “Còn không phải nha! Ta nói là phải chờ ta cấp 50 ta mới có thể đối với ngươi phụ trách!” Nguyệt Nguyệt nhanh chóng đáp.

Hừ! ! ! Nghĩ đến chuyện tên phúc hắc đại thần này lừa mình, cô lại càng phát không cam lòng a!

: “Đây chẳng qua là vấn đề thời gian!”

: “Nhưng hiện giờ vẫn còn không phải nha!”

: “Nàng không hy vọng ta trở thành phụ quân của nàng sao?” Đại thần khẩu khí đầy uy hiếp và tràn đầy nguy hiểm hỏi.

Nguyệt Nguyệt trong lòng nói thầm, không hy vọng thì có năng lực thay đổi sao? Nếu trả lời không hy vọng... vị đại thần này sẽ đồng ý hay sao? Cô miệng vĩnh lên nói: “Ta không hy vọng... nếu mà nói như vậy xong, ngươi liền sẽ không bắt ta đối với ngươi phụ trách sao?”

“Không thể!” âm thanh vô cùng kiên định trả lời.

Nguyệt Nguyệt giận! Hướng hần rống lớn nói: “Vậy ngươi còn hỏi ta làm cái gì? Trêu chọc ta vui lắm phải không?” gương mặt lạnh băng trước màn hình như nhận được cái nóng của mặt trời, nháy mắt tan ra, mang theo nụ cười thần nhiên, chọc cô ấy thật sự rất vui vẻ nha!

Cô ấy phần nộ giống như một chú mèo đang tức giận dựng đứng lông trên người lên, đối với mình ở nơi này nhe răng trợn mắt. Bất quá hần cũng không muốn đem những lời này nói ra, đem cô dọa chạy cũng không hay.

Tiếp theo hần mở miệng nói: “Ta chỉ là muốn cho nàng biết, về sau bên cạnh nàng sẽ có ta, có chuyện gì cũng có thể nói cho ta biết, làm cho nàng thói quen dựa vào ta, hiểu không?”

Biết? Đương nhiên đã hiểu! Bất quá ta Nguyệt Nguyệt mặc dù có thời điểm có chút ít mơ hồ, nhưng là cái câu kinh điển kia thì đã nghe qua, cô đối với giáo dục của đại thần nói: “Mẹ ta trước kia có nói với ta, dựa vào núi núi đổ, dựa vào người người chạy, cho nên vẫn là dựa vào chính mình sẽ tốt hơn!”

Trước màn hình máy tính An Lạc Phi nhìn thấy những lời này của Nguyệt Nguyệt trên trán hiện đầy hắc tuyến, nói như thế nào nửa ngày mà nha đầu này vẫn là không rõ ý tứ của mình? Nghĩ hết nửa ngày hần thở dài mở miệng nói: “Đi thôi! Ta dẫn nàng đi luyện cấp.”

Luyện cấp a? Nguyệt Nguyệt nhìn nhìn cấp bậc của mình, có chút buồn bực nói: “Hiện tại không muốn đi luyện cấp, hơn nữa dù sao luyện cấp cũng không đủ để người ta đến luân bạch.” Hơn nữa cô không nói ra miệng là, đến cấp 50 còn phải phụ trách với đại hủ lang này, tính như thế nào cũng mệt

nha! Hắc hắc, nếu đến không được cấp 50 vậy không phải lỗi của ta.

“Tin tưởng ta, ta sẽ không để cho chuyện như vậy đã xảy ra lần nữa.” Đại thần về mặt thành thật nói.

Nguyệt Nguyệt vẫn chưa để ý đến hắn, chính là đối với màn hình le lói nghĩ thầm: tin tưởng lời nói của người coi bộ ta xương cốt cũng không còn rồi, cùng người ra ngoài luyện cấp so với chết còn nhanh hơn nha, ai bảo người là đại thần chứ! Con gái đối với người chảy nước miếng nhiều như vậy, hiện tại Nguyệt Nguyệt đã trở thành cái gai trong mắt bọn họ rồi nha!

”Phu nhân!”

“A!”

“Ta còn khoảng hai ngày nữa sẽ trở về.”

”Nga?”

“Sau khi trở về ta sẽ có nhiều thời gian online hơn.”

“Ách, sau đó thì sao?” Nguyệt Nguyệt không hiểu đại thần nói việc này làm cái gì.

“Cho nên ta hi vọng nàng có thể mau chóng lên cấp 50, sau đó cấp vì phu một cái danh phận.”

“Vì sao a? Người rất gấp lắm sao?”

“Huynh đệ trong bang thực vội.”

“Chuyện của ta và người, bọn họ sốt ruột cái gì?” Nguyệt Nguyệt thật sự không có cách nào khác suy nghĩ cẩn thận chuyện mình và hắn kết hôn có liên quan gì đến chuyện người trong bang của hắn.

“Bọn họ nói thân thể bang chủ của họ bị người ta khinh bạc nên phải mau mau có danh phận chứng thực. Bằng không chúng ta điều không còn mặt mũi nào cả.” Lời này đương nhiên là lời nói dối, bất quá hắn sẽ không nói cho Nguyệt Nguyệt biết nguyên nhân là vì hôm nay xuất hiện cái tên ‘Tầm Nguyệt’.

Nguyệt Nguyệt hết chỗ nói rồi. Xin hỏi hắn trong bang là sợ bị mọi người nói ra nói vào sao? lại tích cực như vậy.

An Lạc Phi đang nhìn Nguyệt Nguyệt thấy biểu tình quái của cô, rồi nghĩ đến nguyên nhân cô không muốn đi luyện cấp, hơn nữa cô còn bày ra bộ dáng ta đây không đi luyện cấp là có mục đích, tùy tiện liên tưởng liền hiểu được cái nha đầu này có chủ ý gì.

(A Từ: pó tay giả chém quá, nhìn qua màn hình mà đoán đc biểu tính, bộ dáng rồi đoán đc suy nghĩ của ng ta lun, chém quá chém lun.)

Hắn sao lại cho cô được như ý chứ? Hắn có biện pháp mời cô ngoan ngoãn chiều theo ý nghĩ của chính mình làm đi. Hắn cũng cái gì cũng không nói hướng thác nước đi tới, đi đến dưới thác nước đối mặt với cô hô: “Lại đây!”

”Nha!” Nguyệt Nguyệt nghe được đại thần gọi mình, chạy nhanh tới, sợ rằng chính mình chậm chạp sẽ chọc tới hắn, nhất là đã biết người này chính là phúc hắc đại thần, liền sợ đại thần cũng đối phó mình cũng tàn bạo giống với ‘Lạc Vũ Phi Phi’ chính mình liên thâm.

Đại thần lại kéo tay Nguyệt Nguyệt, nhẹ nhàng đem cô ôm vào ngực, chỉ vào thác nước bên cạnh bảo cô xem, lúc này Nguyệt Nguyệt mới phát hiện nguyên lai phía sau thác nước còn có một động, cô tràn đầy tò mò nhìn cái kia động nóng lòng muốn thử, nhưng mà cô cũng chỉ mới cấp 10 ~! Ánh mắt đáng thương nhìn đại thần.

: “Có nghĩ tới muốn đi không?”

: “Có nha ~! muốn nha.” Nguyệt Nguyệt gật đầu. Thiết kế cái động ẩn kia, bên trong có cái gì bí mật đi, nghĩ đến đây Nguyệt Nguyệt cảm giác được tính mạo hiểm trên người mình kêu gào, không ngừng kêu, vào xem! Vào xem a.

Đại thần cố ý nhìn về mặt khó xử của cô nói: “Nhưng là, nơi đó dường như trên cấp 50 mới có thể đi vào a!”

”A ——! Nha.” Nguyệt Nguyệt về mặt thất vọng nhìn cái cửa động kia, hạo buồn bực a! Thật sự muốn đi vào a, nếu sẽ ở nơi đó thiết kế một cái hồ, thì bên trong nhất định sẽ có chút thú vị gì đó nha, nhưng là bây giờ mình mới cấp 10 a, đều do đại thần, tại sao lại nói cho mình biết a, nếu như mình không biết..., sẽ không phải tò mò!

: “Hơn nữa.” đại thần nói đến một nửa liền cố ý dừng lại, hắn cũng không tin Nguyệt Nguyệt có thể chịu được mê hoặc không mắc mưu.

Quả nhiên, Nguyệt Nguyệt vừa thấy được đại thần tung mỗi câu, bỏ nhào qua bắt hắn nói: “Hơn nữa cái gì a?”

: “Hơn nữa nghe nói nếu vượt qua đó sẽ được thưởng bảo vật huyền bí nha!” Lúc này trước màn hình dường như là có một đại hôi lang đang dụ dỗ tiểu hồng mao, trên mặt chợt lóe lên nét tươi cười gian trá. Bảo vật? Nguyệt Nguyệt nước miếng mau tràn ra rồi, hận không thể bây giờ có thể nhào vào trong cái động kia. Nhưng là vừa nghĩ tới cấp bậc của mình, cả người cũng giống như quả bóng xì hơi.

Nhìn Nguyệt Nguyệt đáng thương giống như quả bóng xì hơi, đại thần ở nơi nào quyết miệng an ủi: “Ta mang nàng luyện cấp rất nhanh, chờ vì phu có danh phận, lại mang nàng đến chỗ này được không?”

Ai ~! Nguyệt Nguyệt trong lòng thầm thở dài nói: đại thần, người thật sự rất gian trá, biết rõ chính mình sẽ không đi luyện cấp, kết quả lại là cho mình hi vọng. Vì sao người nhất định phải như vậy với vợ lẽ cùng ta kết hôn a?

Nguyệt Nguyệt lại nhìn một chút thác cửa động sau thất nước, chỉ phải u oán gật gật đầu. Ai ——! Đường như cũng chỉ có thể như vậy đi. Nguyệt Nguyệt suy tư, hay là đi luyện cấp đi, chờ mình có cấp bậc rồi, ít nhất sẽ không giống ngày đó, chỉ có thể bị người ta đánh, ngay cả lực phòng thủ cũng không có.

Nói đến nhiệm vụ tìm kiếm chủ nhân linh giới kia của mình cũng cần chính mình đến cấp 50. Nghĩ đến nhiệm vụ linh giới kia, Nguyệt Nguyệt ý thức được chính mình dường như đã không có chuyên tâm đi tìm chủ nhân linh giới, nhiệm vụ này vẫn luôn là bị chính mình quăng qua sau đầu, cô nhủ mày nghĩ, dường như như vậy có điểm thực xin lỗi tình lang của mỹ nữ Thu Hương đang chờ!

Ngay lúc Nguyệt Nguyệt muốn hỏi một chút chuyện, đại thần khẽ cau mày một chút đối với Nguyệt Nguyệt nói: “Trong bang vừa mới báo ở Vụ Phong cốc đã phát hiện ‘ Xuyên Sơn Giáp Ma ’, ta đi qua hỗ trợ, nàng cũng nên cùng ta đi, kinh nghiệm rất cao.”

Nhìn đại thần chuẩn bị mang theo mình rời đi, Nguyệt Nguyệt không biết đột nhiên nghĩ đến cái gì, cô đột nhiên một chút liến về mặt tinh thần, cô đầy cõi lòng hi vọng nhìn của hắn: “Đại thần ~ có bao nhiêu người tới giúp a?”

“Phu nhân. . . Nàng tính gọi ta như vậy có phải không?”

Cái gì gọi hắn như vậy? Không gọi hắn đại thần, chẳng lẽ gọi hắn Huyết Sắc Dụ Hoắc a? Nhiều chữ như vậy đánh rất mệt nha! “Kia bằng không thì gọi thế nào?” Nguyệt Nguyệt mắt lộ mê mang, nghĩ mình không phải vẫn là gọi hắn như vậy sao?

“Ai ——! Quên đi, chờ ta có danh phận lại để cho nàng đổi cách xưng hô!” khi đã hiểu ra đại thần liến nói làm cô thẹn quá thành giận dậm chân nói: “Người rốt cuộc nói hay không các người giúp có mấy người a?”

Hắn sau khi suy nghĩ một chút mở miệng nói: “Có hai trăm người đi.”

: “Vậy trong bang các người có bao nhiêu nam nhân ?”

Huyết Sắc Dụ Hoắc: “Ân —— hắn là có hơn 190 người đi!” Đối với cái này cái vấn đề chúng ta đại thần trả lời có điểm chân chờ.

Điều này làm cho Nguyệt Nguyệt phi thường là không lý giải, không phải nói cái khu vực này có rất nhiều cô gái thích đại thần sao? Vì sao trong bang của hắn cư nhiên chỉ có khoảng 10 cô gái?

: “Các cô gái tới giúp làm sao lại ít như vậy?”

Nghe được vấn đề của Nguyệt Nguyệt, đại thần trên mặt đỏ sậm hiện lên một tia mắt tự nhiên quay đầu hướng Nguyệt Nguyệt kêu lên: “Nào có vì sao, nàng rốt cuộc có đi hay không?”

Nguyệt Nguyệt nín nghẹn miệng nói: “Thật sự là không tính nhẫn nại, muốn ta đi thì sau khi xong việc người phải giúp ta làm một việc nha.”

: “Làm cái gì?”

: “Người xong việc thì giúp ta triệu tập tất cả mọi người đến để ta gặp mặt có được không?”

Đại thần không hiểu được nhìn cô: “Làm cái gì?”

“Ai nha! Đến lúc đó người sẽ biết —— người không phải vợ lẽ đi hỗ trợ sao? Chúng ta mau qua tới đi!” Sau khi nói xong, liến lôi kéo đại thần đi ra ngoài, chờ Nguyệt Nguyệt liến kéo đại thần đi đến thành nam, đại thần đột nhiên đi lên phía trước kéo Nguyệt Nguyệt trở về.

Nguyệt Nguyệt khó hiểu nhìn của hắn nói: “Không phải rất gấp lắm sao? Làm sao còn giữ chặt ta à?”

Huyết Sắc Dụ Hoắc: “Nàng đi ngược rồi! Vụ Phong cốc ở thành đông!”

☹~! ! tạt xấu mù đường của Nguyệt Nguyệt lại tái phát rồi, nhưng là trước mặt đại thần, cô cũng chẳng có mặt mũi đi thừa nhận. Nguyệt Nguyệt một chút ngượng ngùng, đỏ bừng cả khuôn mặt, nhưng lại không chịu thừa nhận dờ hơi nghiêm trọng, xạo xạo nói: “Đều là trách người không nói rõ ràng, cũng không phải ta không biết đường, ta không cần dẫn đường rồi, người mang theo đi qua đi!”

Nhìn Nguyệt Nguyệt trên mặt che kín đỏ ửng ở nơi đó nói xạo, hần ý vị thâm trường nhìn cô một chút, nhưng là không vạch trần cô, sùng nịch cười cười. Chờ hần đem tọa kỵ ‘ hỏa phượng hoàng ’ triệu ra, sau đó mời Nguyệt Nguyệt cùng hần cười cùng.

Nguyệt Nguyệt của chúng ta lúc ấy liến há hốc mồm nhìn đại thần cười một con hỏa phượng hoàng đỏ như lửa, cô liến đồng ý, cô cả người cũng đã xuất hiện ở trên lưng hỏa phượng hoàng, Nguyệt Nguyệt nhìn nhân vật của mình ‘ Lam Nguyệt Lệ ’ nhẹ nhàng tựa vào trước ngực đại thần, mặt hơi hơi đỏ hồng.

(A Từ: công nhận là đọc nhiều vòng du ời, chưa có VD nào chém như VD này cả, híc)

Đột nhiên cô nghĩ đến trong cái này trò chơi dường như cô còn chưa có gặp qua người có tọa kỵ a, ngay cả ba người trong phòng ngủ đều không có. Cô kích động hướng trong phòng ngủ hoan hô: “Trong trò chơi này cũng có tọa kỵ sao?”

“Tọa kỵ?” Ba người đều là mê mang nhìn Nguyệt Nguyệt. Tọa kỵ đó là gì? Anh tuấn, mốt, lại dùng tốt đó a, có tọa kỵ người trốn chạy nhanh, chạy trời chết cũng nhanh chút, hơn nữa còn là tọa kỵ còn có thể cho hai người cưỡi, đây chính là vật phẩm tốt nhất a.

Bất quá ở ba người trong ấn tượng, Phá Thiên trước mắt vẫn chưa mở ra hệ thống thú cưỡi a, bất quá đến là tiền một lát có tung tin vịt quá, sẽ ở trong kỳ nghỉ hè mở ra hệ thống thú cưỡi đi! Bất quá tin tức là thật hay không sẽ không được biết rồi, lúc ấy còn có một số người có gọi điện thoại đến công ty trò chơi hỏi qua, có phải hay không sắp tới mở ra hệ thống sùng vật. Bất quá đáp án đều chỉ là kẻ hoạn của bên bộ phận kỹ thuật, thỉnh người chơi kiên nhẫn chờ!

Trong ba người liền có Bảo Nhi lòng hiếu kỳ tới tràn đầy rồi, cô hướng Nguyệt Nguyệt nháy nháy mắt vài cái nói: “Làm sao? Người nghĩ mở hệ thống thú cưỡi cùng đại thần cùng nhau ôm thân thiết hay sao?”

Nguyệt Nguyệt trực tiếp nắm lên trong tay một quyển sách hướng Bảo Nhi đánh, sau đó Bảo Nhi liếc mắt một cái sau trực tiếp đem cô bỏ qua, cô quay đầu chỉ vào màn ảnh của mình đối Chung Đình cùng Thôi Tuyết vẫy vẫy tay: “Các người sang đây xem xem này Đại Điều (con chim lớn), đây là không phải tọa kỵ?”

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Đệ Nhất Mỹ Nữ

Edit: A Từ

Thôi Tuyết cùng Chung Đình hai mắt nhìn sau, chạy nhanh tới trước màn hình của Nguyệt Nguyệt, nhìn hình ảnh trên màn hình, Huyết Sắc Dụ Hoặc quần áo ngân y, giống như cánh chim ẩn áp mở ra, đem người con gái tên Lam Nguyệt Lệ xinh xắn lạnh lợi bảo hộ ở này trong lòng, gió nhẹ nhàng soi lên bộ quần áo màu hồng nhạt của Lam Nguyệt Lệ, làn váy thật dài bay theo gió, Lăng Phong bay múa.

Àn, toàn bộ hình ảnh thoát nhìn là phi thường tuyệt đẹp ! Chung Đình không hiểu chút nào nhìn Nguyệt Nguyệt nói: “Cậu chẳng lẽ bảo chúng ta sang đây xem người cùng đại thần ngọt ngào đấy sao?”

Bảo Nhi vốn bị Nguyệt Nguyệt trừng mắt nhìn xem thường, hiện tại cũng hấp tấp đánh tới, đợi cô nhìn đến trên màn ảnh hình ảnh hai người đang thân thiết ôm nhau thì kinh hô: “A của ta Nguyệt Nguyệt a! Cũng đã ôm ấp đến như vậy, cậu thật đúng là bị vị đại thần này tính kế rồi nha, bằng không như thế nào vuốt ve thân mật như vậy?”

Nguyệt Nguyệt nghe được Bảo Nhi nói xong, trong lòng vốn là có một chút nghi ngờ bởi vì bị tính kế, mà dâng lên mầm móng lửa giận nho nhỏ, kết quả bị Bảo Nhi như vậy nhắc tới ‘phốc’ một tiếng liền thiêu đốt thành lửa cháy lan ra đồng cỏ đại hỏa, Nguyệt Nguyệt giận dữ hét: “Sát ——! Mình bị tính kế sao? Là bị hấn ta tính kế, mà mình không phải còn phải đi tìm người giàu có sao? mà không, là bị người ta tìm đến.”

Sau khi nói xong, Nguyệt Nguyệt ở trong lòng âm thầm nói thầm: tính ra cũng có thể nói như thế, đại thần hiện tại không phải xem như người giàu hay có sao? Nhưng là nói bây giờ không phải là vấn đề đi? Nguyệt Nguyệt bắt đầu ôm cái trán, nhìn Chung Đình cùng Bảo Nhi nói: “Chẳng lẽ trong mắt các cậu chỉ có đại thần sao? Mình cho các cậu xem gì đó các cậu cũng không thấy sao?”

Lúc này ở một bên Thôi Tuyết hai mắt kích động nhìn màn hình nói một câu: “Tọa kỵ! ! !”

“A? ?” Chung Đình cùng Bảo Nhi cùng nhau mê mang nói. “Ta nói Nguyệt Nguyệt cho chúng ta sang đây xem là tọa kỵ, mà không phải là để cho chúng ta xem cậu ấy cùng đại thần thân thiết.”

“Tọa kỵ? Thế nào a?”

“A —— thật sự nha, đại thần tại sao phải có tọa kỵ?” Bảo Nhi âm thanh kêu lên, cô cùng Chung Đình rốt cục cũng đã phát hiện tọa kỵ tồn tại. Nguyệt Nguyệt âm thầm may mắn trong phòng ngủ của mình, còn có Thôi Tuyết là bình thường.

A di đà Phật! Bảo Nhi cùng Chung Đình lúc này phát hiện hai người này là ngồi ở trên người một con đại điều mà bay nha. Hai người kinh ngạc cảm đều phải rớt xuống đất, không phải nói không có mở hệ thống thú cưỡi sao? Như vậy hiện tại ai đi ra nói cho các cô biết, hai người này là đang cưỡi trên cái gì?

Cô hiện tại phải nhìn... nửa hình ảnh sau thứ nhất phản ánh chính là, không hổ là đại thần a! Cái gì cũng có khả năng phát sinh ở trên người hắn. Liên suy nghĩ đến lai lịch của tọa kỵ, Bảo Nhi đẩy Nguyệt Nguyệt còn đang sửng sốt hướng hắn nói: “Mau, hỏi đại thần này Đại Điều này ở đâu ra?”

Nhìn ba người trong phòng ngủ, không riêng gì Bảo Nhi, ngay cả Thôi Tuyết bình thường đối cái gì đều có vẻ không quan tâm cũng đầy là hy vọng nhìn Nguyệt Nguyệt, hi vọng cô có thể hỏi hỏi đại thần ở nơi nào làm cho tọa kỵ.

Nguyệt Nguyệt chịu không nổi Bảo Nhi ở nơi này thôi thúc mình, cô trừng mắt nhìn trừng Bảo Nhi liếc mắt một cái, mới ở trên bàn phím gõ vài cái.

: “đại thần, ba người bạn cùng phòng của ta muốn hỏi con đại điều màu đỏ này ở đâu mà có?”

< Huyết Sắc Dụ Hoắc >: “nàng muốn có sao?”

Ách ——! Nguyệt Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt. Hay là thôi đi, tọa kỵ hắn là vật phẩm cực quý nha, cô không có khả năng mua nổi!

: “không cần, chính là các cậu ấy muốn biết làm sao lấy được.”

: “trước mắt tọa kỵ vẫn chưa hoàn toàn mở ra, tọa kỵ của ta là do hoạt động lần trước, công ty HJ đưa !”

Cắt ~~~! !! Ba người tập thể quay đầu quay về Computer chính mình đi chơi. buồn bực a! Còn tưởng rằng có thể có tọa kỵ rồi, kết quả bây giờ người ta nói một câu còn chưa mở đem các cô đuổi đi rồi, người có thể để cho các cậu ấy sắc mặt tốt sao?

: “các cậu ấy bị người đá kích quá nên đi rồi.”

: “vậy nàng nói cho các cô ấy biết, và tết trung thu hệ thống tọa kỵ sẽ được mở!”

: “làm sao người biết?” hắn cũng không phải là người của công ty game, người ta mấy tháng mở ra hệ thống gì hắn làm sao có thể biết?

: “ta lúc đến công ty HJ lĩnh thưởng, quản lý bộ phận kỹ thuật bên đó có đề cập qua.”

Nguyệt Nguyệt nhìn thấy ba cô bạn trong phòng vì vấn đề về tọa kỵ mà mặt ủ mày chau, Nguyệt Nguyệt hảo tâm quay đầu nói cho bọn họ biết: “đại thần nói, tết Trung thu sẽ mở ra hệ thống tọa kỵ, hơn nữa người nói tin này là quản lý bộ phận kỹ thuật của công ty HJ, hắn là không sai được. Các cậu đừng mang vẻ mặt đau khổ như vậy nữa.”

“Thật vậy chăng?” Bảo Nhi cao hứng hét to, chỉ cần biết hệ thống sẽ mau chóng mở ra không sai là được, các cô đến lúc đó nhất định phải đi làm vài con đề chơi đùa. “Ta đây đến lúc đó nhất định phải mua mấy con, không được ta liền đòi lấy mà chơi.”

Thôi Tuyết trực tiếp nắm lên trên bàn một khối đường hướng Bảo Nhi đang đập phá đi qua nói: “Cậu thực cho là ở ven đường là có thể nhặt được phải không? Còn muốn có đến mấy con, đến lúc đó có thể hay không có được một con đều là vấn đề.”

“Kia, , người ta chính là tượng trưng trước thôi mà, không được sao?” Bảo Nhi chu miệng nói.

Chung Đình khéo đột nhiên cười nói: “Được rồi! Chờ ra chúng ta đều đi kiếm một con, để chơi đùa là được chứ sao.”

“Đừng vậy! Ta như thế nào không nghĩ tới a! Đình à cậu vẫn là thông minh như vậy, ô ô chỉ có cậu sẽ không khi dễ mình, cũng không giống Nguyệt Nguyệt cùng Tuyết.” Bảo Nhi ánh mắt ngập nước chạy qua chỗ Chung Đình biểu diễn màn gấu trúc ôm cây.

Nguyệt Nguyệt dờ khóc dờ cười nhìn Bảo Nhi ở nơi đó làm nũng, lúc này Đại Điều đã bay đến nơi liền ngừng lại, Nguyệt Nguyệt nhìn đại thần nói với mình.

: “Nàng đi tìm một chỗ nào đứng đi, đừng để boss đánh trúng.”

Nguyệt Nguyệt nhìn đại thần quan tâm an ủi mình, cảm động nhấc tay thi lễ nói.

: “Đã biết, ta cái gì cũng không làm được, chỉ bỏ chạy là nhanh nhất.”

: “bọn họ đều đã ở phía trước rồi, nàng hãy vào tổ đội của ta.”

Nguyệt Nguyệt liền xin gia nhập đội, nhìn đại thần cho mình vào tổ đội, Nguyệt Nguyệt khẩn trương đi theo phía sau đại thần hướng vào Vụ Phong cốc, Nguyệt Nguyệt mở ra bản đồ nhìn, nhìn thấy trên bản đồ phía trước là một cái sân hình tròn, hơn nữa mặt trên cũng không có kiến trúc gì, ở một cái địa phương có vẻ trống trải này, cô rốt cuộc trốn ở chỗ nào mới an toàn đây? Cô cúi đầu suy tư đi theo phía sau.

Xa xa một đoàn người của bang Thị Huyết đang ở nơi đó giúp đỡ, lúc này phía sau bọn họ đột nhiên truyền đến một âm thanh kinh người, bọn họ đều quay đầu nhìn lại, một con hồng sắc phượng hoàng đang hướng bọn họ bay tới, mà trên người Phượng Hoàng đứng là bang chủ của bọn họ cùng với Nguyệt Nguyệt, nhìn Phượng Hoàng sau khi dừng lại, bọn họ lại thấy vị bang chủ bình thường thấy con gái tựa như thấy virus SARS, lại còn chủ động đi đến bên cạnh Nguyệt Nguyệt ôm nàng ta xuống.

Thấy một màn như vậy, cảm của bọn họ muốn rớt xuống đất rồi, nhưng cả đám trẻ con đó liền mau chóng lấy lại tinh thần, đều dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm hai người.

Lúc này đại thần cất xong Phượng Hoàng thì hướng về bên này đã đi tới. Bọn họ nhìn thấy đại thần cùng Nguyệt Nguyệt đi đến, đều vô cùng hưng phấn hướng hai người bọn họ hô: “Lão đại mau tới a, người này rất biến thái, chúng ta làm không được a!”

Còn có một đám người chú ý tới Nguyệt Nguyệt đi theo phía sau đại thần, về mặt cả đám đều ái muội mà ở nơi đó còn nháy mắt ra hiệu, khó trách lão đại lâu như vậy mới lại đây, thời gian của người ta là đặt trên người tiểu mỹ nhân nha, lại cảm thán nói, thật đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân a! Mọi người còn nhất nhất nói to ‘ bang chủ phu nhân khỏe ’, hiện tại cùng cô ta có quan hệ tốt, về sau thời điểm lão đại phát biểu, cô ta cũng có thể bao phủ bọn họ a!

Ách ~! Bất quá nhìn gương mặt lạnh lùng của bang chủ, ý nghĩ này vẫn là tự mình nghĩ thôi thì tốt rồi.

Đột nhiên phía trước đại thần ngừng lại, Nguyệt Nguyệt còn đang suy tư nên không biết là đại thần đột nhiên ngừng lại, trực tiếp liền hướng về phía lưng đại thần mà đứng một cái, mắt thấy cô sắp sửa lại quang vinh ngã nhào trên đất rồi, mà phía trước nguyên đám tiểu tử, mắt thấy Nguyệt Nguyệt sắp rơi xuống đất trong nháy mắt, kia bồi màu bạc thân ảnh một cái lạng yên xoay người nhảy đến Nguyệt Nguyệt phía sau nhẹ nhàng tiếp được cô.

Hắn chau mày nhìn nàng nói: “Đến, đừng nữa thất thần nữa, sẽ có nguy hiểm!”

Nguyệt Nguyệt còn sững sờ ở vừa rồi một màn. Ngây ngốc : “Nha.”

Lúc này đám kia trong bang chúng đi ra một mỹ nữ, cô ta đi đến bên người ‘Huyết Sắc Dụ Hoặc’, nhìn nhìn Nguyệt Nguyệt rồi hướng về phía đại thần thân nhiên cười nói : “Huyết Sắc, đây chính là bang chủ phu nhân tương lai của chúng ta ‘ Lam Nguyệt Lệ ’ sao?”

Nguyệt Nguyệt nghe thấy có một cô gái kêu đại thần là ‘ Huyết Sắc ’ mà không phải bang chủ, hơn nữa người nọ còn có nhắc tới tên mình, nhu nhu cái mũi vừa bị đại thần làm đau, từ phía sau lưng đại thần thò đầu ra, nhìn đến là một mỹ nữ tuyệt mỹ đang mặc áo màu lam hướng về phía mình tươi sáng cười nói: “Mỹ nữ xin chào a, ta là Lam Nguyệt Lệ.”

Cô gái áo lam nhìn Nguyệt Nguyệt tươi cười, trên mặt hiện lên một tia hoảng hốt, đột nhiên hoàn hồn ôn nhu cười nói: “Xin chào, ta là Ngao VS Diệp.”

“A ——!” Nguyệt Nguyệt thất thanh kêu lên. Hù dọa tất cả mọi người, tên của cô mỹ nữ người ta có như vậy dọa người sao? Mà dẫn đến âm thanh thét chói tai như vậy?

“Người chính là đệ nhất mỹ nữ ở khu vực này?” Nguyệt Nguyệt kích động tràn ngập nhìn chằm chằm cô gái áo lam, đây là đệ nhất mỹ nữ a, tôi cho tới nay đều là chỉ nghe danh, chưa từng gặp a, hôm nay khó được có cơ hội ở trong này nhìn thấy, có thể làm cho cô không kích động sao?

Ngao VS Diệp nhìn bộ dạng kinh ngạc của Nguyệt Nguyệt, đối với cô nhẹ nhàng cười nói: “Muội muội người nói đùa rồi, này cái gì mà đệ nhất mỹ nữ đều là các vị nâng đỡ rồi, ta kỳ thật cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, cũng chỉ là muốn tìm một nam nhân tốt giúp đỡ con thôi.”

Nói xong câu đó, ánh mắt của cô ta hơi hơi đảo qua trên mặt đại thần, nhìn đến khuôn mặt không thay đổi từ lúc cô ta xuất hiện cho đến giờ, cô liền không có mở miệng.

Lúc này ‘ Huyết Sắc Dụ Hoặc ’ đã ở trong bang hội sắp xếp xong xuôi đội ngũ chủ công, còn có đội ngũ dẫn dụ, đội ngũ trợ giúp điều an bài tốt, mà hắn cũng chẳng làm vì nhiều lắm vì mọi chuyện đã được an bài tốt lắm rồi mọi người đã đều có vị trí và cương vị riêng.

Nguyệt Nguyệt chạy tới tảng đá lớn cách đại thần không xa lắm núp vào, dù sao mọi người đều nói rồi, chỉ cần mình trốn kỹ không cho boss đánh trúng là được rồi! Nếu không giúp sức được, vậy hãy để cho chính mình trốn ở nơi an toàn, đừng gây thêm phiền toái cho mọi người là được.

Đột nhiên đại thần lạnh như băng nói ra một câu, thiếu chút nữa đem Nguyệt Nguyệt hù chết.

: “còn muốn trốn đến khi nào a? Trốn, trốn cái gì?”

Nguyệt Nguyệt chuyển đầu nhìn trái nhìn phải, chẳng lẽ đại thần nói đến chính mình? Ngay tại lúc Nguyệt Nguyệt muốn từ tảng đá đi ra, chỉ thấy sau đám người có hai bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Nhấn Sáng Lên Rồi?

EDIT: A TỬ

Lúc này Nguyệt Nguyệt mới phát hiện ra người tới chính là người quen! Mà hai người rõ ràng bị An Lạc Phi ở trong trò chơi cùng Nguyệt Nguyệt ở

chung một chỗ thì bị hù dọa rồi, nhìn không được muốn hoài nghi người trước mắt có phải hay không bản chính của An Lạc Phi, thật sự là lão đại ở trong hiện thực động một chút là đối với bọn họ trùng mắt lạnh lùng sao? Vẫn là nói hán bởi vì Nguyệt Nguyệt mà trở nên có nhân tính? Rõ ràng thử xem xem đi. Hai người đi ra chính là Hàn Lâm Học Sĩ và Khí Vũ Hiền Ngạn, chỉ thấy hai người đều là vẻ mặt xấu hổ cùng tiêu sái đi đến bên người của đại thần. Hàn lâm học sĩ cười hi hi hướng đại thần chào hỏi: “ha ~! Lão đại người vẫn là lợi hại như vậy, đứng ở phía sau cũng có thể bị người thấy được.” Đại thần chính là nghiêng qua hán liếc mắt một cái, vẫn chưa trả lời. Hai người dưới đáy lòng thầm quát: nào có biến, rõ ràng vẫn là lạnh lùng như vậy ~ nhìn không được tưởng chừng điên cuồng hét lên hai câu: An Lạc Phi người thật là một không nhân tính, ở trước tiểu nha đầu trước mặt một cái biểu tình, còn ở trước mặt hai ta liền phóng ra hàn khí giống như bọn ta thiếu tiền không chịu trả nợ. Trương Hàn cùng Triệu Đình Hiền trước còn bày ra vẻ mặt đau khổ, nghĩ đến nếu trốn trong đám người sẽ không bị phát hiện, nhưng là người ta ánh mắt liền như vậy linh quang, như vậy đều đã bị phát hiện. Triệu Đình Hiền cũng xấu hổ đi theo ra mở miệng nói: “a ~! Chúng ta đây không phải vừa mới chạy tới chứ sao. Hoàn hảo đến đúng lúc.” Đại thần lại phóng ra hàn khí nhìn của bọn hán, suy tư muốn làm thế nào cho hai tiểu tử này hảo hảo hấp thụ hạ giáo huấn? Cự nhiên dám lừa chính mình, còn muốn trốn tránh chính mình. Hai người chạy nhanh đưa cái xin nhập tổ đội đi qua, hai người tiến vào tổ đội liền thấy ngay lúc đó Nguyệt Nguyệt đã ở trong tổ đội, nháy mắt sáng tỏ nguyên nhân lão đại hướng bọn họ phóng ra hàn khí. [đội ngũ] Hàn Lâm Học Sĩ: “ha ~! Đại tẩu thật là người đã ở trong tổ a.” Nguyệt Nguyệt mở đôi mắt lạnh trên trán rầm rầm chảy xuống, này tính là khéo sao? Mình có thể nói là bị đại thần kéo tới có được không, nếu có thể cô thật đúng là không nghĩ sẽ tới đây, nhất là khi cô cùng đại thần cùng xuất hiện, mà nhóm người mà cô và đại thần đến giúp thì hai mắt nhìn chằm chằm cô giống như muốn thiêu sống, cô thật sự hy vọng mình có một bảo vật, làm cho thời gian trôi qua mau. (ATừ: nhờ đờmon đi có lẽ dễ hóa...) Nguyệt Nguyệt xoa xoa cái trán toàn mồ hôi lạnh, ngón tay vừa phóng tới bàn phím, chuẩn bị đánh vài câu cùng bọn họ chào hỏi, kết quả đại thần nói một câu, khiến cho cô chuẩn bị nói lời chào hỏi chết từ trong trứng nước: “vô nghĩa nhiều như vậy, còn không mau lại đây.” Vô nghĩa? Quên đi! Nguyệt Nguyệt đem mấy chữ đang đánh xóa đi, cô cũng không muốn bị người ta mắng vô nghĩa a! Hai người u oán nhìn đại thần, giống như con dâu bị mẹ chồng ức hiếp tiêu sái đến trước mặt “Xuyên Thượng Giáp Ma”, hướng về phía nó hung hăng chém mấy kiếm, ai bảo hai người bọn họ có oán khí nhưng không địa phương phát tác, cho nên ủy khuất nó nhận tất cả đi! Nguyệt Nguyệt tránh ở phía sau tảng đá nhìn đại thần mang theo bọn họ ở nơi đó tàn bạo BOSS, nhìn bọn họ dùng đủ loại võ công không ngừng hướng lên trên người ‘Vô Mao Hảo Tử’ mà đánh, Nguyệt Nguyệt một người chảy nước miếng ở nơi đó ảo tưởng chính mình một lúc nào đó cũng có thể luyện vài cái võ công giống như của bọn họ nha? Đột nhiên đại thần ở phía sau đánh BOSS đột nhiên quay đầu nhìn nhìn Nguyệt Nguyệt ân thân nơi đó mở miệng nói: “Ngao Diệp, người nơi đó bảo hộ Nguyệt Nguyệt một chút, ta sợ phạm vi công kích sẽ quét đến nàng.” Ngao VS Diệp nghe được đại thần trong lời nói xong, vẫn cười nói tự nhiên tươi cười hơi hơi cứng trong nháy mắt, bất quá cũng không có người phát hiện. Cô ta hướng về phía đại thần mỉm cười một chút sau nói: “Đã biết, ta sẽ xem thật kỹ nàng ấy.” Nguyệt Nguyệt nhìn mỹ nữ áo lam đi đến bên cạnh mình, cảm động nước mắt lưng rung, nguyên lai đại thần trừ bỏ bên ngoài phúc hắc ra, hán còn có điểm hữu dụng. Người xem! Đại thần hiện tại không phải quan tâm an nguy của mình sao? Tuy rằng như vậy sẽ chỉ làm Nguyệt Nguyệt càng bị ánh mắt của người khác như muốn ăn tươi nuốt sống, nhưng là Nguyệt Nguyệt ở một khắc này vẫn là phi thường phi thường cảm tạ đại thần. Lúc này chính là cái con ‘Vô Mao Hảo Tử’ đã bị đại thần dẫn dắt mọi người đánh giết đến gào khóc kêu, trên người của nó đột nhiên phát ra một đạo bạch sắc từ từ tụ tập thành một cái màu trắng hình tròn, lúc này đại thần hét lớn một tiếng: “Mọi người chú ý, nó muốn mở rộng phạm vi công kích.” Sau khi nói xong còn ở trong đội ngũ đánh chữ nói với Nguyệt Nguyệt. [đội ngũ] Huyết Sắc Dụ Hoạch: “phu nhân, nàng đứng lui về phía sau hai bước đi.” [đội ngũ] Lam Nguyệt Lệ: “vì sao a? Nơi này không phải BOSS đánh không đến sao?” [đội ngũ] Huyết Sắc Dụ Hoạch: “Vị trí của nàng bây giờ, sẽ bị BOSS sau khi mở rộng phạm vi công kích mà quét đến.” [đội ngũ] Lam Nguyệt Lệ: “tốt, ta đã biết.” Sau khi nói xong Nguyệt Nguyệt chạy nhanh lui về sau hai bước, nhìn đến Ngao VS Diệp vẫn còn đứng ở chỗ cô vừa đứng lúc này, cô ta vì sao bất động? Chẳng lẽ cô ta không biết đứng ở nơi đó sẽ nằm trong phạm vi công kích của BOSS sao? Nguyệt Nguyệt nói với cô ta: “Diệp chỗ đó nằm trong phạm vi công kích của BOSS, lui ra phía sau hai bước đi.” Ngao VS Diệp nghe được lời nói của Nguyệt Nguyệt, kinh ngạc nhìn cô, thật không ngờ cô ta cự nhiên sẽ biết chính mình đứng này vị trí hội dẫn phạm vi công kích. Suy tư sau nàng hoài nghi nhìn Nguyệt Nguyệt. Nguyệt Nguyệt nhìn ánh mắt của cô ta, biết cô ta đang suy nghĩ gì, mở miệng hướng cô tagiải thích nói: “Là đại thần nói cho ta biết.” Ngao VS Diệp nghe được Nguyệt Nguyệt nói xong, kinh ngạc hướng của bọn họ nhìn thoáng qua, cô ta ánh mắt sâu xa mờ ám hướng Nguyệt Nguyệt nơi đó lui lại đây, lại chưa mở miệng nói chuyện. Chỉ thấy cửa tửra thối lui đến chỗ của Nguyệt Nguyệt, thì thấy ‘Vô Mao Hảo Tử’ trên người bạch sắc đã hình thành một cái vòng to hình tròn, đột nhiên màu trắng liền chuyển hướng bốn phía hướng bắn lại đây, mà những người vây quanh nó hiện tại đều uống vào vài bình máu, đã chứng minh phạm vi công kích của nó có bao nhiêu hung hãn. Nhìn đến hào quang bắn tới chỗ mà mình vừa lúc này đứng, Nguyệt Nguyệt xoa xoa cái trán đầy mồ hôi lạnh thầm nghĩ, hán cũng quá lợi hại đi, công kích khoảng cách đều có thể tính toán chính xác như vậy. Đúng lúc này Nguyệt Nguyệt trên màn ảnh đột nhiên liên tục dần hiện ra hai cái tin tức làm cô há hốc mồm trợn to mắt. Hệ thống nêu lên: đồng đội Hàn Lâm Học Sĩ đã bị đội trưởng mời ra khỏi đội ngũ! Hệ thống nêu lên: đồng đội Khí Vũ Hiền Ngạn đã bị đội trưởng mời ra khỏi đội ngũ! Sau đó chỉ nghe thấy ‘đình’ một tiếng, vì đã trải qua một lần giết BOSS Nguyệt Nguyệt liền biết là BOSS đã bị giết chết rồi, mọi người nghe được tiếng nổ liền thấy ‘Vô Mao Hảo Tử’ ầm ầm ngã xuống đất, mà trên mặt đất bao quanh bởi hoàng kim sắc, nhưng là tất cả mọi người đều không hề động đậy, cũng không có như trong tưởng tượng diễn ra cảnh cướp đoạt hỗn loạn. Cô sau lại mới biết được nguyên lai ở bang Thị Huyết sẽ không phát sinh việc tranh đoạt vật phẩm khi giết BOSS, mọi thứ đều có người tiếp quản và phân phối, điểm này làm cho Nguyệt Nguyệt đổi cách quản lý và năng lực của đại thần nhìn với cặp mắt khác xưa. Lúc này Hàn Lâm Học Sĩ ở nơi nào đó mới chợt nghĩ ra: “Lão đại người bắt công, người qua sống động câu, người, người, người...” Triệu Đình Hiền cũng nhảy ra trách mắng đại thần: “ai ~! bang chủ của chúng ta có phu nhân chính là biến thành hoàng giống với lúc trước, biến thành người biết quan tâm người khác a!” “các người ở trong tổ đội sẽ chia sẽ điểm kinh nghiệm của nàng, lý do đó các người hiểu được chứ!” Nói xong cũng có thể so với đem người ta đã thương lệ rơi đầy mặt, trực tiếp phân phó nhân viên quản lý trong bang đem đồ vật hảo hảo phân phối. Còn chính mình đi đến bên cạnh Nguyệt Nguyệt đang ẩn thân sau tảng đá, đối với cô hỏi: “Thăng cấp mấy?” Nguyệt Nguyệt vừa rồi thấy hai người bị đá ra khỏi đội ngũ liền ngây ngốc, đột nhiên nhìn thấy đại thần lại chỗ này, cô mạnh mẽ hướng hán hỏi: “Người tại sao lại đá bọn họ ra khỏi đội ngũ a?” “bởi vì bọn họ cấp bậc cao, ở trong đội sẽ cùng nàng chia sẽ điểm kinh nghiệm, như vậy kinh nghiệm nàng nhận được sẽ rất ít.” “cái kia không có quan hệ a, ta có thể từ từ luyện được mà.” “ta nghĩ nàng nên nhanh một chút lên cấp 50.” Nghe được lời đại thần nói, Nguyệt Nguyệt chỉ có thể im lặng, nghĩ nửa ngày mới biết được đại thần là muốn chính mình nhanh chút đến cấp 50.: “hiện tại bao nhiêu cấp?” Nguyệt Nguyệt nhìn xuống kinh nghiệm của mình, phát hiện cự nhiên cột kinh nghiệm cấp 30 đã được phân nửa.: “không ngờ đã được nửa cột điểm kinh nghiệm cấp 30, nguyên lai giết BOSS kinh nghiệm cao như vậy sao?” Nhìn Nguyệt Nguyệt về mặt hưng phấn, trước màn hình An Lạc Phi nở nụ cười: “a ~ ta đây về sau giết BOSS đều mang nàng theo?” Nguyệt Nguyệt nghe xong hưng phấn giống con gà con ăn thóc, mãnh liệt gật gật cái đầu của mình. Chợt nhớ tới mình tới nơi này còn có kêu đại thần giúp mình một việc, cô sốt ruột chặn lại nói: “Người không quên chuyện ta đã nhờ vả đi?” Nhìn bộ dạng Nguyệt Nguyệt sốt ruột hán buồn cười nở nụ cười, đùa với cô nói: “Nàng gấp cái gì a? Ta làm sao lại nghĩ không ra đây.” Nguyệt Nguyệt vừa nghe nhất thời bị lừa, kinh hô: “Người hơi quá đáng, người đã đáp ứng giúp giúp ta làm, làm sao có thể không nhớ rõ?” Nhìn tiểu nha đầu hai má phình lên ồ ồ, hán vỗ vỗ đầu của cô nói: “Trêu chọc nàng một chút thôi, nàng lại tưởng là thật sao.” Nguyệt Nguyệt sắc mặt tối đen trùng mắt đại thần nói: “Là người rất nhảm chán đi, trêu chọc ta rất vui sao?” Bên cạnh bọn họ Ngao VS Diệp trên mặt lộ vẻ tươi cười càng ngày càng cứng ngắc, nhìn đại thần cùng Nguyệt Nguyệt ở nơi đó đầu võ mồm, trực tiếp đem cô ta ngó lơ, cô ta đành phải hướng đến chỗ Quân Oa mà đi đến. [bang phái] Huyết Sắc Dụ Hoạch: “10 phút sau tất cả mọi người đến luận kiếm tập hợp. Nhớ rõ, là tất cả mọi người!” [bang phái] Cổ Ảnh Tự Liên: “wow ——! Trời đổ mưa hồng rồi (A Từ: kiểu chuyện lạ ko bao h xảy ra ý), Bang chủ nhà chúng ta cuối cùng cũng tán gái trong bang rồi!” (A Từ: Cổ Ảnh Tự Liên => nghĩ mình lại xót cho thân. tên nick hay) [bang phái] Cuồng

Sát Tam Thiên: “tập hợp tập hợp ~! Ta hưởng ứng đảng kêu gọi, một phút đồng hồ sau ta liền tới luận kiếm thai chờ.” [bang phái] Thu Phong Tảo Lạc Diệp: “ngươi cho là ngươi mau hơn ta sao? Ta đã ở luận kiếm thai chờ rồi, ta là người tới đầu tiên.” [bang phái] Hòa Thượng Cười Bạch Mã: “a đi đã Phật! Chúng thí chủ, các ngươi đừng bắt chước.” [bang phái] Sơ Văn Cấp Liễu Yên: “các huynh đệ bình tĩnh a, đừng làm cho bang chủ chê cười.” [bang phái] Gia, Tông Lai Bất Tịch Mịch: “ngươi cút sang một bên, gọi người bình tĩnh đừng giống như rút gân ở luận kiếm thai như thế?” [bang phái] Hàn Lâm Học Sĩ: “ai —! Ta nói với ngươi bình thường ở trong bang trò chuyện nhiều một chút đi, ngươi còn không tin, ngươi xem người trong bang kích động như thế!” [bang phái] Lam Sắc Mân Côi: “bang chủ tập hợp chúng ta có chuyện gì không?” [bang phái] Huyết Sắc Dụ Hoắc: “Đề cho mọi người nhận thức một chút phu nhân của ta.” [bang phái] mọi người cao giọng hét chói tai. Tộc độ đi luận kiếm thai càng lúc càng nhanh. Nhìn trong bang đám trẻ con đang kích động kia, đại thần trực tiếp tắt đi màn hình nói chuyện phiếm đối Nguyệt Nguyệt nói: “Đi thôi phu nhân!” “Đi đâu?” “Phu nhân ngươi không phải muốn gặp gặp huynh đệ trong bang sao?” “Ách —— đúng a!” “Vây cùng ta đi luận kiếm thai đi, bọn họ cũng chờ không kịp muốn nhìn thấy phu nhân của ta.” Nguyệt Nguyệt lặng yên —— “Phu nhân!” “A?” “Kỳ thật, vì phu rất cảm động, nguyên lai phu nhân thích ta như vậy.” “Cái gì ——?” Nguyệt Nguyệt không hiểu ra sao. “Bởi vì phu nhân đã bắt đầu muốn tìm hiểu về ta.” “Tại sao nói vậy?” Nguyệt Nguyệt nghĩ mãi mà không rõ, chính mình lúc nào? “Bởi vì phu nhân đã sốt ruột muốn ta giới thiệu anh em trong bang với mình nha!” Sau khi nói xong đại thần còn cười đến vẻ mặt đắc ý, nhìn đến bộ dáng của hắn, Nguyệt Nguyệt đột nhiên có cảm giác không dám nói cho hắn biết thật ra là hắn hiểu lầm. Nguyệt Nguyệt lắc đầu, quên đi ~! Đề cho bọn người kia tới thì hẳn chắc sẽ biết là hắn đã suy nghĩ quá nhiều! Cô trực tiếp lấy ra cái hoi thành phủ vì đại thần vừa nói là đến luận kiếm thai, một đạo ánh sáng chợt lóe, người đã biến mất không thấy gì nữa. Đại thần nhìn thấy Nguyệt Nguyệt trở về, hẳn cũng theo trở về thành. Chờ hai người đi tới luận kiếm thai, Nguyệt Nguyệt khoe miệng co giật rồi, nhìn màn ảnh đầu người toán loạn, Nguyệt Nguyệt đột nhiên cảm thấy đầu có điểm hôn mê, không nghĩ tới một đám người tụ cùng một chỗ cũng có thể đồ sộ như vậy. Đám kia nhìn thấy bang chủ của bọn hắn cùng Nguyệt Nguyệt rất xa đi tới, cho tới bây giờ chưa thấy qua Nguyệt Nguyệt nên điều kích động không thôi, đây chính là bang chủ phu nhân tương lai của chúng ta đây sao! ! Chỉ thấy được mọi người ở nơi nào đó đồng thanh kêu “Bang chủ phu nhân” Nguyệt Nguyệt hơi hơi có chút ngượng ngùng nói : “Ách —— các ngươi đừng gọi ta bang chủ phu nhân! Gọi tên của ta là tốt rồi.” Ai biết đám kia người kia cũng không đồng ý a, mọi người chụm đầu lại cùng một chỗ thương nghị một chút sau, cùng nhau hô: “Đại tẩu hảo ~!” “A —— các đồng chí cực khổ rồi!” Nguyệt Nguyệt đầu đầy hắc tuyến rồi, hiện tại cảm giác này thật đúng là giống người nào đó năm đó cử hành đạo phổ kêu “Các đồng chí hảo” “Các đồng chí cực khổ” cảm giác thật đúng là giống a! Lúc này đại thần đột nhiên lặng lẽ mặt nói với Nguyệt Nguyệt: “Mọi người điều đã đến rồi, nàng có thể nói một chút là nàng rốt cuộc muốn làm cái gì đi?” Nguyệt Nguyệt lặng lẽ mặt đại thần nói cho hắn biết: “Ta tìm người.” “Tìm ai?” “Ách —— ta cũng vậy không biết, cho nên mới nhờ người đem mọi người gọi tới thử thử a.” Lúc này Nguyệt Nguyệt cũng không hiểu lời, trực tiếp đi đến trong đám người móc chiếc nhẫn nam giới, mà nhẫn vừa mới lấy ra, làm cô liền tròn tròn mắt, quả thực không thể tin được người chính mình muốn tìm thật sự tại đây, ở trong đám người này. Lúc này nàng tròn mắt há hốc mồm nhìn vào chiếc nhẫn. Bởi vì nó chính là kén lên ánh sáng màu tím! Nguyệt Nguyệt ở nơi này kích động lắp bắp đại thần nói : “Người kia ở trong này, người kia ở trong đám người ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trời Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Là Nhẫn Cầu Hôn Sao?

EDIT: A TỬ

Vâng, thế là ai? Người là ai vậy a? Nguyệt Nguyệt khăn trương cảm giác trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, cô nhìn thấy trên tay mình này cái nhẫn nam như vậy ở nơi này lờ lờ sáng lên, không nghĩ tới nhanh như vậy chủ nhân chiếc nhẫn nam liền đã phát hiện ra, lần này thật sự là làm phiền đến đại thần a! Cô kích động nhìn đám người xung quanh, khăn trương nhìn, rốt cuộc sẽ là ai chứ? Nguyệt Nguyệt cất bước chuẩn bị hướng đám người kia đi đến. . . phụ cận đột nhiên truyền tới một thanh âm “Nguyệt Nguyệt?” Ở đây mọi người ánh mắt chính tề quét về phía người phát ra tiếng. Đám trẻ con trong bang Thị Huyết điều nhìn nhau hỏi xem nam tử trước mắt này là ai? “A?” Nguyệt Nguyệt quay đầu lại mà ở phía sau cự nhiên cột đá kia phát hiện một bóng người, mà người đó lại là Tầm Nguyệt. “A ~! Ta vừa mới đi ngang qua nơi này vừa hay nhìn thấy ngươi ở nơi này, nhưng lại tụ tập rất nhiều người, cho nên ta trốn ở chỗ này nhìn trộm một chút, các ngươi đây là đang làm gì?” Tầm Nguyệt lời tuy nói như vậy, nhưng ánh mắt cũng đang nhìn chiếc nhẫn trên tay Nguyệt Nguyệt thêm vài giây. Nguyệt Nguyệt nghe được vấn đề của hắn sau hơi chút sửng sốt vài giây, không biết chính mình phải trả lời hắn thế nào đây? Trả lời là ở nơi này gặp anh em của đại thần sao? Hay là trả lời ở chỗ này tìm người đồng hành làm nhiệm vụ? Nguyệt Nguyệt đang lo lắng trả lời câu hỏi của hắn thế nào, sự tình cự nhiên lại đã xảy ra biến đổi lớn, chiếc nhẫn nam vốn ở trên tay Nguyệt Nguyệt, giống bị cái gì đã khổng chế mạnh mẽ từ trên tay Nguyệt Nguyệt nhảy lên đi ra ngoài ——. “A —— nhẫn.” Nguyệt Nguyệt hét chói tai muốn đuổi theo chiếc nhẫn, chỉ thấy nhẫn trên không trung bay lượn vài vòng, sau đó lại bay đến chỗ ‘ Tầm Nguyệt ’ trên đỉnh đầu đang đưa vòng vo hai vòng. Mọi người ngây ngốc nhìn một màn này, mà ‘ Tầm Nguyệt ’ nhìn thấy trên đỉnh đầu có chiếc nhẫn đang nhảy múa, hắn vươn tay muốn lấy xuống, còn không đợi tay hắn đụng tới nó, nó ‘ huu ’ một tiếng liền lại bay mất rồi, lần này lộ tuyến cũng không phải là trở lại trên tay Nguyệt Nguyệt, mà là bay đến trên đỉnh đầu của đại thần. (A Tử: wow... đọc tới đây chả bit ai là chủ cái nhẫn nam lun a...) Đám người trong bang Thị Huyết nhìn chiếc nhẫn xoay vòng vòng trên đầu bang chủ của mình tạo thành một chiếc vòng giống như là chiếc vòng trên đầu của thiên sứ. Một đám người ánh mắt di chuyển theo chiếc nhẫn kia mà —— choáng váng! Đây là phản ánh đầu tiên của mọi người. Cái nhẫn kia không hề nhìn liền chuyển hướng bang chủ nhà mình mà lao đến phản ứng. Đại thần như có suy nghĩ gì đó, nhìn trên đỉnh đầu của mình có một chiếc nhẫn đang xoay vòng và phát ra ánh sáng màu tím. Hắn quay đầu nhìn nhìn Nguyệt Nguyệt đang khăn trương ở bên kia, đột nhiên phát hiện ở trên ngón vô danh của Nguyệt Nguyệt cũng đeo một cái nhẫn màu tím, bất quá đó là một cái nhẫn, nhưng là nó lúc này nó lại cùng chiếc nhẫn nam kia cùng phát ra ánh sáng tím. Khi hắn trong óc đột nhiên hiện lên một ít đồ vật, hắn nhìn chằm chằm cái nhẫn nam kia, ý vị thâm trường đột nhiên nở nụ cười. Hắn nhắm lại mắt, đột nhiên ánh mắt mở, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai mạnh mẽ một phát bắt được chiếc nhẫn nam đang xoay quanh trên đỉnh đầu của mình. Làm xong này một loạt động tác sau, đại thần nhìn nhìn Nguyệt Nguyệt còn đang sửng sốt, không những chỉ có Nguyệt Nguyệt kinh sợ mà còn có các anh em trong bang, hắn đi đến bên người Nguyệt Nguyệt, đối với cô nhẹ nhàng cười mở miệng nói : “Không nghĩ tới phu nhân cố tình làm như vậy, vì phu thật sự rất cảm động.” Sau khi nói xong hắn còn thâm ý liếc mắt nhìn ‘ Tầm Nguyệt ’ một cái. Nguyệt Nguyệt đưa tay ra muốn đem nhẫn cầm về, cuối cùng đem chiếc nhẫn kia bắt được rồi? Nhưng là chủ nhân chiếc nhẫn kia rốt cuộc là ai a? Cô nhìn đại thần, mở miệng muốn đòi nhẫn, nhưng vừa mở miệng kết quả lại? “Nhẫn?” Nguyệt Nguyệt lời vừa nói dứt, sau đó lại cũng nói không ra. Bởi vì Nguyệt Nguyệt vừa định đưa tay ra lấy cái nhẫn trên tay đại thần thì trên tay đại thần không có một cái gì cả, đúng-! Chính là không có, cái nhẫn

nam kia liền giống như cái nhẫn nữ lúc trước trực tiếp biến thành một đạo ánh sáng quán lên ngón áp út của hắn, hóa làm một chiếc nhẫn màu tím. Này, đây rồi cuộc là chuyện xảy ra như thế nào nha? Nguyệt Nguyệt thật sự tròn tròn mắt, làm sao có thể? ? ? Thế nhưng... vì sao người cô muốn tìm lại là hắn? Ở đây tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn chiếc nhẫn bao quanh ngón tay áp út trên tay của bang chủ nhà mình, ai tới nói cho bọn hắn biết, một màn qui dị này nên dùng cái gì để giải thích? Cầu hôn sao? Nhưng mà phương thức này thật quý dị a, còn có chiếc nhẫn kia cũng thấy quý dị như thế nào đó. Đại thần nhìn thấy nhẫn tự động bộ đến ngón tay của mình, đột nhiên hiểu rõ mọi chuyện liền nở nụ cười, hắn cúi đầu tiến đến bên người Nguyệt Nguyệt trêu ghẹo nói: “Nguyên lai phu nhân muốn ta gọi mọi người trong bang đến là muốn trước mặt các huynh đệ của ta đối với ta cầu hôn a? Vì phu thật sự cảm thấy hổ thẹn, bởi vì việc này vốn nên là việc ta phải làm, nhưng bây giờ phu nhân đã làm.” Phản ứng đầu tiên của Nguyệt Nguyệt chính là —— đại thần, người thật sự rất không biết xấu hổ, cư nhiên có thể nói thành như vậy? Nguyệt Nguyệt không dám tin nhìn đại thần, làm bầm nói: “Thật sự không nghĩ tới, sẽ là người.” Đúng lúc này trên màn ảnh máy vi tính đột nhiên dần hiện ra một cái hình cầu giao dịch, Nguyệt Nguyệt liền xác nhận, đại thần để vào một cái dây thừng màu đỏ giao dịch ở lan lý, Nguyệt Nguyệt cũng không nhìn rõ nhiều tùy tiện điểm xác nhận. Nguyệt Nguyệt nhìn thấy đại thần trước mặt cười với vẻ mặt đắc ý, cô có chút buồn bực nói: “Bởi vì là người lấy được nhẫn, cho nên người phải theo giúp ta đi Thần Mộ tầng 50?” “Àn?” “Đây là nhẫn nhiệm vụ.” “Là nhẫn cầu hôn.” “Ta nói chiếc nhẫn này là để làm nhiệm vụ!” “Nhưng là nó chính là chiếc nhẫn nằng đem đi cầu hôn ta!” “Quên đi ~! Cụ thể chờ ta đến lúc đó dẫn người đi gặp một người người sẽ hiểu rõ.” Lúc này bởi vì nhìn thấy đại thần bắt lấy chiếc nhẫn sau đó một loạt chuyện đã xảy ra, Tầm Nguyệt đi từ từ đến hai người bên người nói: “Chúc mừng các người! Ta còn có chút việc đi trước.” Nói xong không chờ Nguyệt Nguyệt nói chút gì đó, xoay người rời đi. Không biết vì Nguyệt Nguyệt cảm thấy hắn rời đi khi cuộc bộ mang theo vài tia dồn dập. Nên Nguyệt Nguyệt nhìn phương hướng ‘ Tầm Nguyệt ’ rời đi đến gần người, đại thần mở miệng cắt đứt suy nghĩ của Nguyệt Nguyệt sâu xa nói: “Thích không?” “A?” “Ta đưa sinh lễ, người thích không?” “Ách —— sinh lễ?” Nguyệt Nguyệt tròn tròn mắt, cái gì sinh lễ? Khi nào thì đưa? Nghĩ đến vừa rồi đại thần dường như cho mình một sợi dây màu đỏ. Nguyệt Nguyệt vội vàng đem túi của mình mở ra, nhìn thấy, đem con chuột lia đến sợi dây nó hiện ra: Bộ dây cương ‘ Hỏa Phượng Hoàng ’ sau đó phía dưới còn biểu hiện ra một ít thuộc tính của hỏa phượng hoàng. Tốc độ di chuyển gia tăng 200%, có thể ngồi hai người. Dây thừng sau khi giải trừ phong ấn sẽ cưới hai người ‘ Hỏa Phượng ’, nên vật phẩm một khi giải trừ phong ấn ‘ hỏa phượng ’ sẽ khóa lại vật phẩm, không thể giao dịch, không thể bỏ đi! Nhìn thấy vật phẩm mà đại thần mới vừa đưa mình, Nguyệt Nguyệt hét lên. Trong phòng ngủ ba người kia liền nhìn Nguyệt Nguyệt ở nơi này giống như động kinh thét chói tai, đều sợ tới mức vội vàng chạy tới hỏi chuyện gì xảy ra. Nguyệt Nguyệt chính là che miệng lại không ngừng dùng ngón tay chỉ vào màn hình. Bảo Nhi đem đầu tiên đến trước máy tính, nhìn thấy Nguyệt Nguyệt vừa mới đem con chuột đưa đến chỗ kia thì cũng nhìn qua sau đó thét chói tai, là tọa kỵ a, không nghĩ tới đại thần có một tọa kỵ nữa, lại còn đưa cho Nguyệt Nguyệt. Bảo Nhi hai mắt tỏa ánh sáng nhìn cái dây cương kia nói: “Điều này chẳng phải chính là kiếm được một đại thần sao? Thật hạnh phúc a!” Thời Tuyệt sau khi nghe được ngay tại trên đầu cô vỗ một cái nói: “Nha đầu chết tiệt kia nói gì thế?” Bảo Nhi ừ ừ khoát xoa xoa cái đầu nhỏ của chính mình, tùy tiện nói một chút mà thôi nha, lại đánh nặng như vậy, đau chết ! Chung Đình không có phát biểu ý kiến gì, chính là cảm thán một câu, đại thần vận khí thật tốt a! Sớm biết rằng cái hoạt động kia ngoại trừ tặng vũ khí còn tặng thêm một đôi tọa kỵ... thì các cô lúc ấy đã tham gia. Dù sao các cô cho tới bây giờ sẽ không thiếu tiền! Nguyệt Nguyệt nhìn cái dây cương trong túi đồ kia, lấp bắp kinh hãi, chính mình chỉ là giúp mọi người trong phòng hỏi han tin tức một chút mà thôi, hắn tại sao phải cho chính mình chứ?: “Cho ta sao?” “Đúng.” “Vì sao lại cho ta? Ta chỉ là giúp các bạn trong phòng hỏi mà thôi.” “bởi vì nó chỉ có nằng mới có thể dùng, vốn chuẩn bị đợi đến ngày thành thân sẽ đưa. Hiện tại xem như ta đưa sinh lễ trước cho nằng đi!” “không được! Ta không thể nhận, nó quá quý trọng rồi. Hôn nữa vừa mới bắt đầu người còn giúp ta trả tiền cho ‘ Tầm Nguyệt ’, chờ ta có tiền sẽ trả lại cho người.” “làm sao có thể chứ? Ta cảm thấy nó cũng không quý trọng bằng cái nhẫn mà nằng đưa cho ta.” Nguyệt Nguyệt nước mắt muốn rơi, nói đại thần a, người không nói chiếc nhẫn đó là nhẫn cầu hôn thì không được hay sao? Nguyệt Nguyệt rồi rầm mở miệng nói: “Cái kia không phải nhẫn cầu hôn.” Nguyệt Nguyệt vừa mới nói chuyện, thì toàn bộ người trong bang Thị Huyết đều nhất trí nói: “Là nhẫn cầu hôn mà, chúng ta đều thấy rất rõ ràng nha, đại tẩu người không cần phải nói như vậy.” Đại thần cười đến vẻ mặt đắc ý đem bàn tay có chiếc nhẫn đang an vị ở ngón vô danh lắc qua lắc lại, làm cô thật muốn qua đó đem ngón tay của hắn chặt đi. Chính mình bị hắn vu cáo, hắn nói là chính mình khinh bạc hắn, đối với hắn phải có trách nhiệm đã đủ oan uổng rồi, mà tình cảnh hiện tại lại thành cô lấy nhẫn đi cầu hôn hắn. Hôn nữa đám người trước mắt này đều bị cận thị sao? Không nhìn thấy là đại thần chính mình đem nhẫn cầm lấy sao, cũng là chính mình tự tay đeo nhẫn lên? Mà chuyện này có liên quan đến cô sao? Thế này là cái gì với cái gì nha?: “Nhưng mà tọa kỵ này của người thật sự quá quý trọng.” “Tọa kỵ là một đôi.” “Hả?” Nguyệt Nguyệt không hiểu được ý của đại thần!: “Phượng cùng Hoàng là một đôi, cho nên phượng chỉ có nằng mới có thể dùng, huống chi đây là sinh lễ vì phu đưa cho nằng.” “Nhưng là ta không đồ cưới a!” “Phu nhân trừ bỏ chính mình, phu nhân thật đúng là không có gì có thể làm đồ cưới, như vậy hay là dùng bảo đáp đi!” Sau khi nói xong cũng không đợi Nguyệt Nguyệt có phản ứng gì, trực tiếp phát ra một lời mời gia nhập bang hội cho Nguyệt Nguyệt. Nguyệt Nguyệt nhìn thấy lời mời kia cảm thấy khó khăn rồi, rồi cuộc chính mình có nên gia nhập bang hội của đại thần hay không đây? Cô khó xử quay đầu lại hỏi: “Đại thần mời mình vào bang hội của hăng, mình nên vào hay không đây?” Bảo Nhi nghe xong liền chạy đến trước mặt của Nguyệt Nguyệt, tay để ở trên trán cô dò xét nói: “Không phát sốt a, làm sao lại có thể ngờ gần như thế chứ?” “Hả?” “Chuyện tốt như vậy cậu muốn hỏi bọn mình làm gì nha?” Bảo Nhi vẻ mặt khinh bỉ nhìn Nguyệt Nguyệt. “Nhưng là...” Chung Đình cũng đầy nghi vấn nhìn Nguyệt Nguyệt, chờ cô nói xong, nhưng chờ cả buổi Nguyệt Nguyệt cũng không mở miệng nói tiếp. Chung Đình bất đắc dĩ mở miệng nói: “Vì sao không vào bang hội của hắn?” “Nhưng nếu vào bang hội của hắn vậy sẽ không cùng bang hội với các cậu nha!” “Vậy thì có sao, có quan hệ gì chứ? Chúng ta đều ở trong một phòng ngủ, có chuyện gì tùy tiện kêu một tiếng là được rồi, vào bang hội của hắn đi!” Dù sao đại thần nhất định là lo lắng cho Nguyệt Nguyệt mới đem cô ấy vào trong bang hội của mình, Nguyệt Nguyệt cho tới nay đều bởi vì 《 Ngạo Thiên thần đạo 》 mà bị toàn bộ mọi người chú ý, lần này càng bởi vì chuyện của ‘ Lạc Vũ Phi Phi ’ nên toàn bộ người chơi không người nào không biết tới cô, hơn nữa còn có vài cô gái muốn kiếm một chỗ tới để hại cô! Cho nên Nguyệt Nguyệt ở bên cạnh hắn mới là an toàn nhất. Nguyệt Nguyệt sau khi nghe được, liền nhẹ nhàng nhún đồng ý, hệ thống nêu lên cô đã gia nhập bang phái. Nhìn thấy Nguyệt Nguyệt vào bang phái, chung quanh các thành viên bang Thị Huyết, đều hưng phấn vây quanh lại đây, bảy phương tám hướng ở trước mặt Nguyệt Nguyệt giới thiệu, Nguyệt Nguyệt chỉ cảm thấy một mảnh trắng bóng đánh tới hướng chính mình, căn bản là thấy không rõ lắm bọn họ đang nói cái gì. Lúc này đại thần nổi giận!: “Đều vây quanh làm cái gì? Nên đi làm việc của mình cả đi!” Đám người kia nhìn thấy bang chủ phát hỏa rồi, toàn bộ nhanh chóng giải tán! Dù sao làm cho đại tẩu nhận biết mình đúng thật là tốt, nhưng là nếu để cho bang chủ quan tâm tới mới là khủng bố. Nhìn đám tiểu tử quấy rối kia đều rời khỏi, đại thần nhìn về phía Nguyệt Nguyệt.: “phu nhân!” : “Sao?” : “Chờ ta trở lại.” : “Quay về, trở về? Cái gì?” Hiên nhiên Nguyệt Nguyệt chúng ta là theo con đường riêng không hiểu lời đại thần nói, nghiêm nhiên trở thành con vẹt nói lại những lời của đại thần.: “Chờ ta trở lại, chúng ta kết hôn!” : “Chờ người trở về ta nhất định không tới cấp 50.” : “Sẽ không, chờ ta trở lại nằng nhất định sẽ đến cấp 50.” : “Người vì sao khẳng định như vậy?” : “Ta không làm việc mà mình không chắc chắn.”

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tầm Nguyệt Rốt Cuộc Là Ai?

EDIT: A TỬ

Nhìn đại thần về mặt khẳng định như vậy, Nguyệt Nguyệt tò mò nhìn hân, vì sao hân có thể khẳng định như vậy mà nói ra những lời này chứ?: “Nhưng là ta luyện cấp thật sự không nhanh nha.”: “Ta gọi hai tên tiểu tử kia mang nạng đi luyện cấp.”: “Như vậy có thể hay không rất phiền toái cho bọn họ?”: “Yên tâm đi! Bọn họ nhất định sẽ phi thường vui mừng mang nạng đi luyện cấp.” Lúc đại thần nói những lời này nhìn gương mặt sao lại âm hiểm như vậy chứ?: “Vậy thì được rồi! Chỉ cần không phiền toái bọn họ là được.” Phiền toái? Làm sao có thể chứ? Ở một nơi khác trước màn hình máy vi tính An Lạc Phi mỉm cười về mặt đầy tà khí, hân còn cảm thấy đối với hai tên tiểu tử kia trừng phạt như vậy là nhẹ rồi, ai bảo bọn họ cư nhiên gạt hân chuyện Nguyệt Nguyệt bị luân bạch chứ! Bất quá nghĩ đến chuyện Nguyệt Nguyệt bị luân bạch, đôi mắt hân tràn đầy u ám cộng với âm khí, người đàn bà kia cư nhiên dám nói cô ấy là ‘ người phụ nữ dám đăng ’ điểm ấy thật sự làm cho hân rất tức giận! Nghĩ rằng có thể động vào người của cô ấy sao thật là mơ mộng hảo huyền, hân tuyệt đối sẽ không khách khí! Nguyệt Nguyệt vừa nói xong đột nhiên lại nhớ tới nhiệm vụ kia của mình, cô chạy nhanh hướng hân hỏi: “Người ngày mai sẽ login sao?” “Ha ha ~! Như thế nào? Phu nhân muốn ta login sao?” Nhìn thấy đại thần bày ra vẻ mặt vô sỉ, Nguyệt Nguyệt tràn đầy khinh bỉ đối với màn hình ném cho cái biểu tình xem thường, người này cũng quá tự kỷ đi chứ, không nói là còn chưa kết hôn đã đem câu phu nhân này phu nhân kia ra mà gọi, rõ ràng mỗi lần đều là hân tính kế với chính mình, cố tình ở người khác làm như người có lỗi mới chính là Nguyệt Nguyệt cô vậy. “Nếu người ngày mai login thì... ta nghĩ người theo giúp ta đi tìm Thu Hương một chuyến.” Di ——! ! Đột nhiên đại thần nghĩ đến Triệu Đình Hiền đã nói với hân Thu Hương là người may đồ cưới và cô ta từng bảo hân tự thân đến đó, mà hai ngày qua vì có việc nên đã quên mất việc này, nếu không có Nguyệt Nguyệt đột nhiên nhắc tới Thu Hương, hân phỏng chừng còn không có nhớ tới. “Làm cái gì?” “Còn không phải là vì chính cái nhân đang ở trên tay người a, là một cái nhiệm vụ nha.” “Ý của nàng là, nhiệm vụ của nàng chính là đem ta đưa cho Thu Hương sao?” “Đây chỉ là một việc trong số đó mà thôi.” “Một việc trong số đó?” “Àn, người còn phải giúp ta đi Thần Mộ tầng 50, bất quá cụ thể đến lúc đó thấy Thu Hương mới có thể biết nha.” “Nhiệm vụ này có thời gian hạn chế sao?” “Không có nha, bởi vì ta cũng không biết khi nào thì cô có thể tìm được chủ nhân chiếc nhẫn nam.” “Chờ ta trở lại sẽ đi cùng nàng tới nơi đó!” Nguyệt Nguyệt suy nghĩ một chút cũng hiểu được, không sao cả dù sao hiện tại chính mình còn chưa tới cấp 50, cho dù đi cũng không thể lập tức đi hoàn thành nhiệm vụ ngay, chờ đại thần lúc trở lại cấp bậc của mình cũng kém không nhiều lắm, cô hướng đại thần gật đầu nói: “Vậy được rồi, chờ người trở lại lại đi làm nhiệm vụ kia.” Nguyệt Nguyệt cảm thấy bụng hơi đói rồi, nhìn thời gian một cái, đã thấy gần bốn giờ chiều rồi, dường như chính mình vẫn trầm mê ở trong trò chơi, còn không có ăn cơm nha! Nghĩ đến việc đó Nguyệt Nguyệt thực cảm thấy không thể hiểu nổi, không nghĩ tới mình bây giờ cư nhiên trầm mê chơi game tới mức như thế, ngay cả ăn cơm cũng quên luôn. Tiếp tục như vậy cũng không hay a, Nguyệt Nguyệt dùng sức lắc đầu. “Ta đói bụng! Đi ăn cơm đây, chờ người về rồi sẽ nói sau!” Nguyệt Nguyệt ở trên bàn phím gõ một câu, sau đó trực tiếp logout ăn cơm đi. Nhìn thấy trên màn ảnh kia thân ảnh màu hồng phấn hóa thành một đạo bạch quang sau khi biến mất, An Lạc Phi thân thể đang ngồi ở trên ghế, nhẹ nhàng trượt xuống một chút nằm xuống, hân tràn đầy mỏi mệt tay như nhũ hai mắt tràn đầy mỏi mệt, chính mình xem ra vẫn còn quá sốt ruột rồi, liên tục vài ngày mở hội nghị khẩn cấp làm cho cơ thể có cảm giác ăn không tiêu, đề sớm trở về, hân đến Newyork mấy ngày nay luôn luôn không ngừng tăng ca hợp, còn muốn rút ngắn gian đi xem Nguyệt Nguyệt nhìn rất khôn khéo nhưng kì thực rất mơ hồ kia. Nghĩ đến cái nhà đầu kia, hân bản thân tràn đầy mỏi mệt nhưng trong hai mắt lóe ánh sáng ôn nhu, có thể gặp lại cô ấy thật tốt! Mặc kệ cô ấy có nhận ra hân hay không, cũng bất kể cô ấy có biết hay không ở trong lòng hân cô có bao nhiêu phân lượng, hân cũng sẽ không buông tay rồi! Ở sâu trong nội tâm của hân có một tia ánh sáng âm áp, hân nhất định sẽ gặt gao bắt lấy và sẽ không buông ra! Đột nhiên nghĩ đến cái tên kêu ‘ Tầm Nguyệt ’ kia, mà hân thấy phản ứng của tên kia ngày hôm nay làm cho hân càng ngày càng cảm thấy nghi ngờ, hân rốt cuộc là ai? An Lạc Phi lấy điện thoại di động ra nhấn số gọi điện thoại đường dài, điện thoại vừa thông bên trong truyền ra một thanh âm khàn khàn lớn tuổi nói: “Uy ~ xin chào, xin hỏi là ai đấy?” “Là ta, An Lạc Phi.” Người đang ở đầu bên kia điện thoại nghe thấy tên của An Lạc Phi thì trong thanh âm mang theo một tia cung kính, lại mang theo một tia nghi ngờ hỏi. “A? Ngài là An thiếu gia? Xin hỏi ngài, ngài có chuyện gì không?” “Ta nghĩ là gần đây có người đến điều tra tư liệu về ‘ Từ Nguyệt Nguyệt ’ có phải hay không?” Vừa dứt lời, trong điện thoại truyền đến một trận trầm mặc, người kia dường như đang suy tư, vừa giống như phải suy nghĩ trả lời như thế nào. Cuối cùng nọ thanh âm khàn khàn vang lên nói: “Kia, cái kia quả thật có một ít người đến điều tra tư liệu của cô ấy.” “Một ít?” Nghe đến đó An Lạc Phi thanh âm trở nên lạnh. “Àn ~ cụ thể có thể nói là có hai người đều đến xem tư liệu đăng kí của cô ấy.” “Người cho?” “Hi vọng ngài có thể hiểu được tôi, tôi thật không có biện pháp không cho.” nghe được đối phương khẳng định như vậy, tay đang cầm điện thoại của AN Lạc Phi liền nắm thật chặt, sau đó dùng giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng mở miệng nói: “Là ai?” “An thiếu gia —— thực xin lỗi! Hai người kia cũng không phải là người mà tôi có thể tùy tiện nói.” “An?” “Thật sự thật xin lỗi! Những người này ta thật sự không thể trâu vào, tôi chỉ có thể nói cho ngài biết một người là một thanh niên trẻ tuổi, người còn có một người Anh.” Sau khi nói xong liền cúp điện thoại không cho An Lạc Phi có thêm ý kiến gì. Rốt cuộc đó là ai? Vì sao lại nhảy ra đến hai người đi điều tra tư liệu về cô ấy? Hơn nữa nghe khẩu khí của người kia thì thân phận hai người kia cũng không nhỏ. An Lạc Phi nhìn điện thoại bị cúp, lâm vào trong trầm tư, những người này đi điều tra về cô có mục đích gì chứ? Mặc kệ bọn họ có mục đích gì, chắc chắn là hân sẽ không buông tay! Lúc này bên trong một sơn trang trong nước, trong phòng có một cô gái tóc đen nhánh khoảng 22, 23 tuổi, mái tóc kia dài đến eo, chỉ sử dụng một dây lụa trắng nhẹ nhàng buộc lại, gương mặt vốn xinh đẹp lại nhíu chặt lại, cô không ngừng ở trong phòng đi tới đi lui, miệng còn không ngừng nhắc đi nhắc lại một việc với người con trai đang ngồi ở đối diện kia: “Em cảm thấy anh đừng tiếp cận cô ấy nữa, cô ấy đã quên ‘ cô ấy ’ rồi, hoặc là nói cô ấy đã quên tất cả mọi người ở cô nhi viện, anh cũng không cần đi thử xem cô ấy có nhớ chuyện khi xưa hay không.” “Nhưng là Mạt nhi ——!” “Mạt nhi đã chết, nhưng là ‘ cô ấy ’ lại còn sống, hơn nữa nếu cô ấy đã quên mất mọi chuyện trước kia, như vậy ‘ cô ấy ’ cũng không biết được cái chết thống khổ như thế nào. Cho nên em không nghĩ anh lại đi tiếp cận cô ấy, lại càng không muốn anh đi khôi phục trí nhớ của cô ấy.” Dù sao nạng mất đi trí nhớ đã muốn mười năm rồi, nếu có thể nhớ tới đã sớm nhớ ra rồi. Có đôi khi nhớ tới cũng không nhất định là một chuyện tốt. “Anh trước kia đã đáp ứng Mạt nhi, giúp cô ấy tìm em gái trở về, tuy rằng cô ấy bây giờ không có ở đây rồi, nhưng là anh muốn hoàn thành tâm nguyện của cô ấy.” người thanh niên trẻ tuổi anh tuổi đang ngồi trên sofa thân nhiên giải thích. “Thật là bởi vì Mạt nhi sao? Mà không phải vì chính mình muốn tiếp cận cô ấy sao?” cô gái than nhẹ trước mặt người thanh niên, gương mặt người thanh niên lộ ra chỉ có khoảng 18, 19 tuổi, nhưng thực tế tuổi đã là 24 tuổi rồi. Trên mặt của hân thường xuyên lộ ra một nụ cười thân nhiên, làm cho cả người hân thoát nhìn cực kỳ vô hại, nhưng là nếu người bởi vì bề ngoài của hân liền xem nhẹ lời của hân, như vậy chúc mừng người, người cách cái chết cũng không xa lắm. Người cảm thấy một người vô hại có thể nằm trong tay gia tộc Lý thị lớn như vậy hay sao? Còn nhớ rõ lúc trước trong đám lão già trong gia tộc kia cũng bởi vì không phục hân, người được ‘ thu dưỡng ’ về làm người thừa kế, còn đối với hân làm ra một loạt đã kích, kết quả có thể nói là toàn quân bị diệt. Từ đó về sau trong gia tộc không còn người nào dám khiêu khích hân! Người thanh niên đang ngồi trên sofa nghe cô gái kia nói xong thì cặp mày liền nhíu lại, hân cũng không biết vì sao!

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 32: Cô Từng Mất Trí Nhớ Sao?

Edit: A Từ

Mười năm rồi! Cô ấy năm nay hẳn là đã qua hai mươi tuổi rồi. Nguyên lai đã tách ra được mười năm rồi sao? Vì sao biết rõ cô ấy đã quên mình, còn đi tiếp cận cô ấy? Chỉ vì cô ấy từng khi cô ấy rời đi đã từng nắm lấy tay của mình mà khóc sao? Bởi vì cô ấy lúc ấy kêu khóc nói không muốn rời đi, cô ấy không muốn rời chị gái của mình cùng hẳn, khóc lớn bảo hẳn và Mạt Nhi nhất định phải đi tìm cô?

Còn nhớ rõ khi đó ‘cô ấy’ vừa bị nhận nuôi, nụ cười trên mặt của Mạt Nhi liền không còn nữa, thường xuyên khóc tự nói với chính mình là cô cảm thấy ‘cô ấy’ đang đau lòng, chẳng lẽ đây là thứ mà người ta hay nói cảm ứng tâm linh của những cặp song sinh sao?

Thẳng đến một ngày Mạt Nhi một mình ngồi trên xích đu thì đột nhiên đầu đau mãnh liệt, sau đó hôn mê, đến khi cô ấy tỉnh lại lần nữa thì cái gọi là cảm ứng tâm linh kia lại không còn nữa.

Thời gian tính ra cũng chính là khi đó ‘cô ấy’ bởi vì tai nạn xe cộ mà mất đi trí nhớ, quên mất tất cả mọi chuyện ở cô nhi viện, quên mất người chị mà cô ấy yêu nhất, còn có lời thề sẽ làm kỷ sĩ cho hai chị em cô ấy của hẳn.

Sau đó Mạt Nhi cũng được nhận nuôi, chỉ còn hẳn cô độc một mình, cô độc ở cô nhi viện hai năm thì được tộc trưởng gia tộc Lý thị nhận nuôi bởi đường trở thành người nối nghiệp!

Khi hẳn rốt cục có năng lực đi tìm kiếm các cô, thì vào thời điểm tìm được Mạt Nhi ở Anh quốc, chỉ thấy nụ cười ôn nhu của cô ấy cũng như năm đó nhưng nó lại xuất hiện ở trên một tấm bia mộ đang nằm trên đất lạnh băng kia, cô gái từng từng cười ôn nhu đối với chính mình nói, muốn hẳn hỗ trợ tìm kiếm em gái nay đã hoàn toàn tan biến mất! bất kể như thế nào, nếu cô ấy bây giờ là hạnh phúc, như vậy hẳn sẽ lấy việc bảo vệ hạnh phúc của cô làm hạnh phúc đi!

Cô gái tóc dài nhìn người thanh niên đang ngồi trên sofa trầm tư bởi vì một câu nói của mình, cô hơi thờ dãi tiêu sái ra khỏi phòng, quen biết hẳn đã tám năm rồi, từ khi biết hẳn cho đến bây giờ nhìn hẳn một mình cố gắng làm cho chính mình trở nên mạnh mẽ, nhưng vào thời điểm hẳn tìm được hai chị em kia thì một người đã chết còn một người thì mất trí nhớ!

(A Từ: chẳng biết sao tới đây nó chuyển đoạn... @@)

Nguyệt Nguyệt logout đi ra ngoài ăn, sau khi com nước xong trở lại phòng ngủ, nhìn thời gian thì thấy mới hơn năm giờ, vòng vo vài vòng thì phát hiện mình rảnh rảnh không có việc gì, cảm giác không online game liền trong lòng cảm thấy hốt hoảng, mà nhần nại nửa ngày cũng không hề có tác dụng, tự an ủi nghĩ là chính mình online để nhìn xem thôi, tuyệt đối tuyệt đối không phải trầm mê game.

(A Từ: Nguyệt nhi thật sự sa vào game ời, cầu chúa phù hộ, cái cảm giác kia là cảm giác của ng bắt đầu... *che miệng k nói tiếp nữa*)

Chờ Nguyệt Nguyệt mình thôi miên chính mình xong thì online game, thì phát hiện kênh nói chuyện riêng lóe sáng không ngừng, cô liền nhanh tay mở ra nhìn nhìn, phát hiện ‘Kiều Khí Công Chúa’ mất tích hai ngày nay, nàng đã quay về nên mật cho cô, hỏi cô đang làm cái gì? Kết quả vừa mật qua, ‘Kiều Khí Công Chúa’ quay về nói mình đã phát tài:

: “Tỷ tỷ, mau nhanh tới cửa Minh Nhân Cốc ở Hãn La Bình nguyên đi, nhanh nhanh nào! Thuận tiện mua hồng được cùng lam được càng nhiều càng tốt.”

: “A? Làm cái gì đi a?”

: “Nhanh chút lại đây đi, trong thời gian tỷ tới đây, trên đường sẽ từ từ nói!”

Thấy nàng kêu gấp như vậy Nguyệt Nguyệt cũng không dám nhiều lời, chạy nhanh đến Tiết Tam nương mua một bao lớn hồng được cùng lam được, thuận tiện còn mua một ít phù duy chuyển, nhìn tiền trong túi như nước chảy ra, Nguyệt Nguyệt nước mắt chạy vội ~!

Cô dường như chỉ biết tiêu tiền chứ không biết kiếm tiền a, như thế nào tiền lại càng càng ít, mà không thấy nó dư ra.

Chờ Nguyệt Nguyệt vội vàng đuổi tới Hãn La Bình nguyên, phát hiện chỉ có ‘Kiều Khí Công Chúa’ nha đầu kia chỉ có một mình, cô buồn bực mở miệng hỏi: “Vội và như vậy kêu tỷ đến là có chuyện gì a? Hơn nữa làm sao lại chỉ có một mình muội như vậy?”

‘Kiều Khí Công Chúa’ trực tiếp phát ra một lời mời tổ đội, sau đó sốt ruột chạy đi, còn vừa chạy vừa hô: “Đi mau, chúng ta vừa chạy vừa nói, anh của muội và mọi người đang ở trong Minh Nhân Cốc chờ chúng ta.”

“Đại luyện?”

“Ân ~ bọn họ gần đây có chút việc không có biện pháp luyện cấp, cho nên tìm người khắp nơi giúp bọn họ luyện cấp.”

“Muội chờ một chút a, đừng có nóng vội!” Nguyệt Nguyệt thấy nàng chạy như vậy cũng không hay lắm, nên vừa chạy theo vừa đưa tay vào túi lấy ra ‘Hỏa Phượng’ mà đại thần đã cho mình, cô kích hoạt nó để sử dụng rồi nhìn chính mình ngồi trên lưng con đại điều rất giống với đại thần, ách —— vì sao nói là rất giống, mà không phải giống nhau đâu? Bởi vì Nguyệt Nguyệt vừa phát hiện con chim của mình là hùng điều bất quá ngấm lại cũng đúng a, người ta không phải đã kêu chúng nó là ‘Hỏa Phượng’ ư, phượng là trống còn hoàng là mái đấy thôi?

(A Từ: hùng điều => con chim to lớn oai hùng, đại điều => con chim lớn.)

‘Kiều Khí Công Chúa’ nhìn thấy Nguyệt Nguyệt xuất ra tọa kỵ, đôi mắt liền mãnh liệt trừng cô, cho đến khi Nguyệt Nguyệt phát ra lời mời ngồi chung tọa kỵ thì nàng mới hoàn hồn, nàng mới kịp phản ứng, trong lòng thầm nghĩ, Nguyệt Nguyệt rốt cuộc là có thân phận gì? Vì sao ngay cả tọa kỵ hệ thống còn chưa mở ra thì nàng cũng có?

Nguyệt Nguyệt ngồi trên ‘Hỏa Phượng’ liền mở bản đồ Minh Nhân Cốc ra xem phương hướng, chuyên tâm không chể tọa kỵ điều khiển phương hướng cho nó bay đi, miễn cho ở trước mặt ‘Kiều Khí Công Chúa’ lạc đường sẽ bị mất mặt.

Ngồi ở phía sau Nguyệt Nguyệt ‘Kiều Khí Công Chúa’ suy nghĩ làm cách nào mở miệng hỏi chuyện về cái tọa kỵ này, cuối cùng nàng vẫn là trực tiếp mở miệng hỏi: “Tỷ tỷ, vì sao tỷ có tọa kỵ a?”

Nguyệt Nguyệt đang chuyên tâm nhìn bản đồ trong Minh Nhân Cốc, đột nhiên bị hỏi vấn đề kia cô ngây ngốc một chút sau mới hồi đáp: “đây là người khác đưa cho tỷ, tỷ làm gì có bản lĩnh có được vật này nha.” Sau khi nói xong Nguyệt Nguyệt còn tự giấu cười cười.

Đột nhiên ‘Kiều Khí Công Chúa’ mở miệng nói: “Tỷ tỷ trước mang theo muội bay qua đó đi, muội đi uống ly sữa đã, mới thức dậy liền online game.”

“Mới thức dậy? Muội năm giờ chiều mới rời giường, muội ngày hôm qua làm sao a?”

“Ách —— chỗ này của muội hiện tại mới chín giờ sáng.”

“Muội đang ở nước ngoài sao?”

”Tỷ tỷ!”

“A?”

“Muội vẫn chưa nói, kỳ thật muội là người Anh nha.”

Nguyệt Nguyệt kinh hô: “Vậy trung văn của muội làm sao lại giỏi thế?”

“Nhà của bọn muội mọi người đều dùng trung văn, còn đọc các truyền thuyết của trung quốc bằng trung văn a.”

“Thật không nghĩ tới muội lại là người Anh, vậy tỷ và.”

“Vì vậy tỷ không cần lo lắng ~! qua một thời gian ngắn nữa muội sẽ quay về trung quốc với bà nội, bà nội của muội là người trung quốc vì tuổi tác hiện tại đã lớn nên muốn về quê nhà nghỉ dưỡng chính vì thế muội muốn cùng đi với bà.”

“Tỷ học ở thành phố B, đến lúc đó nếu có cơ hội thì tới chỗ tỷ chơi nha.”

“Àn, nhất định sẽ là như vậy, muội đi rửa mặt rồi uống một ly sữa đã, chờ chờ muội một chút.” Sau khi nói xong Aigenisi Tome rời máy tính chạy đi rửa mặt chải đầu.

Anh quốc so với trung quốc do chênh lệch múi giờ nên bây giờ vẫn còn là sáng sớm, Elvis Tome đang ở trong vườn hoa cùng bà nội mình yêu nhất tản bộ, trong túi quần điện thoại đột nhiên vang lên, hắn nhìn dây số một chút, là của thư ký của hắn Phan Thần gọi tới, theo lý thuyết hắn nên biết trong khoảng thời gian hắn cùng bà nội tản bộ thì thời gian này không thể quấy rầy, trừ phi là có chuyện khó giải quyết. Chẳng lẽ là chuyện hắn muốn đi điều tra đã có tin tức sao?

Elvis thật có lỗi nhìn bà nội của mình nói: “Bà nội hật có lỗi, con có chút chuyện phải đi xử lý, không thể cùng bà nội dạo hoa viên rồi, con đưa bà đi về trước?” Bà Tome nhìn mặt đứa bé này, nghĩ đến sau cái chết của Mạt Nhi mọi người đều quan tâm bà sợ bà suy nghĩ lung tung nên điều tranh thủ thời gian ở cạnh bà.

Kỳ thật từ lúc Mạt Nhi có chuyện, bà có cảm giác khoảng thời gian kia bà thật không thể kiên cường nổi, càng ngày càng cảm thấy đời người không ổn định, nên làm cho bà càng ngày càng tưởng niệm tổ quốc của mình, cho nên bọn họ quyết định qua một thời gian ngắn nữa sẽ cùng bà về lại tổ quốc, điều này làm cho bà thật sự cảm thấy phi thường vui vẻ.

Mạt Nhi là cháu gái của một người bạn thân của bà, khi bà biết được bạn tốt của mình cả nhà cư nhiên chỉ còn lại có hai đứa cháu gái song sinh này, bà liền nhanh chóng phái người đến cô nhi viện, nhưng thật không ngờ là người em gái đã được người ta nhận nuôi, nhiều năm như vậy gia tộc Tome của bà luôn luôn tìm kiếm người em gái kia, chính là tìm lâu như vậy vẫn không hề tin tức.

Cho đến khi Mạt Nhi vì cứu Aigenisi mà chết, bà thật cảm thấy hổ thẹn với bạn thân của mình. Hi vọng lần này sau khi về nước lại có thể phái thêm người đi tìm kiếm em gái của Mạt Nhi.

Bà trấn an tươi cười nhìn Elvis nói: “Bà không sao, con đi đi! Bà còn muốn ở trong này trong chốc lát, một lát nữa bà sẽ chính mình trở về .”

Elvis nhìn nhìn bà, lo lắng muốn đưa bà đi tản bộ xong thì mới trở về có được không? Nhưng là điện thoại lại một lần lại một lần nữa vang lên, hắn không có biện pháp cầm điện thoại trở về thư phòng rồi mới nhận điện thoại.

Điện thoại vang lên Phan Thần nghiêm túc trang theo thanh âm dồn dập nói: “Tổng tài! người mà ngài nhờ ta điều tra ta đã tra được rồi, nhưng là điều tra ra một ít chuyện nữa.”

Elvis nghe được Phan Thần nói như thế, còn tưởng rằng Từ Nguyệt Nguyệt này có vấn đề gì, hắn nhíu mi hỏi: “Chuyện gì?”

Bên kia Phan Thần mang theo một tia vội vàng nói: “Từ Nguyệt Nguyệt, là em gái song sinh của Mạt Nhi.”

“Người nói cái gì?” Elvis không hiểu được lời của Phan Thần nói Từ Nguyệt Nguyệt là ai, nhưng lại nghe được câu sau của hắn là cô gái kia là em gái song sinh của Mạt Nhi.

“Ta nói người mà ngài phái ta đi điều tra là Lam Nguyệt lệ, cũng chính là Từ Nguyệt Nguyệt, cô ấy là em gái song sinh của Mạt Nhi mà năm đó được người khác nhận nuôi.”

“Người xác định không có sai lầm chứ?” Elvis đối với cái tin tức này có điểm không thể tin tưởng, chính mình giúp Mạt Nhi tìm em gái hết mười năm, lại là Lam Nguyệt Lệ gần đây mới xuất hiện.

“Tổng tài nếu ngày thấy được ảnh chụp của Từ Nguyệt Nguyệt thì sẽ không nghi ngờ nữa, cô ấy cùng chị gái của mình rất giống nhau, bất quá có một chút chuyện ta không biết nên nói thế nào...”

“Bất quá cái gì? Đừng có dông dài !” Elvis gấp gáp hỏi.

“Cô ấy... mười năm trước xảy ra tai nạn xe cộ, nên cô ấy đã quên tất cả mọi chuyện trước đây cả chuyện cô ấy có người chị gái song sinh là Mạt Nhi.”

“Người nói cô ấy mất ký ức?” Elvis nghe tin tức xong rồi lặng người!

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Dại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Bị Đả Kích Nguyệt Nguyệt

edit: tieuthu

Phan Thần nghe trong điện thoại thấy tổng tài của mình đang trầm mặc. Suy tư một lát sau hắn lên tiếng lần nữa nói: “Còn có vấn đề nữa chính là...” nói tới đây hắn hơi hơi dừng lại một chút.

”Ân?” Elvis đang nghe Nguyệt Nguyệt căn bản là không nhớ rõ Mạt Nhi liền nhíu chặt mày, nghe được Phan Thần giống như còn có chuyện muốn nói, hắn nghi hoặc chẳng lẽ còn có cái gì cần phải nói cho hắn biết?

“Ở thời điểm ta đến công ty HJ điều tra tư liệu về Từ Nguyệt Nguyệt, ở nơi đó ta có nhìn thấy người mà lần trước đến tìm Mạt Nhi tiểu thư, xem ra hắn cũng hắn là đi thăm dò tư liệu của Từ Nguyệt Nguyệt .”

“Là hắn?” Elvis nghĩ tới Mạt Nhi vừa chết không bao lâu, khi đó đột nhiên xuất hiện một nam tử trẻ tuổi, hé ra khuôn mặt trẻ con còn bộ dáng thì phi thường vô hại, nhưng là với kinh nghiệm trên thương trường của mình hắn có thể cảm giác được trên người vị nam tử trẻ tuổi kia mùi vị của nguy hiểm. Đây là một loại trực giác đi, còn nhớ rõ lúc ấy hắn có nói qua hắn và Mạt Nhi là ở cùng một cô nhi viện. Sau đó hắn có phái người đi điều tra qua, kết quả lại làm cho hắn chấn động, người đó không ngờ lại là tộc trưởng đương nhiệm của gia tộc gia tộc Lý thị hiện đang đứng thứ chín trên toàn thế giới, đáng sợ hơn chính là hắn cũng không phải đứa trẻ được chỉ định là người thừa kế từ trước, mà là hắn ở cô nhi viện được nhận nuôi, như vậy cần phải có bao nhiêu năng lực mới có thể quản lý tốt sự nghiệp của cả một gia tộc lớn như vậy?

Phan Thần sau khi suy nghĩ một chút hướng Elvis xin chỉ thị: “Tổng tài, có cần phái người tới trường học bảo vệ Từ tiểu thư không?” Elvis trầm ngâm một lát sau đối Phan Thần phản phó nói: “Phái hai người khôn khéo đến để bảo vệ, đừng làm cho cô ấy phát hiện, sự việc xong xuôi người trực tiếp ở lại công ty chi nhánh làm quen hoàn cảnh một chút.” Dứt lời đột nhiên lại như là nhớ tới cái gì mở miệng: “Chuyện này trước không cần đề lộ ra đi, nhất là Aigenisi cùng bà nội của ta, hiểu chưa?”

“Ta đã biết, tổng tài! Nhưng là... cái kia ở lại công ty chi nhánh làm quen hoàn cảnh?” Phan Thần có điểm không hiểu ý tứ của Elvis, chẳng lẽ tổng tài muốn đem hắn điều đến Trung Quốc? Chính mình gần đây nhất không có phạm phải cái gì sai lầm đi?

“Tháng sau ta và Aigenisi đều cùng bà nội đến Trung Quốc, cho nên công ty bên đó người phải nhanh một chút quen thuộc hiểu ko.”

Phan Thần nghe được lời của hắn rốt cục thì thở ra nhẹ nhõm một hơi, mới vừa rồi còn nghĩ đến gần nhất có phạm cái sai lầm gì, cho nên tổng tài muốn ép buộc mình đây! Hoàng sơ.

“Àn ~! Ta đã hiểu!” Vừa mới dứt lời chợt nghe đến Elvis bên kia đã đem điện thoại cắt đứt. Phan Thần ừm khuất suy sụp hạ mặt, tổng tài cũng thiệt tuyệt tình, tuyệt không quan tâm thuộc hạ của mình ở công ty chi nhánh có thể hay không bị người khác áp bức, thật không có Thiên Lý! Aiz ——!

Quên đi, hay là trước đem chuyện tổng tài phân phó cho mình làm cho tốt đi!

Nguyệt Nguyệt không chế được ‘Hỏa Phượng’ hướng Minh Nhân cốc bay đi, ngồi ở trên lưng điều nàng không ngừng cảm khái, cái tọa kỵ này thật đúng là đồ tốt a, bớt việc dùng ít sức, còn phong cách, đáng được xem trọng a! Nhìn đã sắp đến nơi rồi, mà < Kiêu Khí công chúa > lại còn chưa có trở lại, chẳng lẽ còn chưa rửa mặt xong?

Xa xa Nguyệt Nguyệt từ trên lưng điều, liền thấy được ba cái chữ kia thật to Minh Nhân cốc, trên trán cô treo đầy hắc tuyến rồi, là người nào lập trình thiết kế Minh Nhân cốc? Thật sự là vênh vào tận trời a, cư nhiên sẽ nghĩ tới ở lối vào sơn cốc dùng một đồng xương cốt người chết xếp thành ba chữ thật to?

Nguyệt Nguyệt không chế được ‘Hỏa Phượng’ bay đến nơi, từ trên lưng điều nhảy xuống, cô xem xét địa hình Minh Nhân cốc, cô ngồi trước máy tính không khỏi phát lạnh, nơi này quả thực là âm trầm rất đáng sợ, hơn nữa nơi này phối cảnh âm nhạc nghe như thế nào cũng đều cảm thấy đáng sợ a, nhìn đến còn tại trên lưng điều Nguyệt Nguyệt đành phải ở nơi đó chờ, dù sao cô một người cũng không biết nơi này đi như thế nào, vẫn là không nên tùy tiện đi dạo lung tung miễn cho lạc đường để đám người kia phải tìm đi cô.

Nhìn đến hắn là còn chưa có trở lại, Nguyệt Nguyệt nhàm chán quay ra tám chuyện với bạn cùng phòng: “Tuyệt —— quái vật trong Minh Nhân cốc là cấp mấy?”

Thôi tuyệt đang ở Linh Tinh môn làm nhiệm vụ tại xà cung bốn tầng, nghe câu hỏi của Nguyệt Nguyệt cũng không quay đầu lại: “Nơi đó quái vật là hơn năm mươi cấp a, người bây giờ mới hơn ba mươi cấp, cần phải luyện thêm nữa~”

“Nhưng là Ngạo Thiên thần đao của mình công kích cao như vậy a, vì sao mình ko giết được?”

Thôi tuyệt làm nhiệm vụ đang lạc trong xà cung bốn tầng, còn đứng tới bộ dạng đương nhiên kia của Nguyệt Nguyệt, nàng quay đầu hung hăng trừng nàng một cái nói: “Cậu là heo sao? Đầu của cậu đều không cần lấy ra tự hỏi đây sao? Cậu tuy rằng vũ khí công kích cao, nhưng là nhân vật cấp bậc thấp, hơn nữa mạng cậu chính xác thấp, cậu đánh không trúng quái, cậu công kích cao tới đâu có ích lợi gì? Đi đi đi ~~ mau đi chỗ khác chơi, đừng náo loạn mình nữa.” Cô một hơi hướng Nguyệt Nguyệt dùng dùng rống xong, vậy vậy tay ý bảo Nguyệt Nguyệt đừng làm phiền mình nữa, trực tiếp quay đầu đi tiếp tục làm nhiệm vụ của mình.

Nguyệt Nguyệt bị Thôi Tuyệt trực tiếp bắn ra sát khí, đáng thương nhìn hai người khác trong phòng ngủ, ai biết hai người kia sau khi nhìn thấy ánh mắt của Nguyệt Nguyệt hai cặp mắt giao nhau, phất chốc hai người đều quay đầu, đi làm việc của mình! Ai bảo các cô đã muốn đối với bộ dáng đáng thương của Nguyệt Nguyệt đã miễn dịch từ lâu!

Nhìn đến biểu tình của hai người kia, khoe miệng Nguyệt Nguyệt run rẩy, lúc này phát hiện đi rửa mặt rốt cục đã trở lại, Nguyệt Nguyệt thấy nàng từ trên lưng Đại Điều nhảy xuống, cô vội vàng đem Đại Điều thu hồi trong bao, rất là vui vẻ chạy tới trước mặt nói: “Muội đã trở lại? Nơi này tỷ không biết đường a, chúng ta bây giờ phải làm sao?”

: “ngượng ngừng a tỷ tỷ, để cho người chờ lâu.”

: “không, không có, trong chốc lát không có gì đáng ngại.”

: “chúng ta trước đợi một chút, muội vừa thông báo bảo bọn họ tới đón chúng ta.”

: “tự chúng ta không thể đi qua sao?”

: “quái nơi này thực hung hãn, chỉ bằng hai chúng ta, phỏng chừng sẽ chết ở trên đường. Hơn nữa nơi này còn có trận pháp ~~~~ tỷ có thể phá sao?”

Nguyệt Nguyệt lúng túng, nàng làm sao có khả năng phá trận pháp? Nàng bình thường ngay cả những địa phương phức tạp một chút đều bị lạc mất phương hướng.

: “ta sẽ không nha.”

: “Vậy không còn cách nào khác, chúng ta hay vẫn là ở nơi này chờ đi, muội có thể phá một chút trận pháp, nhưng cũng không phải thực tình thông, chỉ sợ đến nửa đường chúng ta sẽ bị lạc.”

: “muội, muội còn có thể phá trận pháp của Trung Quốc chúng ta???”

: “Muội có thể phá trận pháp rất kỳ quái sao???”

Nguyệt Nguyệt nghe được khẩu khí đương nhiên của nàng, lúc này khoe miệng cứng ngắt cười cười nói: “A, ha ha ~~~ không, không kỳ quái.”

Nguyệt Nguyệt trong lòng âm thầm nói thầm, không kỳ quái mới là lạ đó chứ!! Cô ấy nói mình là một tiểu nha đầu người Anh, cư nhiên so với thân là người trung quốc như Nguyệt Nguyệt còn hiểu rõ trung quốc hơn, điều này làm cho cô thật sự là cảm thấy khóc không ra nước mắt a, người ta là một người Anh lại hoàn toàn biết rõ về Trung Quốc, còn có thể sử dụng Trung văn một cách trôi chảy thì thôi đi, thế nhưng cô ấy lại nói, nói mình còn có thể giải được trận pháp, điều này làm cho Nguyệt Nguyệt tự nhận là người Trung Quốc cảm thấy xấu hổ vô cùng a! Thật sự là rất đã kích a.

Nguyệt Nguyệt ở nơi nào không nói gì nhìn trời than khóc, đột nhiên cô nhớ tới giúp mua thanh Phi Thiên tiêu kia vẫn còn tại trong bao của mình, vừa rồi chạy tới chạy lui làm cho cô quên đưa, cô nhớ tới sau hướng phát ra một cái giao dịch.

: “tỷ giao dịch với muội làm gì?”

Nhìn thấy cô còn không có chấp nhận, Nguyệt Nguyệt sốt ruột kêu: “Nhanh chút giao dịch, tỷ cho muội đồ tốt.”

Thấy Nguyệt Nguyệt thúc giục chính mình nhanh xác nhận giao dịch, cuối cùng nàng không thể không ấn xác nhận, vừa được nàng chấp nhận giao dịch, Nguyệt Nguyệt liền đem kia thanh Phi Thiên tiêu +0 thả lên khung giao dịch. Nhìn đến Nguyệt Nguyệt thả trang bị lên nàng có chút giật mình.

: “muội không thể nhận.”

: “bảo muội nhận muội cứ nhận, cái gì mà có thể với không thể.”

: “nhưng là...”

: “chẳng lẽ muội không phải thật tâm gọi ta là tỷ tỷ sao? Ta rất đau lòng a.”

Nguyệt Nguyệt vô sỉ lại bắt đầu giả bộ đáng thương lừa gạt muội muội!

Bên này trước màn hình vì tính đòi mảy thanh tú của Aigenisi nhúu chặt, tuy rằng Phi Thiên tiêu đối với nàng mà nói, muốn có một cái rất đơn giản, nhưng là cũng cần rất nhiều thời gian, sức lực, của cải mới có thể có được. Nhưng là nàng thật sự không nghĩ tới Nguyệt Nguyệt lại giúp mình có được trang bị này, hơn nữa cái trang bị trước mắt này... giá trị cũng không nhỏ, hẳn là Nguyệt Nguyệt phải mất một khoản không nhỏ mới có được nó đi?

: “Tỷ tỷ! Tỷ nói với muội thực ra trang bị này làm sao tỷ có?”

: “mua được a! Muội mau cầm lấy.”

Lúc này đột nhiên nhìn đến Nam Cung Thụ từ xa chạy tới, còn vừa chạy vừa cấp bách hô: “Nhanh chút theo ta đi, bên kia bọn họ nói có người cùng bọn họ giao chiến.”

Nhìn thấy có người tới phía sau, không thể không trước xác nhận lấy qua trang bị, chờ chút xong hỏi lại nàng chuyện trang bị đi.

Nguyệt Nguyệt đầu đầy hắc tuyến nhìn Nam Cung Thụ hiện tại, ai ~~~! ! Thật đúng là liếc mắt một cái có thể nhìn ra là đại luyện ở trên hào, vì vậy người hoà nhĩ như Nam Cung Thụ cũng có điểm khác biệt thật lớn, bình thường một người ít nói như Nam Cung thụ đột nhiên ồn ào như vậy cảm thấy thật đúng là quái dị!

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Kinh Nghiệm Đan So Với Bít Tết Còn Quý Hơn

Edit: tieuthu Aigenisi nhúu mi nhìn nhân vật của mình đứng trước người vừa ồn ào kêu mọi người mau tới nói: “Tiểu Kim, dẫn đường đi, trên đường nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì.” Sau đó trực tiếp mời Nam Cung Thụ gia nhập đội ngũ.

Nói xong cô trực tiếp phát ra một cái mời nắm tay đối Nguyệt Nguyệt, kết quả Nguyệt Nguyệt đồng học của chúng ta vừa thấy được khung mời nắm tay kia liền tròn tròn mắt! ! ! Đây, này nữ nhân cũng có thể cùng nữ nhân nắm tay sao? Cô vạn phần 囧 nhấn vào nút xác nhận, nhìn màn hình hiện lên hình ảnh nhân vật của mình bị một lolita nhỏ bé nắm tay dắt đi, nhìn như thế nào cũng đều cảm thấy thực quái dị a!

Vì sao không phải Nguyệt Nguyệt nắm tay cô bé dắt đi chứ? Ai, ai bảo là cô mất phương hướng, mù đường đâu?

Hơn nữa Nguyệt Nguyệt không biết có phải hay không mình gặp ảo giác, vì sao cảm thấy bây giờ cùng với tiểu nha đầu lúc trước mới quen có điểm không giống nhau, hiện tại nhìn cách cô bé nói chuyện, ách —— nói như thế nào đây? Chính là lúc trước nhận thức ban đầu của cô, cảm thấy cô bé hoạt bát hiếu động, bây giờ lại cảm thấy cô bé cẩn thận cùng bình tĩnh, thậm chí làm cho Nguyệt Nguyệt có loại cảm giác xấu hổ cùng xúc động a, hiện tại cô cảm thấy ở trước mặt cô bé chính mình có vẻ giống tiểu muội muội hơn.

Nguyệt Nguyệt đi theo phía sau không có việc gì miễn man suy nghĩ, nhàm chán ở {kênh đội ngũ} tò mò hỏi.

【đội ngũ】: “hà đầu a, sao muội lại gọi Nam Cung Thụ là Tiểu Kim?”

【đội ngũ】: “đúng vậy mỹ nữ! Ta tuy gọi là Tiểu Kim, nhưng ta là một soái ca a!”

【đội ngũ】: “đừng để ý đến hắn, hắn chỉ là một kẻ cuồng tự kỷ mà thôi.”

【đội ngũ】: “vậy anh trai muội cùng ‘Đại Nhạn Nam Phi’ không phải cũng tham gia cùng sao?”

【đội ngũ】: “à! Hiện tại anh muội đang gọi chúng ta, còn có ‘Đại Nhạn Nam Phi’ chính là người có tên gọi Jack. Chờ khi đến đó muội sẽ giới thiệu mọi người với nhau.”

【đội ngũ】: “à, tỷ đã biết!”

【đội ngũ】: “chúng ta mau đến đó, mọi người cẩn thận một chút, phía đối phương có bảy người, hơn nữa cấp bậc đều là hơn năm mươi cấp.”

【đội ngũ】: “Tại sao bọn họ lại xảy ra giao chiến?”

【đội ngũ】: “lúc đó ta ở lại đây chờ hai người, Jack mật nói với ta, đoàn người kia chạy tới nơi, còn nói ra những lời khiêu khích!”

【đội ngũ】: “chúng ta nên nhanh chóng qua đó xem một chút đi, miễn cho hai người bọn họ thực cùng đối phương đánh nhau thì hỏng bét.”

Nguyệt Nguyệt trong lòng lo lắng, đối phương hình như có khoảng bảy người đi, thật đáng giận, đây còn không phải là ức hiếp người quá đáng sao?

Chờ Tiểu Kim mang theo Nguyệt Nguyệt cùng xuyên qua hai vòng trận pháp liên tiếp, rốt cục cũng thấy được bộ dáng chân chính của Minh Nhân cốc bày ra trước mắt, ngoài cửa kia ba đôi xương người xếp thành chữ so với tình cảnh bây giờ, quả thực là gặp phải sự phụ rồi.

Nơi này khắp nơi đều toàn người chết, chung quanh quái vật nằm la liệt, thật muốn nôn ~~~! Nguyệt Nguyệt không cẩn thận nhìn đến bối cảnh được bài trí dưới chân mình, cư nhiên là một khối thi thể thối nát, trên mặt thi thể đã bắt đầu phân hủy trông rất ghê tởm.

Nguyệt Nguyệt chỉ cảm thấy trong lòng một trận cuộn cuộn, vội vàng đem ánh mắt dời khỏi màn hình, cô cũng không muốn đợi lát nữa ăn không vô, chỉ sợ buổi tối còn muốn gặp ác mộng nữa! Nhìn đến những thứ kia cô thiếu chút nữa nhin không được muốn nôn ra ngoài.

【đội ngũ】: “còn bao lâu nữa mới đến nơi? Nơi này đều ghê tởm như vậy sao?”

【đội ngũ】: “aiz ~! mấy cô gái chính là yếu ớt như vậy a, phía trước có cái huyết động, chúng ta nhảy vào đó thì tốt rồi, nơi đó tuy rằng quái vật có điểm xấu xí, nhưng cũng tốt hơn so với nơi ghê tởm này.”

【đội ngũ】: “nơi đây cảnh tượng ghê tởm như vậy, không liên quan gì đến chuyện con gái có yếu ớt hay không đi?”

【đội ngũ】: “tỷ tỷ, đến lúc đó nếu thấy tình hình không tốt, tỷ nhớ dùng thành phù trở về.”

Aigenisi có chút lo lắng nhìn Nguyệt Nguyệt, cô ấy ngày đó bị người khác luân bạch, vừa rồi khi mới bắt đầu tổ đội cô có xem qua cấp bậc của cô ấy, tuy rằng không biết cô ấy làm thế nào nhanh như vậy đã luyện đến cấp ba mươi, nhưng là nghĩ tới bảy người kia đều là hơn năm mươi cấp, điều này làm cho cô thực lo lắng, hơn nữa chính cô hai ngày này cũng không có luyện cấp, cho nên cấp bậc vẫn bảo trì ở cấp bốn mươi.

【đội ngũ】: “trước đừng nói chuyện đó, chúng ta hãy đi xem tình huống trước đã rồi nói sau.”

Nguyệt Nguyệt âm thầm oán thầm, nếu thật sự đánh nhau cô làm sao có thể một người chạy trốn a? Đó cũng không phải là tính cách của cô, cho nên nhiều lúc ba người kia đều nói cô không hiểu sự tình, cứ như vậy nhất định sẽ chịu thiệt thòi lớn.

Ngay tại thời điểm tinh thần Nguyệt Nguyệt bị bối cảnh thiết kế xung quanh làm cho chán ghét, rốt cục thấy được phía trước trên mặt đất xuất hiện một cái hố thật to, chẳng lẽ đây chính là cái huyết động mà Tiểu Kim vừa nói sao? Vượt qua được cái hố này sẽ tốt hơn sao?

【đội ngũ】: “Nhảy xuống cái huyết động phía trước kia đi, khi trở ra nhớ đứng yên tại chỗ đừng nhúc nhích, cửa có thể có quái, nhưng nếu đứng bất động, nhân vật sẽ được bảo vệ tại thời điểm đó.”

【đội ngũ】: “wow nga ~! Xem ra mọi người phi thường quen thuộc địa hình trong này a!”

【đội ngũ】: “đó là ~! Người cũng không nhìn xem chúng ta ở trong này luyện đến cấp bao nhiêu. Hơn nữa, có Tiểu Kim ta đây xuất mã, luyện cấp còn không mau được sao?” Tiểu Kim đắc ý hướng Nguyệt Nguyệt cười.

Không nói thì quên mất, Nguyệt Nguyệt hai ngày này cũng không để ý ba người bọn họ có online không, chỉ chạy tới chạy lui để ý tới, lúc đó cũng không nhìn đến tin tức của bạn tốt, đột nhiên nghe được Tiểu Kim vừa nói như thế, cô liền mở tư liệu đội ngũ ra xem, kết quả vừa nhìn trông mắt của cô như muốn rớt ra ngoài.

Nguyệt Nguyệt ở trước máy tính dùng sức dụi mắt nhìn xem, lại dụi mắt nhìn nhìn lại, nhưng là, nhưng là dù dụi thế nào con số kia chính là như vậy không thay đổi a! Cự, cự nhiên sáu mươi cấp! ! !

【đội ngũ】: “ta, ta nhất định là nhìn lầm rồi đúng không? Ta nhớ thời điểm gặp mọi người ngày đó rõ ràng mới hơn ba mươi cấp. Làm sao hiện tại lại có thể là sáu mươi cấp?”

Aigenisi nhìn đến Nguyệt Nguyệt bị Tiểu Kim đá kích bộ dáng mờ mịt, ngơ ngác vô cùng đáng yêu a! Có lẽ chính cô cũng không phát hiện, trước màn hình khoé môi cô có điểm hơi giương lên, cô ở trên màn hình đánh một đoạn an ủi Nguyệt Nguyệt.

【đội ngũ】: “tỷ tỷ không cần để ý đến hần, bọn họ là bởi vì ăn kinh nghiệm đan mới có thể luyện được cấp bậc cao như vậy, để chờ khi trở về muối cấp cho tỷ mấy viên, tỷ ăn rồi luyện cấp cũng sẽ rất nhanh!”

Nếu như vừa rồi Nguyệt Nguyệt chỉ là kinh ngạc, thì hiện tại cô hoàn toàn ngây người. Nếu cô nhớ không lầm, trong trò chơi cũng có kinh nghiệm đan này nọ, nhưng là —

Kinh, kinh nghiệm đan? Đó cũng không phải là người bình thường có thể ăn được gì đó a, còn nhớ lúc ấy Nguyệt Nguyệt mở Thương Thành chuyên bán vật phẩm, phát hiện kinh nghiệm đan lúc ấy hiển thị giá tiền là 500 nguyên bảo/cái, sử dụng sau 1 giờ điểm Kinh nghiệm sẽ tăng gấp 4 lần so với kinh nghiệm bình thường.

Còn nhớ rõ thời điểm ấy Nguyệt Nguyệt nhìn kinh nghiệm đan nước miếng chảy ào ào, hơn nữa nhìn hiển thị 500 nguyên bảo, Nguyệt Nguyệt nghĩ đến 500 nguyên bảo hần là tương đương 5 đồng RMB đi, dù sao không thể nào là 500 đồng đi? Cô hưng phấn hướng về phía Thôi Tuyết nói: “Tuyệt a, mình phát hiện ăn kinh nghiệm đan kinh nghiệm sẽ tăng 4 lần a, vậy nếu mình ăn cái này luyện cấp mà nói ..., hần là sẽ thăng cấp rất nhanh đi?”

Thôi Tuyết nghe được lời nói của Nguyệt Nguyệt, thiếu chút nữa ngã ngửa ra sau, cô không nghe lầm chứ? Cô ấy vừa nói ăn kinh nghiệm đan luyện cấp? Vật kia tuy nói là đồ tốt, nhưng là ăn làm cho người ta đau lòng a, ngay cả Bảo Nhi đứa trẻ xa xỉ kia ăn qua vài lần sau cũng không cần ăn nữa, bởi vì cô cảm thấy ăn có cảm giác mang tội, mỗi lần ăn đều giống như ăn hoàng kim a!

“Cậu không tiếc, cam lòng chịu ăn kinh nghiệm đan để điểm kinh nghiệm tăng 4 lần sao? Cậu xác định sao?” Thôi tuyết sát mồ hôi lạnh đánh giá Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt sững sờ, vì sao phải tiếc? “Vì sao luyện tiếc a? Không phải chỉ có 5 đồng một viên sao?”

“5 đồng tiền? Người nói là bằng Anh sao?” Chắc chắn là con người đang vui vẻ kia nghĩ đến 500 nguyên bảo là tương đương 5 đồng RMB mà sinh ra hiểu lầm a? Cô đã biết Nguyệt Nguyệt cái tên kia làm sao có thể bỏ được 500 đồng RMB/ giờ để đi ăn kinh nghiệm đan tăng 4 lần kia! Cắt ——! !

“Chẳng lẽ không đúng sao? Trên đây không phải nói 500 nguyên bảo một cái sao?”

Ở một bên nghe hai người nói qua nói lại Chung Đình rốt cục chịu không nổi mở miệng cắt đứt vấn đề Nguyệt Nguyệt đang tra tấn Thôi Tuyết nói: “Nguyệt Nguyệt a ~ chúng ta chơi cái trò chơi này nguyên bảo cùng RMB tỉ lệ là 1:1, chứ không phải như người cho là 5 đồng RMB, hiểu chưa?”

A, ha ha ~! ! Hiểu được, đương nhiên hiểu được, nguyên lai kinh nghiệm đan tăng gấp 4 lần chính là vật phẩm siêu cấp siêu cấp xa xỉ. Nguyệt Nguyệt đồng học của chúng ta là tuyệt đối tuyệt đối luyện tiếc đi mua để ăn, lúc ấy Nguyệt Nguyệt có nói, ăn cái kia không bằng đi ăn bít tết cao cấp, ít nhất cái kia còn có thể lấp đầy bụng!

Nhưng là, là hạng người gì không tiếc vẫn ăn kinh nghiệm đan tăng gấp 4 lần này luyện cấp a? Nguyệt Nguyệt dùng ánh mắt nghi ngờ hướng Tiểu Kim cùng . Hơn nữa nghe giọng điệu của tiểu nha đầu này, bọn họ giống như chuẩn bị không ít kinh nghiệm đan tăng gấp 4 lần này a, tùy tiện trở về cấp cho cô, thật sự là rất đã kích cô mà.

Ngay tại thời điểm Nguyệt Nguyệt tràn đầy cảm khái, xa xa đột nhiên xuất hiện một đồng người, vì sao nói là một đồng? Bởi vì có mấy người, tạo thành đội vây quanh từ hai phía.

Chỉ thấy đứng phía trước mấy người là một lão nhân vật ‘Ngộ Thần’, trên mặt tràn đầy nếp nhăn, bởi vì bộ dáng đờ đờ sát khi mà trở nên căng dừ tợn hơn, hần đối với những người bị nhốt ở bên trong quát: “Ta nói cho các ngươi biết, không cần cấp mặt không biết xấu hổ!”

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Dại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Nguyệt Nguyệt Là Vật Hi Sinh?

Edit: tieuthu Sau khi nghe lời nói của lão nhân dẫn đầu kia, những người đi theo vây quanh <đại nhận="" nam="" phi=""> cùng <đao đao="" kiến="" cốt=""> cùng nhau kêu gào âm ỉ. Nguyệt Nguyệt nhanh chóng chạy tới khi thấy hai bên đã sẵn sàng giao chiến, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất ra vũ khí

chém giết đối phương.

Lão nhân đầu kia mới vừa rồi còn giữ vẻ mặt dữ tợn, khi nhìn thấy bọn người Nguyệt Nguyệt đang tiến đến từ phía sau, nếp nhăn tràn đầy trên mặt có chút cứng ngắc lại vài giây, bất quá cũng là chột lóc rồi nhanh chóng biến mất!

lúc này vẻ mặt lạnh lùng đứng cùng một chỗ với Tiểu Kim, <đại nhân="" nam="" phi=""> cùng <đạo đạo="" kiến="" cốt=""> ở ngay bên cạnh, ngay sau đó Nguyệt Nguyệt nhìn thấy hệ thống thông báo hai người gia nhập đội ngũ. Người thấy mùi sát khí dày đặc toả ra từ hai phía, cô nhanh chóng chạy tới đứng bên cạnh Tiểu Kim. Về phần tại sao lại đứng ở bên cạnh Tiểu Kim, cái này là vì Nguyệt Nguyệt vừa rồi có nhìn qua một chút cấp bậc đội ngũ, phát hiện cấp bậc của Tiểu Kim so với Jack cùng <đạo đạo="" kiến="" cốt=""> cao hơn một bậc, nếu quả thật đánh nhau, ở bên cạnh hần hần là hệ số an toàn cao hơn một chút đi!

(A Từ: Nguyệt nhi thật là bit tìm chỗ để dựa vào nha.)

Một nam nhân trong số bảy người đứng phía sau lão nhân đầu, nhìn đến ba người vừa đến bên cạnh <đạo đạo="" kiến="" cốt=""> cùng <đại nhân="" nam="" phi="">, nhảy ra hung hãn nói: “A ~! ! Nguyên lai còn có người giúp đỡ a? Các người cho rằng ba người họ đến đây có thể đánh thắng bảy người chúng ta sao?” Sau khi nói xong hần còn không quên hướng lão nhân đầu kia cười nịnh nọt. Lúc này <đạo đạo="" kiến="" cốt=""> đang đứng trên cùng mở miệng nói chuyện.

<đạo đạo="" kiến="" cốt=""> : “nơi đây là nơi chúng ta thường xuyên luyện cấp, các người không có lý do gì buộc chúng ta phải tránh ra!”

Nam nhân vừa kêu gào kia nghe được lời của <đạo đạo="" kiến="" cốt="">, nhảy ra chuẩn bị động thủ, nhưng không ngờ bị lão nhân đầu ở bên cạnh ngăn lại.

: “các người ít người nên tìm chỗ khác luyện cấp, chúng ta nhiều người nơi này vừa vặn thích hợp chúng ta luyện, bằng không trở mặt đối với bên nào cũng không có lợi.”

<đại nhân="" nam="" phi=""> : “người là lão bản của HJ sao? Người nói gì thì chúng ta phải làm theo như vậy sao? Thật không có đạo lý, tuy rằng chúng ta không gây chuyện nhưng chúng ta cũng không ngại rắc rối!”

Lão nhân đầu thật không ngờ những người cấp bậc thấp này lại có thể nói ra những lời mạnh mẽ như vậy, điều này làm cho hần không khỏi thờ dãi, hần chính mình đang nghĩ đối sách để giữ mặt mũi trước mặt huynh đệ của mình. Nếu lúc này bọn người Nguyệt Nguyệt nhìn thấy sắc mặt của hần trước màn hình..., nhất định sẽ phát hiện mặt của hần đã muốm đen như Bao Công rồi! Hần bước từng bước đi lên phía trước.

: “vậy ý tứ các người chính là không từ bỏ? Vậy đừng trách chúng ta ra tay độc ác!”

Nguyệt Nguyệt nhìn đến tên của lão nhân đầu, xuy một tiếng khoé miệng bỗng chốc nở ra nụ cười, tên của người này cũng quá kinh điển nha, một mình phêu bạt giang hồ, câu tiếp theo không phải là sao có thể không bị chém đây?

nhìn thấy hai bên đều sắp động thủ, liền hướng đến Nguyệt Nguyệt nói trong đội ngũ.

【đội ngũ】 : “tỷ tỷ, sau đây chúng ta sẽ đánh nhau, tỷ phải dùng thành phù trở về thành ngay lập tức, biết không?”

【đội ngũ】 : “ta không cần, hiện tại bọn họ nhiều hơn chúng ta hai người, nếu ta đi nữa đội ngũ lại càng ít. Kết quả lời vừa nói ra đã bị cái tên Tiểu Kim kia đưa ra về mặt khinh bỉ.”

【đội ngũ】 : “ta cảm thấy nếu người ở lại thì thật đúng là vật hi sinh hiệu quả, người mới cấp ba mươi, chúng ta đều là hơn năm mươi cấp!”

Nghe thấy lời nói của Tiểu Kim, Nguyệt Nguyệt vẻ mặt buồn bực bĩu môi, trong lòng âm thầm oán thầm, có cần trực tiếp nói thẳng như vậy không? Tuy rằng cô lưu lại chỉ là vật hi sinh, nhưng đây là tâm ý của cô a!

【đội ngũ】<đại nhân="" nam="" phi=""> : “đây đã là lúc nào rồi, các người còn có tâm tình ở nơi này tranh cãi.”

【đội ngũ】: “mặc kệ, ta sẽ không đi, như thế này đi các người đánh việc của các người, ta chính mình sẽ thật cẩn thận!”

Thời điểm bọn người Nguyệt Nguyệt bên này tranh cãi không ngừng, đội ngũ đối phương cũng không hề nhàn rỗi a! Nhất là trong bọn họ có một người từ khi nhìn thấy Nguyệt Nguyệt từ phía sau đi đến, đã nhìn thấy Ngao Thiên thần đạo trong tay cô.

【đội ngũ】: “trước tiên giải quyết ba nam nhân kia, bọn họ cấp bậc cao nhất, nữ nhân cuối cùng sẽ giải quyết sau.”

【đội ngũ】: “hai người một tổ liên hợp cùng đối phó ba nam nhân kia. Sau đó Tiểu mao bao vây hai nữ nhân lại. Nhân vật ‘Tú Nhã’ kia thoát nhìn cấp bậc không cao, hần là còn chưa có học được tuyệt kỹ ‘phục sinh’, cho nên giữ nàng đến cuối cùng mới giết cũng không có quan hệ.”

Bất quá người này nói cũng thật đúng, bởi vì nhân vật Nguyệt Nguyệt kia phải đến cấp năm mươi mới có thể học được tuyệt kỹ ‘phục sinh’, hơn nữa cấp năm mươi học xong cũng chỉ có thể phục sinh chính mình, thế nào cũng phải đợi đến cấp sáu mươi lăm, đem tuyệt kỹ ‘phục sinh’ thăng đến nhị cấp mới có thể phục sinh người khác, hơn nữa điều khiến cho Nguyệt Nguyệt đau thương chính là, nghe nói thời điểm phục sinh người khác, mỗi lần đều phải tiêu hao một lọ ‘mã thần lộ’, kia chính là tiền a!! Phục sinh chính mình phải có ‘Thiên Tiên thủy’ tuy rằng cũng mất tiền, nhưng so sánh với ‘mã thần lộ’, thật đúng là số lẻ còn kém xa.

【đội ngũ】: “quyết định như vậy đi, chúng ta bảy người đều có thể tùy tiện giải quyết năm người này, huống chi hai nữ nhân kia dường như chính là người mới nha!”

Lúc này người đứng giữa đội ngũ từ nãy giờ vẫn quan sát Nguyệt Nguyệt đột nhiên mở miệng.

【đội ngũ】: “ta không đồng ý! Chúng ta không thể cùng bọn họ giao chiến!”

Lời vừa nói ra, trong đội ngũ phản ứng dữ dội, tất cả mọi người đều đã phản công tốt kẻ sách đánh giết, không nghĩ tới cư nhiên lại có người phản đối, mà kẻ hoạch kia lại do chính Bất Suất đưa ra.

【đội ngũ】: “vì sao không thể cùng bọn họ giao chiến? Bọn họ xem ra cũng không phải rất lợi hại.”

【đội ngũ】: “không giao chiến thể diện của ta làm sao giữ? Người không thấy bọn họ vừa rồi một chút mặt mũi cũng không cho ta sao?”

【đội ngũ】: “đúng vậy! Sao có thể không đánh nhau đây? Ta đây còn muốn ghép đôi với hai tiểu nữ tử kia chơi đùa một chút đấy chứ.”

Nhìn trong đội ngũ tranh nhau mà nói < Nhai biên thần toán > trong lòng lửa giận muốn chết, bọn họ chẳng lẽ không mở to con mắt ra sao?

【đội ngũ】: “các người không nhìn tới dấu hiệu bang hội trên đầu nhân vật ‘Tú Nhã’ kia sao?”

Nói cho bọn họ biết một chút mấu chốt, cả đội ngũ đồng thời chuyển hướng đối diện nhìn lên trên đầu Nguyệt Nguyệt. lát sau mọi người mới phát hiện, người kia trên đầu viết một chữ thật to ngông cuồng màu đỏ ‘Huyết’, kia không phải là bang hội đứng đầu của đại thần ở sever này sao? Lúc này trên đầu mấy người mồ hôi lạnh râm râm chảy xuống, rốt cuộc vừa rồi bọn họ đã phạm phải sai lầm gì chứ? Cư nhiên... cư nhiên cướp địa bàn của bọn họ, còn muốn giết nàng ta —— nhìn trong đội chính mình vài người đều đã hiểu rõ sự tình, lại mở miệng ném ra một câu làm cho mọi người thực kinh hồn bạt vía.

【đội ngũ】< Nhai Biên Thần Toán >: “hơn nữa các người không phát hiện trang bị trên tay ‘Tú Nhã’ kia sao?”

Trang, trang bị? Cái gì trang bị? Mọi người khó hiểu lại quét ánh mắt về phía Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt dường như cảm nhận được cái gì đó, liền quay đầu nhìn về phía mấy người bọn họ. Bọn họ đang nhìn đến trang bị trên tay Nguyệt Nguyệt sắc mặt đã trắng bệch, đột nhiên còn bị Nguyệt Nguyệt nhìn như vậy, thiếu chút nữa đem vài người sợ tới mức ngất đi.

Trong đó lão đại của bọn họ, cũng chính là lão nhân đầu kia là người hoảng sợ nhất, hắn nhìn cầu cứu: “Sao, làm sao bây giờ? Ta, ta không chú ý tới nàng ta, nàng... nàng ta là bạn cùng phòng của tam khắc tinh a, ngày đó trên kênh tán gẫu ồn ào huyền ảo a!”

Đang nghe lão đại lắp bắp trong lời nói, Tiểu mao đồng học vừa mới bắt đầu còn muốn bồi hai tiểu nữ tử chơi đùa thiếu chút nữa tè ra quần.

【đội ngũ】: “lão đại người có vẻ còn quên một việc chưa nói đi?”

【đội ngũ】: “còn có cái gì chưa nói? Không phải điều sai lầm nhất lão đại đã nói ra sao? Điều đó đã đủ dọa người rồi, chẳng lẽ còn có cái gì càng dọa người hơn sao?”

【đội ngũ】: “lão đại thật tối dạ, ‘Tú Nhã’ kia chính là bang chủ phụ nhân của bang ‘Thị Huyết’!”

‘Oanh’ mấy người trong óc một trận nổ vang, nếu vừa rồi bọn họ còn giống như nói lời may mắn trong lòng... , bây giờ hi vọng cuối cùng của bọn họ cũng muốn tan vỡ.

【đội ngũ】: “cái kia, chúng ta hiện tại làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

< Nhai Biên Thần Toán > cười cười tự giễu, hắn cũng thật sự rất muốn biết, bọn họ hiện tại nên làm cái gì a? Lúc này đã khiến đám người bọn họ hoang mang lo sợ lắm rồi, đội ngũ Nguyệt Nguyệt bên kia dường như đã bố trí xong sự việc, thời điểm nhìn đến ba nam nhân đối diện sát khí đằng đằng hướng đội ngũ hắn xông lên, sợ tới mức kinh hô: “Đội chút ——!” thuận tiện đề cử bạn tốt

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Dại Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Một Màn Quỷ Dị

Edit: tieuthu kêu lên một tiếng đội chút, về mặt có thể nói là rất thâm a, làm cho ba người ở đối diện đang hung tợn xông lại đều tròn tròn mắt, nhìn về phía lão nhân đầu đánh giá, không biết một màn trước mắt rốt cuộc là cái gì a? Bất quá cuối cùng ba người vẫn là dừng đao đang hướng về phía đối phương.

Cuối cùng vẫn là <đao đao="" kiển="" cõt=""> đứng trên cùng mở miệng hỏi: “Bảo chúng ta đợi chút làm cái gì? Các ngươi không phải mới vừa nói muốn đánh nhau đấy sao?”

nhìn thấy ba người kia đã dừng lại, thở ra một hơi. Lúc này trước máy tính mở hội lạnh tràn đầy trên mặt hấn a, hấn ở trên bàn phím cân nhắc đánh ra vài chữ : “Hiểu lắm ~! Đây đều là hiểu lắm a!”

“Hiểu lắm?” Lần này không chỉ ba người vừa tiến lên mà ngay cả và Nguyệt Nguyệt ở bên cạnh xem cuộc vui cũng sùng sốt, mọi người đồng loạt trừng mắt nhìn , muốn nghe một chút cái mà hấn gọi là hiểu lắm!

“Đúng vậy ~! Hiểu lắm a, chúng ta làm sao có thể thật sự cùng các ngươi tranh giành địa bàn đâu, chúng ta chỉ là nói giỡn chút thôi mà!” đứng một bên nhìn rõ cục cũng mở miệng giải thích. Nếu không nói như vậy, bọn họ làm thế nào mới có thể rời khỏi a? Giết cũng giết không xong!

Người ta liên tiếp hai lần nói hiểu lắm làm cho bọn người Nguyệt Nguyệt bên này đầu óc choáng váng, thật sự làm cho người đối diện cảm thấy bối rối, suy cho cùng bọn hấn muốn làm gì đây. Vừa rồi bọn họ luyện cấp, đang luyện rất tốt, đám người hỗn đản này từ đâu nhảy ra kêu bọn họ nhượng lại, sau lại nói muốn đánh nhau nữa, như thế nào muốn đánh nhau lại kêu hiểu lắm?

Nguyệt Nguyệt nhìn lúc vừa mới bắt đầu ‘lão nhân’ kia còn có dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo lúc này đột nhiên đưa ra bộ dạng nịnh nọt, khiến Nguyệt Nguyệt cảm thấy toàn thân đều nổi da gà.

Nguyệt Nguyệt buồn bực mở miệng hỏi: “Các ngươi xác định là hiểu lắm sao?”

Đám người trước mặt nghe được lời nói của Nguyệt Nguyệt, mãnh liệt gật đầu, nếu lấy tốc độ gà con mổ thóc so ra mà nói ..., bọn họ tuyệt đối không thể nghi ngờ so với gà con tốc độ gật đầu còn mau hơn.

Nguyệt Nguyệt còn muốn hỏi chút gì đó, nhưng những người kia như cướp lấy cơ hội bảy miệng tám lưỡi nói: “Ai nha, ta còn có chuyện đi trước.”

“A, đột nhiên nhớ tới lão bà của ta tìm ta, tạm biệt!”

“Cái kia, ta chợt nhớ ra có người tìm ta.”

“Ta, ta, ta mắc tiểu, ta cũng phải đi.”

Rắc rối hơn chính là, vừa mới bắt đầu Tiểu mao đồng học bị dọa nghiêm trọng, nhìn đến bạn bè của mình không chút ý tứ tìm cơ thoát thân, nhưng, nhưng là lý do đều bị bọn họ dùng hết rồi, hấn dùng cái gì a? ? ? ?

Nhìn những người đối diện, Tiểu mao đồng học lấp bắp : “Ta, cái kia, ân, a, ta, con ta đói bụng! Ta đi cho nó ăn.” Suy nghĩ nửa ngày rốt cuộc tìm được lý do Tiểu mao đồng học nhanh chạy thoát thân, cái tốc độ kia của bọn họ a. . . Khiến bọn người Nguyệt Nguyệt giương mắt nhìn! !

Nguyệt Nguyệt ủy khuất muốn chết, chẳng lẽ bản thân đáng sợ như vậy sao? Không phải chỉ hỏi một câu sao? Sao đám người đó lại thành ra như vậy? Đường như rất giống thấy quý.

không nói gì nhìn Nguyệt Nguyệt, bắt quá đám người kia đi rồi cũng tốt, tuy rằng không biết bọn hấn vì sao đột nhiên trốn vào đồng hoang mà chạy, nhưng là tốt hơn so với bọn hấn lưu lại cùng bọn họ đánh nhau! Những người kia đều hơn năm mươi cấp, tuy rằng anh của nàng cùng bạn hấn đều đã năm mươi chín cùng sáu mươi cấp, nhưng là song quyền nan địch tứ thủ a. Một hồi lại gặp chuyện không đâu!

Lúc này Tiểu Kim tính tình thích trêu đùa xông ra, mở miệng trêu chọc Nguyệt Nguyệt.

【đội ngũ】 : ‘ha ha ~! Nguyệt Nguyệt a, ngươi lớn lên có thể nói là người gặp người sợ, quý gặp quý trốn nha? Vì sao người ta nhìn thấy ngươi liền giống như gặp quý vậy?’

Vốn là Nguyệt Nguyệt không hề 囧, nghe thấy Tiểu Kim nói, cô phần nộ hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái.

【đội ngũ】< LamNguyệt Lệ> : “Bây giờ bọn họ đi rồi chúng ta nên làm sao?”

Nghe Nguyệt Nguyệt nói, mấy người tập thể lặng yên, lúc này còn có thể hỏi nên làm gì sao? Không phải là luyện cấp? Hơn nữa mới vừa rồi sự tình cũng là bởi vì nơi luyện cấp gây nên đi!

Nghe những lời này của Nguyệt Nguyệt, những người trong đội ngũ đều hết chỗ nói, đến đây không phải là vì luyện cấp đấy sao? Hiện tại đám người muốn cướp địa bàn đã đi rồi, cô ngược lại hỏi muốn làm cái gì? Thật sự có bộ dáng như người ngoài hành tinh sao?

【đội ngũ】 : “ta nói Nguyệt Nguyệt a, ngươi như vậy ta khó có thể không bội phục ngươi. Ha ha! Thật là một Tiểu Thiên binh a!”

【đội ngũ】<đao đao="" kiển="" cõt="">: “ngươi đừng nói nhiều lời vô nghĩa, mau tới giết quái, ta đã ăn kinh nghiệm đan 4 lần, tuy nói lão bản chúng ta không so đo chút tiền ấy, nhưng là cũng không thể lãng phí đi?”

Hiện tại <đao đao="" kiển="" cõt=""> này khiến cho Nguyệt Nguyệt có cảm giác, giống như chủ nô vung roi da thúc giục nô lệ làm việc, mà Tiểu Kim kia chính là vận khí cực độ không tốt làm nô lệ bị thúc giục, khoé miệng Nguyệt Nguyệt lặng lẽ hơi gọi lên, vui sướng khi người gặp họa nhìn Tiểu Kim bị

kêu đi giết quái.

【đội ngũ】<đại nhân="" nam="" phi="">: “ta cũng đi qua cùng bọn họ giết quái, hai người các người ở trong này dẫn một con quái lại đây thử xem có thể giết được quái hay không.”

<đại nhân="" nam="" phi=""> chính là Jack sau khi nói xong trực tiếp bước tụt lại phía sau, cũng không quản hai cô gái nhỏ có nghe được hay không lời của mình.

Aigenisi nhìn đến Jack cũng đi đến ở phía sau bên cạnh bọn Tiểu Kim, cô xoay người nhìn Nguyệt Nguyệt bên cạnh, Nguyệt Nguyệt đang dùng thanh ‘Ngạo Thiên thần đao’ của cô ấy chọn một con quái chuẩn bị đâm qua, ngay tại thời điểm cô chuẩn bị đi qua giúp cô ấy giết quái, chuyện xảy ra khiến cho cô kinh ngạc đến ngây người, trước mặt cô Nguyệt Nguyệt chỉ đâm từ phía sau ‘hủ thi quái’, trên đầu con quái liên tục trả về ký hiệu -1000, mà kia chỉ có một mình cô. Chạy, không phải là khi quái vật bị công kích nhiều quá đều theo công kích đó phản công sao? Nhưng là vì sao? Vì sao trước mắt ‘hủ thi quái’ này lại chạy mất?

Nguyệt Nguyệt nhìn công kích của mình đối với quái vật kia, máu của nó chỉ giảm một nửa, nó cứ nhiên lại biết chạy trốn, há hốc mồm, trong lúc nhất thời cũng chưa kịp phản ứng, đợi cô nhớ tới lúc này quái vật kia đã chạy cách xa cô nửa màn hình, Nguyệt Nguyệt nổi nóng, miếng thịt béo đưa đến miệng có thể nhả ra sao? Chắc chắn sẽ không, Nguyệt Nguyệt vác đao hướng con quái kia xông lên, con quái dường như có linh cảm, Nguyệt Nguyệt ở phía sau nó dùng sức truy đuổi, nó ở phía trước dùng sức chạy!

Aigenisi nhìn đến Nguyệt Nguyệt chạy đuổi theo con quái kia càng lúc càng xa vội vàng ở trong đội ngũ hô:

【đội ngũ】: “tỷ tỷ người đừng chạy a, bên kia sẽ có quái cấp cao a!”

【đội ngũ】<đạo đạo="" kiến="" cốt="">: “tình hình sao lại thế này?”

【đội ngũ】: “tỷ tỷ đuổi theo một con hủ thi quái chạy lên phía trước.”

Sau khi nghe Aigenisi nói, Tiểu Kim tràn đầy không tin gào thét.

【đội ngũ】: “người nói đùa sao? Làm sao quái có thể chạy trốn? Cũng không phải trò chơi mô phỏng theo tính tình, quái vật nơi này lại không có tư duy.”

Khẳng định là tiểu nha đầu Aigenisi này nhìn lầm rồi, Tiểu Kim âm thầm đau khổ, hẳn chính là không tin tưởng quái vật lại phải chạy trốn.

【đội ngũ】<đại nhân="" nam="" phi="">: “chúng ta vẫn nên đi qua xem một chút đi, nếu không cẩn thận nằng gặp quái vật tinh anh liền nguy hiểm”

Thời điểm tên Jack mò qua đen này vừa mới nói xong, Nguyệt Nguyệt vốn đuổi theo con hủ thi quái đang chạy trốn kia, đột cục phát hiện có chỗ không đúng, cô vô tình đã chạy đến huyết động trong cùng của mình nhân cốc, cũng không biết có phải ảo giác hay không, cô hiện tại cảm thấy, hủ thi quái kia thấy thế nào cũng đều quỷ dị a! Hơn nữa ——

Nó, nó hiện tại làm sao lại dừng lại? Vừa nãy cô chính mình đuổi theo cả nửa ngày nó vẫn chạy về phía trước không quay đầu lại.

Nguyệt Nguyệt lo lắng đề phòng nhìn phía trước con hủ thi quái kia, dây máu trên đỉnh đầu nó biểu hiện chỉ còn một nửa, bởi vì vừa rồi Nguyệt Nguyệt đâm nó mấy đao, bị rút mất một nửa cột máu. Hiện tại con hủ thi quái hai mắt phát ra ánh sáng xanh biếc âm u, nó gât gao nhìn đối diện Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt nhìn trước mắt hủ thi quái dẫn chính mình chạy đến nơi đây, lúc này cô cảm giác con chuột cảm trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi, ngay tại thời điểm Nguyệt Nguyệt cùng con hủ thi quái kia ở nơi này giằng co, đột nhiên phía sau hủ thi quái truyền đến một tiếng bước chân nặng nề, Nguyệt Nguyệt kinh ngạc nhìn con quái xuất hiện ở phía sau hủ thi quái, mà hủ thi quái lại cực kỳ tôn kính hướng con vật kia hành lễ.

Này, đây là chuyện gì xảy ra? Nguyệt Nguyệt sợ tới mức thét chói tai, tại sao một màn qui dị này lại xuất hiện trước mắt? Quái vật cùng quái vật hành lễ??? Bản thân linh giới đã phi thường quỷ dị, trước mắt lại xuất hiện một màn, Nguyệt Nguyệt nhìn không được hoài nghi quái vật trong trò chơi này có tư duy hay không.

Con quái kia đột nhiên phát hiện sự tồn tại của Nguyệt Nguyệt, nó phát ra tiếng thở dốc ồ ồ, từng bước một hướng Nguyệt Nguyệt đi tới. Nguyệt Nguyệt sợ tới mức lui từng bước một về phía sau, đột nhiên nhớ tới những người trong đội ngũ, nằng nhanh chóng mở ra kênh đội ngũ.

【đội ngũ】: “mau tới cứu mạng a ~~! ! Có một đại quái vật truy đuổi ta a!!!”

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Lớn Lên Như Thế Nào Lại Như Vậy

Edit: tieuthu Nguyệt Nguyệt vốn lúc đầu cũng không sợ cái tên phía sau kia như vậy, trong lòng cô suy nghĩ, nếu không được sẽ dùng thành phù trở về, có cái gì phải sợ? Nhưng là dù cô cố tình mở ra vài cái thành phù trở về cũng chỉ thấy hệ thống thông báo: người đang ở khu vực không thể sử dụng thành phù trở về! Chính vì vậy nên cô nôn nóng, nhanh tay mở ra kênh đội ngũ cầu cứu.

Ngay tại lúc Nguyệt Nguyệt chạy đi đã khiến mọi người sốt ruột, đột nhiên nhìn thấy Nguyệt Nguyệt cầu cứu, ở trong đội ngũ thất chũy bát thiết, nhanh chóng hỏi cô đang ở nơi nào.

[đội ngũ] : “Nguyệt Nguyệt! Người chạy đi đâu a? Chúng ta tìm khắp nơi đều không tìm được người.”

[đội ngũ] : “tỷ tỷ, tỷ ở đâu? Là quái vật gì đang truy đuổi tỷ?”

[đội ngũ] <đạo đạo="" kiến="" cốt="">: “người mau nói bên cạnh người là quái gì, chúng ta đi tìm người.”

[đội ngũ] <đại nhận="" nam="" phi="">: “thật sự không được, người nói rõ ràng tọa độ của người, sau đó người chạy tới tọa độ phụ cận kiên trì giữ cho đến khi chúng ta đến.”

Mọi người hết người này đến người khác nói một tràng, Nguyệt Nguyệt lại không dám dừng lại đánh chữ, đành phải ở trong đội ngũ chờ đợi.

[đội ngũ] : “...”

Nguyệt Nguyệt vừa chạy vừa nhìn trong đội ngũ mấy người sốt ruột nói một tràng, nhưng điều quan trọng là con ‘đại gia hoả’ đang đuổi theo phía sau cô kia, không cho cô có thời gian đánh chữ a, Nguyệt Nguyệt nghe tiếng bước chân nặng nề của con đại gia hoả phía sau, cảm giác màn hình đang run động, cô nhìn tầng đá lớn cao hai thước rộng bốn thước phía trước, nín một hơi dùng sức vọt tới, dẫn con đại gia hoả phía sau kia cùng cô chạy vòng quanh, vừa chạy cô vừa dùng tay trái đem tọa độ viết lên trong đội ngũ.

Mấy người trong đội ngũ nhìn thấy Nguyệt Nguyệt đưa ra tọa độ đều tròn tròn mắt, cô ấy rốt cuộc là chạy đi nơi nào? Bọn họ ở nơi này mấy ngày rồi, cũng không có đi qua tọa độ này, cuối cùng thật sự không còn cách nào, đành phải để mạng theo bọn họ hướng đến nơi mà Nguyệt Nguyệt lúc vừa mới bắt đầu chạy đi.

Nguyệt Nguyệt kéo con đại gia hoả kia ở tầng đá chạy vòng quanh, chính cô cũng không nhớ rõ chạy bao nhiêu vòng rồi, lúc này Nguyệt Nguyệt mới dám quay đầu lại liếc mắt đánh giá con quái vật đuổi theo mình trông như thế nào, kết quả vừa thấy, Nguyệt Nguyệt lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Đây là cái gì?? Hoặc nói cách khác là động vật gì??? Lớn lên như thế nào lại trông như vậy chứ?

Thân hình trông giống tinh tinh, nhưng trên người lại không có lông rậm, cả người đen thui lù lù có màu xanh ở thắt lưng, đầu thật to, hai con mắt căn bản không có mí mắt, giống hệt như con cá mực, lại có cái đuôi nhỏ, ở phía sau vung qua vung lại, nhất, đáng sợ nhất là hai cẳng tay của nó cứ nhiên cùng Đường Lang giống nhau. Nghe phía sau thỉnh thoảng truyền đến tiếng động của kim khí chạm lên mặt đất, Nguyệt Nguyệt quay đầu cẩn thận nhìn một chút cánh tay của nó, má ơi... cánh tay của nó so với Đường Lang cao cấp hơn nhiều, cánh tay kia của nó tuyệt đối là kim loại.

(A Từ: Đường lang = cào cào)

Nhìn đến cánh tay của nó sắc mặt của Nguyệt Nguyệt trắng bệch, tốc độ chạy càng thêm nhanh, cô thật sự không muốn để cho cái cánh tay khủng bố kia đánh lên trên người chính mình, nếu quả thật nện vào trên người cô... ách, Nguyệt Nguyệt dùng sức lắc đầu, không dám tưởng tượng. Không biết Tiểu Kim bọn họ khi nào thì có thể chạy tới a??

Mà biên này Tiểu Kim cùng bốn người bọn họ trên đường đi tìm Nguyệt Nguyệt lại gặp phải chuyện phiền toái, thời điểm bọn họ theo tọa độ đi lên phía trước, lộ trình căn bản là không giống với bình thường, phía trước hết lần này đến lần khác là ngã ba, đi bên nào a??

[đội ngũ] : “tỷ tỷ, ở trên đường chúng ta gặp phải cái ngã ba, lúc đó tỷ đi lối nào??”

Nguyệt Nguyệt nhìn đến {kênh đội ngũ} lóe sáng, nhanh chóng mở ra, nhìn thấy hỏi mình vấn đề kia, cô cố gắng hồi tưởng lúc ấy đuổi theo con quái kia là đi bên nào? Nhưng nghĩ như thế nào cũng không thể cho câu trả lời chính xác. Đành phải vừa chạy trốn vừa cho một cái đáp án trung trung.

[đội ngũ] : “Không phải bên phải thì là ở giữa, dù sao không thể nào là bên trái.”

Nghe được lời nói của Nguyệt Nguyệt, tính hiếu kỳ của Tiểu Kim bị khơi mào.

[đội ngũ] : “vì sao không phải bên trái?”

Kết quả lời vừa mới hỏi, đã bị ba người kia đồng loạt nhìn bằng ánh mắt sắc như dao, hiện tại là lúc nào? Nguyệt Nguyệt đang chờ bọn họ qua cứu mình, đứa bé này còn ở nơi đây Bát Quái, hơn nữa hần còn dùng nhân vật đề Bát Quái, thấy thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên.

[đội ngũ] : “bởi vì ta là nữ nhân. . . Đụng tới lựa chọn như vậy ta tuyệt đối sẽ không đi bên trái.”

Nguyệt Nguyệt đang chạy trốn cứ nhiên còn không quên trả lời vấn đề của Tiểu Kim, chẳng qua bốn người thấy đáp án của cô đều không có gì để nói. Cuối cùng thật sự không có biện pháp, đành phải chia ra hai đường, và Tiểu Kim đi bên phải, <đạo đạo="" kiến="" cốt=""> cùng Jack đi ở giữa.

Lúc này Nguyệt Nguyệt đang mang theo con đại gia hoả kia chạy vòng quanh, đột nhiên nhân vật của Nguyệt Nguyệt không chạy nữa, cứ nhiên ở đó chậm rãi tiêu sái đi bộ, làm cho Nguyệt Nguyệt muốn khóc, nhìn đến phía sau chính mình đại gia hoả đang đuổi đến, Nguyệt Nguyệt ở trong phòng ngủ

thét to: “Cứu mạng ~! Vì sao tớ đột nhiên không chạy mà lại bước đi? Có quái truy đuổi tớ a!”

Nghe thấy tiếng thét chói tai của Nguyệt Nguyệt, Chung Đình đang xem tiểu thuyết sợ tới mức nhanh chân chạy tới, hỏi cô ấy xảy ra chuyện gì, Nguyệt Nguyệt nhìn sắp bị con đại quái kia đuổi kịp, kích động nói với cô sao nhân vật của mình đang chạy lại dừng lại.

Chung Đình nhìn xuống, cô ấn nút kiểm tra thuộc tính nhân vật trên bàn phím của Nguyệt Nguyệt, cư nhiên phát hiện sự chịu đựng là 0, nha đầu Nguyệt Nguyệt này chẳng lẽ không biết ăn này nọ để bổ sung sức chịu đựng sao? Nhìn phía sau quái vật càng ngày càng gần, Chung Đình quyết đoán mở ra bao đồ của Nguyệt Nguyệt tìm kiếm, hy vọng có thể tìm được một chút đồ ăn gia tăng sức chịu đựng, dù sao hiện tại cũng không còn biện pháp khác, nếu không thể chạy, như vậy kết quả chỉ có bị quái vật phía sau kia giết chết.

Chung Đình lo lắng ở trong bao đồ của Nguyệt Nguyệt xem xét, rốt cục ở phía dưới của bao, phát hiện vài cái măng mùa đông, đoạt lấy con chuột trên tay Nguyệt Nguyệt, liên tục nhấn phím để ăn vài cái, nhìn nhân vật lại chạy lên phía trước, cô cùng Nguyệt Nguyệt đều thở dài nhẹ nhõm một hơi. Đưa tay lên xoa xoa cái trán, mới phát hiện vừa rồi nòn nóng đến nỗi một đầu đầy mồ hôi lạnh.

Vốn con quái vật kia trên màn hình, mắt nhìn thấy chính mình rốt cục sắp đuổi kịp người mang mình chạy vòng quanh kia, làm cho người ta cảm giác bước chân của nó lộ ra một chút hưng phấn, ngay tại thời điểm nó muốn tưu chọc nhân vật bị mình truy đuổi kia, thân ảnh hồng nhạt kia cư nhiên lại dùng sức chạy lên. Nó há hốc mồm nhìn bóng lưng đã cách nó một khoảng, rống ~!!!

Nó hoàn toàn phần nộ rồi, nó cũng không đuổi theo nữa, trực tiếp ngừng lại ở nơi đó dùng sức đập chân phải xuống đất, cổ họng không ngừng tru lên!!

Nó như vậy là làm sao? Nguyệt Nguyệt cùng Chung Đình không quan tâm đại gia hỏa kia. Chung Đình không chế được con chuột giúp Nguyệt Nguyệt chạy trốn kịp thời, nhìn con quái vật phía sau kia không có đuổi theo, cô xoay người hướng Nguyệt Nguyệt phản phó.

“Phiền toái cậu về sau nhớ ăn bổ sung sức chịu đựng gì đó, cậu cho là cậu giống chúng tớ mặc Hoàng Kim Sắc sao? Hay cậu cho là cậu giống đại thần mặc Bạch Vân Sắc? Nếu không cậu hãy ngoan ngoãn mang theo đồ ăn bổ sung sức chịu đựng, chờ tới thời điểm cậu không thể chạy dùng để cứu mạng đi!”

“Hoàng Kim Sắc? Bạch Vân Sắc? Là cái gì vậy?” Nguyệt Nguyệt đột nhiên nghe được hai cái gì đó chưa từng nghe qua, khó hiểu hỏi.

Nhìn bộ dáng Nguyệt Nguyệt giống như cái gì cũng không biết, Chung Đình thở dài: “Cậu không phát hiện ba người chúng tớ toàn thân đều mạ Hoàng Kim Sắc đấy sao?”

“Thấy a, tớ còn đang muốn hỏi các cậu vì sao thích Hoàng Kim Sắc như vậy đấy!” Cả người đều là màu vàng thoạt nhìn... trông rất quái dị.

“Cậu nghĩ rằng tớ không biết cậu nghĩ cái gì sao? Có phải cậu muốn nói chúng tớ mặc Hoàng Kim Sắc trông rất khó coi? Nhưng là không có biện pháp a, nếu về sau chúng tớ muốn mặc Bạch Vân Sắc lên người, nhất định phải mặc Hoàng Kim Sắc để nhuộm.” Chung đình nói tới đây, trên mặt cô cũng tràn đầy biểu tình chán ghét, không riêng gì Nguyệt Nguyệt cảm thấy xấu, chính các cô cũng biết là xấu.

Bất quá, tuy rằng Hoàng Kim Sắc là xấu, nhưng là mặc nó hiệu quả cũng không tồi, bởi vì chỉ cần mặc đủ một bộ 5 thứ trang bị Hoàng Kim Sắc, mặc kệ chạy như thế nào, tốc độ cũng không giảm bớt, cho nên nhóm cô cho tới bây giờ cũng không cần ăn đồ ăn gia tăng sức chịu đựng.

“Bạch Vân Sắc rất tốt sao?” Nguyệt Nguyệt không rõ, không phải là một thân đều nhuộm màu sao? Như vậy rất phiền toái a.

Chung Đình nghe được ngữ khí của cô ấy, bất đắc dĩ giải thích: “Bạch Vân Sắc, nếu mặc đủ một bộ 5 thứ, cũng chính là áo, quần, giày, tóc, đai lưng, nếu đều mặc vào, như vậy thuộc tính phụ gia sẽ gia tăng, ví dụ như cậu uống một bình máu sẽ thêm 100 máu, khi mặc Bạch Vân Sắc uống một bình máu tương tự là có thể thêm 150 máu, như vậy cậu còn cảm thấy không tốt sao?” Aiz~! Chung đình thâm than, xem ra hiểu biết của Nguyệt Nguyệt về trò chơi này vẫn không đủ a, cần phải báo cô ấy lên trang web để nghiên cứu một chút về giới thiệu vật phẩm và giới thiệu võ công. Miễn cho về sau chịu thiệt, chính cô ấy cũng không có phát hiện!

Nghe lời giải thích của Chung Đình, Nguyệt Nguyệt chỉ kém không có chảy nước miếng, không nghĩ tới một thân bạch y ngoại trừ soái, lại còn có thuộc tính biến thái như vậy a ~ chờ đến khi cô có tiền, nhất định phải kiếm một thân Bạch Vân Sắc mặc vào.

Nguyệt Nguyệt về mặt hướng tới nơi nào đó YY, cho đến khi Chung Đình hỏi một tiếng, mới giật mình tỉnh khỏi mộng đẹp.

“Cậu ở trong này chạy như vậy cũng không phải biện pháp a, chờ đến khi đồ ăn gia tăng sức chịu đựng ăn xong, không phải giống như trước bị nó đuổi đến sao? Hơn nữa cậu xem nó hiện tại vẫn đứng ở chỗ đó ngu ngốc tru lên, nếu không dứt khoát thừa cơ giết nó đi?” Chung Đình vừa nói xong đã quay đầu hướng đại gia hỏa kia đi đến, Nguyệt Nguyệt sau khi thấy cuồng quit hô ngừng.

“Đợi một chút, người trong đội ngũ đi tìm tớ rồi, chờ bọn họ đến rồi giết đi, tớ một người đi giết không phải chịu chết sao? Hơn nữa nó hiện tại không truy đuổi tớ không có nghĩa là khi tớ giết nó, nó cũng ngốc đến mức không động thủ đi?” Nguyệt Nguyệt làm cho Chung Đình đang thao tác con chuột đánh dấu lên con quái vật kia hướng đi, miễn cho nó đánh về phía chính mình, chính cô trên bàn phím đánh ra vài chữ.

[đội ngũ] : “các người ở đâu rồi? Ta không chống đỡ được nữa rồi, ta không có đồ ăn gia tăng sức chịu đựng.”

Kết quả Nguyệt Nguyệt vừa nói ra, ở giao lộ đối diện với cô liền xuất hiện hai người. Người tới nhìn đến một màn quỷ dị trước mắt, choáng váng, Nguyệt Nguyệt nhìn đến hai người đứng ở phía sau quái vật cũng choáng váng. Quái vật vẫn đang dậm chân ở nơi đó tru lên nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ của Nguyệt Nguyệt, nó chậm rãi quay đầu, mắt nhìn hai người phía sau mình! Rống ——!!!

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Vượn Người Ô Ma

Edit: tieuthu Vốn vẫn đứng ở đối diện Nguyệt Nguyệt không ngừng dậm chân, tru lên, đại gia hỏa kia đột nhiên bị hấp dẫn bởi hai người vừa mới xuất hiện, nó dừng tru lên, nhìn hai người rồi lại quay đầu nhìn Nguyệt Nguyệt, nhìn qua nhìn lại vài lần sau đó nó quyết đoán hướng hai người xông đến, vừa bỏ nhào về phía trước vừa vung hai tay lên.

Vừa rồi bởi vì hai người nhìn đến con vật to con trước mắt mà choáng váng, thấy con quái đang hướng nhóm hẳn đánh tới, liều mạng chạy lên. Đùa sao! Tướng tá lớn như vậy, nếu nện vào chính mình không chết cũng phải gãy mấy cái xương đi?

Nguyệt Nguyệt nhìn thấy quái vật lao ra, ngay lúc đó <đạo đạo="" kiến="" cốt=""> cùng <đại nhận="" nam="" phi=""> xông đến, cô sợ hãi ở kênh đội ngũ dùng sức hô:

[đội ngũ] : “Jack, hai người các ngươi trước tiên chạy đi a, chờ những người khác đến đủ rồi đánh a, cánh tay của nó rất lợi hại, các ngươi cẩn thận.”

[đội ngũ] : “Jack cùng Ngao đến chỗ tỷ ty rồi? Chờ một chút bọn muội lập tức tới.”

Biết được Nguyệt Nguyệt ở nơi mà bọn Jack vừa đi qua kia, và Tiểu Kim lập tức quay lại, sau đó hướng tới nơi bọn Nguyệt Nguyệt nói chạy đi.

Hiện tại con đại quái kia đang đuổi theo hai người, bọn họ một chút cũng không dám dừng lại, cũng không biết Nguyệt Nguyệt vừa rồi dùng cách gì mang theo nó chạy vài vòng, hiện tại hai người này lại chạy để cho nó đuổi, điều này làm cho nó bây giờ càng thêm táo bạo rồi, hơn nữa tốc độ so với lúc đuổi theo Nguyệt Nguyệt nhanh hơn rất nhiều, chân của nó lúc rơi trên mặt đất phát ra tiếng ‘thùng thùng’, nhìn đến tình hình, hai người lo lắng, cho dù chờ bọn tới đây, bọn họ có thể giết chết con đại quái phía sau sao? Đột nhiên Ngao nhớ ra cái gì đó, hẳn vừa chạy vừa ở kênh đội ngũ nhanh chóng đánh chữ nói với Nguyệt Nguyệt.

[đội ngũ] <đạo đạo="" kiến="" cốt="">: “Nguyệt, ngươi dùng thuật thấu khuy (rình coi) đối với nó xem nó rốt cuộc là dạng BOSS gì.”

Thuật thấu khuy? Nguyệt Nguyệt hồi tưởng một chút, hình như mình chưa từng học qua cái kỹ năng kia đi? Nhìn Chung Đình bên cạnh hỏi: “Thuật thấu khuy là cái kỹ năng gì?”

Chung Đình không nói chuyện, giúp Nguyệt Nguyệt mở ra bảng kỹ năng khổng lồ chế nhân vật, ánh mắt cô rất nhanh đảo qua vài cái kỹ năng phía trên, nhìn đến thuật thấu khuy, trực tiếp kéo cái kỹ năng kia hướng con đại quái đang chạy ở giữa ném tới, một đạo lục quang hiện lên trên người con đại quái, chờ đến khi Nguyệt Nguyệt di con chuột đặt ở trên người nó, phía trên hiện ra:

Theo truyền thuyết năm đó nó là một trong tứ đại thù hạ của Ma Vương, sau lại giúp Ma Vương trông coi Vũ Khí Ma Vương, cuối cùng khi Ma Vương bị phong ấn, cũng biến mất theo, sau khi vũ khí biến mất nó cũng biến mất ngay sau đó, không thấy tung tích gì nữa.

Cấp bậc: (???) BOSS cấp quái vật.

Thuộc tính: thuộc tính ám, hơn nữa có thể sử dụng bộ phận hóa của thuộc tính kỹ năng.

Kỹ năng công kích: (???) (???) (???)

Lực công kích: (không biết)

Lực phòng ngự: (không biết)

Nguyệt Nguyệt thấy trên phần giới thiệu một đồng dấu chấm hỏi, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, chính yếu nhất là, cô nhìn đến trên phần giới thiệu có nói, nó cư nhiên trước kia là thú trông coi vũ khí trên tay mình, nghĩ đến đây cô đã cảm thấy kỳ lạ. Con đại quái này rốt cuộc xuất hiện như thế nào? Không phải nói sau khi Ngao Thiên thần đạo biến mất, nó liền tiêu thất sao? Vì sao hiện tại nó lại xuất hiện ở nơi này? Chẳng lẽ là vì Ngao Thiên thần đạo đến trái đất, nó cũng chạy đến?

Nhìn nó vẫn còn đang đuổi <đạo đạo="" kiến="" cốt=""> cùng <đại nhận="" nam="" phi="">, Nguyệt Nguyệt xoa xoa huyệt Thái Dương trên đầu, ở trong đội ngũ nói:

[đội ngũ] : “nha đầu, muội cùng Tiểu Kim trăm ngàn lần đừng tới đây.”

Không chờ câu trả lời, tiếp theo Nguyệt Nguyệt hướng hai người đang chạy phân phó:

[đội ngũ] : “Jack cùng Ngao, hai người các người mau đem nó dẫn tới trước mặt ta, sau đó lập tức chạy đi.”

Nghe giọng điệu cứng rắn của Nguyệt Nguyệt ở trong đội ngũ, liền phản bác lại suy nghĩ của cô.

[đội ngũ] : “bọn muội đã đến, tỷ đừng nghĩ lại một người chạy tới mạo hiểm.”

[đội ngũ] : “a a a... Nguyệt Nguyệt a, ta nói lá gan của người cũng quá nhỏ đi, không phải nhiều nhất là chỉ là BOSS thôi sao, chúng ta liên hợp giết nó là được.”

Giết chết nó? Nguyệt Nguyệt chỉ cảm thấy đầu đầy hắc tuyến không nói nổi điều gì, nghe khẩu khí của Tiểu Kim, giống như nói chuyện buổi tối hôm nay làm nhiều đồ ăn, ăn hết là được, việc giết chết vượn người Ô ma này cũng đơn giản như vậy.

Vượn người Ô ma thật sự có thể giết chết đơn giản như vậy? Nếu bị giết dễ dàng như vậy, làm sao nó có thể trông coi? Đây không phải là chọn người để cướp sao?? Hơn nữa, Nguyệt Nguyệt nghĩ đến chính mình vừa thấy một đồng dấu chấm hỏi cùng ‘không biết’ đỏ như máu, đã hoàn toàn bỏ qua ý định muốn giết chết con đại quái này rồi. Không chắc ai giết ai đâu!

[đội ngũ] : “ta nói ~~~ quái vật kia là vượn người Ô ma, trước đây là thú trông coi. Hơn nữa ~~~~”

Nguyệt Nguyệt nói một câu làm cho hai người đang bị truy đuổi, thiếu chút nữa ngã nhào, bộ dạng như vậy lại chính là quái vật cao cấp, trước kia là thú bảo hộ? Cô lại còn nói hơn nữa??? Còn có cái gì nghiêm trọng hơn chưa nói sao?

[đội ngũ] : “hơn nữa thật không tốt là —— phần giới thiệu về nó là một đồng dấu chấm hỏi đỏ như máu, ngay cả công kích cùng phòng ngự đều là biểu hiện không biết. Không biết cấp bậc cao hơn chúng ta gấp bao nhiêu lần đi.”

[đội ngũ] <đại nhận="" nam="" phi="">: “vậy bây giờ làm sao a? Không giết nó chúng ta cũng chỉ có thể bị giết, như thế nào cũng chết, dù sao cũng đã như vậy giả nào cũng cùng nó liều mạng.”

Jack vừa nói xong, và Tiểu Kim cũng đã đến. Hai người nhìn đến con đại quái kia cũng giật mình một phen. Tuy là trên đường tới đây đã chuẩn bị tâm lý, nhưng đột nhiên nhìn đến, vẫn là không thể tin được lại có quái vật bộ dạng này. Hơn nữa điều đáng lưu ý nhất chính là cánh tay của nó, chẳng lẽ nhân viên kỹ thuật thiết kế quái vật này thực thích Đường Lang quyền? Cho nên thiết kế cho nó cánh tay Đường Lang??

Nhìn quái vật trước mắt miệng Tiểu Kim há to đến nỗi có thể bỏ lọt một quả trứng gà, hẳn nhìn Nguyệt Nguyệt bằng ánh mắt sùng bái, lắp bắp mở miệng nói:

[đội ngũ] : “Nguyệt Nguyệt a! Người rất lợi hại a!! Rốt cuộc làm sao người tìm đến con quái này? Chúng ta ở nơi này lẫn lộn lâu như vậy cũng chưa có thấy một tên như vậy a!”

Nghe được lời nói của Tiểu Kim, trên trán Nguyệt Nguyệt ‘phốc phốc’ liền hiện ra mấy đường vạch đen, vì sao a? Vì sao này lại thích Bát Quái như vậy? Mỗi lần gặp đều khiến cô cảm thấy trong lòng nhộn nhạo, cô quay đầu hung tợn trừng mắt nhìn một cái.

[đội ngũ] : “đừng hỏi ta, ta cũng không biết, ta là bị con quái thi kia dẫn tới nơi này, hơn nữa đại gia hoả này cũng bởi vì con quái hủ thi kia mà đi ra.”

Không nói đến thi thôi, vừa nhắc tới, cô đã cảm thấy chính mình cả người nổi da gà, hôm nay cô gặp chuyện có điểm quỷ dị quá mức, hại cô vẫn hoài nghi lúc trước nhìn đến con hủ thi quái kia hướng vượn người Ô ma kia hành lễ có phải ảo giác không chứ. Hơn nữa —— quái vật chỉ dẫn cô đến đây đâu? Lúc này Nguyệt Nguyệt mới phát hiện xung quanh không nhìn thấy hủ thi quái đã chỉ dẫn cô kia, vừa rồi cô chỉ lo chạy trốn, không nhớ tới nó, đến khi Tiểu Kim hỏi, Nguyệt Nguyệt mới nhớ tới điểm mấu chốt con hủ thi quái kia không thấy đâu, cô hoảng sợ mở miệng nói:

[đội ngũ] : “không, không thấy.”

[đội ngũ] : “cái gì không thấy?”

[đội ngũ] : “không thấy con quái dẫn ta tới kia.”

Thời điểm Tiểu Kim còn muốn nói chút gì đó, Ngao hớn hớn mở miệng nói:

[đội ngũ] <đao đao="" kiến="" cốt="">: “ba người vô lương tâm kia, không cần ở nơi này xem cuộc vui a? Chúng ta chạy tới bắt động.”

Nghe thấy lời nói của Ngao, bên này ba người nhàn rồi người ngó ta, ta ngó người. Tình huống trước mắt này rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ a??

Cuối cùng vẫn là Chung Đình ở phía sau Nguyệt Nguyệt đề nghị: “Các cậu hiện tại chạy cũng không thoát, không bằng liên hợp lại thử xem, thuận tiện cậu thử xem có thể lấy máu của BOSS hay không? Nếu như có thể...” Nói tới đây Chung Đình không nói thêm gì nữa, nếu quả thật có thể lấy máu, như vậy Nguyệt Nguyệt chính là cái đại biến thái cùng siêu cấp vô địch đại BUG.

[đội ngũ] : “chúng ta hợp lại đi, hiện tại trừ bỏ biện pháp này, cũng không có biện pháp nào khác.”

Nguyệt Nguyệt nói với giọng điệu cứng rắn, hai người và Tiểu Kim trực tiếp hướng con đại quái rất nhanh xông đến, cũng không đợi Nguyệt Nguyệt nói xong, Nguyệt Nguyệt trợn mắt há mồm nhìn hai người bọn họ nhào qua. Cô muốn nói cho bọn họ biết, lời của cô còn chưa nói hết a, cô muốn thử xem có thể lấy máu của nó hay không a... vì sao bọn họ chưa nghe cô nói xong đã xông tới? Thật sự là quá kích động.

Vượn người Ô ma nhìn thấy cư nhiên lại xuất hiện hai người bên cạnh chính mình, phi thường bốc hỏa, nó nghe rằng trọn mắt nhìn mấy người chạy tới chạy lui bên cạnh. Phần nộ nhắc hai cánh tay của nó hướng bọn họ đánh tới, Nguyệt Nguyệt thấy một màn như vậy nhanh chóng nhắm mắt lại, cái gì cũng không kịp suy nghĩ! Cô rất nhanh nhảy một cái tới phía sau vượn người Ô ma, đem Ngao Thiên thần đao hướng ngay cái đuôi của nó dùng sức đâm vài cái.

Dưới đuôi truyền đến đau đớn làm cho Ô ma vượn người không thể hướng tới bọn họ công kích, nó quay cổ, nhìn cái đuôi của mình đang ở bên cạnh Nguyệt Nguyệt, dùng sức vung vẩy cái đuôi vài cái, Nguyệt Nguyệt liên tục nhảy mấy cái né ra. Tình huống như vậy càng chọc giận nó thêm, nó miệng thò ra một hơi ồ ồ, rồi nhắc cánh tay phải hướng Nguyệt Nguyệt nện xuống, thời điểm cánh tay của nó sắp đáp xuống trên người cô, Nguyệt Nguyệt cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý hồi thành.

Vượn người Ô ma đột nhiên chú ý tới Ngao Thiên thần đao trong tay Nguyệt Nguyệt. Đôi đồng tử trong cặp mắt không có mí đột nhiên co rút lại, cánh tay khó khăn hướng bên phải Nguyệt Nguyệt hạ xuống, rồi sau đó nện thật mạnh trên mặt đất.

Nó gất gao cúi đầu nhìn nữ nhân áo hồng trước mắt, không! Chính xác là nó nhìn Ngao Thiên thần đao trên tay của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Dại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Đây Là Tình Huống Gì?

Edit: tieuthu Nhìn Ngao Thiên thần đao trên tay Nguyệt Nguyệt lóe lên từng trận ngân quang, vượn người Ô ma đột nhiên tràn đầy kích động ngửa mặt lên trời hét vang vài tiếng, rồi sau đó nó lại nhìn về phía nữ nhân cầm đao kia, nhìn một chút.

Nguyệt Nguyệt nhìn trước mắt vượn người Ô ma đang nhìn chăm chăm vũ khí trong tay mình, cô tính thử cảm đao hướng trước mặt nó vung vẩy một chút, chỉ thấy đồng tử của vượn người Ô ma mãnh liệt co rút lại, nó hô hấp dồn dập lui về sau hai bước, cuống lên vừa lui được một bước liền ngã trên mặt đất như một tảng đá mãnh liệt hạ xuống, ‘phanh’ một tiếng sau đó ngã xuống, làm cho bốn người đứng ở phía sau nó hoảng sợ, nhanh chân nhảy lên vài bước, thiếu chút nữa bốn người đã bị nó đè bẹp.

Vũ ~~ hoàn hảo là sợ bóng sợ gió một hồi, vỗ vỗ trái tim bị kinh hãi, Nguyệt Nguyệt cùng mấy người bọn họ giống nhau, đầu đầy hắc tuyến nhìn nơi Ô ma vượn người ngã xuống, hơn nữa nó ngã sắp xuống giống như rơi không nhẹ, nó gãy dựa đứng lên dùng sức lắc lắc cái đầu thật to của chính mình. Nguyệt Nguyệt nhìn bộ dáng Ô ma vượn người ngã sắp xuống sau gãy dựa đứng lên, đột nhiên cảm thấy nó không còn đáng sợ như vậy đi.

Ô ma vượn người đứng lên, ánh mắt sợ hãi nhìn Nguyệt Nguyệt đứng đối diện chính mình, không ngừng hướng về phía cô lớn tiếng phát ra tiếng gầm gừ, vung hai cánh tay của mình nghe rằng trọn mắt đe dọa nàng.

Nguyệt Nguyệt nhìn ra nó giống như có điểm sợ hãi đối với vũ khí trên tay mình, nghĩ đến đây trên mặt cô hiện lên một nụ cười gian trá, cô mạnh dạn bước vài bước đi đến phía trước Ô ma vượn người, Ô ma vượn người nhìn Nguyệt Nguyệt hướng nó đi tới, nó cũng bước từng bước lui lại phía sau, điều này càng chứng tỏ điều Nguyệt Nguyệt suy nghĩ là đúng, cô hưng phấn hướng Chung Đình nói: “Nó giống như sợ Ngao Thiên thần đao, vừa rồi nó nhìn đến vũ khí trên tay tớ, cư nhiên không dám công kích tớ a.”

Chung Đình nhìn trên màn hình, hiện tại cô không biết dùng từ gì để hình dung sự kinh hãi của chính mình. Nhìn Ô ma vượn người kia bị Nguyệt Nguyệt làm cho liên tiếp lui về phía sau, cảm thấy kỳ quái không thể nói được, vì sao Nguyệt Nguyệt ở trong này gặp phải hai quái thú kỳ quái như vậy? Vừa rồi cô có nghe Nguyệt Nguyệt nói cái gì quái vật cùng quái vật hành lễ, tuy rằng cái hình ảnh kia Chung Đình không có tận mắt nhìn thấy, nhưng hiện tại Ô ma vượn người này, trong ánh mắt nó lộ ra vẻ sợ hãi rõ rệt, hiện tại trò chơi này có thể thiết kế ra quái vật có cảm xúc sao? Vì sao ba người các cô chơi lâu như vậy cũng không phát hiện? Chính là đúng lúc không bị các cô gặp phải sao? Hơn nữa ngay cả máy cảm ứng không phải là mới nghiên cứu phát triển ra sao?? Ngay tại thời điểm Chung Đình ở đó suy nghĩ những vấn đề phức tạp này, trên màn ảnh đột nhiên xuất hiện một màn làm cho người ta chấn kinh.

Chỉ thấy trên màn hình Nguyệt Nguyệt đem Ô ma vượn người dồn đến một góc tường, nó nhìn thấy chính mình đã không còn đường lui, về mặt tràn đầy sợ hãi nhìn Nguyệt Nguyệt đang dần dần tới gần nó, mà đe dọa của nó lúc này đối với Nguyệt Nguyệt mà nói đều đã hoàn toàn không có hiệu quả, nhìn Ngao Thiên thần đao đang hướng đến chính mình, về mặt đấu tranh một lúc, cuối cùng nó cúi đầu ánh mắt cầu xin nhìn Nguyệt Nguyệt.

Lúc này không riêng gì Nguyệt Nguyệt cảm thấy buồn bực, ngay cả Chung Đình ở sau lưng cô cũng thật sự không hiểu được Ô ma vượn người như thế nào lại như vậy. Vừa rồi Jack cùng Ngao bị Ô ma vượn người đuổi theo hơn nửa ngày, về mặt quái thú nhìn Nguyệt Nguyệt, vì sao quái vật vừa rồi đuổi theo chính mình đến nửa ngày, lúc này lại giống như tiểu Cầu phạm sai lầm, biểu tình đáng thương nhìn chủ nhân cầu xin tha thứ?

Tiểu Kim ngọc ngê nhìn một màn trước mắt này một chút sau đối Nguyệt Nguyệt cười đùa nói:

[đội ngũ] <>: ta nói Nguyệt Nguyệt tiểu thư a, người rớt cuộc lớn lên thực khủng bố? Chính là như thế sao? Vì sao người người gặp người sợ, hiện tại ngay cả quái vật thấy người cũng giống gặp quỷ a?

Tiểu Kim nghĩ đến lúc mới bắt đầu đang chuẩn bị sống chết với mấy người muốn cướp địa bàn luyện cấp của bọn họ, bọn họ cũng đã chuẩn bị tốt, nếu hắn không nhìn lầm, trong đối phương có một người vẫn đang đánh giá Nguyệt Nguyệt, sau lại không biết bọn hắn ở nơi đó nói những gì, bị một câu của Nguyệt Nguyệt dọa chạy hết sạch. Hơn nữa nhìn mấy người kia bộ dạng bị dọa không nhẹ, trong đó có người ngay cả lý do cho con ăn cũng lấy ra. Chính cô dọa người chạy đã thực khoa trương, vấn đề là hiện tại còn hù BOSS ư? Đây là không phải là có điểm quá mức a?? Hơn nữa lúc trước không phải cô mạnh mẽ hù nó đuổi theo cô sao? Lúc này như thế nào liền đổi vai rồi??

Nghe lời nói của Tiểu Kim, Nguyệt Nguyệt chỉ cảm thấy tay nắm Ngao Thiên thần đao đột nhiên run lên, cô quan sát Ô ma vượn người trước mắt mình, chẳng lẽ chính mình thật sự người gặp người sợ, quý gặp quý sợ, ngay cả quái vật thấy cũng sợ hãi sao?

Nguyệt Nguyệt khoa tay múa chân nửa ngày, nhìn ánh mắt của nó cô cảm thấy không thể hạ thủ, bất đắc dĩ quay đầu hỏi Chung Đình: “Làm sao bây giờ? Ta không thể hạ thủ a.”

Không riêng gì Nguyệt Nguyệt cảm thấy không thể hạ thủ, mấy người nhìn đến biểu tình của Ô ma vượn người, đều cảm thấy nếu xuống tay với nó là chuyện phi thường tàn nhẫn, nó lúc đầu vẻ mặt dữ tợn lúc này ủy khuất thoáng hiện nét cầu xin tha thứ, cặp mắt không mị kia cứ nhiên còn hội tình quang lờ lờ, thân thể thật lớn hiện tại ủy khuất co lại thành một khối, hơn nữa còn không ngừng run rẩy, Nguyệt Nguyệt không biết nên nói gì.

Run rẩy cái gì mà run rẩy a? Mới vừa rồi còn kiêu ngạo như vậy muốn nện cô! Nó ủy khuất cái gì a? Cô mới ủy khuất a? Bị một quái vật quái dị lừa đến nơi đây, lại bị đại gia hỏa này truy giết, đuổi theo cả nửa ngày, lúc này nó còn giả bộ ủy khuất?

Lúc này ở thành phố C, đại tá B thoát nhìn là ông lão hơn sáu mươi tuổi, vẻ mặt hiền lành nhìn vị nam tử trẻ tuổi đối diện với mình hoà ái cười hỏi: “Ba cháu gần đây sức khoẻ có tốt không?”

Vị nam tử trẻ tuổi đối diện ông, buông chén trà trong tay xuống sau mới nhẹ giọng nói: “Sức khoẻ ba cháu tốt lắm, trước mắt cùng mẹ cháu đi vòng quanh thế giới, ông nói lao lực cả đời, giờ nghỉ ngơi tốt một chút.”

Nghe được câu trả lời của nam tử trẻ tuổi, khuôn mặt đầy nếp nhăn buông xuống một tiếng thở dài, ông dùng ngữ khí cảm thán nói: “Chúng ta đã có nhiều năm không gặp đi? Ta còn nhớ rõ lần trước gặp cháu là cùng ba cháu đi đón cháu về nhà. Ai ~!! Thoáng một cái đã lớn như vậy rồi? Năm nay đã hai mươi sáu đi?” Nhớ năm đó hắn vẫn còn là một đứa nhỏ, hiện tại đứa nhỏ này đã lớn như vậy rồi? Hơn nữa đã có thể một mình đảm đương công việc rồi, lão Lý này tuy rằng không có một đứa con ruột nào, nhưng có thể nhận nuôi đứa trẻ trước mắt này cũng coi như may mắn, dù sao xã hội bây giờ, rất nhiều đứa nhỏ do chính mình sinh ra cũng không hẳn là tốt. Ông nghĩ đến đứa nghịch tử trong nhà kia, thở dài thật sâu.

“Chú Đồng, nhìn chú rất mệt mỏi, có chuyện gì phiền lòng sao?” Hắn nhìn trước mắt lão nhân sáu mươi này vẻ sĩ hai bên, lúc này đầu đầy tóc bạc cùng nếp nhăn che kín khuôn mặt, hơn nữa nếu hắn không nhìn lầm, hắn vừa rồi nhìn thấy trên mặt ông hiện lên một tia mất mát.

Ông lão cười khò lắc đầu nói: “Không nói chuyện này nữa, lần này cháu ngoài trừ đến thăm chú Đồng ta, có phải hay không còn có chuyện gì muốn làm?” Ông khoẻ léo chuyện đề tài, việc xấu trong nhà không nên để người ngoài biết, hơn nữa nhìn đến đứa bé này, ngược lại càng cảm thấy đứa nghịch tử kia càng ngộ nghịch thôi.

Nhìn dáng vẻ của ông, nam tử trẻ tuổi cũng không tiếp tục truy vấn, hắn nhả nhặn cười, vẻ mặt vui đùa nhìn ông nói: “Đúng vậy, cháu nhớ đến thói quen đọc sách của chú Đồng lúc còn trong trường học, chú Đồng người về sau cần phải chiếu cố cháu a.”

Nghe được lời của hắn, ông lão ngạc nhiên nở nụ cười nói: “Đứa nhỏ này còn nhớ lúc cháu cùng chú Lưu vui đùa sao? Cháu là thiên tài, mười tám tuổi đã tốt nghiệp trường danh tiếng của nước ngoài, cháu còn cần đọc sách gì a? Hơn nữa cháu năm nay đã hai mươi sáu tuổi a?”

Vị nam tử trẻ tuổi nghe ông nói xong cũng không giận, hắn vô tội cười cười nói: “Ai bảo ba đem công ty cùng gia tộc đều bỏ lại cho cháu, thật sự mệt chết đi a, hơn nữa cháu đột nhiên cảm thấy thử cuộc sống nhà trường trong nước cũng không tồi a. Còn chuyện tuổi tác~~ chú xem khuôn mặt cháu giống hai mươi sáu tuổi sao? Chỉ cần chú không nói cháu không nói, ai biết được?”

Nghe lời nói của nam tử trẻ tuổi, ông lão cười lắc đầu nói: “Vậy cháu chạy đến đây chơi đùa, bỏ mặc công ty cùng gia tộc sao?”

“Chuyện này chú không cần lo lắng, cháu đã tìm được một vài thủ hạ tốt.” Cái gọi là nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi ngờ, đây là phương châm sống của hắn. Giao cho mấy người bọn họ, hắn tuyệt đối yên tâm.

“Xem ra ta không có biện pháp cự tuyệt cháu a, cần chú Đồng giúp cháu an bài cái gì không?”

“Không cần, cháu có thể tự mình xử lý, chuyện đến trường phiền toái chú Đồng a.”

Một lát sau, một vị nam tử trẻ tuổi đi ra từ phòng hiệu trưởng, nhìn đám học sinh đi ngang qua, hắn nở nụ cười khe khẽ. Ta sẽ dùng phương pháp đem chính mình làm kỹ sĩ bảo hộ người!

Đi ngang qua một nữ sinh mặt đỏ trước mắt vị nam tử trẻ tuổi cười cười rồi đi.

Nữ sinh kia về mặt kích động nhìn hắn rồi đi miệng không ngừng nói: “Chính Thái a ~~~~ thật sự rất đẹp trai a, vì sao lại đẹp như vậy? Thật sự rất tốt a ~!!”

Mà lúc này trong Phá Thiên, Nguyệt Nguyệt bất đắc dĩ buông đao đang chỉ vào Ô ma vượn người xuống mở miệng nói:

[đội ngũ] <>: chúng ta đi thôi, ta không hạ thủ.

[đội ngũ] <>: ai ~ nữ nhân các người làm sao lại mềm lòng như vậy?

Nghe được lời nói của Tiểu Kim, <> lạnh lùng nhìn về phía hắn, trực tiếp làm hắn đóng băng.

[đội ngũ] <>: vậy người đi lên giết nó đi.

Tiểu Kim tràn đầy xấu hổ bĩu môi, nếu thực bắt hắn đi giết, hắn cũng rất khó ra tay đi, dù sao Ô ma vợ người này trước sau phản ứng thay đổi cũng quá lớn đi.

[đội ngũ] <<đạo đạo="" kiến="" cốt="">>: vậy bây giờ tính làm sao?

[đội ngũ] <<đại nhân="" nam="" phi="">>: chúng ta đi thôi, dù sao các người cũng không có ý định giết nó, còn ở nơi này ngăn người làm cái gì?

Mấy người Nguyệt Nguyệt nhìn thoáng qua trong góc Ô ma vợ người đang run lên, xoay người chuẩn bị rời đi, cũng không nghĩ rằng, Ô ma vợ người kia vốn phát run trong mắt đột nhiên hiện lên một tia gian trá. Tay phải của nó lặng lẽ ngưng tụ một khối quang cầu màu trắng ngà, gió tay lên ném về hướng mấy người đang đưa lưng về phía nó rồi đi.

Lúc này mấy người bọn họ đều không hề phát giác, chỉ có Chung Đình đang đứng bên cạnh Nguyệt Nguyệt vẫn chú ý đến Ô ma vợ người, thấy trong mắt nó chợt lóe lên tia gian trá, cô kinh hoàng hô: “Nguyệt Nguyệt, cẩn thận sau lưng của cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Bị Quái Tính Ké?

Edit: tieuthu Lưng, sau lưng? Nguyệt Nguyệt vội vàng quay đầu nhìn về phía sau lưng chính mình, Chung Đình thấy Nguyệt Nguyệt cứ nhiên quay đầu ngo cổ, cô dùng sức vỗ vỗ đầu của cô ấy nói: “Tớ nói không phải là sau lưng ‘thật’, là sau lưng trong trò chơi, cậu là trư à?”

Nguyệt Nguyệt vội vàng quay đầu nhìn lại màn hình, phát hiện cô cùng bốn người trong đội ngũ đều bị Ô ma vợ người quăng tới đạo bạch quang, bạch quang hiện lên, trên màn ảnh liền xuất hiện một mảnh đen tối.

Lúc này Ô ma vợ người đáng thương vốn ở trong góc, vẻ mặt cười thực gian, nhìn năm người bị mình quăng tới ‘vô tức đích’ (không thể cử động), nó tràn đầy đắc ý nói thầm tiểu nha đầu, đừng tưởng rằng người có Ngạo Thiên thần đạo ta không dám giết người, các người có thể ở trước mặt ta đắc ý!

Tuy rằng Ma vương lão đại bảo nó không thể động đến người giữ Ngạo Thiên thần đạo, nhưng hắn cũng không có nói qua không thể chinh nàng đi??? Bất quá nghĩ đến vạn nhất sau này nàng chạy đến tìm nó tính sổ thì làm sao bây giờ???

Ô ma vợ người nghĩ đến đó vội vã tru lên vài tiếng, lúc này trên tường đột nhiên hiện ra một cái hắc động, bên trong đi ra một con hủ thi quái ——

Nếu Nguyệt Nguyệt bây giờ nhìn đến, nhất định sẽ nhận ra nó chính là con quái dụ dỗ cô chạy đến đây, chỉ thấy Ô ma vợ người chạy đến thăm thi thăm thi cùng nó nói cái gì đó, hủ thi quái kia lại đi vào hắc động.

Ô ma vợ người kích động nhìn bốn phía, Ma Vương đại nhân vĩ đại của nó cũng sắp thức tỉnh đi? Ngạo khí thần đạo đã xuất hiện, đại nhân! Ma Tộc chúng ta đang chờ ngài a!!

Sau đó Ô ma vợ người tràn đầy sức lực chuẩn bị đi kiểm hang ổ khác, chuyển nhà mới, nó sẽ không ngồi ở lại chỗ này chờ bọn người Nguyệt Nguyệt trở về tìm nó tính sổ a!

Lúc Ô ma vợ người đột nhiên phát ra công kích hủ đạo Nguyệt Nguyệt, sững sờ nhìn màn hình một mảng tối đen, ngay tại thời điểm cô tưởng máy tính xảy ra vấn đề gì, Ngạo Thiên thần đạo trên tay Nguyệt Nguyệt đột nhiên tàn灭 ra ánh sáng mềm mại, một chút ánh sáng kia khiến cô thấy rõ <> đang ở bên cạnh mình. Cô cuồng quít ở trong đội ngũ hỏi:

[đội ngũ] <>: các người cũng chưa đi à?

[đội ngũ] <>: ta kháo ~! Sớm biết cái Ô ma vợ người chết tiệt kia giả dối như vậy, chúng ta sẽ không nương tay.

Tiểu Kim lăm bằm trong đội ngũ, thuận tiện lấy ra một bình máu uống hết, thời điểm vừa rơi vào không gian đen tối, cứ nhiên cột máu của hắn rút mất một nửa.

[đội ngũ] <>: nơi này là chỗ nào a? Vì sao đen như vậy? Nếu không phải vũ khí của tỷ tỷ đột nhiên sáng lên, muội còn tưởng màn hình máy tính của muội hỏng rồi.

[đội ngũ] <<đại nhận="" nam="" phi="">>: Ô ma vợ người kia vừa rồi thật kỳ quái, thật sự không giống với quái vật bình thường a.

Ngao vẫn đánh giá xung quanh, chưa có phát hiện gì, ở trong đội ngũ nói:

[đội ngũ] <<đao đao="" kiến="" cốt="">>: chúng ta không phải gặp BUG hệ thống đi? Làm sao có thể tối đen như mực thế này? Hơn nữa —— Nguyệt Nguyệt vũ khí của người tại sao lại sáng lên? Giống cái bóng đèn tiết kiệm năng lượng vậy.

Nguyệt Nguyệt không nói gì nhìn Ngao, sao lại gọi là bóng đèn tiết kiệm năng lượng? Thật là đứa trẻ không biết cảm kích, nếu không phải vũ khí của cô sáng lên, bọn họ hiện tại đưa tay lên cũng không thấy được năm ngón đầu. Bất quá, các cô hiện tại đang ở chỗ nào a???

Nguyệt Nguyệt quay đầu hướng Chung Đình hỏi: “Cậu có biết nơi này là chỗ nào không?”

Chung Đình không để ý đến cô ấy, cầm điện thoại ấn một dãy số, sau khi điện thoại thông, cô đem tình huống mà bọn người Nguyệt Nguyệt gặp phải thuật lại, người bên kia không biết nói với cô những gì, Chung Đình chính là không ngừng nói ‘nga’ ‘ân’ ‘a’, cuối cùng sau khi cô cúp điện thoại, dùng ánh mắt dò xét nhìn Nguyệt Nguyệt nói: “Thật là cậu sao Nguyệt Nguyệt? Cậu chừng nào thì đổi vận rồi? Đi tới chỗ nào cũng đều gặp phải nhiệm vụ, còn gặp phải một chút chuyện cổ quái ngạc nhiên nữa.”

Nguyệt Nguyệt ngây ngốc ở đó bị Chung Đình hỏi một câu không đầu không đuôi, vấn đề là cô hiện tại đang ở nơi nào a? “Cậu vừa rồi gọi điện thoại cho ai? Tổ bây giờ đang ở nơi nào a?”

“Còn có thể hỏi ai? Xảy ra vấn đề đương nhiên gọi điện thoại cho bộ phận kỹ thuật của công ty HJ rồi, tớ có hỏi qua cậu đây chính là gặp BUG, hơn nữa cậu gặp phải hai con quái vật kia cũng là ‘cực phẩm’ a, người của bộ phận kỹ thuật vừa mới làm hai nhiệm vụ quái ‘cực phẩm’ chuẩn bị trắc nghiệm một chút, đã bị cậu đụng phải, càng không nghĩ tới là quái kia lại còn gian trá như vậy.” Chung Đình thầm nghĩ lúc chuyện tình vừa mới bắt đầu đã cảm thấy phi thường buồn cười, bọn họ cư nhiên bị quái vật tính kế.

“Quái vật trắc nghiệm? Cậu không nói tớ cũng quên hỏi vừa rồi tớ gặp hai quái vì sao kỳ quái như vậy chứ?” Nghe Chung Đình nói, Nguyệt Nguyệt nhớ tới hôm nay gặp phải hai quái chẳng những có cảm xúc, lại còn phi thường gian trá狡 hoạt.

“Lần này là bọn họ trắc nghiệm gì đó, nghe nói là thiết kế cảm xúc cho hai quái kia, bất quá trước mắt còn đang thí nghiệm, có thành công hay không cũng không biết. Thật hy vọng công ty HJ có thể mau chóng thành công a, như vậy trò chơi có khả năng tiến thêm một bước. Có lẽ tương lai không lâu, mọi người chúng ta có thể giống như trong tiểu thuyết, cảm xúc hóa trò chơi.” Bất quá xem biểu hiện hôm nay của hai quái kia, chỉ sợ là không thể không thành công, nó có thể tính kế, còn kêu không thành công sao?

“Chúng tớ hiện tại làm sao bây giờ a? Nơi này tối đen như mực, tớ vừa thử dùng thành phù trở về, cư nhiên là khu vực cấm, không thể sử dụng thành phù trở về a!” Nhắc tới vấn đề này, Nguyệt Nguyệt thật sự rất chán nản, lúc vừa mới gặp Ô ma vợ người dùng thành phù trở về không được, hiện tại nơi này cũng không cho dùng. Nơi nào cũng không cho dùng, thành phù trở về kia còn có tác dụng gì chứ?

“Bộ phận kỹ thuật nói, vấn đề của các cậu tới nay bọn họ sẽ quay về xử lý, cho nên năm người các cậu chỉ có thể tạm thời logout hoặc là đợi.” Chung Đình bất đắc dĩ buông tay nói.

[đội ngũ] <>: bạn của ta gọi điện cho công ty HJ hỏi, chúng ta giống như gặp đại BUG.

[đội ngũ] <>: chúng ta hiện tại làm thế nào đi ra ngoài?

[đội ngũ] <>: người thật đúng là cực phẩm, cái dạng chuyện tình gì người cũng đều có thể gặp phải.

[đội ngũ] <>: người nghĩ ta muốn a? Còn không phải tại cái con quái chết tiệt kia, cái gì mà quái mới thiết kế ra, tại sao ta lại bị gặp phải a?

[đội ngũ] <<đao đao="" kiến="" cốt="">>: quái mới thiết kế ra? Có ý gì?

[đội ngũ] <>: bộ phận kỹ thuật nói Ô ma vợ người cùng hủ thi quái kia đều là quái mới thiết kế ra, đang thí nghiệm hai nhiệm vụ quái, kết quả trong lúc còn đang thí nghiệm đã bị ta đụng phải, càng không nghĩ tới là, cái tên đáng chết kia lại còn dám dùng mảnh khoé đối với ta.

[đội ngũ] <>: chúng ta hiện tại chỉ có thể chờ công ty HJ xử lý BUG mới có thể ra đi sao?

[đội ngũ] <>: a ~~~~~ thật đáng buồn a, đây không phải là không thể luyện cấp sao? Ta đang muốn nhanh chút luyện đến cấp 70 để còn giúp lão bản đối vũ khí.

Nghe được Tiểu Kim nói muốn nhanh đến cấp 70, Nguyệt Nguyệt mới nhớ tới, hình như cô đã đáp ứng đại thần hảo hảo luyện cấp, trước khi hấn trở về luyện đến cấp 50 a, Nguyệt Nguyệt nhìn nhân vật của mình, mặt trên biểu hiện ra nhân vật cấp bậc ba mươi hai, còn kém mười tám cấp a, làm sao bây giờ đây? Chính mình bị nhốt ở chỗ này lại không ra được, cũng không biết < cùng > có đi tìm mình hay không.

Cô mở ra kênh bang phái nhìn nhìn, trên màn hình biểu hiện là không thể chuyển khu vực, Nguyệt Nguyệt buồn bực tắt đi kênh bang phái, ở {kênh đội ngũ} nói:

[đội ngũ] <>: công ty bảo buổi tối hôm nay sẽ xử lý, chúng ta ở trong này trước logout nghỉ ngơi một chút đi.

[đội ngũ] <>: ần, trước đi xuống nghỉ ngơi một chút, hơn nữa tỷ tỷ bị quái vật kia đuổi theo lâu như vậy nhất định mệt chết đi.

Nguyệt Nguyệt cùng bọn họ nói tạm biệt, liền tại chỗ thoát ra. Sau khi logout Nguyệt Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, lúc trước lo lắng, đề phòng, chạy trốn hù cô sợ quá mức a, lúc này nhẹ nhàng thở ra, cảm giác mệt mỏi không chịu được.

Nhìn thấy Nguyệt Nguyệt logout, Chung Đình đưa cho cô một chai nước, Nguyệt Nguyệt uống một ngụm nói : “Cái trò chơi này làm sao mà nhiều BUG như vậy a? Vì sao tớ liên tiếp đụng phải?”

Bảo Nhi ở một bên nghe, thật muốn nhào về phía trước bóp cổ cô hỏi cô còn có thể vô sỉ hơn không a? Nói những lời vô sỉ như vậy, cũng không ngại lại cô đến Phá Thiên mấy ngày nay rốt cuộc gặp những vận khí gì, vũ khí, kim tệ, lại còn Ân Tàng Nhiệm Vụ, hiện tại ngay cả đại BUG cô cũng đụng phải, hơn nữa nghe ngữ khí công ty HJ, đại BUG lần này còn có thể cấp cho bọn người Nguyệt Nguyệt một ít đồ làm vật bồi thường.

Bảo Nhi khinh bỉ nhìn Nguyệt Nguyệt oán hận: “Không phải cái trò chơi này BUG nhiều, là cậu vận khí biến thái thật sự rất tốt, cái gì ngạc nhiên cổ quái đều bị cậu gặp phải mấy lần.”

Bảo Nhi cảm thấy bụng hơi đói, cô xem thời gian phát hiện cư nhiên đã mười giờ tối rồi. Trong phòng ngủ mấy người đột nhiên phát hiện các cô còn chưa ăn bữa tối, cuối cùng mọi người quyết định đến phòng trọ phụ cận kia đun nồi nước, đi ăn một chút gì rồi uống chút canh.

Công ty AL ở NewYork, tầng ba mươi hai trong phòng hội nghị, một tầng áp suất thấp bao phủ làm cho người ta hít thở không thông. Lúc này bởi vì lịch mùi giờ, NewYork hiện tại là 10 giờ rưỡi sáng, bên trong phòng họp trừ bỏ một vị trí trống, các vị trí khác đã được ngồi đầy bởi nhân viên cấp cao của công ty. An Lạc Phi ngồi ở vị trí chủ tọa, về mặt bình tĩnh ở nơi đó cười tà, hần dùng ngón trỏ tay phải gõ những tiết tấu nhẹ nhàng lên trên mặt bàn, mà nhân viên chủ quản các nhóm chỉ cảm thấy ngón tay kia tựa như chùy sắt, một chút một chút gõ lên trên trái tim bọn họ.

Lúc này Niếp Dũng thân là tổng giám đốc công ty AJ chi nhánh NewYork, mồ hôi lạnh trên trán chảy khắp khuôn mặt, trong lòng sốt ruột không thôi, bởi vì hiện tại người vắng mặt trong cuộc họp chính là con trai của hắn, Niếp Huy, bình thường chính mình chiếu chuộng nó, ở công ty chi nhánh không ai dám nói cái gì, nhưng lần này Phó tổng tài đích thân tới đây, tiểu tử ngu ngốc kia lại còn mấy ngày không có đi làm, hơn nữa hôm nay là hội nghị phi thường trọng yếu, nó cư nhiên lại đến muộn.

Vừa lúc đó cửa phòng họp ‘đông’ một tiếng bị người đẩy ra, người kia trễ một giờ cuối cùng đã tiến vào. Mọi người đồng loạt đưa ánh mắt hướng cửa nhìn người nọ.

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Dại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Người Dựa Vào Cái Gì?

Edit: A Từ

Người con trai kia vừa vào cửa chính, liền cảm giác được toàn bộ mọi người trong phòng ánh mắt đều quét về phía hắn, hắn giống bình thường trực tiếp hướng vị trí kia đi tới, sau khi ngồi xuống hần nở nụ cười lưu manh chào hỏi : “Nha ~~~ tất cả mọi người đều đến đông đủ sao? Thế chuẩn bị bắt đầu đi!”

Từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc hần đều không có liếc mắt qua chỗ An Lạc Phi đang ngồi ở vị trí chủ vị lấy một cái, mà có lẽ là hần căn bản cũng không có phát hiện hôm nay nhiều hơn một người chính là An Lạc Phi.

Ngồi ở bên cạnh An Lạc Phi là quản lý tài vụ và quản lý nghiệp vụ điều đang đỏ mặt hỏi lạnh, nhất là nhìn thấy An Lạc Phi vẫn đang thâm trầm tươi cười, cũng làm cho bọn họ cảm thấy lông tơ trên người dựng lên cả.

Phó tổng tài được phân đến công ty vài ngày như vậy gương mặt vẫn luôn trung ra vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc, mà lúc này đột nhiên cười làm cho người ta cảm thấy luống cuống cùng hoảng sợ a!

Nhưng mà An Lạc Phi lúc này tâm tình lại vô cùng tốt, hội nghị mở ra hôm nay là hội nghị quan trọng cuối cùng, như vậy hần hần là có thể đi trở về, không biết cái nhà đầu kia thế nào rồi.

Phòng họp không khí cứ như vậy yên lặng quý dị, ai cũng không dám mở miệng nói chuyện trước, cuối cùng cũng không biết là ai chịu đựng không nổi không khí im lặng như vậy, mở miệng lấp bấp nói đánh vỡ không khí: “Phó... phó tổng tài, chúng ta không phải là nên bắt đầu hội nghị rồi chứ?”

Nghe được người nọ Cà Lăm lời nói, An Lạc Phi chính là lông mi gầy nhẹ, tùy ý ngẩng đầu nhìn mắt người nói chuyện, nhìn đến bản tên trước ngực người nọ, trên đó viết quản lý phòng kế hoạch Vương Thành vĩ, thoát nhìn khoảng bốn mươi mấy tuổi, đáng người có chút béo, lúc này hần thấy ánh mắt tìm hiểu của An Lạc Phi, khẩn trương từ trong túi quần lấy ra một chiếc khăn tay, nhìn An Lạc Phi không tính mở miệng nói, mồ hôi lạnh trên trán hần

không ngừng tiết ra.

Lúc này mọi người chỉ dám ở trong lòng thay quản lý phòng kế hoạch cầu nguyện, ai cũng không dám nhảy ra giải cứu cho hần hần, dù sao hiện tại mọi người đều là chuyện nhà ai nấy lo, ai dám nhảy ra ép buộc phó tổng tài a?

Nhưng mà quản lý phòng kế hoạch tại lại lấy máu chó xối vào đầu, người nói hần bình thường ở trong công ty kiểu ngạo cũng thôi, hôm nay trước mặt phó tổng tài lại còn có thể như thế.

Hơn nữa không biết là vì sao muốn nhảy ra hoà giải đây? Hần đây là thật muốn cho chính mình hai cái tát tai, ai bảo miệng hần lại nói nhiều như vậy a! Mọi người nhìn nhau nghĩ thầm: “bây giờ là như thế nào a?”

Phó tổng tài hần giống như một chút ý định bắt đầu họp cũng đều không có, chẳng lẽ cứ giằng co như vậy mãi sao? Mà cái người đi muộn kia, như là không một chút cảm giác được trong phòng hội nghị không khí thật quý dị, cùng An Lạc Phi phóng đi ra áp suất thấp giống nhau. Hần ngồi ở chỗ ngồi của mình nhân nhả nghịch điện thoại, nhưng lại thường thường truyền ra một tiếng cười nhẹ.

Ngồi ở cách hần vài cái vị trí là Niếp Dũng, hiện tại hần không thể đi qua đem đứa con trai này bóp chết, tiểu tử này đôi mắt thực sự không dùng đến sao? Ngay cả nơi này nhiều hơn một người cũng không có phát hiện ra sao?

An Lạc Phi ngón tay có tiết tấu gõ mặt bàn rồi cực ngừng lại, nụ cười trên mặt càng phát ra tràn ngập tà khí, khóe môi nhếch lên cười, ánh mắt lại tràn đầy khí lạnh như băng, thoải mái bỏ lại một câu: “Nguyên lai chi nhánh công ty bên này chính là như vậy đưa vào hoạt động?”

Nghe được lời nói của An Lạc Phi, Niếp Dũng hoảng sợ ngẩng đầu, nom nớp lo sợ hồi đáp: “Hần bình thường không phải như thế!”

Bất quá lúc hần đang nói những lời này, trong phòng hội nghị có một đám người trong lòng đối với chuyện này là cười lạnh liên tục, rõ ràng là bình thường đều là như vậy, ý vào cha mình là tổng giám đốc công ty bên này, mà tổng công ty lại chưa phải người đến đây giám sát, Niếp huy ở trong công ty có thể nói là, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Nghe qua lời của hần, nụ cười trên mặt An Lạc Phi nháy mắt thu lại, gương mặt anh tuấn bị che bởi lớp sương lạnh, ánh mắt lạnh như băng nhìn hướng Niếp Dũng nói: “Ý của ông là ánh mắt ta không dùng được, nhìn qua cũng không phải là như vậy chăng?”

Thanh âm của hần lạnh như hàn băng của đêm Niếp Dũng hù sợ tới mức cả người run lên, vội vàng cúi đầu kích động nói: “Ta, ta không phải ý tứ này!”

Nghe thấy An Lạc Phi và Niếp Dũng nói chuyện, cái người đang cúi đầu chơi di động kia, lúc này mới ngẩng đầu nhìn bọn họ, hần cũng không có ý muốn tìm hiểu tại sao lại nhiều hơn một người! Hơn nữa cha hần bình thường ở trong công ty uy phong mười phần nhả, nhưng mà cư nhiên đối với một thanh niên khoảng chừng hơn hai mươi tuổi lại có bộ dạng nom nớp lo sợ.

An Lạc Phi liếc mắt một cái nhìn thấy gương mặt hiền nhiên của hần, khó trách lão nhân kia muốn hần qua đây giúp công ty thay da đổi thịt! Người giống như phế nhân lại còn nuôi ở trong công ty, nghĩ đến đây hần lại nhìn thoáng qua Niếp Dũng.

Ngay lúc đó Niếp Dũng bị hần nhìn mờ hơi lạnh chảy rờn rờn, hần nói năng có khí phách lời nói giống như không thể trái nghịch ý chỉ: “Gọi hần thu thập này nọ rồi đi phòng tài vụ bộ kết toán tiền lương! công ty AJ chưa bao giờ cần tới phế nhân!”

Lời vừa nói ra trong lòng tất cả mọi người trong phòng hội nghị đều là thống khoái, bình thường tên tiểu tử này ở trong công ty xưng vương xưng bá, quả thực không coi ai ra gì tới cực điểm, thuần túy chính là lấy không tiền lương, còn chiếm vị trí phó quản lý. Làm cho một đám người cố gắng phấn đấu, bất kể cố gắng thế nào đều bị áp bách không thể ngăn đầu được.

Niếp Huy nghe được người kia cư nhiên làm cho cha mình cho mình thôi việc, trước mắt bao người hần đột nhiên liền ‘ba’ một tiếng chụp bàn đứng lên, kiểu ngạo hướng An Lạc Phi quát: “Người cho là người là ai a? Bảo ta thôi việc? Người không biết mẹ ta là vợ bé của An Lâm Nhiên sao?”

Nghe đến đó mọi người mới hiểu được, vì sao hần bình thường ở trong công ty có thể kiểu ngạo như vậy, nguyên lai là ý vào mình là di nhỏ của ‘Nhị thiếu gia’ a! Muốn nói đến ‘Nhị thiếu gia’ này cũng không phải là tình huống phổ biến trong giới hào môn thế gia, không phải là bên ngoài có nhân tình rồi sinh đứa nhỏ thôi sao! Lúc này mọi người đối với Niếp Dũng quả thực cười nhạt rồi, cũng chỉ có nhân tài như vậy mới đi lấy loại chuyện như vậy mà ý thể hiếp người đi.

An Lạc Phi nghe qua ba chữ An Lâm Nhiên, ánh mắt u ám lóe lên một cái, ngay lúc Niếp Huy tưởng rằng hần sợ mình thì An Lạc Phi nhẹ nhàng gần từng tiếng nói ra câu: “Thì tính sao? Hôm nay cho dù ông ta ở đây ở đây, ta cũng dám làm như thế! Hơn nữa hôm nay không chỉ muốn người thôi việc mà cha của người ~ Tổng giám đốc công ty AJ tại Newyork cũng sẽ bị yêu cầu tự nhận lỗi và từ chức, đây chính là mệnh lệnh của tổng công ty! !”

Lời này vừa nói ra mọi người đều là hít một hơi khí lạnh, toàn bộ đều khiếp sợ không thôi, có thật không? Bọn họ rốt cục có ngày nổi danh sao? Kỳ thật bên chi nhánh ở Newyork này có nhiều công nhân đều bất mãn hành vi bình thường của hai cha con Niếp Dũng ở trong công ty.

Nhưng là tổng công ty cách quá xa, cái gọi là là trời cao hoàng đế xa, bọn họ có cái gì bất mãn, cấp trên căn bản là không có người biết được, không nghĩ tới lần này phó tổng tài đến đây, cư nhiên khai trừ hai cha con bọn họ. Điều này thật sự là cho lòng người thật sáng khóa! Nha ~~~! !

An Lạc Phi lúc này phát hiện, ở chỗ kia có một người thanh niên đang ngồi xem rất bình tĩnh, xem chừng khoảng hai mươi lăm tuổi, ánh mắt là thiên về màu vàng nâu, diện mạo có chút anh tuấn, vừa thấy thì biết chính là cái con lai. Chính yếu chính là hần tuổi còn trẻ như vậy lại ngồi cùng với các chủ quản cấp cao và lại bình tĩnh vững vàng hơn. Ánh mắt nhìn bằng tên trước ngực hần một cái, người này thoát nhìn rất là không tệ, có lẽ chọn làm người tiếp quản vị trí của Niếp Dũng cũng không tồi đâu!

“Ngươi dựa vào cái gì?” hấn rời đi vị trí của mình, vọt tới trước mặt An Lạc Phi, hai tay dùng sức nắm lấy cổ áo của An Lạc Phi, hai mắt trừng lên tựa như muốn ăn người trước mặt, phần nộ phát ra chất vấn.

Tên An Lạc Phi kia làm sao để mình biến thành cá mực trước mặt mọi người như vậy, lại còn muốn cha hấn tự nhận lỗi từ chức, bình thường hấn đã quen điều vô dương oai, đây quả thực so với giết hấn còn khó chịu hơn.

Niép Huy cũng không giống như cha hấn là người có đầu óc, bình thường hấn chỉ để ý vui chơi giải trí và có thể lấy tiền lương, cũng chưa từng chú ý qua chuyện tình của công ty, hiện tại ngay cả An Lạc Phi đứng ở trước mặt của hấn hấn cũng không nhận ra được.

(A Từ: tên N.H này đúng là dạng con ông cháu cha thích ăn chơi mà... , dám nắm áo Phi ca, chắc mìn chết mau mau đây.)

An Lạc Phi dùng tay nắm cánh tay đang nắm cổ áo chính mình, nhìn thấy hấn bị đau bụng ra chính mình ra, thân nhiên nhìn hấn một cái nói, hấn ngao mạn nhìn chung quanh một tuần sau, thân nhiên vượt cảm: “Cũng đúng, nếu ta chỉ nói là tổng công ty quyết định, ngươi khẳng định không phục!” Hấn tiếp theo lại chậm rãi bổ sung: “Như vậy bằng An Lạc Phi ta được chứ?”

An, An Lạc Phi? Hấn là An Lạc Phi? Niép Huy nghe ba chữ kia liền suy sụp rút lui vài bước. Niép dừng ở một bên cũng là nói không ra lời, chính mình dựa vào quan hệ của vợ mà bỏ lên vị trí ngày hôm nay, bình thường công ty bên này cũng là do hấn định đoạt, cho nên con của hấn Niép Huy cho tới bây giờ vốn không có ăn qua đau khổ, không nghĩ tới lão nhân kia lần này lại phải An Lạc Phi tới đây.

Niép Dững đi qua lôi kéo Niép Huy đang khiếp sợ cùng ngây ngốc, cùng nhau chặt vật rồi đi phòng họp. Trong phòng hội nghị mọi người cảm như hén, lúc này An Lạc Phi thoát nhìn toàn thân đều tản mát ra một loại hơi thở mang tên là nguy hiểm!

Tuy rằng An Lạc Phi ở tổng công ty chỉ là phó tổng tài, mà hiện tại còn đang đến trường, nhưng mà hấn lúc học trung học đã làm đóng cửa một công ty và sau đó thu mua nó, sau đó còn khiến nó nhảy vào top 50 công ty mạnh mẽ thế giới, mà những chuyện này toàn bộ nhân viên cấp cao hay thấp trong công ty AJ điều biết.

An Lạc Phi ánh mắt lạnh lẽo quét một vòng quanh tất cả mọi người, ánh mắt cuối cùng dừng ở trên mặt chàng trai trẻ kia, hấn thân nhiên mở miệng nói: “Ngươi tên gì?”

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Dại Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Hấn Muốn Trở Về

Edit: A Từ

Người được An Lạc Phi hỏi tới, có lẽ không nghĩ tới hấn lại đột nhiên hỏi tới mình, hơi chút sững sờ vài giây, hấn rất nhanh liền tỉnh táo lại lấy tiếng trung lưu loát đáp: “Ta là Christopher.”

Nghe được hấn được người kia dùng tiếng trung lưu loát nói làm An Lạc Phi kinh ngạc nhìn hấn liếc mắt một cái, bởi vì tiếng trung có khẩu hình hơi rắc rối, cho nên có rất ít người ngoại quốc có thể nói tiếng trung tốt như vậy, cơ bản rất nhiều người đều là mang theo một chút âm điệu kỳ quái, mà không phải giống hấn thuần khiết như vậy.

”Tiếng trung của ngươi nói không sai!”

Christopher không nghĩ tới hấn sẽ nói tiếng trung của mình nói rất đúng, hấn ngượng ngùng gật đầu nói: “Bởi vì mẹ của ta là người trung quốc, cho nên ta từ nhỏ đã cùng mẹ học văn hóa cùng ngôn ngữ trung quốc.” Sau khi nói xong, hấn liền hối hận, không biết mình giải thích nhiều lời có thể hay không rước lấy khó chịu từ An Lạc Phi, dù sao vừa rồi hấn đối với cha con Niép Dững tàn nhẫn thế nào hấn cũng mới được chứng kiến, định đứng lên vì hấn với vị trí của hai người kia cũng có chút ít quan hệ.

An Lạc Phi nghe thấy giải thích của hấn thì thân nhiên vượt cảm: “Ngồi xuống họp đi, hội nghị xong rồi ngươi lưu lại.”

Sau khi nghe mọi người báo cáo xong, An Lạc Phi lựa chọn người trung gian là Vương Thành vì để cho hấn tiếp nhận chức vị phó quản lý chi nhánh Newyork của công ty AJ, mà vị trí tổng giám đốc này chưa tuyên bố chọn người.

“Ta, ta là phó quản lý?” Vương Thành vĩ không dám tin chỉ vào chính mình hỏi.

“Ân ~ ngươi có ý kiến gì không?” An Lạc Phi thân nhiên quét mắt nhìn hấn một cái.

Hấn thấy ánh mắt An Lạc Phi như có gấu dao cuống quýt nói: “Không, không ý kiến!” Hấn làm sao có thể có ý kiến a? Đều nhanh cao hứng muốn điên

rồi. Vương Thành vĩ nghe được chính mình được chọn làm phó quản lý, khuôn mặt hắn đã kích động đến đỏ bừng, bởi vì hắn từ đầu tới cuối hoàn toàn không nghĩ chính mình sẽ được chọn. Trong lúc hắn được mọi người vừa chúc mừng vừa cùng ra ngoài thì chỉ có Christopher được giữ lại.

An Lạc Phi ngồi ở trên ghế không nhúc nhích, mà Christopher đang ngồi ở chỗ ngồi của mình không nhúc nhích. An Lạc Phi ở trên laptop đã tra xét quá trình từ khi hắn vào công ty rồi nói : “Biết ta vì sao giữ ngươi ở lại không?”

“Không biết!”

An Lạc Phi trên mặt khó xuất hiện một tia thương thức, tươi cười nói: “Ngươi vừa rồi biểu hiện làm cho ta rất hài lòng, có thể gặp nguy không loạn, hơn nữa bình tĩnh vững vàng, trong phòng này chỉ có một mình ngươi.” Nghĩ đến vừa rồi trong phòng hội nghị đám người kia bộ dạng khúm núm, hắn lại càng cảm thấy lão nhân ở công ty này toàn bộ nuôi phế nhân.

Christopher ngữ khí bình thản đáp: “Ta không rõ ràng lắm ý của phó tổng tài ngài!”

An Lạc Phi vừa lòng nhìn của hắn nói : “Ta cũng vậy không cùng ngươi vòng vo nữa, chức vị tổng quản lý chi nhánh ở Newyork để cho ngươi tới tiếp nhận!”

Hắn ngăn chặn kích động trong lòng, ngừng đầu nhìn An Lạc Phi nói : “Ta mới vào công ty hai năm, thích hợp sao?”

“Ta tin tưởng ngươi có thể!” An Lạc Phi khẳng định nói. “Hơn nữa ta xem qua biểu hiện của ngươi từ lúc vào công ty đến nay, ta tin tưởng nếu không phải Niếp Dũng mai một ngươi, ngươi hôm nay thành tựu đã không thể tưởng tượng được. Hơn nữa năng lực làm việc của một người không so đo về thời gian, ta tin tưởng ngươi hoàn toàn có thể đảm nhiệm vị trí này, quyết định sẽ được gởi đến sau vài ngày nữa, ngươi trước trở về chuẩn bị cho tốt.”

Ngay lúc Christopher đi tới cửa, An Lạc Phi đột nhiên mở miệng nói một câu: “Ta nghĩ sẽ gặp lại ngươi trong tương lai hai năm nữa, nếu hai năm sau ngươi có hứng thú đến trung quốc phát triển thì... , có thể tới tìm ta.”

Nghe được lời của hắn Christopher bả vai rung rung hạ xuống, hắn cũng không quay đầu, cách vài giây sau hắn mới thân nhiên mở miệng nói: “Vài hai năm sau gặp lại đi!”

Sau khi nói xong hắn liền kéo cửa ra đi ra khỏi phòng họp. An Lạc Phi nằm lại ghế trên thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, rốt cục chuyện bên này đều giải quyết xong rồi, trở về có thể hảo hảo nghỉ ngơi một chút.

Mà hắn có tính là đào gốc tường của lão nhân kia không? Bất quá thì thế nào đây? Người nhân tài này vốn là do chính mình phát hiện. Vừa rồi hắn nhìn một chút biểu hiện của Christopher từ khi vào công ty đến nay, dù sao cũng phải mà nói người này là vĩ đại phi thường, người như vật mà bị mai một một thực sự đáng tiếc, trước kia cha con Niếp Dũng đã chèn ép bao nhiêu nhân tài như Christopher như vậy.

Nghĩ đến đây An Lạc Phi cảm giác mình chính là làm cho bọn họ thôi việc, quả thực là rất tiện nghi bọn họ. Vừa rồi Niếp huy còn nhắc tới An Lâm Nhiên, An Lạc Phi đôi mắt tràn đầy sương lạnh, hắn vĩnh viễn cũng không quên năm đó lão nhân kia mang về mẹ con bọn họ. Cũng là bởi vì mẹ con bọn họ, khi đó hắn mới rời An gia, thời điểm hắn nghèo túng thì chính là cái nhà đầu kia trợ giúp chính mình.

Gọi một cú điện thoại đến phòng thư ký, trong loa truyền đến thanh âm ngọt ngào của thư ký nói : “Ngài khỏe chứ, nơi này là phòng thư ký!”

“Giúp ta đặt vé máy bay về trung quốc ngay ngày mai.”

“Vâng, xin hỏi ngài có yêu cầu về thời gian không?”

“Đặt thời gian hơi sớm một chút .”

“Ân, ta đã hiểu, ta lập tức vì ngài đi làm.”

Hắn cúp điện thoại xong, lại tiếp theo gọi điện thoại cho Trương Hàn, cũng không muốn để ý thời gian ở quốc nội là thời gian nào, điện thoại vừa mới chuyển, trong loa liền truyền đến Trương Hàn tiếng gầm gừ nói : “Ngươi TMD tốt nhất có chuyện gấp gấp muốn nói, bằng không ta sẽ làm ngươi chết vô cùng khó coi!”

Trương Hàn vốn đã không ngủ một ngày một đêm, kết quả ban ngày lại không ngủ nữa, hiện tại thật vất vả vừa mới nằm ngủ, điện thoại liền chết vang lên, hắn còn tưởng rằng là trong nhà người nào không có mắt đánh tới, số điện thoại cũng không xem hướng về phía đối phương điên cuồng hét lên một trận, rống xong s chột nghe nói trong điện thoại truyền đến một trận trầm mặc, tưởng rằng mình tiếng hô hù đến rồi, hắn tức giận liền cấp tên bại hoại kia quát: “Nói chuyện a! Ngươi muốn giả chết có đúng không?”

Lúc này trong loa truyền đến âm thanh lạnh như băng nói : “Nha ~~ ngươi tính để cho ta chết khó coi như thế nào nha?”

Trương Hàn nghe được âm thanh lạnh như băng kia trong điện thoại thì trong đầu nổ ‘oanh’ một tiếng, con buồn ngủ liền bị dọa bay mất, hắn liền nhanh chóng ngây ngô cười nói: “Lão đại, ngươi đùa giỡn cái gì đâu? Ta làm sao có thể nói với ngươi như vậy chứ, không phải mới vừa rồi không biết là ngươi sao.”

Trương Hàn xoa xoa cái trán đầy mồ hôi lạnh, hi vọng hắn trở về đừng ép buộc chính mình a, người kia thích nhất chính là ép buộc hắn và Triệu Đình Hiền, ai bảo ông nội của hắn cùng ông nội của Triệu Đình Hiền điều thích An Lạc Phi và đối xử tốt còn hơn cả cháu ruột của mình chứ, chỉ cần An Lạc Phi ở trước mặt ông nội của bọn họ nói bóng nói gió một chút thôi thì Trương Hàn cùng Triệu Đình Hiền tiếp theo tùy thời điểm sẽ bị phân đến chi nhánh

công ty ở nơi xa xôi nào đó làm cu li.

(A Từ: aiz... thế mới bit Phi ca phúc hắc độ nào, nắm đc đuôi của ng ta mới sai khiến ng ta cò đó a...)

Nghe được phía bên kia không có thanh âm, Trương Hàn tính hỏi một tiếng liền nói: “Lão đại, người trẻ như vậy gọi điện thoại cho ta có chuyện gì sao?”

“Ta ngày mai trở về!”

Trương Hàn buồn bực nghĩ tới việc hán ngày mai trở về thì nói với mình làm cái gì cơ chứ? Chẳng lẽ muốn hán đi sân bay đón người hay sao? “Muốn chúng ta đi sân bay đón người sao?”

“Không cần, hai ngày này không có chuyện gì phát sinh chứ?” An Lạc Phi cuối cùng cũng nói ra mục đích gọi điện thoại cho hán.

Trương Hàn vốn tính trả lời không có chuyện gì phát sinh, nhưng miệng vừa nói xong, hán đột nhớ tới cái nhiệm vụ mà “ông trời” kia giao cho mình cùng Triệu Đình Hiền là mang ‘ Lam Nguyệt Lệ ’ luyện đến cấp 50, nhưng là hai ngày này đều không có nhìn thấy qua người của nàng, mặt nàng cũng không nhận được vì đang ở khu vực phi pháp, nên điều không thể liên hệ được.

Bởi thế hán đành tìm bạn bè của nàng là Tam Khắc Tinh để tìm hiểu, nguyên lai nàng bị nhốt ở bản đồ bị BUG. Cân nhắc một chút sau Trương Hàn vẫn nên là nói ra, miễn cho hán sau khi trở về lại cho là mình cố ý lừa hán, đến lúc đó lại làm ông nội hán tới thu thập hán, hán có thể sẽ thua lỗ lớn a! “Ách... cũng không thể bảo hoàn toàn không có việc gì, chính là đại tẩu giống như bị kẹt ở chỗ có lỗi BUG nào đó trong game, trước mắt đang đợi công ty HJ xử lý đi.”

“Sao lại có chuyện này chứ?”

“Nàng hình như bị quái vật kia vút xuống bản đồ BUG đi.”

“Quái vật?” An Lạc Phi nhíu mi hỏi. An Lạc Phi không hiểu vì sao nha đầu kia đi tới chỗ nào đều có thể ép buộc ra một đống chuyện a? Lần trước thấy chiếc nhẫn trên tay cô ấy, hán cũng có cảm giác được không hiểu nổi rồi, đối với sự hiểu biết của hán về công ty HJ thì tuy rằng bọn họ trước mắt có kế hoạch muốn nghiên cứu phát triển kiểu trò chơi mới, nhưng là không nghĩ tới bọn họ lại ở trong trò chơi này thí nghiệm mấy cái nhiệm vụ và bị cô nàng kia tìm được.

Chiếc nhẫn nhiệm vụ kia vẫn còn chưa giải quyết xong, hiện tại cô nàng này lại bị quái đưa đến bản đồ bị BUG.

Nghe thấy An Lạc Phi dường như có hứng thú với việc bị rơi vào bản đồ BUG này, Trương Hàn rất hưng phấn nói: “Lão đại người không biết a, đại tẩu vận khí thật đúng là không thể nói được a, công ty HJ thiết kế ra hai quái vật mới có tư duy điều bị nàng gặp được nha, hơn nữa công ty HJ nói tới nay sẽ giải quyết vấn đề BUG này, cũng sẽ nhất định bồi thường cho nàng nha!”

“Công ty HJ không lẽ định tiến hành tin tức hóa trên game online hay sao?” An Lạc Phi nhớ lại lúc mình đi đến công ty HJ, lúc ấy quản lý bộ phận kỹ thuật có cùng hán nói chuyện, trong lúc đó giống như vô tình nói đến việc hiện thực hóa tin tức giống như giấc mộng trong game online, còn tiết lộ cho hán việc công ty đang tiến hành tạo ra NPC hay quái vật có tư duy và cảm xúc, bọn họ thật sự là làm việc này à. Cũng không biết công ty này có đủ điều kiện kinh phí để phát triển tới đó hay không?

“Đúng vậy, ta cũng đoán như vậy, nếu như là thành công thực sự, chúng ta về sau ở trong game lại có trò để chơi!” Trương Hàn chỉ là ngẫm lại cũng đã cảm thấy thực hưng phấn, nhin không được ở đầu bên kia điện thoại hưng phấn ồn ào.

Đột nhiên Trương Hàn đang nhớ lại một việc, tùy ý cùng An Lạc Phi nói ra một câu nói: “Lần trước người không phải nói chủ công ty HJ mời người gia nhập hay sao? Người đi dò xét một chút tin tức, nếu quả thật là đang nghiên cứu hiện thực tin tức hóa, chúng ta có thể suy nghĩ một chút đề nghị của hán.”

An Lạc Phi nghe mấy lời của hán xong, suy nghĩ sâu xa một chút nói: “Chờ ta trở lại rồi nói sau!” Sau đó đi điện thoại liền bị cúp ngan.

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đai Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Học Sinh Chuyển Trường Là Hán Sao?

Edit: A Từ Nguyệt Nguyệt cùng các bạn cùng phòng từng có một lần đi học muộn, nên Chung Đình đã chuẩn bị thêm một cái đồng hồ báo thức để tránh mọi người chơi game quên giờ giấc mà đi ngủ muộn đến sáng hôm sau thì không dậy đúng giờ, làm cho sáng hôm sau, nắm đồng hồ báo thức cùng nhau điên cuồng kêu, làm mọi người trong phòng mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Nghe thấy bên tai không ngừng có âm thanh ồn ào, Nguyệt Nguyệt bắt đắ dĩ từ trên giường ngồi dậy. Cô thống khổ híp mắt, than thở, thì thầm nói:

“Đình à cậu không nghe mình nói sao, làm ơn tắt hai cái đồng hồ báo thức kia dùm mình? vừa rồi mình đang ở nằm mơ thì bị nó làm cho tỉnh dậy.”

Chung Đình liếc cô một cái: “Nếu tắt đi đồng hồ báo thức cậu nghĩ chúng ta có thể thức dậy đúng giờ sao? Mình không nghĩ sẽ đi trễ không kịp điểm danh nha.” vừa nói xong cô lại nói thêm: “Hôm nay mặt trời rất lớn, sớm một chút rồi giường chúng ta chậm rãi tới lớp, miễn cho đến phòng học toàn thân điều đầy mồ hôi.”

Nguyệt Nguyệt cũng bò xuống giường chạy đến bên cửa sổ nhìn một chút, đang là buổi sáng nhưng bầu trời lại mang bộ dáng đỏ bừng, xem ra hôm nay thật đúng là trời rất nóng a, sau khi suy nghĩ một chút cô chạy đến tủ quần áo lục lọi loạn cả lên. Thời tiết nóng như vậy, nên cô phải tìm bộ quần áo mà lần trước đi dạo phố Bảo Nhi đã chọn giúp, quần short jean phối hợp với áo T-shirt màu trắng.

Nguyệt Nguyệt vừa đem quần áo thay ra, Chung Đình theo phòng tắm đi ra liền nhìn thấy liền tán thưởng nói một câu: “Thực dễ nhìn a.”

Bảo Nhi nghịch ngợm huyết sáo nói: “Cô em a... không nghĩ tới mình chọn quần áo cho cậu lại mặc lên cho ra hiệu quả tốt như vậy.” Bình thường Nguyệt Nguyệt quần áo đều là tương đối rộng rãi, liền thân vì thế các bạn cùng phòng cư nhiên cũng không biết, thân hình của cô nguyên lai lại cân xứng như vậy, hơn nữa hôm nay cô mặc quần short jean, lộ ra đôi chân thoát nhìn trắng nõn và thon dài.

Nguyệt Nguyệt nhìn trên người mình thấy thất lưng quần short jean hơi thấp, còn áo T-shirt lại còn lộ cả rốn ra, cô có chút ngượng ngùng dùng sức đem quần kéo lên trên, nhưng là người ta thiết kế chiếc quần này có thất lưng thấp nha, cho nên dù thế nào nói cũng như vậy đi?

Nhìn hai người bọn họ ánh mắt trêu chọc đảo quanh trên người chính mình, Nguyệt Nguyệt đỏ bừng cả khuôn mặt đi vào phòng tắm đi rửa mặt chải đầu đi. Ở trong phòng tắm cô thấy thân ảnh của chính mình, cũng có điểm không thể tin được cô chính là mặc một bộ quần áo có vẻ vừa người mà thôi, vì sao cả người thoát nhìn cũng không giống nhau vậy chứ?

Vừa rời giường tóc dài của cô mang theo một chút hỗn độn để ở trên vai, nhưng mà như vậy lại mang theo một chút gợi cảm, lông mày tinh tế, mắt phượng thật to sáng trông suốt, trên mặt lại mang theo hai má phần hồng do lúc này bị trêu chọc. Cô lắc đầu không hề đánh giá chính mình, nhìn vào gương cột tóc thành một chiếc đuôi ngựa, đối với gương cười cười đi ra ngoài.

Lúc cô đi ra ba người các kia đều đã chuẩn bị tốt để ra cửa, Nguyệt Nguyệt chạy nhanh cầm này nọ đi theo mọi người ra ngoài. Thôi tuyệt kinh ngạc nhìn cô, thân nhiên ói ra một câu: “Về sau nên mặc quần áo vừa người một chút.”

Nếu nha đầu kia trước kia cũng mặc quần áo vừa người, phỏng chừng cũng sẽ không bị cái tên Lưu Vũ Phi kia nói thành là muốn đáng người không có đáng người, muốn khuôn mặt không cũng chỉ có khuôn mặt của một đứa trẻ đi!

Nguyệt Nguyệt quần nói: “Mình trước kia mặc quần áo thật sự rất không vừa người sao? Mình cảm thấy rất hoàn hảo a.” Bảo Nhi nghe được Nguyệt Nguyệt không biết hồi cái nói, tức giận thẳng vỗ đầu cô nói: “Làm sao vừa người chứ? Trước kia y phục của cậu với cái bao tải chẳng khác nhau là bao, người khác còn tưởng rằng cậu mặc thành như vậy là vì che thịt béo nha!”

“Được rồi! Đã biết!”

Bốn người liền như vậy cãi nhau ầm ĩ cho tới phòng học, đến cửa liền nghe được bên trong ầm ầm, tất cả đều tràn đầy khó hiểu tiêu sái đi vào, thấy mọi người điều tùm lại thành đám để trò chuyện.

Trong phòng có mấy nam sinh kinh diễm nhìn Nguyệt Nguyệt vài lần, nhìn cô hôm nay cùng bình thường khác nhau thật sự rất lớn a! Các cô ngồi ở chỗ ngồi của mình xong, Nguyệt Nguyệt liền hỏi một người nữ sinh kế bên: “Hôm nay có chuyện gì không? Vì sao mọi người lại hưng phấn như vậy?”

Nữ sinh vốn bị Nguyệt Nguyệt đột nhiên hỏi thì tràn đầy mất hứng, nhưng là nghe thấy Nguyệt Nguyệt cư nhiên không biết chuyện gì phát sinh, cô ta về mặt liền hưng phấn nhiều chuyện nói: “Các cậu cư nhiên không biết? Theo nguồn tin đáng tin cậy nói, lớp chúng ta hôm nay sẽ có một soái ca chính thái chuyển đến, hơn nữa nghe nói là từ trường nổi tiếng ở nước ngoài chuyển đến nha! !”

(A Từ: chính thái => Chỉ những cậu bé/thiếu niên/ những chàng trai trẻ tuổi, ngây thơ.)

Chính Thái nha! ! Nghe nữ sinh kia nói người chuyển đến là Chính Thái siêu cấp suất a!! “Học sinh chuyển trường? Nếu là học ở trường nổi tiếng ở nước ngoài, làm sao còn chuyển đến nơi này chứ?” Không phải người thường đi chỗ cao, nước mới chảy xuống thấp hay sao? Còn có người ngược đời thế ư?

Tuy nói trường các cô đang theo học cũng không tồi, nhưng là cùng trường nổi tiếng ở nước ngoài mà so sánh vẫn còn kém hơn một chút. Tựa như lúc trước Nguyệt Nguyệt hỏi ba cô bạn cùng phòng tại sao không đi du học mà lại đến đây học, kết quả người ta một người tùy tiện ném một câu cho nàng nói:

“Mình yêu tổ quốc”

“Mình thích đồ ăn trung quốc.”

“Mình thì chỉ ưa thích người trung quốc và các địa danh trung quốc.”

Nữ sinh kia dùng vẻ mặt xem người là ngu ngốc khinh bỉ Nguyệt Nguyệt nói: “Mình làm sao có thể biết mấy vấn đề này? Cậu nếu muốn biết đám người đó đến đây vì lý do gì chính mình tự hỏi đi!” Nói xong cũng không để ý tới Nguyệt Nguyệt nữa lại quay đầu cùng những bạn học khác tiếp tục Bát Quái đi.

Nguyệt Nguyệt quay đầu nhìn ba người bạn cùng phòng hỏi: “Minh chẳng lẽ hỏi sai rồi sao? Vốn là cảm thấy rất kỳ quái nha.”

Chung Đình vỗ vỗ đầu của cô: “Lòng hiếu kỳ hại chết mèo, vẫn là không cần biết nhiều như vậy.”

Ở một bên Bảo Nhi cũng đồng ý nói: “Thật sự là kỳ quái a, bình thường tin tức của mình không phải tối linh thông sao? Vì sao lần này có một tiểu chính thái đến chỗ của chúng ta mình cứ nhiên lại không biết?”

Nguyệt Nguyệt không nhìn thẳng vào Bảo Nhi đang cầu nhàu... đợi cả buổi cũng còn không thấy giáo sư, càng không có cái gọi là Chính Thái kia, cô có điểm khốn ghê vào trên bàn nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, cũng không biết ngủ bao lâu sau, Nguyệt Nguyệt mơ mơ màng màng nghe được một âm thanh réo rắt và sạch sẽ đang nói cái gì đó, cô mông lung mở to mắt, trong ánh trắng mờ nhìn lên bục giảng có một nam sinh đang ở trên đó nói, cái thanh âm dễ nghe kia chính là của hắn.

Nguyệt Nguyệt nghi hoặc nhìn nam sinh xinh đẹp kia đang tự giới thiệu về mình, về phần tại sao nói hắn xinh đẹp ư? Bởi vì bộ dạng hắn rất giống nhóm Ngự ty đương thời bộ dạng... Chính Thái, một đầu tóc dài màu đen tùy ý buộc ở sau ót, cặp mắt trông sạch sẽ và lóe sáng, cái mũi kiên định cùng đôi môi mỏng manh, hơn nữa làn da thoát nhìn trắng nõn phi thường. Cả người thoát nhìn giống như mỹ nam tử trong truyện tranh bước ra! Hơn nữa cô bắt kẻ xem như thế nào, đều cảm thấy hắn thoát nhìn nhìn rất quen mắt a, giống như đã gặp nhau ở nơi nào đó a! !

Lúc này chỉ nghe được lão sư nói một câu: “Lý đồng học mới từ nước ngoài trở về, đối quốc nội có nhiều địa điểm không quen thuộc, hi vọng các vị đồng học khi hắn cần giúp đỡ thì giúp hắn một chút.” Sau khi nói xong thì kêu hắn tìm một vị trí mà ngồi xuống.

Lý đồng học? Họ Lý mà tên gì a? Nguyệt Nguyệt vừa rồi đang ngủ căn bản là không nghe thấy nam sinh kia tên gọi là gì.

Kỳ thật bên cạnh nhóm người trong phòng của Nguyệt Nguyệt có mấy vị trí trống, nên các vị sắc nữ nhóm đều nhìn chăm chăm hắn, hi vọng hắn có thể chọn vị trí bên cạnh mình.

Ngay lúc cô còn đang rối rắm suy nghĩ rốt cuộc ở địa phương nào gặp qua người này, cạnh cô liền truyền đến một thanh âm dễ nghe: “Ha ha ~ chúng ta lại gặp mặt!”

“A?” Nguyệt Nguyệt nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hắn cười đến vẻ mặt sáng lạn!

“Chẳng lẽ cậu không nhớ mình sao?” Nụ cười trên mặt hắn dường như cứng lại, sau đó mang theo một chút bị thương hỏi.

Nguyệt Nguyệt vốn muốn nói là cô nên nhớ rõ hắn sao? Nhưng nhìn thấy bộ dạng kia của hắn, ngược lại có ý tốt nên không nói như vậy, chỉ nghi hoặc nói: “Chính là cảm thấy có điểm nhìn quen mắt, nhưng là lại không nhớ đã gặp nhau ở nơi nào.”

“Trong thư viện.”

Vừa nghe thấy lời của hắn, Nguyệt Nguyệt mạnh mẽ nhớ tới đã gặp hắn ở chỗ nào rồi, cô ngượng ngùng nói: “Cái kia —— nguyên lai là cậu a, khó trách mình cảm thấy cậu nhìn quen mắt như vậy a.”

“Mình tên Lý Kiện Việt, nếu mình nhớ không lầm, cậu hắn là kêu Từ Nguyệt Nguyệt đi!” Nhìn Nguyệt Nguyệt giống như không nhớ ra tên của mình nên hắn cười cười nói.

“Ha ha ~!” Nguyệt Nguyệt cười cười xấu hổ, nhớ rõ lần trước hắn giống như đã nói tên với chính mình, kết quả không cẩn thận quên mất, người ta vừa rồi cũng có tự giới thiệu, Nguyệt Nguyệt lại đang ngủ.

Đám bạn học chung quanh điều nhìn nhất cử nhất động của hai người, đều đang đoán xem quan hệ của hai người là như thế nào, xem ra giống như có quen biết nha! Mà tò mò nhất trong đám đó chính là ba cô bạn cùng phòng của Nguyệt Nguyệt.

Sau đó hắn đột nhiên có người vừa cười vừa mở miệng nói: “Mình có thể ngồi bên cạnh cậu không?”

Ách? Ngồi bên cạnh cô sao? Mà chỗ bên cạnh cô có người ngồi rồi mà? Nguyệt Nguyệt không hiểu ý hắn cho lắm, hắn muốn ngồi bên cạnh cô hắn nên hỏi chủ nhân của vị trí bên cạnh cô chứ? Hỏi cô làm cái gì a?

Kết quả là vị trí bên cạnh cô là một cô gái sớm đã bị vẻ ngoài của hắn đâm trúng tâm nên cô ta không ngừng mở miệng nói: “Cậu... Cậu ngồi ở đây đi, mình đi tìm vị trí khác.” Tiếp theo liền trực tiếp mặt đỏ tìm đập ôm sách của mình đi tìm vị trí khác.

Nguyệt Nguyệt trực tiếp lạng yên ~! Chẳng lẽ đây là cái gọi là đãi ngộ của soái ca hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Dại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Địa Phương Quỷ Dị

Edit: A Từ

Nguyệt Nguyệt không nói gì nhìn Lý Kiến Việt ngồi xuống vị trí kế bên cạnh mình, hơn nữa vừa mới chuyển sang đây học hiện vẫn chưa có sách, hẳn không chút khách khí kê sát vào cô cùng nhau xem.

Nguyệt Nguyệt thấy ánh mắt mọi người đang tìm tòi nghiên cứu mình cảm thấy đi học mà còn bị dày vò nữa, mà ánh mắt đầy nhiệt khí nhất là từ ba cô gái ở cùng phòng của chính mình kia.

Nhìn bộ dạng hai người ở cùng một chỗ kia, thì ba người bạn cùng phòng của Nguyệt Nguyệt có phản ứng đầu tiên là bảo có JQ a ——! ! ! Mà trong suy nghĩ của các bạn học khác thì hai người bọn họ tuyệt đối có vấn đề, nếu không có vấn đề thì tại sao vị soái ca kia lại chạy đến ngồi bên cạnh của Nguyệt Nguyệt kia chứ? Hơn nữa nghe hẳn nói thì hai người bọn họ hình như có quen biết đi! Ánh mắt mọi người thật nóng bỏng hướng về phía chỗ Nguyệt Nguyệt đang ngồi.

Thật vất vả nhìn đến chuông tan học vang lên, cô liền vội vàng vàng cùng Lý Kiến Việt nói tiếng tạm biệt, sau đó ôm đồng sách của mình chuẩn đi, cô cũng không muốn lưu lại để bị một đám người thẩm vấn a!

Trên đường Nguyệt Nguyệt không cẩn thận đụng phải một nam sinh, liền cuống quýt nói rõ thực xin lỗi, cũng không quay đầu lại xống về phía trước, chỉ để lại anh chàng kia đang đứng đó nói thầm ‘chạy nhanh như vậy làm cái gì a, đụng vào người ta lại nói câu xin lỗi không có chút thành ý như vậy’.

Lý Kiến Việt thấy cô cuống quýt vội vàng chỉ để lại bóng lưng thì thân nhiên nở nụ cười, mặc kệ là cô có nhớ chuyện trước kia hay không, chỉ cần cô giống như bây giờ vẫn hạnh phúc thì tốt rồi, nói như vậy Mặt Nhi trên trời có linh thiêng cũng sẽ an tâm đi!

Nguyệt Nguyệt một đường chạy như điên về tới phòng ngủ, kết quả cô chân trước mới vừa vào cửa, thì ba người bạn của cô cũng nổi gót theo sau, Nguyệt Nguyệt nhìn ba người nhấc tay đầu hàng nói: “Mình cùng hẳn chỉ có gặp nhau một lần tại thư viện, hơn nữa lúc đó mình chính là không cẩn thận té ngã vào người hẳn, mình thề. . . Mình trước kia thật sự không biết hẳn!”

Cô vội vàng đem tất cả mọi chuyện một hơi nói ra hết, vì cô thật sự là sợ ba ánh mắt ba người họ nhìn vào chính mình! Thật là khủng khiếp, cảm giác mình tựa như con dê đang đợi làm thịt.

Chung Đình nhìn Nguyệt Nguyệt giống như cô con dâu nhỏ thì bật cười nói: “Chúng ta cũng không có nói cái gì, kỳ thật bản thân mình cảm thấy hẳn so với Trần Tuấn Kiệt tốt hơn nhiều.”

Bảo Nhi ở bên cạnh mãnh liệt gật đầu, Trần Tuấn Kiệt ở trong mắt các cô hiện tại so với đồ bỏ đi còn tệ hại hơn.

Nguyệt Nguyệt nghe được lời nói của Chung Đình, không nói gì liếc cô một cái: “Câu nghĩ cái gì thế? Không phải mình đã bảo mình chỉ gặp hẳn ta có một lần tại thư viện hay sao.” Hơn nữa Nguyệt Nguyệt chỉ cần vừa nghĩ tới một màn diễn ra ở thư viện kia đã cảm thấy phi thường dọa người a.

Chung Đình ôn nhu nhìn cô cười: “Ý của mình là, cậu có thể quen với một người bạn trai khác tốt hơn Trần Tuấn Kiệt kia gặp nhiều lần nên cậu không cần gì tên con trai không ra gì kia mà bức bối nữa.”

“Mình không có bức bối, chỉ là không phục thôi.” Nguyệt Nguyệt nhỏ giọng phản bác.

Chung Đình chính là cười cười, không thèm nhắc lại nữa liền cùng đám người Thôi Tuyết chơi game.

Nguyệt Nguyệt thấy mọi người đều đã đăng nhập game, cũng nghĩ tới nhân vật của mình còn bị kẹt trong bản đồ BUG, mà bọn họ có bảo đêm qua sẽ giải quyết nhưng không biết đã giải quyết xong chưa, nghĩ đến đây cô trực tiếp đăng nhập tài khoản, chuẩn bị online xem tình huống một chút.

Lúc nàng đã đăng nhập xong, hình ảnh trực tiếp đưa đến nơi lựa chọn nhân vật, Nguyệt Nguyệt liền lick vào nhân vật màu hồng kia đăng nhập vào game, đến khi hình ảnh tải gần hết, cô liền phát hiện chính mình không còn ở trong không gian hắc ám không có ánh sáng kia nữa. Mà nhân vật của cô lúc này đang ở trong một cái động lớn u ám, cô nhìn bốn phía xung quanh một chút, phát hiện nơi này cư nhiên không có cửa, cô làm như thế nào đi ra ngoài a?

Cô hiện giờ giống như đang ở trong một cái trứng thật to, mà cái động lớn này chính là cái trứng thật to đó. Ở trong này có một cái bàn dài cao khoảng bốn năm thước, trên bàn giống như có cái gì đó, đang tán phát ra từng đợt mãnh liệt ánh sáng màu cam. Hơn nữa trên đài cao ở bốn phía trên không giống như lơ lửng cái gì đó vậy. Có nhiều thứ cao, ánh sáng không phải rất mạnh, đứng ở đằng xa cô chỉ mơ hồ nhìn thấy một khối rất lớn nhưng lại tối đen như mực.

Nguyệt Nguyệt lại đi về trước vài bước, ánh sáng đột nhiên hơi chút sáng lên một ít, cô liền cẩn thận quan sát một chút sau, phát hiện nguyên lai là trên vách tường chung quanh có cắm mấy chi cây đuốc đột nhiên từ mình thiêu đốt sáng lên.

Lúc này cô mới hoảng sợ phát hiện bốn mặt của cái bàn dài kia có bốn cái cột đen đang trôi lơ lửng mà bốn cái cột kia chính là bốn cái quan tài, chẳng lẽ bên trong còn trang bị người chết sao? ? Ở cái nơi u ám thiếu ánh sáng này lại có mấy chiếc quan tài đang lơ lửng trong không trung thế kia, làm cô chỉ cảm thấy chung quanh một mảnh tĩnh mịch, cảm giác như là tiếng hít thở đều có thể nghe được phi thường rõ ràng.

Đột nhiên Nguyệt Nguyệt đeo phone vào lỗ tai cộng thêm máy cảm ứng bên trong, đột nhiên truyền đến một đoạn âm nhạc thật khủng bố đi với bối cảnh kia, Nguyệt Nguyệt sợ tới mức thiếu chút nữa ném đi con chuột đang cầm trên tay, ánh sáng u ám cộng với mấy chiếc quan tài, hơn nữa đột nhiên xuất hiện tiếng nhạc thật khủng bố, tất cả các cảnh tượng ở nơi này làm cô có cảm giác mình giống như đang nhìn thấy quỷ, bởi vì chúng giống nhau ở chỗ quái dị và khủng bố.

(A Từ: cảm giác giống đang miêu tả phim kinh dị quá ế... nếu ko mượt lắm mn cũng thông cảm, A Từ đọc đa thể loại trừ kinh dị nên k chắc mình làm tốt đoạn tả cảnh nì, hìc)

Cô cảm thấy đáy lòng sợ hãi, chạy nhanh mở ra ba lô của chính mình, dùng sức sử dụng phù để trở về thành, nhưng là bất kể thế nào làm, thủy chung đều là cho ra kết quả giống như trước khi logout, khu vực này không thể sử dụng vật phẩm! Tiếp theo cô thử gọi tin tức đi, kết quả cũng là ở bên trong khu vực phi pháp.

Cô chỉ cảm thấy trên lưng tóc gáy đều dựng lên, công ty HJ kia không phải nói đêm qua sẽ xử lý vấn đề về lỗi BUG kia sao? Vì sao nhân vật của cô hiện tại lại ở chỗ này? Hơn nữa nhóm người của Kiều Khi Công Chúa đang ở đâu nha? Bốn người bọn họ đáng lẽ cũng phải xuất hiện ở nơi này chứ? Hay là đám người họ đã bị bộ phận kỹ thuật của công ty HJ đưa đi đâu rồi?

Ngay lúc cô đang một bụng đầy nghi hoặc thì bà vai của cô đột nhiên bị người nào đó dùng sức vỗ một cái, Nguyệt Nguyệt phản xạ có điều kiện liền sợ tới mức kinh thanh thét to: “A —— có quỷ a ! ! !”

Tiếng thét chói tai của cô, đem hai người khác trong phòng đều sợ tới mức không nhẹ, Thôi Tuyết cùng Chung Đình quay đầu đều trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái.

Bảo Nhi sau khi kinh hách qua đi, về mặt phần nộ dùng sức nắm bắt Nguyệt Nguyệt nói: “Từ Nguyệt Nguyệt, cậu muốn chết phải không? Làm sao đột nhiên thét chói tai làm cái gì chứ? Hối cậu nửa ngày cậu cũng không nói chuyện, vô vai cậu một cái liền thét chói tai, cậu bị trúng tà rồi à?”

Nguyệt Nguyệt lúc này mới phát hiện, nguyên lai là Bảo Nhi vỗ vai mình, cô nhẹ nhàng lau mồ hôi lạnh ở dưới cằm, mới nuốt một ngụm nước bọt chậm rãi hỏi: “Cậu hỏi mình chuyện gì a?”

“Mình đã hỏi cậu năm lần rồi đó ~ hỏi cậu giữa trưa muốn ăn cái gì? Mình đi mua về .” Bảo Nhi buồn bực liếc cô một cái, vừa rồi Nguyệt Nguyệt thét chói tai làm Bảo Nhi dọa sợ không nhẹ.

“Tùy tiện mua món gì cũng được, mình hiện tại không đói bụng cho lắm!” Nguyệt Nguyệt lực chú ý lại hướng về trên màn ảnh, cái ánh sáng màu cam đang phát ra mạnh mẽ trên cái đài cao kia là gì nha? Chẳng lẽ là bảo bối? ? ?

Bảo Nhi không nói gì nhìn lực chú ý của Nguyệt Nguyệt lại lần nữa trở lại trò chơi, oán niệm nói thầm: “Sớm biết rằng cậu sẽ mê nặng như vậy, lúc ấy không nên cho cậu chơi.”

(A Từ: ng nào chơi game lần đầu mà không mê nặng chứ...giống như phong ka hồi tể í...)

Nguyệt Nguyệt nhìn cái đài cao trước mặt, do dự rất cuộc có nên hay không đi lên, nghĩ muốn đi lên, nhưng lại sợ bốn cái quan tài đang trôi lơ lửng kia bỗng dung nhảy ra cái gì thì sao. Nhưng là nếu không lên thì không thể thấy được cái đang phát ra ánh sáng màu cam rất hấp dẫn kia, nghĩ một lát thì cô vẫn quyết định đi lên đó xem sao.

Cô lựa chọn tảng đá xa quan tài nhất mà leo lên, hơn nữa còn là lần lược dùng các phương pháp khác nhau nhảy lên, nhưng cô chưa từng nghĩ đến là, cái bàn dài kia tưởng chừng có khoảng bốn năm thước, muốn đi lên nhưng thật sự không phải là đơn giản như vậy, bởi vì cô phát hiện muốn lên thang đá cứ nhiên chỉ có thể từng bước đi lên, hơn nữa không thể dừng lại nữa chừng, bằng không sẽ ngã xuống.

Cô nhìn cầu thang trước mắt, hít sâu một hơi thao túng con chuột, thật cẩn thận nhón bước lên từng bước. Thẳng đến hơn mười phút đồng hồ sau, Nguyệt Nguyệt mới rốt cục bò lên trên cái bàn dài cao tưởng chừng có bốn năm thước kia, cô dừng lại nhẹ nhàng thở ra.

Cô miễn cưỡng ngạc nhiên đánh giá trước mắt vật này, trên đài cao có một bàn ăn lớn nhỏ bằng đá, mặt trên có cái bàn con làm từ bạch ngọc, trong mâm chính có một vật nhỏ, nó giống như một cái ngọc bội, nhưng nó lại so với ngọc bội lớn hơn rất nhiều, không cong, tròn tròn, tuy nó màu trắng nhưng lại phát ra ánh sáng màu cam, hơn nữa mặt trên còn giống như có vài hoa văn điêu khắc, mặt trên dường như thoát nhìn giống như đã gặp ở nơi nào đó, nhìn rất quen mắt a ——! !

Nguyệt Nguyệt hướng trên bàn đưa tay qua, ngay tại lúc cô muốn cầm lấy vật trong cái mâm kia~~~ đột nhiên giống như từ phía sau truyền tới một thanh âm nói: “Cậu đang làm cái gì đó?” Nguyệt Nguyệt về mặt kinh hoảng quay đầu ——

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Dại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Thiếu Niên Đột Nhiên Xuất Hiện

Edit: tieuthu

Nguyệt Nguyệt đột nhiên quay đầu lại, vừa rồi hình như cô nghe thấy một giọng nam hỏi mình đang làm cái gì, hơn nữa thanh âm đó có vẻ trầm thấp và có từ tính.

Cô quay đầu nhìn về phía sau mình, Bảo Nhi đi mua đồ ăn không có trong phòng ngủ, mà Thôi Tuyết cùng Chung Đình đều đang bận rộn với công việc của mình, căn bản không có chú ý tới vẻ mặt của Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt lúc này chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, phòng ngủ các cô căn bản không có ai nói chuyện, giọng nói kia rốt cuộc là từ nơi nào truyền đến? Hơn nữa giọng nói kia rõ ràng là của nam.

Ngay tại thời điểm cô ở đó tự dọa chính mình, thanh âm kia lại truyền ra: “Mình hỏi cậu đang làm cái gì đó?” Bất quá lần này mang theo một chút không kiên nhẫn.

Lần này cô rõ ràng nghe được, giọng nói phát ra từ máy cảm ứng trên tai chính mình, chẳng lẽ là trong trò chơi?

Nguyệt Nguyệt nhìn trên màn hình nhân vật của mình đang ở trong không gian mờ tối, ngoại trừ cô ngoài ra không phát hiện có người khác đang ở đây a, giọng nói kia là từ đâu vọng lại đây?

Cô thật cẩn thận nhìn bốn phía vài lần, sau đó mới đánh ra vài chữ thăm dò: “Là ai đang nói chuyện? Người ở nơi nào?”

Thời điểm chữ của cô vừa phát ra, tiếng nói trầm thấp kia lại vang lên bên tai Nguyệt Nguyệt: “Cô gái, cô làm sao vậy? Ta đang ở trước mặt cô!”

Đi? Mặt, trước mặt? Nào có người a?

(A Từ: truyện ma hay kinh dị...)

Nguyệt Nguyệt nhìn màn hình trước mặt, cô lúc này đang đứng ở trên đài cao, hơn nữa trên đài cao chỉ có một cái bàn đá ... trong khay có một miếng ngọc bội thật lớn, chẳng lẽ nó biết nói chuyện?

Thời điểm ý nghĩ này vừa hiện ra, Nguyệt Nguyệt liền dùng sức lắc đầu, không có khả năng, làm sao có thể chứ?

Cô âm thầm cười nhạo nói: nhất định là cô điên rồi, làm sao có thể có ý nghĩ vớ vẩn như vậy chứ? Cho dù cái trò chơi này gần đây rất kỳ quái. Nhưng cho dù có người ở bên tai chính mình nói chuyện, nếu nói với cô tiếng nói đầy phát ra từ khối ngọc trước mặt này—— cùng ngọc bội giống nhau gì đó, đánh chết cô cũng không dám tin a!

Cô gắt gao nhìn chằm chằm khối phát sáng trước mắt này, có lẽ như vậy có thể chứng minh không phải nó đang nói chuyện đi?

Có lẽ là khối đồ trước mắt này, bị cô dùng ánh mắt chuyên chú nhìn trùng trùng thì mất hứng, chỉ thấy một đạo ánh sáng màu cam rất nhanh xẹt qua trước mắt, sau đó cái phát ra ánh sáng màu cam trên bàn kia không thấy tăm hơi đâu, thoáng cái nó lại xuất hiện ở trước mắt cô, chẳng qua lần này là một đạo ánh sáng cam rất nhanh hướng mặt của cô lao đến. Nguyệt Nguyệt nhìn đến, bị dọa tới mức tay nắm chuột dùng sức run rẩy vài cái, kết quả thật là bị kịch~~~

Bởi vì cô cư nhiên quên chính mình đang ở trên đài cao, cô nhẹ nhàng run rẩy vài cái không quan trọng, nhưng nó lại làm nhân vật của cô lui về phía sau vài bước, trực tiếp ngã xuống, cô chỉ thấy nhân vật của mình trong trò chơi rất nhanh liền hướng dưới đài rớt xuống, làm cô gấp đến độ dùng sức cầm con chuột liên tục thì triển nhảy lên, đáng tiếc là bất kể thế nào, hết thấy đều không có phản ứng, cuối cùng cô đành phải trơ mắt nhìn nhân vật của mình ngã từ trên đài cao xuống.

Nguyệt Nguyệt bất đắc dĩ nhắm mắt lại, cô không muốn tận mắt nhìn bộ dáng chính mình ngã chết a, kết quả chỉ nghe được bên trong máy cảm ứng truyền đến tiếng rên của người bị thương, giọng nói đau đớn này, cô nghi hoặc mở to mắt, lại phát hiện chính mình không có bị ngã chết. Nhìn đến hình ảnh còn bình yên đứng trên mặt đất cô thậm chí một tiếng vận khí thật tốt!

Nguyệt Nguyệt nhìn thanh máu của mình còn không nhiều lắm, nhanh chóng lấy ra hai bình máu để uống. Sau đó cô phát hiện góc dưới bên trái màn hình của mình, hệ thống nhắc nhở:

Người chơi thật đáng tiếc thông báo với ngài, bởi vì ngài từ trên cao rơi xuống, cho nên trên người nhiều chỗ gãy xương nghiêm trọng, trong khoảng hai mươi bốn giờ tới ngài không thể sử dụng kỹ năng công kích.

A a a a???? Không phải đâu? Còn có như vậy sao? Vì sao cho tới bây giờ không có nghe ai nói qua còn có ngã gãy xương? (người ta cho tới bây giờ cũng không có người từ trên cao té ngã đi!) ách——

Cô đột nhiên nhớ tới, tên đầu xỏ hại chính mình té xuống hình như không thấy đâu, cô ngừng đầu nhìn lên trên đài cao, phát hiện lúc này trên đài cao đã tối đen một mảng, cái ánh sáng màu cam kia đã không thấy tung tích, hơn nữa lúc này bốn bộ quan tài kia quý dĩ ở trên không trung nhẹ nhàng di chuyển.

Nguyệt Nguyệt nghi hoặc nhìn lên trời, nan, chẳng lẽ bên trong thật sự có cái gì muốn đi ra khỏi đó sao? “Hừ ——!” Lúc này một tiếng hừ lạnh khinh miệt từ sau lưng Nguyệt Nguyệt vang lên: “Thật sự là một người nhất gan, không hiểu tại sao ngươi tới được nơi này.”

Nghe máy cảm ứng truyền đến tiếng nói châm chọc, cô liền phát hỏa, lúc này sợ hãi đã không còn, đáy lòng tràn đầy phần nộ. Nghĩ đến vừa rồi chính mình bị dọa từ trên cao như vậy ngã xuống, thiếu chút nữa ngã chết tươi, còn lại cô trong vòng hai mươi tư giờ không thể sử dụng kỹ năng công kích, kết quả người kia không có một chút áy náy, còn nói ra lời châm chọc!

Nguyệt Nguyệt xoay người nhìn cái đang di động giữa không trung kia, bùm bùm đánh ra một hàng chữ đối với nó giận dữ hét: “Ngươi còn mặt mũi nói ta? Nếu không tại ngươi ta đột nhiên sợ tới mức từ phía trên té xuống, bị té gãy xương sao?”

Kết quả chính là người kia lạnh lùng nói một câu: “Là tại ngươi vô lý trừng mắt ngó ta, dọa ngươi coi như còn nhẹ.”

Nguyệt Nguyệt rồi rầm nhìn cái đang lơ lửng trên không trung kia, đây rốt cuộc là cái gì vậy? Là trang bị sao? Nhưng nó có thể nói a! Là quái vật sao? Nguyệt Nguyệt lặng lẽ ném một cái ‘thuật xem xét’ lên trên người của nó, kết quả ánh sáng xanh của ‘thuật xem xét’ nện vào trên người nó không phản ứng chút nào, tựa như đá chìm đáy biển.

Cái lơ lửng trên không trung kia, nhìn đến Nguyệt Nguyệt đối với mình ném ra ‘thuật xem xét’, nó dùng ngữ khí khinh thường nói: “Kỹ năng cấp thấp như vậy còn muốn xem xét bốn đại gia? Trừ phi bốn đại gia tự nguyện cho ngươi xem, bằng không ngươi cũng đừng muốn biết nguyên bản của ta.”

Di —— nguyên bản? Chẳng lẽ bộ dáng nó bây giờ là biến hoá a? Nguyệt Nguyệt đối với nó liếc mắt, giả bộ khinh thường đối với nó nói: “Ta cũng chẳng thích thú gì nhìn ngươi đâu, trông bộ dáng ám muội kia của ngươi, khẳng định ngươi là vô danh.”

Kia rõ ràng là cố tình khích tướng nó, chỉ thấy khối Bạch Ngọc kia, đột nhiên biến thành tràn đầy đỏ rực, phần nộ bay loạn, cuối cùng dừng lại trước Nguyệt Nguyệt một đoạn, phần nộ gào thét: “Tiểu nha đầu không biết sống chết, bốn đại gia sẽ cho ngươi nhìn nguyên bản lợi hại của ta!”

Nguyệt Nguyệt trong lòng cười trộm, nhìn chăm chăm vật kia, thật đúng là dễ lừa a, nhìn xem nó rốt cuộc có thể biến thành cái thứ gì, lúc này chỉ thấy một đạo ánh sáng bạc hiện ra, khiến Nguyệt Nguyệt phải nhắm hai mắt lại, qua vài giây cô mới hơi mở một chút. Chờ phát hiện không có ánh sáng nào, cô mới mở mắt ra nhìn về hướng kia. Kết quả ——

Nguyệt Nguyệt cảm thấy khóp... làm sao có thể? Xuất hiện trước mắt cô tự nhiên là một đứa trẻ khoảng 7, 8 tuổi.

Này, điều này sao có thể a? Rõ ràng vừa rồi hẳn nói chuyện giọng nói là giọng của nam nhân trưởng thành a, như thế nào lúc này lại là một tiểu hài nhi?

Cô nhìn không được hỏi: “Ngươi, làm sao ngươi lại là cái dạng này? Vừa rồi giọng nói của ngươi rõ ràng... “ thiếu niên đột nhiên xuất hiện kia cũng tròn tròn mắt, chính mình tại sao lại có thể nhỏ đi? Hẳn nhớ rõ lần trước bộ dáng của hắn là mười một, mười hai tuổi a? Chẳng lẽ độc tố lại tăng nhanh? Xem ra không thể trì hoãn thời gian a!

Nhìn đến bộ dáng của cô, hẳn hèn mọn quét mắt liếc cô một cái, cũng không trả lời vấn đề của cô, thật không rõ tại sao một người ngu ngốc như vậy lại có thể tiến vào nơi này. Hơn nữa nếu không phải chính hắn không thể đi ra, cần cô hỗ trợ, hắn sẽ không tiết lộ bản thân cho cô phát giác đâu! Bất quá nhìn trong tay cô, hẳn là phần thắng sẽ thêm một chút đi!

Nguyệt Nguyệt có điểm nghi hoặc nhìn NPC thiếu niên trước mắt, cảm thấy hẳn nói chuyện biểu cảm rất sinh động, không giống như là nội dung vở kịch sắp đặt a.

Thật lâu sau bên tai Nguyệt Nguyệt lại vang lên một giọng nói tức giận: “Quy xuống đi!” giọng nói của đứa trẻ kia thỉnh thoảng phát ra làm chính nó cũng hoảng sợ, không nghĩ tới bây giờ ngay cả thanh âm cũng bắt đầu thay đổi.

“A??”

Nguyệt Nguyệt nhìn đến biểu tình trên mặt hẳn liền không nhìn được nghĩ muốn lấy đao đâm chết hắn, tự nhiên dám khinh bỉ cô, thật sự là rất đáng đánh đòn.

Bất quá thời điểm Nguyệt Nguyệt đang chuẩn bị hành động, hắn đột nhiên nói một câu làm cô ngớ ngẩn!

Đứa trẻ kia vẻ mặt kiên nhẫn nói: “Nhanh chút quy xuống cúi đầu, ta thu ngươi làm đồ đệ!”

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Dại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Hàn Liệt Trúng Độc?

Edit: tieuthu

Khoé miệng Nguyệt Nguyệt run rẩy khi nghe thấy lời nói của đứa trẻ trước mắt, nhất là thanh âm tức giận bảo cô quỳ xuống bái sư, hại cô thiếu chút nữa cười ra tiếng, tên nhóc này thân cao còn chưa tới thắt lưng của cô!

Nguyệt Nguyệt đi tới đưa mắt nhìn xuống hán, cười trêu ghẹo nói: “Tiểu tử, ngươi không nói sai đi? Cưng nhiên bảo ta quỳ xuống bái ngươi làm sư? Xin hỏi ngươi có thể dạy ta cái gì a? Sẽ không phải dạy ta đào tổ chim cùng trèo cây đi?”

Đứa trẻ trước mắt cô khoảng bảy, tám tuổi, ngửa đầu ánh mắt mở thật to nhìn cô, hơn nữa khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính, trên mặt còn lộ vẻ không phục, dùng mũi hừ lạnh một tiếng! Nguyệt Nguyệt nhìn đến bộ dạng này của hán lại “Xi” cười.

Hán lúc đầu nhìn đến biểu tình giễu cợt của Nguyệt Nguyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn liền nhúu lại khó chịu, kết quả Nguyệt Nguyệt thỉnh thoảng nói ra một câu ‘tiểu tử’ trực tiếp làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn kia của hán nháy mắt đỏ lên.

Nguyệt Nguyệt rất ngạc nhiên a, nguyên lai có người khuôn mặt cưng nhiên có thể hồng đến độ như vậy a? Chẳng lẽ vừa rồi cái Bạch Ngọc kia đột nhiên nhập vào cơ thể cho nên mới đỏ bừng như vậy?

“Khụ ~ ta gọi là ‘Hàn Liệt’, đừng kêu ta là tiểu tử, ta bởi vì trúng độc nên mới biến thành như vậy!”

Hán vừa nói vừa dùng sức ho, muốn dùng ngữ khí nghiêm trang cùng cô nói chuyện, nhưng dù có thế nào cái ngữ khí tức giận kia cùng với dáng người nhỏ nhắn của hán, cũng không làm cho hán có bộ dáng trưởng thành hơn so với một đứa trẻ.

Nguyệt Nguyệt vẽ mặt hoài nghi nhìn hán: “Ngươi xác định sao? Vì sao ta vẫn cảm thấy ngươi là một đứa trẻ chứ?”

Hán mặt đỏ tai hồng hướng Nguyệt Nguyệt dậm chân nói: “Thật sự trúng độc, ta đây là lần thứ 4 phát tác, thời điểm lần đầu tiên ta biến thành hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi, lần thứ hai biến thành mười bảy, mười tám tuổi, lần trước ta còn là mười một, mười hai tuổi, không nghĩ lần này cưng nhiên chỉ có bảy, tám tuổi!” Nói tới đây trên mặt của hán hiện lên một chút lo lắng.

“Trúng độc? Là độc gì tốt như vậy a? Còn làm cho người ta càng ngày càng trẻ? Đó là một việc tốt a!” Cô không rõ vì sao càng biến tuổi càng trẻ hán còn lo lắng.

Hàn Liệt nghe lời nói của Nguyệt Nguyệt trực tiếp thay đổi nhìn cô khinh thường, cảm thán nha đầu này là ngu ngốc sao? Nói được như vậy tức là đã hiểu, cô lại còn hỏi vì sao?

“Ngươi có nghĩ tới ta nếu độc phát hai lần nữa sẽ biến thành cái gì không? Là biến thành trẻ mới sinh gào khóc đòi ăn? Hay là trực tiếp biến mất? Ngươi thực nghĩ đến cái lão hoàn đồng là một chuyện tốt sao? Ngươi căn bản không biết đến nỗi thống khổ của ta!” Hàn Liệt vẽ mặt thống khổ nhìn Nguyệt Nguyệt, chính mình mỗi lần nhìn đến tuổi của mình ngày càng nhỏ, trong lòng hán lo lắng hơn vài phần, không phải hán sợ chết, mà là hán hiện tại không thể chết được!

“Cái kia với ngươi muốn ta bái ngươi làm sư có quan hệ gì?” Nghĩ như thế nào hai việc này khó có khả năng liên quan đến nhau đi?

Nhắc tới vấn đề này, Hàn Liệt vẽ mặt xem thường nhìn Nguyệt Nguyệt, hừ mũi một tiếng nói: “Ta muốn ngươi giúp ta đi tìm thuốc giải, mà nơi này chỉ có thể dùng sư đồ Truyền Tống Trận mới có thể đi ra ngoài. Hơn nữa thu ngươi làm đồ đệ của ta xem như lợi cho ngươi, tư chất của ngươi thật sự là hết thuốc chữa!” Vừa nói vừa dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt phẫn nộ, cô cưng nhiên bị NPC này khinh bỉ cộng thêm ghét bỏ, ngại cô tư chất kém cỏi còn muốn thu cô làm đồ đệ làm chi?

Cô nổi giận dùng dùng trừng hán: “Vậy ngươi không cần thu ta làm đồ đệ, bởi vì ta căn bản chẳng đáng làm đồ đệ của ngươi, lại không biết ngươi có bản lĩnh gì, ngươi rốt cuộc có thể dạy cái gì a?” Hơn nữa căn bản cũng không thấy có cái gì như hán nói là sư đồ Truyền Tống Trận, ai biết hán không phải là gạt người a?

Gương mặt ngây thơ của Hàn Liệt lúc này treo đầy sương lạnh: “Nếu ngươi muốn rời khỏi chỗ này, ngươi không có lựa chọn!”

Đúng, đúng nga! Cô tìm nửa ngày rồi cũng không tìm được lối ra. Chẳng lẽ nơi này không có đường ra là để cho người trong lúc vô tình đến nơi đây phải bái ‘đứa trẻ’ này là sư phụ hay sao? Cũng không đúng a ~ không nghe nói qua có NPC chủ động thu nhận đồ đệ a! !

Nguyệt Nguyệt ở phòng ngủ hỏi: “Cái trò chơi này của chúng ta có NPC chủ động thu đồ đệ sao? Hôm nay lúc mình login không biết vì sao xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa còn trong cái nơi tựa như cái trứng lớn này lại có một đứa nhỏ muốn thu mình làm đồ đệ!”

(A Từ: bọn nhỏ NN à, cái này gọi là nv ần đấy... đúng là...haiz...)

“Chủ động thu đồ đệ?” Thôi tuyệt lắm bẩm nói nhỏ, rồi sau đó dùng ánh mắt hỏi ý kiến Chung Đình, kết quả Chung Đình nhún vai nói: “Đừng nhìn mình, mình chơi lâu như vậy cũng không nghe nói qua, bắt quả xem ra Nguyệt Nguyệt luôn đụng tới những chuyện cưng nhiên cổ quái a! Cậu rốt cuộc là xui xẻo quá? Hay là may mắn quá đây?” Cô cười trêu chọc Nguyệt Nguyệt.

Thôi Tuyệt đang xem sách, chạy đến trước máy tính của Nguyệt Nguyệt nhìn một chút, chỉ thấy trên màn hình có một đứa trẻ bảy, tám tuổi đang vẽ cái gì

đó trên mặt đất. Có lẽ là do cô không mang máy cảm ứng của Nguyệt Nguyệt, cho nên không nghe được NPC kia vừa quỳ rạp trên mặt đất về bản đồ, vừa nói chuyện, nếu không cô nhất định sẽ phát hiện trên người NPC này có điểm khác biệt.

Thôi Tuyết buồn bực nhìn về mặt nghi hoặc của Nguyệt Nguyệt, tiện tay dùng sách gỗ nhẹ lên đầu cô nói: “Ngu ngốc, cậu không hiểu không biết gọi điện thoại cho công ty HJ hỏi một chút sao? Cần gì ở nơi này nghi hoặc!” Nói xong đem di động Chung Đình mới vừa để trên bàn đưa cho Nguyệt Nguyệt, đây số thứ nhất hiện trên điện thoại chính là số ngày hôm qua Chung Đình gọi cho công ty HJ!

Nguyệt Nguyệt nhìn thoáng qua màn hình Computer, lại nhìn điện thoại trong tay một chút, cuối cùng quyết định gọi điện thoại hỏi, miễn cho đến lúc đó thật sự là BUG, khiến chính mình phiền toái.

Chờ điện thoại thông, một giọng nữ nhẹ nhàng truyền tới: “Quý khách khỏe chứ, nơi này là bộ phận kỹ thuật của công ty HJ! Xin hỏi quý khách cần phục vụ gì ạ?”

Sau một hai giây suy nghĩ Nguyệt Nguyệt nói: “Tôi có một chút nghi vấn về ‘Phá Thiên’ muốn hỏi, chính là hiện tại có NPC chủ động thu đồ đệ sao?”

Thanh âm nhẹ nhàng kia bảo Nguyệt Nguyệt chờ một chút, sau đó giúp cô nói máy lên tuyến bộ phận kỹ thuật để nhân viên công tác giúp cô giải thích.

Rất nhanh trong điện thoại truyền đến một giọng nam mang theo nồng đậm giọng mũi: “Tiểu thư, là cô hỏi có NPC chủ động thu đồ đệ hay không đúng không?”

Nguyệt Nguyệt nắm điện thoại có chút ngượng ngùng đoán, có phải hay không tiểu thư kia nói máy đúng thời điểm nhân viên này đang ngủ a? Giọng mũi nặng như vậy. Nguyệt Nguyệt đem một màn phát sinh trong trò chơi hiện tại nói với nhân viên kỹ thuật, lúc đầu người kia còn dùng giọng mũi “Nha” “Àn” “A”, nhưng ngay khi Nguyệt Nguyệt nhắc tới thời điểm NPC kia muốn thu mình làm đồ đệ, hân quát to một tiếng: “Cô nói cái gì???? NPC tự động yêu cầu thu cô làm đồ đệ hơn nữa còn có nhiệm vụ đưa cho cô?? Là bản đồ gì?”

Tiếng hét bất ngờ kia làm Nguyệt Nguyệt sợ tới mức thiếu chút nữa điện thoại cầm trên tay rơi ra ngoài, nghe được trong điện thoại truyền đến giọng nói rất lớn của người nam nhân kia, cô thầm nghĩ, nguyên lai vừa rồi người này bởi vì đang ngủ mới có giọng mũi a, nhìn xem hân lúc này thanh âm không hề có giọng mũi.

Hơn nữa bộ dáng của hân giống như thực kinh ngạc, chẳng lẽ thật sự hệ thống sai lầm vẫn là hệ thống lỗ hổng a?? Cô xoa xoa lỗ tai vừa bị ngược đãi nói: “Tôi cũng không biết đây là chỗ nào, bên trong rất quý dị, cư nhiên có bốn cổ quan tài bay lơ lửng trên không, bất quá tôi biết cái NPC kia tên là Hàn Liệt.” Bên kia vốn đang ra sức hỏi vấn đề, thời điểm nghe đến hai chữ Hàn Liệt, bỗng dừng ngừng lại, hân xác nhận: “Thật là Hàn Liệt?”

“Hàn Liệt thì như thế nào?” Cái gì gọi là thật là Hàn Liệt chứ? Nhân viên công tác này nói chuyện thật kỳ quái!

“Ách —— không có gì!” Hân xoa xoa cái trán tràn đầy mồ hôi lạnh sau mới ở trong điện thoại nói, chẳng lẽ hân lại nói Hàn Liệt kia thật ra là NPC bọn họ làm lỗi sao? Hơn nữa lại quên mất ngay từ đầu khi viết ra có thiết kế bản đồ, hơn nữa cũng không có thiết kế nhiệm vụ đi? Ngay cả hân là người thiết kế còn quên hết chuyện tình, không nghĩ tới Nguyệt Nguyệt lại vô tình đi vào nơi đó, hơn nữa còn có nhiệm vụ cho cô tiếp nhận!

Nguyệt Nguyệt nhìn đến trên màn hình thân ảnh nhỏ nhắn kia, không biết từ nơi nào kéo ra một thanh đại đao so với thân mình của hân còn lớn hơn, cô kinh hãi ở trong điện thoại cuống quýt nói: “Tôi tiếp nhiệm vụ này nha, dù sao anh cũng nói không có gì a!” Không đợi người kia đáp lời, trực tiếp đem điện thoại ngắt đi, để lại một nam nhân đeo kính mắt ngây ngốc nhìn điện thoại khóc lóc: “Đại tỷ a, tôi sai rồi! Cô đừng nhận nhiệm vụ này a, vạn nhất dẫn đến một chuỗi hiệu ứng Hồ Điệp thì làm sao a?” Nhưng đáp lại hân chỉ có tiếng ‘đồ đồ đồ’ từ trong điện thoại truyền đến.

(A Từ: cái cty game j ngu ngốc thế này kia chứ, làm đã ời wen mất... ời đối xử với khách hàng thế á.)

Cô nhìn thân ảnh nhỏ nhắn kéo theo đại đao dài hơn một thước, sau đó một tay giơ đại đao kia hướng lên trời, Nguyệt Nguyệt chỉ cảm thấy trán đầy hắc tuyến, bởi vì một màn trước mắt này rất khoa trương, cảm giác đứa trẻ này giơ lên như người lớn a!

Nhìn hân giơ thanh đại đao kia lên khua khua vài cái, Nguyệt Nguyệt nhìn không được nghĩ muốn nhắc nhở hân đừng để nó rơi xuống người chính mình a, nhưng nhìn tay chân nhỏ nhắn của hân, lại sợ những lời này đã kích đến tâm hồn yếu ớt của hân, ai bảo hân hiện tại bất hạnh càng ngày càng nhỏ đâu!

Sau khi hân dừng lại, cô đi tới hỏi: “Người đang làm cái gì a?”

Gương mặt lạnh lùng của hân ngẩng lên nói: “Đưa tay cho ta!”

“Hả?” Cái gì mà đưa tay cho hân? Nguyệt Nguyệt buồn bực nhìn tay trái của mình bị hân tóm lấy.

Chỉ thấy hân xoè tay cô ra, trực tiếp hướng tới lưỡi đao của thanh đại đao trên tay hân kia, Nguyệt Nguyệt kinh hãi thét to: “Người làm gì a?”

Khuôn mặt béo tròn của Hàn Liệt khinh bỉ cười cười nói: “Không thấy ta đang lấy máu a? Không chết được. Người kích động cái gì?” vừa nói vừa lấy tay dùng sức nắm miệng vết thương trên cánh tay cô.

Nguyệt Nguyệt há hốc mồm nhìn cánh tay nhân vật của mình, mặt trên máu tươi đang chảy ào ào, mà trên đầu con số trên thanh máu cũng đang giảm xuống, máu chậm rãi ít đi. Oa choáng váng ~ người cam đoan không chết chứ!

Cô nhanh chóng lấy ra bình máu từ trong bọc dùng sức uống, vừa uống vừa la lớn: “Uy ~ đủ rồi nha, đây là máu a, không phải sữa ~ người làm sao vẫn lấy?”

Đợi hơn nửa ngày, Nguyệt Nguyệt uống đến bình máu cuối cùng, thời điểm nghĩ cô vì mất máu quá nhiều mà chết, Hàn Liệt rốt cục dừng lại động tác, sau đó cắn nát ngón tay của mình, trên mặt đất vẽ vài cái ký hiệu nho nhỏ: “Tốt lắm, lại đây ký ấn ký sư đồ đi?”

”Tốt lắm?”

“Ân ~ tốt lắm!”

“Vì sao?” Nguyệt Nguyệt đen mặt, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Cái gì vì sao?” Hàn Liệt hai mắt mờ mịt nhìn cô.

“Ta khát ~ vì sao lấy máu của ta giống như lấy nước, còn ngươi lại chỉ cần một chút?” Nguyệt Nguyệt hiện tại hận không thể chém cho hắn thành mấy cánh hoa, quả thực là bất nạt người khác mà.

“Bởi vì ta là sư phụ, ngươi là đồ đệ, còn có ý kiến sao?” Hắn về mặt đứng đắn giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Npc Rất Gian Trá!

Edit: tieuthu

An gia, trong phòng nhị thiếu gia An Lâm Nhiên.

An Lâm Nhiên đang ở trong phòng chuẩn bị đồ đạc xuất ngoại, di động trên bàn đột nhiên vang lên, hắn buông đồ trong tay ra đi qua nhận điện thoại, từ trong điện thoại truyền đến một giọng nữ khò khò ồ ồ: “Lâm Nhiên a, cháu phải làm chủ giúp chúng ta a, dưỡng cùng em họ của cháu đều bị An Lạc Phi đuổi ra khỏi công ty rồi!”

Nghe được thanh âm bén nhọn trong điện thoại, chân mày của hắn nhăn lại nghiêm trọng, dĩ của hắn chính là như vậy, động một chút là chỉ biết khóc rống, nếu không phải bà là em gái của mẹ hắn, hắn đã sớm ngắt điện thoại, hắn nhìn xuống thanh âm chói tai kia nói: “Di nhỏ ~ đi đừng khóc nữa, từ từ nói xem xảy ra chuyện gì.”

Người đàn bà khóc sụt sùi kia đem chuyện xảy ra ở chi nhánh công ty bên NewYork, thêm mắm thêm muối nói với hắn. An Lâm Nhiên nghe đến câu nói kia của An Lạc Phi, mặc kệ hắn có ở nơi đó hay không đều không thể thay đổi quyết định của anh hắn. Ngón tay dùng sức nắm di động của hắn hơi hơi mở ra.

Trong điện thoại người đàn bà kia không ngừng lái nhai: “Lâm Nhiên a, ta là di của cháu a, cháu phải nghĩ cách, dưỡng cùng em họ của cháu hiện tại đều không có việc làm, cháu bảo ta phải sống thế nào a?”

An Lâm Nhiên thân nhiên nói với bà, hắn sẽ nghĩ biện pháp bà đừng lo lắng, sau đó liền cúp điện thoại tiếp tục thu thập hành lý. Nếu hắn nhớ không lầm, An Lạc Phi hôm nay về nước đi?

Ba giờ chiều sân bay thành phố B!

An Lạc Phi mới từ đại sảnh sân bay đi ra, xa xa đã nhìn thấy quần gia trong nhà Ngô bá chuẩn bị xe chờ ở đó. Hắn kéo hành lý hướng xe đi tới.

Không biết Ngô bá đang cùng lái xe nói gì đó, nhìn thấy An Lạc Phi kéo hành lý ra khỏi sân bay, liền chạy nhanh đến tiếp nhận hành lý trên tay anh, hắn đem hành lý để ở cốp xe phía sau rồi ngồi lên vị trí tay lái phụ phía trước, phân phó lái xe lái xe về nhà.

An Lạc Phi ở phía sau nhắm mắt dưỡng thần thân nhiên nói: “Quay về nhà trọ bên cạnh trường học!”

Nghe được An Lạc Phi kêu lái xe không trở về An gia, Ngô bá cúi đầu khó xử một chút, cuối cùng hắn nhìn không được quay đầu lại hướng chỗ ngồi của An Lạc Phi kêu lên: “Đại thiếu gia ~!”

Ngồi mười mấy giờ trên máy bay An Lạc Phi lúc này về mặt mang chút mệt mỏi, nghe được Ngô bá gọi mình, anh mở mắt nhìn Ngô bá: “Ân ~ có chuyện gì sao?”

Ngô bá khẽ cắn môi nói: “Đại thiếu gia, cậu không trở về nhà sao? Trở về gặp lão gia đi! Ông đang chờ cậu trở về ăn tối, ông biết cậu hôm nay trở về, liền rời giường rất sớm kêu phòng bếp chuẩn bị thức ăn.”

Nghe lời nói của Ngô bá, An Lạc Phi khẽ môi mang theo một chút tự giễu cười nói: “Đó còn là nhà của tôi sao? Trong nhà kia không phải còn có con trai cho ông ấy gặp sao? Gặp tôi làm cái gì?”

“Đại thiếu gia cậu không phải đã tha thứ cho lão gia sao?” Nếu không phải tha thứ cho lão gia, thiếu gia vì sao nguyện ý giúp lão gia qua chi nhánh công ty bên kia xử lý sự tình đâu? Tuy nói trong công ty của lão gia đại thiếu gia được gọi là phó tổng tài, nhưng bọn họ đều biết đại thiếu gia chính mình có công ty riêng, căn bản là không đến công ty của lão gia, cũng không quản chuyện của công ty. Ngô bá có điểm không rõ ý tứ của thiếu gia nhà mình.

“Ngô bá, nguyên nhân tôi đi giúp ông ấy xử lý chuyện tình chi nhánh công ty bên NewYork lần này, chỉ là giữa tôi và ông ấy có một giao dịch thôi! Những cái khác một chút quan hệ đều không có.” Thời điểm An Lạc Phi nói đến đây, tay phải đã dùng sức nắm thành quyền, vì bất anh đi giúp ông ấy xử lý chuyện tình bên kia, ông ấy cư nhiên dùng hôn nhân sau này của em gái An Huyền để uy hiếp anh, hại anh không thể không trở về giúp ông ấy!

“Nhưng là...” Ngô bá nghe An Lạc Phi nói, muốn nói điều gì đó, lại bị anh ngắt lời.

“Ngô bá, chuyện giữa chúng tôi, các người không cần nói thêm, bởi vì chúng tôi căn bản không thể ở chung.”

“Còn phụ nhân?” Ngô bá khó xử hỏi.

Nhìn thần sắc khó xử của Ngô bá, An Lạc Phi suy nghĩ một chút mới lên tiếng: “Sau khi trở về ông trực tiếp nói cho mẹ của tôi biết khi nào sinh nhật bà, tôi sẽ trở về!”

Ngô bá há miệng thở dốc, sau đó lại khép miệng, chuyện giữa lão gia cùng thiếu gia là chuyện bọn họ không thể xen vào, nhưng nhìn thần sắc lão gia ngày càng yếu, Ngô bá tràn ngập lo lắng liếc mắt nhìn An Lạc Phi một cái, sau đó quay đầu không nói lời nào.

Xe ở trên đường cao tốc nhanh chóng chạy, An Lạc Phi nhắm mắt trầm tư nghĩ đến chuyện Trương Hàn đề cập qua về vấn đề nhập cổ phần vào công ty HJ, nếu công ty bọn họ có thể nghiên cứu ra toàn bộ tin tức hóa Võng Du, như vậy tiền đồ của công ty sẽ rất lớn. Có lẽ thật sự nên dành thời gian cùng bọn họ thảo luận!

Chờ xe chạy đến nhà trọ bên cạnh trường học của An Lạc Phi, anh nhận hành lý của mình. Không quay đầu lại xoay người vào phòng, Ngô bá ở nơi đó nhìn bóng lưng của anh tự hỏi sau khi trở về nên nói với lão gia như thế nào.

An Lạc Phi vào nhà quăng hành lý cảm trên tay xuống, trực tiếp ngã xuống giường của mình, cái nhà kia nếu không phải còn có mẹ cùng em gái ở đó, anh thật sự không nghĩ sẽ trở về. Anh nhắm hai mắt lại, rốt cục bận rộn một tuần cũng có thể ngủ yên!

Thời điểm Nguyệt Nguyệt xuất hiện ở nhân tế Tinh, ngẩng nhìn trời thờ dài! Trong lòng không ngừng phun lệ khóc lóc: “Gạt người a ~NPC cư nhiên gạt người a, cái tên Hàn Liệt chết tiệt kia.”

Nguyệt Nguyệt bị phản nghĩ tới chính mình và hân ký kết cái gọi là ‘ấn ký sư đồ’ kia. Khi cô cùng Hàn Liệt đứng trong sư đồ trận pháp chảy đầy máu tươi của cô, Hàn Liệt miệng niệm một chuỗi chú ngữ cô nghe không hiểu, dùng máu của cô chậm rãi vẽ thành trận pháp đồ trên không trung.

Sau đó bắt đầu khởi động chậm rãi hóa thành một đoàn huyết vụ, thời điểm Nguyệt Nguyệt nghĩ chúng nó sẽ như vậy tán trên không trung, huyết vụ kia cư nhiên nhanh chóng đặc lại ngưng tụ thành một giọt huyết châu.

Nguyệt Nguyệt nhìn đến khối chất lỏng màu huyết trôi trên không trung kia, bụng đầy oán giận trừng mắt nhìn Hàn Liệt, thật đúng là không nhìn không biết, vừa thấy đã giết mình a! Giờ cô mới biết được, hân cư nhiên phóng nhiều máu của cô như vậy. Nếu như là ở hiện thực không biết ăn bao nhiêu trứng gà cùng táo mới bổ sung được a? Làm sao giống như trong trò chơi trực tiếp uống vài bình máu liền hồi phục.

Đột nhiên toàn bộ khối chất lỏng màu huyết trôi trên không trung rất nhanh hướng bên người Nguyệt Nguyệt phóng tới, chỉ thấy nó dừng lại trước người của cô, khối màu đỏ đó chậm rãi quấn lên cánh tay trái của cô, ở phía trên hình thành một cái đầu lâu màu đỏ!

Oa a ~! Cô không phải tiểu muội biến thái cho cô cái hình xăm này làm cái gì?

Nguyệt Nguyệt nghi ngờ nhìn Hàn Liệt nói: “Cái này chính là ấn ký sư đồ sao? Hơn nữa tại sao lại là đầu lâu màu đỏ a?”

Phía sau Hàn Liệt cười gian nói: “Bái sư không cần ấn ký sư đồ gì đâu! Chỉ cần một cái xác nhận là được.” Sau khi nói xong hướng Nguyệt Nguyệt phát ra một cái mời thu đồ đệ.

Cô nhìn thấy trên màn hình xuất hiện khung mời thu đồ đệ, mờ mờ ~ hân hiện tại phát ra cái mời thu đồ đệ? Cái trận pháp vừa rồi kia cùng đầu lâu màu đỏ trên tay mình đây là làm sao?

Sau khi cô xác nhận, cúi đầu hung hăng nhìn hân nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi hân là phải theo ta giải thích một chút đi, đầu lâu màu đỏ này dùng làm cái gì a?” Cô hiện tại trong lòng có một loại cảm giác, cảm thấy không cần thận đã bước lên thuyền của cướp biển.

Hàn Liệt khinh bỉ nhìn cô nói: “Nếu ta không ở trên người ngươi hạ điểm hạn chế, ngươi cảm được thuốc giải không trở về ta làm sao có thể bắt ngươi?”

Nguyệt Nguyệt hận không thể xuất ra đâm chết tên trước mặt không cao đến thắt lưng của chính mình này, nhưng lại nghĩ tới chính mình hai mươi tư giờ

không thể sử dụng kỹ năng công kích, đành phải từ bỏ! Cô khẩn trương nhìn hần nói : “Ngươi còn không nói cho ta biết đầu lâu này rốt cuộc là làm sao?”

Hần liếc mắt nhìn cô: “Cái này mặc dù ở trên người ngươi quân chế, nhưng hiện tại nó có thể làm võ công của ngươi tăng lên 2 phần công lực, có hiệu lực trong ba tháng! Nếu ba tháng ngươi không có cách nào tìm được thuốc giải đưa lại đây cho ta, như vậy võ công của ngươi sẽ mất hết, hơn nữa không bao giờ có khả năng học tập võ công!”

Nguyệt Nguyệt nghe lời hần nói xong liền mở ra bảng thuộc tính của chính mình, phát hiện nhân vật của mình toàn bộ thuộc tính đều tăng lên 2 lần. Còn ý của Hàn Liệt là nếu ba tháng không tìm được thuốc giải, võ công sẽ mất hết, hơn nữa không có cách nào luyện võ công là có ý tứ gì??

Thuộc tính hoàn toàn biến mất!!! Không có biện pháp gia tăng????

Oa ~~~ không cần đùa giỡn cô như vậy a!! Nguyệt Nguyệt còn muốn cùng hần thảo luận một chút, lúc này Hàn Liệt không kiên nhẫn trực tiếp quăng đạo bạch quang đến trên người nàng nói: “Nhiệm vụ đã giao cho ngươi rồi, nhanh chóng tìm kiếm thuốc giải đi, đến thời hạn ba tháng ta sẽ triệu hồi ngươi lại đây. Đương nhiên là, nếu ngươi tìm được rồi ta sẽ thưởng cho ngươi! Nhưng nếu ngươi không tìm được ~~~” nói tới đây, chỉ thấy khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn của hần tràn đầy nguy hiểm cười lạnh nói: “Như vậy ngươi xong đời!” Dứt lời trực tiếp đem cô đá vào trận pháp kia truyền tống ra ngoài.

Nguyệt Nguyệt ngay cả một tiếng thét chói tai: “Không cần a ——” cũng chưa kịp hô ra khỏi miệng đã bị truyền tống ra ngoài.

Hàn Liệt lúc này cười giống như một tiểu ác ma trên đầu có hai cái sừng cùng một cái đuôi dài, trên khuôn mặt trẻ con mập mạp của hần, tươi cười lộ ra hai cái răng nanh như ác ma.

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Đại Thần Đến Đây!

Edit: tieuthu

Nói đến Nguyệt Nguyệt đồng học của chúng ta bị NPC Hàn Liệt đá vào cái truyền tống trận pháp kia, rốt cuộc cô bị truyền tống đi nơi nào đây?

Bình thường khi có người mới sinh ra, đều xuất hiện bên trong thạch đình tứ giác kia ở nhân tế Tinh, chỉ có một lần, giữa không trung lại xuất hiện một bóng người hồng nhạt, hoa hoa lệ lệ rơi xuống mái hiên của một cái đình nhỏ, sau đó “oành oành oành oành” lập tức từ trên đình mái hiên ngã nhào xuống đất!

Người bị ngã kia chính là Nguyệt Nguyệt đồng học của chúng ta! Cho đến thật lâu sau, ở đó một người chơi mới từ nơi sinh hưng phấn đi ra, đi chưa được mấy bước liền nghe thấy người chơi đăng cấp một thân trang bị khá tốt nhìn hần dùng sức che miệng lại, tựa hồ ở đó cười trộm. Người mới mặc danh kỳ diệu trên mặt đất khiêm tốn xin thỉnh giáo!

Người chơi đăng cấp kia cười đến chảy nước mắt, suy xét thật lâu sự việc phát sinh trước mắt, về Thạch đình này, về nơi sinh ra, về chuyện trước đây một “tân thủ” xuất hiện một cách bất bình thường. Đương nhiên —— ở trên đây là chuyện để sau hãy nói!!!

Nguyệt Nguyệt ngã sấp xuống, xuất hiện ở nơi sinh ra, nhìn thấy bên cạnh một đám người đang tròng to mắt nhìn mình, trong lòng cô chịu không nổi than vãn: “Vì sao? Các ngươi nói đây là vì sao a? NPC hãm hại ta coi như xong, cư nhiên lại còn làm cho ta bị cấm chế, đến cả Truyền Tống Trận cũng khi dễ ta, khiến ta trước mặt nhiều người như vậy làm trò cười cho thiên hạ!”

Thời điểm cô suy xét có nên tìm một cái lỗ nào để chui vào ẩn núp hay không, có một người từ trong đám người đi ra, người đó chính là , cô thấy rất nhiều người vây quanh nhân tế sinh nên mới chạy tới nhìn xem, kết quả phát hiện người bị vây xem lại chính là Nguyệt Nguyệt.

: “tỷ tỷ, tỷ ở nơi này làm cái gì a?”

Nguyệt Nguyệt nhìn thấy , cô đương nhiên ngượng ngùng nói cho cô ấy biết chính mình vừa mới bị ngã đi, cô xấu hổ cười cười.

: “Ha ~ không có làm cái gì a, đi thôi! Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, ở đây nhiều người như vậy không có tiện.”

Sau khi nói xong Nguyệt Nguyệt liền rời đi, thật sự là không có mặt mũi tiếp tục đứng tại nơi này a, cũng không biết một màn dọa người vừa rồi có bao nhiêu người thấy a!

Nguyệt Nguyệt mang theo nhân vật của cô đi đến một bờ sông nhỏ chuẩn bị hướng đến kho hàng, lúc đi ngang qua kho hàng, đột nhiên gọi cô lại.

◇: “Đúng lúc tỷ tỷ đến kho hàng ở đây, hoàn hảo gặp tỷ, bằng không chúng ta lại không gặp được nhau, lại đây muối cho tỷ ít đồ!”

Cô khó hiểu đi theo đi tới kho hàng do Tiết tam nương quản lý, phát ra cái giao dịch chờ cô tiếp nhận, lúc cô thấy rõ cô ấy muốn giao dịch cái gì, sợ tới mức miệng há to trực tiếp đem giao dịch hủy bỏ.

: “tỷ tỷ, tỷ hủy bỏ làm cái gì?”

: “Muội cho ta nhiều kinh nghiệm đan 4 lần như vậy làm cái gì? Muội có biết mấy thứ này bao nhiêu tiền hay không a?” Tròi a, cô ấy tại sao lại cho cô nhiều kinh nghiệm đan 4 lần như vậy a?

Cô không biết nói gì nhìn , cô ấy vừa rồi cứ nhiên trực tiếp quăng 200 cái kinh nghiệm đan 4 lần cho cô. Thiếu chút nữa hù chết cô. 200 cái là bao nhiêu tiền a? 10 vạn RMB a!!

Đây đối với Nguyệt Nguyệt mà nói có thể nói là số lượng không nhỏ, còn nhớ rõ lúc nói muốn đưa cho cô kinh nghiệm đan 4 lần để ăn, cô liền cảm thán đứa bé này xa xỉ. Kết quả hôm nay lại trực tiếp quăng 200 cái muốn đưa cho cô.

Nhìn Nguyệt Nguyệt khách khí hủy bỏ giao dịch, trước máy tính trong mắt Aigenisi hiện lên một tia bi thương.

: “giữa chúng ta còn nói đến tiền? Tỷ nói như vậy, vậy tỷ tặng cho ta vũ khí thì như thế nào? Muội đây có phải hay không cũng phải trả tiền cho tỷ? Nếu tỷ còn muốn cho muội gọi tỷ là tỷ tỷ thì hãy cầm lấy!”

Nguyệt Nguyệt phi thường do dự, không lấy sẽ giận, nhưng nếu lấy chính mình lại cảm thấy vật kia rất đáng giá.

nhìn ra suy nghĩ của cô, nghĩ lại nói: “Tỷ tỷ, tỷ đừng cảm thấy nhiều, cho tỷ xem xem ta còn bao nhiêu đây!” Sau khi nói xong mở ra một cái giao dịch.

Nguyệt Nguyệt nhấn xác nhận, lần này hoàn toàn trọn tròn mắt! Trên giao dịch tất cả là 1000 cái tổ, mỗi tổ là kinh nghiệm đan 4 lần, tràn đầy tổ a!!! Cô thật sự muốn hỏi câu: người có thể không kiêu ngạo như vậy được không a? Chẳng lẽ chính là con gái của ông chủ công ty HJ?

Nguyệt Nguyệt ngây ngốc hỏi: “Nói thật đi, muội có phải hay không chính là con gái của ông chủ công ty HJ a?”

Aigenisi nhìn trên màn ảnh câu nói kia của Nguyệt Nguyệt, khuôn mặt lạnh như băng liền tan ra, khoe môi hiện lên một nụ cười thần nhiên, nói giỡn: “Nói hấn và nhà chúng ta có thân thích cũng không đúng lắm.”

Cuối cùng Nguyệt Nguyệt vẫn nhận kinh nghiệm đan 4 lần của , trong lòng tính về sau có cái gì tốt sẽ đưa cho cô ấy.

nhìn thấy Nguyệt Nguyệt đã nhận, tâm tình rất tốt nói với cô: “Mấy ngày nay không thể cùng tỷ chơi, bởi vì còn có chút việc, qua một thời gian nữa chờ muội về đến Trung Quốc tỷ nhất định phải dẫn muội đi chơi a!”

Nguyệt Nguyệt cười cười gật đầu nói: “Đến lúc đó ta nhất định mang muội đi chơi khắp nơi a, nhưng muội đến Trung Quốc đừng có tay không đến tìm tỷ là được!”

Nguyệt Nguyệt còn muốn cùng cô ấy tán gẫu, kênh riêng tư của cô đột nhiên lóe sáng, cô nhìn đến, phát hiện người mật cho cô lại là đại thần. . .

: “Ồ nơi nào?”

Cô trầm mặc một chút sau mới trả lời: “Ta ở kho hàng!”

Quay về kênh tin tức bên cạnh cô tùy ý hỏi .

: “Gần đây anh của muội cùng mấy người bọn họ có ai lên không a?” Nghĩ đến Tiểu Kim khôi hài kia, Nguyệt Nguyệt nhin không được muốn cười.

: “Gần đây anh của muội cùng bọn họ không có login đi, đến lúc bọn họ login sẽ bảo bọn họ mang chúng ta đi luyện cấp!”

: “Hảo a! Tỷ cũng đã chuẩn bị tốt để luyện cấp.”

Nguyệt Nguyệt cùng ở nơi đó tùy ý trò chuyện, đại thần rất xa đã đi tới, đang nhìn đến vị trí của Nguyệt Nguyệt, hấn đi thẳng tới bên người cô sau đó dừng lại, kênh riêng tư của Nguyệt Nguyệt lại lóe lên:

: “Ta tới rồi!” ách ——

Đến, đến đây là đã tới rồi a, vì sao còn phải nói với cô một tiếng a?

: “Ách. . nhìn thấy!”

Nguyệt Nguyệt không nói gì nhìn đại thần, cô đương nhiên biết hấn đến đây a, một người lớn như vậy ở trước mắt không nhìn thấy cũng rất khó khăn đi! Nhất là kho hàng phụ cận này nguyên lai là nơi hay lui tới của người chơi, thời điểm nhìn đến hấn xuất hiện, bọn họ cước bộ chậm hơn rất nhiều, mọi người đều liếc mắt nhìn lạng lẽ đánh giá hấn! Đại thần a ~! Bình thường khó được nhìn đến a, đột nhiên thấy được đương nhiên muốn nhìn xem vài lần

: “Hai người kia nói hai ngày này nàng chưa đi tìm bọn họ.”

Cô nhớ tới sự việc chính mình đáp ứng, không khỏi có điểm chột dạ, nhưng cô nghĩ lại một chút, cũng không phải cô cố ý không luyện cấp, không hề chột dạ nói: “Ta bị nhốt trong bản đồ BUG, mới ra khỏi đó trong chốc lát thì ngươi đã tới rồi!”

Nhìn Nguyệt Nguyệt cùng người nam nhân kia đứng ở trước mặt mình không có động đậy, đoán hai người hẳn là đang nói chuyện riêng đi.

Cô trong lòng đầy hứng thú nhìn nam nhân một thân ngân y trước mắt, hẳn hẳn là người gần đây gây ồn ào huyền ảo toàn sever đệ nhất đại thần đi! Ánh mắt cô không ngừng nhìn Nguyệt Nguyệt cùng đại thần, cuối cùng cô lặng lẽ mặt với Nguyệt Nguyệt nói:

: “Người này chính là nam nhân vật chính cùng tỷ truyền đi Bát Quái, đệ nhất đại thần của sever chúng ta đi? Muội cùng các ca ca còn tưởng là đồn đãi, không nghĩ tới hai người các ngươi thật sự có quan hệ a! Chẳng lẽ thật sự như lời đồn là tỷ khinh bạc hắn a?”

Nguyệt Nguyệt sau khi nghe lời nói của cô 囧 ~~~ Cái gì mà bọn họ thật sự có quan hệ a? Còn có —— cái gì gọi là cô khinh bạc hắn a????

Quan hệ của cô cùng đại thần căn bản chính là bắt đầu từ hiểu lầm, tuy nói chính mình đến trò chơi là để tìm người giàu có để nương tựa đánh bại con người bất cá hai tay kia, thật muốn làm cô bỏ cuộc, cô không có biện pháp đánh bại hắn a! Về phần khinh bạc ——

Nhắc tới Nguyệt Nguyệt đã muốn học máu, nếu không phải bởi vì sự kiện Ô Long kia, mình cũng sẽ không bị tên phúc hắc trước mắt này lừa, cũng chỉ trách chính cô ngốc a, lúc ấy không phản ứng lại, ngay ngốc bị hắn nói một câu: “Nếu như ngươi là nữ nhân đầu tiên chạm vào ta thì sao?” làm cho đầu óc cô choáng váng. Cái gì gọi là nữ nhân đầu tiên chạm vào của hắn? Cô bất quá chính là trên trò chơi sờ soạng một chút mà thôi, kết quả hắn so với kim cương còn quý giá hơn a! Sờ một chút liền phải phụ trách! Sờ một chút đã kêu khinh bạc! Nhưng là cô lúc trước chính là ngay ngốc đáp ứng rồi.

Nhắc tới chuyện này Nguyệt Nguyệt hiện tại cảm thấy bụng đầy oán niệm, Bảo Nhi các cô còn nói là mình tìm người giàu có lại tìm đến đại thần, các cô nào biết rằng chính mình căn bản là không trâu bắt chó đi cày. Hơn nữa đại thần động một chút là phóng lãnh khí, bộ dáng khủng bố vô cùng, cô đến suy nghĩ đối ý cũng không dám. Ai bảo cô là kẻ yếu để bị bắt nạt đâu!

Nguyệt Nguyệt không nói gì nhìn trước mắt về mặt cái gì cũng đều sáng tỏ, bắt đầu dĩ mặt với cô ấy nói

: “Ai... quan hệ giữa chúng ta không phải như muội tưởng tượng là cái dạng kia đâu.”

hoài nghi nhìn Nguyệt Nguyệt, như thế nào cảm giác cô nói những lời này, có điểm giấu đầu lòi đuôi a? Nguyệt Nguyệt còn muốn nói gì đó, đại thần đã mở miệng: “Phu nhân, nàng không giới thiệu sao?”

Vốn còn có điểm hoài nghi, bây giờ nghe đại thần xưng hô, trực tiếp bùng tỉnh đại ngộ nhìn Nguyệt Nguyệt, còn nói không phải như cô tưởng tượng cái dạng kia đâu!! Người ta ngay cả phu nhân cũng gọi lên rồi.

Nguyệt Nguyệt nghe được đại thần lại gọi chính mình là phu nhân, ở nơi đó xấu hổ 囧!

Lúc này cười nói: “Ngươi gọi tỷ tỷ của ta là phu nhân? Ta đây không phải cũng nên gọi ngươi là tỷ phu a?”

“Tỷ tỷ?”

Đại thần nghi hoặc liếc mắt nhìn, lại dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Nguyệt Nguyệt, nhìn đến ánh mắt của hắn, Nguyệt Nguyệt mới xấu hổ nhảy ra giới thiệu:

“Đây là muội muội ta mới nhận kêu... ách, kêu.”

Nguyệt Nguyệt suy nghĩ muốn giới thiệu tên, kết quả phát hiện cô không biết cô ấy tên gọi là gì, đành phải giới thiệu tên trong trò chơi. Hắn nghe xong lạnh nhạt gật đầu nói:

“Nếu là muội muội của phu nhân, như vậy tuần sau hôn lễ của chúng ta lúc tám giờ tối, hoan nghênh ngươi tới tham gia!”

“Hôn lễ? Ta đây có thể đi chuẩn bị trang phục cưới giúp tỷ tỷ không?” cao hứng hỏi.

“Cái kia đã chuẩn bị xong!” nghe được đồ cưới đã chuẩn bị xong có điểm thất vọng.

“Ta đây có thể mang anh trai của ta cùng bằng hữu tham gia không?”

“Có thể!”

Hôn lễ? Tuần sau? Nguyệt Nguyệt không nói gì nhìn hai người ở trước mắt đang thương lượng, chẳng lẽ bọn họ quên chính mình cũng là đương sự sao? Vẫn là nói cô căn bản không có quyền lên tiếng?

Nguyệt Nguyệt muốn mở miệng kháng nghị nói: “Ta nói cái kia...”

kết quả cô vừa mở miệng lại bị ngắt lời: “Tỷ tỷ, chúc mừng hai người nha!”

cười nói đến lúc đó bọn họ nhất định sẽ tới tham gia đúng giờ, sau đó cùng hai người tạm biệt rồi logout. Làm cho Nguyệt Nguyệt một câu cũng không nói xong!

Nguyệt Nguyệt nhìn một người logout, một người cố ý không chú ý tới cô, cô thật muốn ngửa mặt lên trời giận dữ hét: “Ta cũng là đương sự a!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Nàng Muốn Hối Hôn?

Edit: tieuthu

Sau khi logout, đại thần trực tiếp nắm tay Nguyệt Nguyệt đi đến phi bệ nhai, cô thật sự rất muốn hỏi một câu: đại thần, người có phải hay không chỉ biết mỗi thác nước này a? Như thế nào mỗi lần đều đem cô đến nơi đó? Chẳng lẽ hẳn không biết mỗi lần đi vào trong đó, cô liền nhớ đến cái son động đăng sau thác nước kia sao? Hẳn căn bản chính là cố ý đi?

Lúc hai người tới phi bệ nhai, hắn mang theo cô đi đến phía dưới một cây đại thụ, sau đó mới buông tay cô ra, không nói chuyện ở đó trực tiếp ngồi xuống!

Nhìn thân ảnh màu bạc bình tĩnh ngồi ở dưới tàng cây kia, Nguyệt Nguyệt trong lòng có chút buồn bực, trầm mặc một lát cô mới cắn cắn môi nói: “Đại thần, người nói cái kia... hôn lễ tuần sau... có phải hay không...”

Hắn thân nhiên quét mắt liếc cô một cái nói: “Àn?”

“Hôn lễ.. có phải hay không...” có phải hay không có điểm quá nhanh a! Những lời này ở trong miệng của cô nửa ngày cũng không dám nói ra.

Đại thần nhìn trên khuôn mặt của Nguyệt Nguyệt biểu tình tràn đầy rối rắm, trong mắt hắn hiện lên một tia thú vị nói:

“Phu nhân cảm thấy tuần sau lâu lắm sao? Kỳ thật vì phu cũng cảm thấy như vậy, sửa thành tuần này được chứ?” Nguyệt Nguyệt ngạc nhiên, đại thần tại sao lại cho rằng như vậy chứ?

Cô vội vàng lắc đầu như cái trống bỏi: “Không, không phải, ta nói không phải ý này!” Nhất thời can đảm nói.

Đại thần nghi hoặc nhíu mày nói: “Nha? Vậy là cái gì?”

“Ta không cần!”

Nghe được câu trả lời của cô, đáy mắt hắn xẹt qua một tia hứng thú. Xem ra Tiểu Miêu muốn lộ ra móng vuốt đấy! Hắn chậm rãi đứng dậy, tiêu sái bước nhanh đến chỗ Nguyệt Nguyệt, trên mặt lộ vẻ ôn nhu tươi cười hết sức đối với cô hỏi: “Nga ~~ không cần sao?? Chẳng lẽ phu nhân theo ta cầu hôn sau lại muốn hối hôn sao?” Đại thần lúc nói những lời này, không quên đem bàn tay đang đeo cái nhẫn kia đưa đến trước mắt cô, để cô thấy rõ bên trên nó đang mang cái gì.

Chiếc nhẫn kia ở trên ngón tay dài và sạch sẽ, bởi vì tới gần Nguyệt Nguyệt, nên chiếc nhẫn kia cùng chiếc nhẫn đang ở trên tay cô phối hợp với nhau phát ra ánh sáng tím nhàn nhạt!

Hối, hối hôn sao? Cô thật ra cũng có suy nghĩ này a, nhưng khi nhìn hắn trên mặt ôn nhu tươi cười, cô thật sự là có cái tâm kia cũng không có can đảm a! Hôn nữa không biết vì sao, lúc này đại thần cười đến ôn nhu như nước, nhưng giác quan thứ sáu của cô đang dùng sức reo hò nguy hiểm, nếu không cho hắn một đáp án vừa lòng, cô sẽ chết chắc!

Hôn nữa nhìn đến chiếc nhẫn trên tay đại thần, lại nhắc nhở cô, dưới sự chứng kiến của hơn hai trăm người, cô bị đại thần cứng rắn chụp cho cái mũ cầu hôn!!

Nếu cô thực có can đảm hối hôn, xem chừng cho dù đại thần không tiêu diệt cô, huynh đệ của hắn cũng nhất định liên hợp lại diệt cô a!

Vừa nghĩ tới hậu quả khủng bố như vậy, cả người Nguyệt Nguyệt run run, trực tiếp sợ tới mức cô thực vô loại nói: “Nào, nào có a! Đại, đại thần người hiểu lầm a! Ta, ta nào có nói muốn hối hôn.”

Nha ~ hiểu lầm? Trong mắt hiện lên tia mỉm cười, nếu như là hiểu lầm, cô làm sao còn muốn cà lăm?

“Vậy xin hỏi phu nhân có ý tứ gì?” Đại thần cười cúi người nhìn mặt của cô.

“Ta, ta nói là, tuần sau kết hôn nhất định không kịp chuẩn bị tốt đồ cưới! Hơn nữa ta còn chưa tới cấp 50!” Cô nín nửa ngày rồi cục nghẹn ra cái lý do không phải lý do.

Nghe những lời này của cô, đại thần làm ra bộ dáng bưng bình đại ngộ nói: “Ta biết phu nhân tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện hối hôn như vậy để làm thương tổn vì phu đâu!” Chính là Nguyệt Nguyệt nhìn không thấy, trong mắt của hắn hiện lên một tia giảo hoạt.

Nhìn thần sắc biến đổi rất nhanh trên mặt đại thần, trực tiếp khiến cô choáng váng, nguyên lai cô không có nói sai, hắn không đi học biến sắc mặt thật đúng là đáng tiếc. Quả thực có thể so sánh ngan với nhân sĩ biến sắc mặt chuyên nghiệp a!

“Vậy chúng ta chờ thêm một thời gian nữa rồi mới kết hôn được chứ?”

“Khả năng này không được a!” Hắn về mặt tiếc nuối nhìn cô nói.

An Lạc Phi ở trước màn hình cười giống như con sói nhìn con mồi đang giãy dụa, trong mắt là nồng đậm ý cười.

“Vì sao?”

“Bởi vì huynh đệ trong bang biết ta muốn kết hôn, đã sớm chuẩn bị xong vật phẩm cần trong hôn lễ!”

“Nga...” Nguyệt Nguyệt liền nhut chí, vì sao huynh đệ trong bang đối với chuyện kết hôn của hắn nôn nóng như vậy a? Chẳng lẽ đại thần có vấn đề gì không muốn người khác biết? Cho nên bọn họ lo lắng hắn không ai muốn, do đó vội vàng đem hắn tiêu thụ ra bên ngoài?

Nhìn Nguyệt Nguyệt ở nơi đó bộ dáng đăm chiêu, hắn tự tiểu phi tiểu nhìn cô nói: “Như vậy phu nhân đối với an bài của vi phu, không có ý kiến chứ?”

Hắn phát hiện mình giống như càng ngày càng thích khi dễ cảm giác của cô, nhất là mỗi lần cô tức giận hai má phình lên, hắn cảm thấy tâm tình phi thường tốt.

Nguyệt Nguyệt chưa từ bỏ ý định giãy dụa nói: “Nhưng là, nhưng là ta còn chưa đến cấp năm mươi a, người xem ta hiện tại mới cấp ba mươi, đến tuần sau ta cũng không chắc lên được cấp năm mươi, đến lúc đó không kết hôn được người sẽ bị người khác chê cười.”

Nhìn trên màn hình nha đầu phần hồng kia bộ dáng chưa từ bỏ ý định, An Lạc Phi rốt cuộc không khống chế nổi cười vang, xem cô giận mà không dám nói gì, kết quả lại là bộ dáng chưa từ bỏ ý định, hoàn toàn chọc cười hắn, điều này cũng làm cho sự khó chịu mà cha hắn mang đến cho hắn trở thành hư không.

Hắn giọng nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu của cô nói: “Phu nhân không cần lo lắng, có ta ở đây, năng lực việc luyện cấp thực khó khăn sao, ta cam đoan tuần sau tuyệt đối có thể đến cấp năm mươi.”

“Nhưng là...”

Đột nhiên sắc mặt hắn ảm đạm hỏi: “Chính là phu nhân nàng kỳ thật thực chán ghét ta, căn bản không nghĩ đối với ta phụ trách?”

“..... Không phải.” Hình như cô cũng không chán ghét hắn đi!

Thời điểm Nguyệt Nguyệt phun ra hai chữ ‘không phải’, đại thần đột nhiên cười đến ánh nắng tươi sáng nói: “Ta biết phu nhân đối với ta là có ý!”

Nguyệt Nguyệt đầu đầy hắc tuyến nhìn đại thần trước mắt, cùng hắn ở chung càng nhiều, cô càng cảm thấy hắn là trong ngoài không đồng nhất, ở trước mặt người khác thoát nhìn là lạnh khốc, kết quả lúc cùng cô một chỗ, hắn không chút nào che dấu bản chất phúc hắc của hắn, không nghĩ qua là sẽ rơi vào cạm bẫy bên trong của hắn.

Cô xem như hoàn toàn chịu thua, mặc kệ cô tìm bao nhiêu lý do, hắn đều có lý do phản bác lại. Cô buồn bực nói: “Quên đi, tùy người, tùy người đi!”

Nguyệt Nguyệt vừa mới dứt lời, đại thần ngay tại kênh bang phái đánh lên một câu.

[bang phái] : “tuần sau lúc tám giờ tối, ta cùng phu nhân kết hôn, đến lúc đó mọi người đứng giờ tham gia!”

Đám trẻ trong bang nhất thời kích động a! Toàn bộ đều ở đó khí thế ngất trời bắt đầu thảo luận, thời điểm bang chủ của bọn họ kết hôn cần phải mời ai, còn có pháo hoa nữa!

Ở kênh bang phái đang thảo luận, cũng không quản người trong bang kích động thành dạng gì, hắn trực tiếp hô trên kênh thế giới:

[thế giới] : “ta cùng vào tám giờ tối tuần sau ở miếu nguyệt lão cử hành hôn lễ, hoan nghênh các vị bằng hữu đến tham gia!”

Lời vừa nói ra kênh tán gẫu náo loạn lật trời, mặc kệ nam nữ, già trẻ, hiện tại online tất cả đều xông ra, thất chú ý bất thiết ở kênh tán gẫu thảo luận. Còn có một đồng nữ nhân khóc nháo.

Ba cô gái trong phòng ngủ vốn đang chuẩn bị đi tìm nơi nào đó để luyện cấp, kết quả nhìn đến đại thần ở kênh tán gẫu hô một câu như vậy, mắt sáng ngời nhìn hướng Nguyệt Nguyệt, sau đó đồng loạt quay đầu tiếp tục xem quất bài trên kênh tán gẫu.

: “trời ạ!! Đại thần a, tại sao ngươi muốn cùng người đàn bà kia kết hôn a???”

: “má ơi, ta đi nhìn xem hôm nay mặt trời có phải mọc ở hướng đông hay không a? Đại thần lại muốn kết hôn, làm sao có thể a?”

: “đại thần thật sự muốn kết hôn? Chẳng lẽ lời đồn nói đại thần bị người khinh bạc là thật sao?”

: “đại thần, ngươi có biết ta thâm mến ngươi đã bao lâu? Ngươi sao nhẫn tâm vứt bỏ ta mà lấy một nữ nhân không có danh tiếng gì a?”

: “tránh qua một bên đi, nhân yêu như ngươi, trong đầu ngươi dám có ý niệm với bang chủ của chúng ta, ngươi chờ bị chúng ta đuổi giết đi!!”

: “nguyên lai đại thần cũng là một người phạm tặc, cũng sẽ kết hôn a!!”

: “ta nói các ngươi một đám nữ nhân chán chường, bang chủ của chúng ta kết hôn các ngươi làm ầm ĩ cái gì.”

Nhìn cảnh tượng cãi nhau trên kênh tán gẫu, Nguyệt Nguyệt liếc mắt nhìn hần nói: “Đại thần a, vì cho ngươi danh phận, ta có thể nói là mạo hiểm rất lớn a, không biết một ngày nào đó ta có bị người ta cho vào bao tải vứt đến nơi hẻo lánh không nữa!”

“Yên tâm đi! Có ta ở đây.”

Nguyệt Nguyệt mắt tròn trắng, cũng là bởi vì có hần ở đây mới nguy hiểm đó! Đại thần nhìn bộ dáng của cô, thần nhiên nở nụ cười, nắm tay cô chuẩn bị rời khỏi phi bệ nhai.

“Đại thần a, ngươi muốn dắt ta đi đâu a?” Cô tràn đầy buồn bực trừng mắt nhìn trên màn ảnh mười ngón tay nắm chặt, thật muốn gọi điện thoại đến công ty HJ hỏi một chút, các ngươi rốt cuộc là thiết kế như thế nào a? Vì sao một lần nắm tay, về sau sẽ bị người ta dắt đi rồi? Ngay cả thân là chủ nhân của cái tay kia cũng không có một chút quyền phản kháng?

“Đi đến chỗ Thu Hương, nàng không phải vẫn nhắc đi nhắc lại muốn ta đưa nàng đến nơi đó sao?” Hần dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn cô nói.

Thu Hương? Đúng vậy, vẫn quên đi tìm nàng, đột nhiên đại thần nhắc tới, cô về mặt sốt ruột nói: “Đúng đúng, chúng ta nhanh đi! Nàng đợi đã lâu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Hần Cũng Là?

Edit: Dol

Từ lúc Nguyệt Nguyệt đi theo đại thần vào cửa hàng may, từ xa đã thấy tiệm đã đóng cửa, hai người đều cảm giác rất kỳ, dựa theo lẽ thường mà nói cửa hàng trong trò chơi sẽ không đóng cửa. Trừ phi, trừ phi là có người có nội dung nhiệm vụ liên quan tới Thu Hương, nhưng Nguyệt Nguyệt và đại thần căn bản còn không đi tìm Thu Hương, như vậy là ai kiểm cho cửa tiệm đóng cửa đây? Đại thần nắm chặt tay Nguyệt Nguyệt đi thẳng hướng tới cửa, thử gõ cửa, trên màn hình của Nguyệt Nguyệt và đại thần lập tức hiện ra hai lựa chọn: ô 【 gõ cửa 】 thông báo Thu Hương ngươi muốn tìm nàng! và ô 【 phá cửa 】 xông vào cướp bóc cửa hàng!

Nhưng phía sau lựa chọn phá cửa, lại còn có một giải thích bằng chữ màu đỏ. (Phá cửa được hiểu: sau khi chọn phá cửa người chơi sẽ có 1000 điểm PK, sau này chủ cửa hàng sẽ không bán vật phẩm gì cho người chơi ăn trộm. Nhưng sau khi chọn phá cửa mà cướp thành công thì có thể mang một phần số tiền trong tiệm.) nhìn dòng chữ giải thích màu đỏ, đại thần và Nguyệt Nguyệt không hề do dự chọn gõ cửa. Nói giỡn! Bọn họ cũng không phải kẻ ngốc, ngốc mới chạy tới cướp cửa hàng! Chọn phá cửa thì sau này không được mua đồ trong tiệm rồi, hậu quả này quá nghiêm trọng mà? Hơn nữa còn bị 1000 điểm PK, giết một người mới có thể gia tăng 10 điểm PK, bằng hậu quả của việc giết 100 người. 1000 điểm PK muốn tẩy hết thì phải dùng RMB mua đạo cụ tẩy, bằng không thì không biết đợi tới ngày tháng năm nào mới tẩy sạch. Nếu có 1000 điểm PK này, bạn muốn về thành cũng khó, bởi vì trong thành khắp nơi đều là hắc y vệ đã max level, chuyên truy sát quái vật và người chơi có tội vào thành. Chờ Nguyệt Nguyệt và đại thần đều chọn gõ cửa, không đến một phút liền truyền đến giọng nói của Thu Hương: “Tới đây ~ tới đây, thật là, đã đóng cửa rồi còn người tìm!” chờ Thu Hương không kiên nhẫn mở cửa ra, Nguyệt Nguyệt xấu hổ nhìn bà cười: “Dì Thu Hương ~ là con!”

về mặt Thu Hương vốn đang mất hứng, nhìn thấy người gõ cửa là Nguyệt Nguyệt, trong mắt bà sáng lên, trên mặt hiện nụ cười rạng rỡ nói: “Tiểu cô nương là cháu đến à, mau vào đi, ta còn đang muốn đi tìm cháu!”

Nói xong Thu Hương vội kéo tay Nguyệt Nguyệt vào phòng, nhưng ánh mắt chạm đến người đại thần thì hơi dừng lại một chút, bà nghi nghi nhìn anh:

“Khí Vũ Hiền Ngang bảo ngươi đến lấy áo cưới đã đặt à? Ta đưa xong thì ngươi đi đi, bây giờ ta không thời gian tiếp ngươi.”

Nói xong Thu Hương đã xoay người vào nhà lấy áo cưới cho anh.

Nguyệt Nguyệt vội vàng lên tiếng: “đợi chút, cái kia, anh ấy chính là chủ nhân của nhân nam!”

Khi Thu Hương nghe xong, cả người đột nhiên cứng đờ, bà kinh ngạc bắt lấy tay Nguyệt Nguyệt: “Cháu nói cái gì, hắn là chủ nhân của nhân nam? Ta không nghe lầm chứ?”

Về mặt bà nghi hoặc nhìn đại thần. Thu Hương muốn nói gì đó với Nguyệt Nguyệt lại thôi, nhưng bà nhìn thấy những người chơi khác đi ngang qua chú ý tới, bà mới bình tâm lại mở miệng nói: “Vào nhà rồi nói sau!” sau khi nói xong Thu Hương nhìn đại thần gật đầu một cái: “Người cũng vào chung luôn đi!”

Nói xong buông ra tay Nguyệt Nguyệt ra, đi vào bên trong. Nguyệt Nguyệt vừa suy tư vừa đi theo phía sau Thu Hương, Thu Hương vừa rồi có nhắc tới Khí Vũ Hiên Ngang đến đến đặt áo cưới dùm đại thần? Cô đột nhiên nhớ tới trước đây mình bị Khí Vũ Hiên Ngang đến giúp, kết quả chính tới lấy số đo, vẫn không hỏi anh ta là giúp ai may áo, tới bây giờ cô mới biết ... lúc ấy Khí Vũ Hiên Ngang tới đặt áo cưới dùm đại thần, cũng khó trách kêu cô tới thử. Nhưng ... nhưng khi ấy mình còn chưa đồng ý đối với đại thần phụ trách mà? Nguyệt Nguyệt dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn đại thần bên cạnh, anh như thế nào chắc chắn mình sẽ đồng ý?

“Đại thần, anh không muốn nói gì với tôi sao?” Nguyệt Nguyệt hỏi đại thần bên cạnh.

Anh thấy ánh mắt nghi ngờ của Nguyệt Nguyệt cũng không giận, chỉ cười cười: “Bởi vì ta tin phu nhân, nàng nhất định không phải một người dám làm không dám chịu!”

Hả? Một câu nhẹ nhàng như vậy thôi à? Nhưng một câu nhẹ nhàng như thế lại làm cho Nguyệt Nguyệt không thể phản bác, chẳng lẽ muốn cô nói, cô chính là một người dám làm không dám chịu sao? Quên đi, chẳng muốn cái anh làm gì, Nguyệt Nguyệt buồn bực chạy theo Thu Hương.

Khi hai người đi theo Thu Hương vào nhà trong, ánh mắt dừng ngay trên cái bàn, ngoài ý muốn phát hiện phòng trong lại còn một người, hơn nữa người này họ cũng quen. Người kia chính là Tầm Nguyệt! Thu Hương kêu hai người ngồi, sau đó ra khỏi phòng pha trà.

Tầm Nguyệt thấy đại thần vào Nguyệt Nguyệt cũng rất kinh ngạc, nhưng anh ta lập tức tươi cười chào hỏi: “Nguyệt Nguyệt, Huyết Sắc huynh, thật tình cò! Hai người cũng tới làm nhiệm vụ à?”

Nguyệt Nguyệt nhìn về mặt tươi cười Tầm Nguyệt, như thế nào mà dạo này gặp anh ta hoài vậy, nhưng mà nghĩ tới người tới trước, mình và đại thần lại tới sau, cô cũng cười chào lại: “Tình cò thật, anh cũng tới đây làm nhiệm vụ?”

Đại thần nhìn hai người nói chuyện, chỉ nhẹ nhàng gật đầu coi như đã chào hỏi. Nhìn thấy thế Nguyệt Nguyệt oán thán: xem đi! Lại bắt đầu tỏ vẻ lạnh lùng.

Tầm Nguyệt cười cười: “Chắc là một nhiệm vụ đi, chủ tiệm may kêu anh ở lại!”

Đại thần lạnh lùng ngồi đối diện Tầm Nguyệt, mà Nguyệt Nguyệt thì bị anh kéo qua ngồi bên cạnh mình. Nguyệt Nguyệt chỉ có thể cười cười xấu hổ! Không khí đột nhiên trở nên căng co, đại thần cũng không nói chuyện, Tầm Nguyệt giống như cũng không có ý mở miệng, mà Nguyệt Nguyệt là hoàn toàn là không biết phải làm thế nào phá vỡ bầu không khí như thế.

Thu Hương bưng trà ngon vào. Bà bưng khay trà ngồi xuống bên cạnh Nguyệt Nguyệt, mà lúc này Nguyệt Nguyệt ... từ khi Thu Hương bưng khay trà vào, cô chỉ chăm chú nhìn ấm trà trên tay bà chỉ thiếu nhào tới đoạt lấy ấm thôi. Bộ dạng thèm nhỏ dãi của Nguyệt Nguyệt, làm cho đại thần Tầm Nguyệt cũng khó hiểu, không rõ cô vì sao hứng thú với trà của một NPC.

Nguyệt Nguyệt khinh thường không nhìn ánh mắt tò mò của hai người kia, mà là chờ Thu Hương rót xong, cô sốt ruột lấy trà uống vào, sau đó ngồi chờ nhìn phản ứng. Nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy như lần trước, cô khó hiểu nhìn Thu Hương hỏi: “Vì sao không có? Lần trước tôi uống xong có thêm thể chất mà!”

Thu Hương buồn cười vỗ vỗ đầu cô: “Nha đầu tham lam này, trà này chỉ lần đầu tiên uống mới có hiệu quả.” Nói xong kêu đại thần và Tầm Nguyệt uống trà.

Ô ô ~! Còn chuyện như vậy sao? ? Nguyệt Nguyệt buồn bực móp méo miệng! Cô còn tưởng rằng mỗi lần uống đều có hiệu quả!

Đại thần và Tầm Nguyệt đều nhìn chén trà trên bàn, cuối cùng đều trực tiếp một ngụm uống vào. Sau khi uống xong, hai người đột nhiên thần sắc kinh ngạc, liền hiểu vì sao lúc này Nguyệt Nguyệt cứ nhìn chăm chăm vào chén trà. Trà Thu Hương pha cho họ uống trà đều tăng 3 điểm thể chất vĩnh viễn.

Đại thần cổ quái nhìn Nguyệt Nguyệt một cái, cũng không hiểu sao, nha đầu này cứ gặp phải những chuyện lạ lùng, ngay cả trong game cũng bị cô đụng phải những chuyện như vậy.

Đại thần gật đầu cảm ơn Thu Hương.

Tầm Nguyệt cũng cười nói cảm ơn.

Nguyệt Nguyệt ai oán nhìn bọn họ, Thu Hương thấy về mặt cô như vậy thấy buồn cười, cuối cùng đành phải an ủi: “Chờ cháu giúp ta xong chuyện ta nhờ, ta sẽ pha loại trà có hiệu quả tốt hơn cho cháu uống được không?”

“Thật không?” Nguyệt Nguyệt nghe được còn có loại tốt hơn, hai mắt phát ra tia sáng xẹt xẹt, vẻ mặt hưng phấn hỏi Thu Hương. Loại trà này cũng tăng 3 điểm thể chất rồi, nếu như tốt hơn thì tăng thêm bao nhiêu? Nước miếng cô bắt đầu tràn ra.

Thu Hương vỗ vỗ đầu cô : “Hay nói chuyện mà ta muốn nghe trước đi!”

Nguyệt Nguyệt hồi phục lại tinh thần, cô nghi ngờ hỏi: “Tôi biết tôi phải làm nhiệm vụ gì, không phải muốn tôi và đại thần cùng đi Thần Mộ sao? Vậy anh ấy ở đây làm nhiệm vụ gì nữa?” Nguyệt Nguyệt vừa nói còn vừa chỉ chỉ Tầm Nguyệt.

Thu Hương khó xử nhìn đại thần nói : “Bởi vì, ta cảm thấy cậu ta cũng là chủ nhân của nhẫn nam!”

“Làm sao có thể?” Nguyệt Nguyệt la lên!

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Ba Người Đi

Edit: Dol

Thu Hương dút lời, chỉ nghe thấy tiếng ‘ lạch cách ’, ly trên tay Nguyệt Nguyệt trực tiếp rơi trên mặt đất vỡ vụn mở ra, không biết làm rớt ly của NPC cần tiền không? Phi hình như bây giờ lâu phải lúc lo chuyện này?

Nguyệt Nguyệt lắc đầu kinh ngạc nhìn về phía Thu Hương. Cảm cô muốn trật khớp rồi: “Làm sao có thể? Nhẫn đã nhận đại thần rồi, Tầm nguyệt tại sao có thể là chủ nhân nhẫn nam?” vừa nói cô vừa chỉ đôi nhẫn cặp trên tay cô và đại thần cho Thu Hương xem.

Nguyệt Nguyệt cũng nhìn nhẫn trên tay đại thần, chiếc nhẫn này đeo tại trên ngón tay anh nhìn rất được ách ... hình như bây giờ cũng không phải lúc nghĩ tới chuyện này, hơn nữa nếu lúc trước không phải vì chiếc nhẫn này, cô sao lại bị đội cái mũ cưới lên đầu? Thu Hương nhìn chiếc nhẫn trên tay đại thần cũng rất nghi hoặc. Không thể như vậy, cô sờ xương là tuyệt đối không sai! sao có thể nhảy ra hai chủ nhân của chiếc nhẫn? Năm đó phụ thân bà chỉ nói mỗi chiếc nhẫn đều tự động tìm chủ, cũng chỉ có một đôi phù hợp với cặp nhẫn này. Có thể cha bà cũng không đoán được sẽ có chuyện như vậy sẽ xảy ra.

Thấy ba người trước mặt nghi ngờ nhìn mình, Thu Hương thở dài nói: “Ta đã xác nhận qua cốt cách của Tầm Nguyệt hẳn là người phù hợp nhẫn nam, chỉ là ta cũng không rõ ràng tại sao lại xuất hiện hai người chủ nhân của nhẫn nam, hơn nữa ... ” nói tới đây, Thu Hương có chút muốn nói lại thôi, bà nhìn xuống những lời muốn nói.

Đại thần và Tầm Nguyệt nghe không hiểu gì cả, họ căn bản không biết bí mật của cặp nhẫn. Cho nên nghe thấy lời nói của Thu Hương và Nguyệt Nguyệt đều tràn ngập nghi hoặc. Chuyện gì đang xảy ra đây? Còn có nhiệm vụ mà Nguyệt Nguyệt nói là cái gì?

Tầm Nguyệt thì càng hồ đồ, hôm nay anh chỉ đến đặt may quần áo, kết quả chủ tiệm này đo người xong, trực tiếp quăng một tia sáng trắng lên người anh, sau đó liền nghe thấy tiếng nhận nhiệm vụ ‘ giải cứu tình lang của Thu Hương’, sau đó bà liền kích động kêu anh ở lại trong cửa tiệm, nói là muốn anh gặp cô gái đi cứu tình lang của bà. Chẳng được bao lâu thì bọn Nguyệt Nguyệt tới.

Bên đại thần nhiều nghi vấn hơn một chút, khi Nguyệt Nguyệt lấy ra chiếc nhẫn đó, anh cũng chỉ thấy kinh ngạc mà thôi, mãi đến khi anh vô tình thấy chiếc nhẫn màu tím trên ngón tay cô, anh liền đoán chiếc nhẫn kia và chiếc trên tay cô là một đôi. Nếu đeo được thì là chủ nhân của nó thì không bằng anh đeo nó vậy, cái chính là chiếc nhẫn kia cũng giống như bắt đắc dĩ lắm mới cho anh đeo vào. Bởi vì lúc ấy anh rõ ràng cảm giác được khi anh cầm chiếc nhẫn ấy, nó giống như muốn trốn khỏi tay anh. Đang nhìn đến vẻ mặt Thu Hương muốn nói lại thôi, trong lòng cô lại thêm buồn bực.

Nguyệt Nguyệt đau đầu ôm cái trán nói : “Vậy bây giờ làm sao đây? Nhẫn chỉ có một, nhưng lại có hai người . Chẳng lẽ lấy dao chém chiếc nhẫn làm đôi à?”

“Này, kỳ thật còn có cái cách!” Thu Hương cân nhắc một chút sau mở miệng nói.

“Cách gì?” ánh mắt Nguyệt Nguyệt tràn đầy hi vọng hỏi. “Các người có thể ba người cùng đi a!” Thu Hương nói ra biện pháp.

“Tại sao muốn ba người cùng đi?” Mắt Nguyệt Nguyệt hàm chứa nguy hiểm nhìn Thu Hương.

Bị ánh mắt nguy hiểm của Nguyệt Nguyệt nhìn làm cho Thu Hương cảm thấy da đầu run lên, nhưng bà vẫn nói hết những câu mà mình muốn nói: “Bởi vì ta đã đem nhiệm vụ này cho Tầm Nguyệt rồi, hơn nữa nhiệm vụ này thì không cách nào hủy bỏ. Không tin chính người thử đi, không hủy bỏ được mà! Hơn nữa nếu không hoàn thành các người đều nhận trừng phạt cấp S.”

Nói xong Thu Hương bưng ấm không trên bàn: “Ta pha trà cho, mọi người tự thương lượng đi.” Sau đó liền chạy trốn.

Nghe xong Thu Hương nói xong, Nguyệt Nguyệt không tin mở khung nhiệm vụ của mình ra, hủy bỏ nhiệm vụ của Thu Hương, nhưng mặc kệ cô click thế nào, nhiệm vụ kia vẫn nằm trong khung nhiệm vụ, quá đáng nhất là, bên dưới nhiệm vụ kia có một dung hồ màu đỏ, trên đó viết: sau khi nhận nhiệm vụ không thể hủy bỏ, nếu trong vòng nửa năm không thể hoàn thành, người chơi sẽ nhận trừng phạt cấp S!

Mà đại thần đang nghe trừng phạt cấp S, lông mày nhíu lại, mở ra khung nhiệm vụ của mình, nhìn nhiệm vụ khi đeo nhẫn vào tự động xuất hiện, phía dưới cũng hiện trừng phạt cấp S. Anh cầm điện thoại mình gọi, chờ điện thoại chuyển anh mới hỏi: “Trò chơi của mấy người khi nào đặt ra trừng phạt cấp S?”

Đối phương có lẽ bị anh đột nhiên hỏi đột ngột nên choáng, qua vài giây mới dùng giọng khàn khàn hỏi: “Cậu là An thiếu gia?”

“hmm . .”

“Có thể là lúc thí nghiệm thêm vào.”

“Cấp S là trừng phạt gì?”

Đối phương kêu An Lạc Phi đợi một chút rồi gọi điện thoại hỏi bộ phận kỹ thuật sau mới lại trả lời lại cho An Lạc Phi: “Trừng phạt cấp S, là đem nhận vật về lại cấp 0, hơn nữa sở hữu thuộc tính cơ bản đều bị giảm một nửa. Cho nên nếu bị xử trừng phạt cấp S, tài khoản kia tương đương bị phế hết rồi!”

Nói xong câu đó, đối phương còn chưa yên tâm. Hắn nói thêm: “An thiếu gia lần trước tôi có đề cập qua chuyện thêm cổ phần ngại thấy thế nào?” Người đó nói chuyện có chút cẩn thận.

“Nếu hạng mục mới của bên kia làm tôi cảm thấy hứng thú, chuyện nhập cổ không có vấn đề. Được rồi ~ hai ngày này tôi sẽ rút thời gian tự mình qua chỗ ông bàn !” An Lạc Phi tạm biệt người kia rồi tắt điện thoại.

Nhìn cái dòng chữ màu đỏ đó Nguyệt Nguyệt hoàn toàn bạo phát, tập thể NPC này muốn chinh người chơi à? Cô dám khẳng định lúc cô nhận nhiệm vụ của Thu Hương tuyệt đối không có cái dòng màu đỏ này, hoặc là nói là trước khi bước vào chỗ Thu Hương, dòng chữ đỏ trừng phạt cấp S này không hề có, có tình lúc Thu Hương kêu mình xem thì dòng chữ này lại xuất hiện! Hơn nữa trừng phạt cấp S là cái gì? Vì sao chưa từng nghe người ta nói qua?

Tầm Nguyệt nhìn về mặt buồn bực của cô, đang suy tư.

Nguyệt Nguyệt nhìn đại thần mới quay đầu, hỏi Tầm Nguyệt : “Thu Hương thật sự đã đem nhiệm vụ này cho anh?”

“hmm!” Tầm Nguyệt vẫn cười ôn nhu.

“Vậy dưới nhiệm vụ có dòng chữ màu đỏ không?” Nguyệt Nguyệt khẩn trương cầm tay anh hỏi. Lúc này trong mắt đại thần bỗng dưng hiện lên một tia lạnh. Sau đó không nói tiếng nào kéo tay cô về. Tầm Nguyệt mở ra nhiệm vụ của mình nhìn sơ qua mới nói: “Nếu cái em nói là dòng chữ trừng phạt cấp S thì ~ như vậy anh có!”

Đại thần thần nhiên mở miệng nói: “Tôi cũng có!”

A... đại thần cũng có? ? Nghe được lời họ xong, Nguyệt Nguyệt hoàn toàn buồn bực.

Tầm Nguyệt thu lại nụ cười trên mặt, thở dài, ai oán nói: “Aiz ~ nếu Nguyệt Nguyệt thật sự không muốn ta và hai người cùng làm nhiệm vụ thì ta sẽ không đi nữa, trừng phạt cấp S không có sao!” Giọng nói kia rất than vãn cực kỳ ai oán.

Cái này nói nếu thật sự là không cho ta đi, đây tuyệt đối là chuyện trời đất bất dung. Nguyệt Nguyệt nhìn bộ dạng Tầm Nguyệt, đột nhiên cảm giác mình càng đau đầu, như thế nào gần nhất cứ gặp phải biến thái, đại thần là một, động một chút là ở trước mặt mình chơi trò thay đổi sắc mặt, không nghĩ tới này Tầm Nguyệt cũng như vậy, bọn họ nghĩ cô dễ khi dễ à, không dễ đâu? Biết đổi sắc mặt là giỏi à?

An lạc phi nhìn bộ dạng Tầm Nguyệt bức người này, môi mím hơi nhếch lên cười lạnh, nhóc này cũng dám bắt chước mình chơi trò ai oán à? Nguyệt Nguyệt chắc đã miễn dịch với vẻ mặt này rồi! Nhưng chuyện xảy ra phía sau lại làm mặt anh biến đen! Suy nghĩ nửa ngày, cô mới bắt đầu nói: “Quên đi, quên đi, cùng đi luôn! Cũng không biết cái trừng phạt cấp S là cái gì, không may nó cực nghiêm trọng, vậy anh không phải một muốn chết. Dù sao tôi cũng mù đường, thêm người lại thêm một người tìm đường, hai người các anh phụ trách tìm đường đi!”

Nghe xong lời Nguyệt Nguyệt nói, khuôn mặt Tầm Nguyệt lại lần nữa treo đầy tươi cười. An lạc phi thấy nụ cười Tầm Nguyệt càng âm trầm, không biết hẳn tiếp cận cô rốt cuộc có cái mục đích gì. Anh lạnh lùng nói: “Trừng phạt cấp S là cho nhân vật xuống tới cấp 0, thuộc tính cơ bản đều giảm một nửa.”

Nguyệt Nguyệt thét to: “Không phải chứ? ?” trời ạ ~ nếu vừa mới bắt đầu Tầm Nguyệt cũng còn có thể cười lạnh, như vậy khóe miệng của hắn giờ bắt đầu run rẩy, đây rốt cuộc là trừng phạt biến thái gì? Nếu quả thật bị trừng phạt cấp S không phải là tương đương san hào sao?

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 52: Xảy Ra Chuyện Lớn?

edit: Dol

Vừa lúc Thu Hương bung ấm trà thứ hai vào phòng, bà thấy không khí trong phòng cũng hài hòa, yên tâm thở phào nhẹ nhõm nói:

“Mọi người bàn xong chưa?”

Bàn hả? Ba tia mắt bắn thẳng về phía Thu Hương, xin hỏi bà có cho người ta chọn không? Trừ khi ba người đều muốn nhận trừ phạt cấp S! Nguyệt Nguyệt ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Di Thu Hương có cho tụi con cách chọn khác à?”

Nghe thấy lời châm chọc của Nguyệt Nguyệt, Thu Hương cười cười xấu hổ: “Ha ha ~~ mọi người quyết định xong rồi phải không?”

Nguyệt Nguyệt gật đầu nói: “Cùng nhau đi, chỉ là cấp bậc hiện nay của ta rất thấp, tạm thời chưa thể đi ngay? Chờ thêm mấy bữa rồi đi.”

Thu Hương nghe xong, bà buông mâm trà trong tay xuống, kéo Nguyệt Nguyệt qua nhìn, miệng nói nhỏ nói: “Kỳ lạ ~~ sao con càng ngày càng kém vậy?”

Khi mắt bà nhìn tới cánh tay Nguyệt Nguyệt, nhìn thấy dưới tay áo có một huyết ấn, bà nhú mày. Nguyệt Nguyệt không thấy vẻ mặt nhú mày của Thu Hương, nên khi nghe thấy lời Thu Hương nói xong, không nói gì liếc qua, bà này đúng là nói như không nói, mình bị người ta luân bạch, đương nhiên là càng ngày càng kém! Thu Hương không tỏ vẻ gì quay lại nói với đại thần và Tầm Nguyệt: “Hai người ra ngoài sảnh chờ trước đi, ta muốn nói mấy câu với nàng ấy.”

Nghe Thu Hương nói xong, đại thần và Tầm Nguyệt tuy có nghi ngờ nhưng vẫn ra ngoài. Thu Hương nhìn thấy hai người ra hết, bà liền kéo tay Nguyệt Nguyệt qua, vén tay áo lên, Nguyệt Nguyệt kinh ngạc: “A gì muốn làm gì?” Thu Hương nhìn thấy hình dấu lâu màu đỏ trên tay Nguyệt Nguyệt, máu trên mặt bà như ong như bay hết, bà không dám tin nói: “Đúng là xương cốt ác ma!” nói xong bà lo lắng hỏi Nguyệt Nguyệt: “Dấu lâu này sao con có? Bị bao lâu rồi?”

Xương cốt ác ma? Nguyệt Nguyệt nhú mày nhìn Thu Hương, chẳng lẽ bà ấy biết ai phong ấn mình? Không nhắc thì thôi, nhắc tới Nguyệt Nguyệt lại nghĩ tới cái tên NPC gian xảo gạt mình, cô bức mình bỏ tay Thu Hương ra: “Đó là trong cái không gian kín bị một nhóc con phong ấn!” Cô nói thâm trong lòng: Nhóc con thôi tha, nó chính là một con ác ma khoát áo trẻ con, mình còn ngây thơ đưa tới cửa cho người ta phong ấn, giờ thì hay rồi, mặc kệ là nhiệm vụ của Thu Hương hay cái nhiệm vụ Hàn Liệt, chi cần bất kỳ một cái nào làm không được, cô cũng thành phế vật. Vậy không bằng cô tự san hào còn nhanh hơn!

Thu Hương nghe tới đoạn Nguyệt Nguyệt bị một nhóc con phong ấn xong, bà không ngừng lắc đầu lẩm bẩm: “Không thể nào, người kia không thể nào là đứa bé. Nhưng xương cốt ác ma này chỉ có hắc mới làm được!”

Vô nghĩa đương nhiên không phải đứa bé rồi, cũng vì không phải đứa bé, Hàn Liệt mới phong ấn Nguyệt Nguyệt bắt cô tìm thuốc giải dùm nó! Nguyệt Nguyệt nghe thấy lời của Thu Hương bức mình nói: “Nó kỳ thật cũng không phải nhóc con, chỉ là bị trúng một loại độc, mới biến thành trẻ con thôi.”

Thu Hương nghe xong bà kích động hỏi: “Người biết hắc tên gì không?”

“Chính nó nói mình là Hàn Liệt!”

“Hàn, Hàn Liệt? Người xác định hắc thật sự tên Hàn Liệt? Là hắc, nhất định là hắc... chẳng lẽ hắc trùng ‘Hoàn Nhan Thương’?” Thu Hương dùng sức cầm lấy cánh tay cô hỏi.

Nguyệt Nguyệt nhin không được trợn to đôi mắt, may mà đây chỉ là game, nếu là thật thì tay cô chắc bị bẻ gãy rồi. Không biết trong game có tình trạng tay bị bẻ gãy không nữa? Nguyệt Nguyệt đột nhiên nhớ lại khi cô rơi vào không gian kín, từ trên cao rơi xuống khi đó cũng bị gãy xương, chuyện tay gãy cũng có khả năng lắm! Nghĩ xong Nguyệt Nguyệt nhanh vỗ cánh tay Thu Hương: “Con nói nè, di buông tay trước, tay con sắp gãy rồi! Hắc nói như vậy, hơn nữa lúc ấy hắc nói chỉ có thầy trò Truyện Tống Trần mới có thể từ chỗ đó ra ngoài, cho nên kêu con bái hắc làm thầy, kết quả quảng cho con cái phong ấn này sợ con ra rồi không chịu giúp hắc tìm thuốc giải!”

“Người ở chỗ nào thấy hắc?”

“Đã nói là một không gian kín, dù sao đó là một không gian cực khủng bố, cực quý dị, hơn nữa đáng sợ hơn là chỗ đó có bốn quan tài biết bay.” Nguyệt Nguyệt vỗ trán như nhớ ra chuyện gì quan trọng, cô lại nói tiếp: “Đúng rồi, cái kia Hàn Liệt lúc ta vừa gặp, hắc giống cái tượng ngọc trắng vậy!”

Vốn Thu Hương còn có một tí không tin, nhưng nghe tới Nguyệt Nguyệt nói Hàn Liệt khi ấy là một tượng ngọc trắng, bà trăm phần trăm khẳng định, Nguyệt Nguyệt đúng là gặp được ‘hắc’. Thu Hương trầm mặc một chút sau ngẩng đầu nhìn Nguyệt Nguyệt nói: “Người phải tăng nhanh thực lực của bản thân, sau đó đi Thần Mộ năm mươi tầng cứu Hồ ca và thu hồi ‘thí diệt’! Trong năm mươi tầng có một mật thất, trong đó có một cuốn ghi lại phương pháp giải ‘Hoàn Nhan Thương’.”

Nguyệt Nguyệt nhìn Thu Hương: “Tăng lên bao nhiêu mới có thể đi?”

“Ít nhất phải cấp bảy mươi!” Thu Hương không có chút nào lo lắng trả lời.

“A —— kia phải đợi bao lâu đây?” Cô còn tưởng cấp năm mươi là đi được rồi!

“Cố chút đi, tuy bị xương cốt ác ma phong ấn, nhưng ta cho con biết, chờ người nọ đem giải phong ấn, võ công luyện 2 lần này của con sẽ không biến mất, hiểu không? Ý là bây giờ người luyện võ công càng cao thì sau này độ công kích càng mạnh.”

Thấy Thu Hương lại đề cập tới Hàn Liệt, Nguyệt Nguyệt nhin không được hỏi:” Di quen Hàn Liệt à?”

“Chuyện này con không cần biết, nhớ kỹ con nhất định phải đi vào mắt thất kia lấy phương hạp giải ‘Hoàn Nhan Thương’ ra!” Sau khi nói xong Thu Hương mang Nguyệt Nguyệt ra ngoài, nhìn là biết muốn đuổi khách.

Hừ , Nguyệt Nguyệt thật muốn mắng Tam Tự kinh, NPC ngày nay y hết một con bò, không nói cho cô biết xong nhiệm vụ được thưởng cái gì? Không thể làm gì khác Nguyệt Nguyệt đành phải đi theo ra ngoài! khi cô ra thì đại thần và Tầm Nguyệt vẫn chưa đi, thấy Nguyệt Nguyệt ra, đại thần đi qua nắm tay cô chuẩn bị đi, Thu Hương lại nói: “Đợi chút —— còn có đồ này quên đưa mọi người!”

Đồ này? Nguyệt Nguyệt khó hiểu nhíu mày, chẳng lẽ có vật thưởng gì à? Lúc này Thu Hương vào phòng của bà lấy ra một cái rương đồ màu đỏ, Nguyệt Nguyệt thấy cái thùng đã bắt đầu chảy nước miếng, lớn như vậy, trong chứa bao nhiêu phần thưởng đây? Nhất định là bảo bối ! !

Nguyệt Nguyệt nhìn qua Thu Hương, nhưng Thu Hương không nhìn tới Nguyệt Nguyệt, dẫn theo cái rương kia đi tới trước mặt đại thần, rồi mở ra. Cô nhìn vào trong liền uể oải cúi đầu, căn bản là không phải bảo bối, chỉ là hai bộ quần áo mà thôi.

Thu Hương nói với đại thần: “Đây là áo cưới của hai người, nó là hai tác phẩm tự hào nhất trong cuộc đời ta.” Nói xong Thu Hương mở ra thùng lấy ra hai bộ áo cưới màu đỏ, một bộ nam một bộ nữ, đều là dùng kiểu dáng áo cưới truyền thống, mặt trên còn thêu một ít hoa văn rất phức tạp. Thu Hương nhìn áo cưới trên tay, mặt đầy nụ cười ngọt ngào nói: “Cái này ta vốn định chuẩn bị cho ngày thành thân của ta và Hồ ca mặc, tiếc là chuyện kia khiến chúng tôi chia lìa nhau suốt hai mươi năm, giờ đây tôi đem nó tặng cho hai người, hi vọng hai người có thể răng long đầu bạc!”

Sau khi nói xong bà đem bộ kiểu nữ cho Nguyệt Nguyệt, kiểu nam giao cho đại thần, cuối cùng bà nói hơi một buổi hết ba người ra khỏi tiệm. Ba người đứng ngay cửa tiệm may, Tầm Nguyệt nhìn đại thần và Nguyệt Nguyệt mỗi người cầm một bộ áo cưới, nụ cười trên mặt y hơi cứng đờ, sau đó vừa cười tươi nhìn hai người: “Vừa mới này nghe tin hai người sắp kết hôn, ta còn chưa chúc mừng nữa! Hi vọng bây giờ nói chưa quá trễ. Chúc mừng hai người!”

Nghe Tầm Nguyệt nói xong, đại thần hơi hơi gật đầu nói: “Cám ơn! Hoan nghênh đến tham dự.” Nguyệt Nguyệt căn bản cũng không để ý hai người kia đang diễn kịch, cô luôn vẫn nhìn qua ngăn lại bộ đồ cưới, không phát hiện có cái gì đặc biệt! Vì sao Thu Hương lại nói đây là hai kiệt tác của bà vậy?

Đúng lúc này Hằng Lâm Học Sĩ đi ngang qua tiệm may thấy bọn họ, hần vội vã chạy tới nói: “Lão đại a ~ rốt cuộc tìm được hai người ! Vẫn mặt anh và chị dâu, kết quả hai người các người đều đóng mặt!”

Đại thần ngẩng đầu nhìn thần sắc vội vàng của y hỏi: “Uh ~ chuyện gì?”

Nguyệt Nguyệt cũng đồng thời khó hiểu nhìn Hằng Lâm Học Sĩ, cũng thắc mắc chuyện gì làm y vội vã như vậy? Hằng lâm học sĩ nhìn hai người trước mặt, làm gì mà ăn ý như vậy? Ách —— hình như lúc này không nên nghĩ tới chuyện này! Y lo lắng nói nhìn đại thần: “Nhanh đi đến sân đấu, ra chuyện lớn !”

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: Sự Kiện Luận Võ Kén Rể

Edit: Dol

Đã xảy ra chuyện lớn?

Cái loại chuyện lớn gì làm có thể khiến cho bạn Hằng Lâm Học Sĩ ngày thường cứ nhí nha nhí nhảnh biến thành khẩn trương như vậy?

Chân mày đại thần cau lại, anh không có ngay, quay lại nói với Tầm Nguyệt: “Xin lỗi, ta và phu nhân qua xem sao, chuyện nhiệm vụ khi nào rảnh lại bàn tiếp!”

Tâm Nguyệt mỉm cười gật đầu nói: “Hai người mau đi đi, lát đưa cái hẹn rồi khi nào có thời gian rồi nói tiếp!”

Đại thần gật đầu: “Chúng tôi đi trước!”

Sau khi nói xong xuất tọa kỳ ‘hỏa hoàng’ của mình, sau đó mang theo Nguyệt Nguyệt trực tiếp chạy tới võ đài. Khi Nguyệt Nguyệt ngồi chung tọa kỳ với đại thần không có ngại như lần trước, cô quay đầu lại hỏi đại thần: “Đại thần a ~ võ đài ở đâu vậy? Ta còn chưa đi qua!”

Đại thần hình như đang bận với Hàn Lâm Học Sĩ gì đó, nhưng anh vẫn dành chút thời gian trả lời câu hỏi của Nguyệt Nguyệt: “Võ đài là chỗ chuyên để PK, ở đó PK sẽ không xuất hiện giá trị thiện ác. Bình thường đi vào đó đều là thi đấu hữu nghị hoặc là kẻ thù quyết đấu!”

Nguyệt Nguyệt hai mắt tỏa sáng nhìn đại thần hỏi: “Đó thật sự không phải là võ đài mà là chỗ tốt để luận bạch người ta thì có?” lại còn có chuyện giết người không tăng giá trị thiện ác, đây không phải là chỗ có thể tùy tiện giết người sao? Nguyệt Nguyệt nhớ tới lần trước giết mình liền bị biến hồng danh, kết quả bị mình giết lại còn bạo vũ khí. Nếu như kéo kẻ thù vào võ đài, đây không phải là một chuyện rất vui sao? Nguyệt Nguyệt phát hiện mình càng ngày càng ác.

Đại thần nhìn vẻ mặt cười như ác ma của Nguyệt Nguyệt, khoe miệng anh hơi run run, không cần hỏi anh cũng biết cô đang nghĩ cái gì, anh gõ đầu cô nói: “Đừng có đoán mò!! Muốn ở đó PK phải được đối phương đồng ý, nếu đối phương không đồng ý, nàng PK thì người kia cũng không mất máu, cũng không giống cái kiểu như nàng nghĩ ở đâu cũng có thể PK được!”

A thì ra là vậy! Nguyệt Nguyệt hơi ừ ừ, cô còn tính luyện cấp lên cao rồi kéo Lạc Vũ Phi Phi và Tiểu Sái Tam Thiếu vào đó cuồng bạo bọn họ! Kết quả lại không tốt đẹp như cô nghĩ. Đột nhiên nhớ tới vừa rồi Hàn Lâm Học Sĩ chỉ nói đã xảy ra chuyện lớn, nhưng lại không nói xảy ra chuyện gì, Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu nhìn phía sau hỏi: “Vừa rồi Hàn Lâm Học Sĩ nói đã xảy ra chuyện lớn, là chuyện gì vậy?”

Nghe Nguyệt Nguyệt hỏi xong, sắc mặt anh lạnh như băng nói: “Là có chút người tự tìm phiền toái!” Xem ra, người trong bang đối với cô ta quá mức phóng túng rồi, càng ngày càng không biết nặng nhẹ, thật sự nghĩ cả thế giới này đều phải xoay quanh cô ta sao?

“Tự tìm?” Nguyệt Nguyệt đang tự hỏi thì hỏa hoàng đã bay đến võ đài, muốn tiến vào võ đài có một cửa, nhưng đại thần và Nguyệt Nguyệt cố tình pro như vậy, từ trên cao bay thẳng vào rồi ngừng lại phía trên võ đài.

Nguyệt Nguyệt nhìn võ đài bên dưới, nhìn sơ thì hơi giống bãi sân thời cổ, bên trong có tám cái võ đài hình vuông, chắc là chỗ PK, lúc này bên trong sân đấu vây đầy người, cô thật nghi ngờ là tất cả những người online đều chạy tới đây xem không nữa? Tóm lại là chuyện gì xảy ra mà kinh động tới nhiều như người vậy?

Mà quần chúng bên dưới đột nhiên thấy đại thần và Nguyệt Nguyệt xuất hiện phía trên, mọi người đều xôn xao bàn luận: “A ~~~ UFO kia!” vừa hô xong trực tiếp bị người ta chọi hạt dẻ!

“Đó là đại thần và cái Lam Nguyệt Lệ gì đó, mắt ông mù à?”

“Đúng vậy, nhưng đại thần của chúng ta sao lại phải xuất hiện ở trên trời?”

“Bạn ơi, ta không nhìn lầm chứ? Đó là thú cười của đại thần à?”

“Thú cười? Không phải còn chưa mở à? Sao đại thần đã có thú cười?”

“Wow, , đại thần rất đẹp trai nha, nhưng vì sao trước người đại thần lại có nhò nào đó! !”

“Tôi cảm thấy cái thú cười hình chim kia đẹp trai hơn đại thần một chút!”

Lời vừa nói ra, bạn Giáp kia lập tức bị nguyên đám con gái hội đồng: “Ông đúng là quái vật dám nói đại thần không đẹp bằng một con chim, ông muốn chết hả? Chị em tôi muốn đập ông!”

Sau đó phát ra một đàn âm thanh người bị đánh đá. Dưới ánh mắt của mọi người, đại thần ôm Nguyệt Nguyệt xuống thú cười!

Mà ở trong võ đài có một cô gái khi nhìn thấy đại thần ôm Nguyệt Nguyệt, vẻ mặt cứng đờ, rồi sau đó đột nhiên cười rất tươi đi tới hỏi: “Huyết Sắc, anh đến rồi?”

Đại thần vẫn mặt lạnh, cũng không thèm nhìn cô ta lấy một cái liền trực tiếp nắm Nguyệt Nguyệt đi qua bên cạnh cô ấy, Nguyệt Nguyệt quay đầu nhìn cô gái kia, là mỹ nữ đứng đầu Ngạo VS Điệp. Nhưng Nguyệt Nguyệt không hiểu đại thần vì sao không để ý tới cô ấy, nhớ là lần trước lúc anh mang cô đi đánh BOSS còn nhờ cô ấy bảo vệ mình nữa!

Trên màn hình máy tính hiển thị hình ảnh cô gái dùng sức cắn môi, tay trái gắt gao nắm thành quyền, móng tay thật dài kia đâm vào lòng bàn tay mà không có chút cảm giác đau đớn. Cô vẫn nhìn cái người mặt áo trắng kia. Đại thần kéo Nguyệt Nguyệt đi tới trước võ đài đang bị mọi người vây quanh.

Cái võ đài kia có một người con trai mặc áo đen, cây đao trên tay y loe loe ánh sáng màu đỏ, Nguyệt Nguyệt biết đó là giấy sát tuyệt kỹ, lần trước Lạc Vũ Phi Phi giết cô cũng dùng cái đó. Người con trai áo đen kia thấy đại thần và Nguyệt Nguyệt, y cười tươi chào đại thần: “Huyết sắc, người đến giải quyết chuyện hôm nay hả?”

Đại thần chỉ nhìn y, vẫn chưa nói gì, Nguyệt Nguyệt tò mò từ phía sau anh thò đầu ra nhìn người áo đen trên võ đài. Chàng trai kia có lẽ không nghĩ tới

Nguyệt Nguyệt lại đột nhiên nhìn y, y ngẩn người, nụ cười trên mặt mất đi: “Đây chính là người con gái mà người muốn kết hôn?”

Đại thần không trả lời y, bình tĩnh nói: “hôm nay người làm như vậy là có lý do gì?”

Lý do? lý do gì vậy? Nhìn hai người trước mặt nói chuyện ” như trên trời” vậy, Nguyệt Nguyệt một chút cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cuối cùng cô đành phải mặt qua Hàn Lâm Học Sĩ: “Người vừa rồi nói xảy ra chuyện lớn là gì vậy?”

Hàn Lâm Học Sĩ trả lời rất nhanh: : “Chị dâu và lão đại tới vô đài chưa?”

: “Đến rồi, nhưng ta vẫn không biết chuyện lớn của người nói là gì?”

: “Ách vậy thì nhanh thôi chị sẽ biết”

Hắn ta nói xong rồi không thèm để ý Nguyệt Nguyệt nữa. Nguyệt Nguyệt nhất thời chán nản, nếu cô biết thì hỏi làm gì, quý hẹp hòi, nói chút sẽ chết sao! Lúc này cái người áo đen tự nhiên cười nói: “Giống như người thấy đó, ta tới tham gia luận võ kén rể. Chỉ là ” Nói tới đây, ánh mắt người áo đen ám chỉ tình huống trước mắt, sau đó mới nói tiếp: “Chỉ là hình như đệ nhất mỹ nữ của chúng ta kính thường ta a, sau khi ta thắng lại không chịu gả cho bạn của ta, còn nói là phải người mới được!” Sau khi nói xong y không quên nhìn Ngao VS Diệp cười lạnh.

Nguyệt Nguyệt không hiểu ra sao, tại sao thắng rồi lại phải gả cho bạn của y? vô đài luận võ kén rể còn có thể mới người khác giúp sao? Nghĩ tới đây, cô nói nhỏ: “Vì sao hắn thắng lại phải gả cho bạn của hắn vậy? Không phải hắn tham gia sao?”

Người áo đen nghe xong lời cô nói, bĩu môi nói: “Tại cô ta quá kiêu ngạo, nói nếu ta thắng sẽ gả cho bằng hữu của ta!”

Đại thần nghe xong mảy may, anh quay đầu nhìn còn Ngao VS Diệp đứng xa kia, hỏi: “Đúng như hắn ta nói sao? ”

Ngao VS Diệp chỉ cần môi không nói lời nào nhìn anh. Nhìn thấy bộ dạng của cô ấy, đại thần hiểu rõ gật gật đầu, anh quay đầu lại nói với áo đen: “Người định giải quyết như thế nào?”

Người áo đen cũng không cười nữa, nhìn đại thần nói từng chữ một: “Nếu cô ta đã dám mở vô đài này thì kêu cô ta thực hiện lời hứa đi, hoặc là ông đồng ý tới đầu gối cô ta?” Nói xong y lại đổi sang khuôn mặt bốn cột nói tiếp: “Ta nhớ không lầm thì người mới tuyên bố tuần sau sẽ kết hôn với Lam Nguyệt Lệ đi? Nếu sau đó lại vì một cô gái khác thi đấu, em gái nhỏ của người không ăn giấm chua sao?” Nói xong y còn nhìn chăm chăm Nguyệt Nguyệt!

Đại thần nghe xong lời của người áo đen, quay đầu nhìn Nguyệt Nguyệt, bắt gặp ánh mắt của đại thần nhìn về phía mình, cô không nói gì cũng không nhìn anh. Ghen? Nguyệt Nguyệt hắc tuyến nhìn người áo đen kia, kết hôn trong game thôi, ghen cái gì ? Nhảm nhí!

Nghe xong lời người áo đen nói, Ngao VS Diệp đang đứng ở xa đột nhiên xông lại nói với đại thần: “Em không cần gả cho bạn hắn!”

Người áo đen nghe xong cũng không nói gì, chỉ nhìn đại thần! Đại thần lạnh lùng quét qua Ngao VS Diệp một cái rồi thần nhiên nói: “Tự mình nói thì phải phụ trách! Gả cho bạn ta hoặc tự sát về cấp 10, hai chọn một!”

Nguyệt Nguyệt cảm giác được đại thần trên người hàn khí lại còn có liên tục rót xuống xu thế, co lại cổ chuẩn bị lui về sau hai bước, khả vừa động người ta đại thần liền một phen càng làm nàng bất trở về, còn vỗ vỗ đầu của nàng: “Ngoan ngoan đừng nhúc nhích!”

Dựa vào ~! Nguyệt Nguyệt khinh bỉ nhìn hắn liếc mắt một cái, nàng cũng không phải tiểu Cầu, làm sao lão chụp đầu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Trừng Phạt!

Edit: Dol

Ngao VS Diệp nghe thấy đại thần nói xong, về mặt cô ấy tái nhợt nhìn anh, có điểm không dám tin anh lại nói ra câu kia! Cô ấy cứ cho là anh sẽ tới giúp mình, nhưng sao anh lại nói như vậy?

Di ~! Mọi người khó hiểu nhìn đại thần, Ngao VS Diệp không phải người trong bang của đại thần sao? Vì sao anh lại không giúp cô ta? Chẳng lẽ đúng như người kia nói anh sợ phu nhân tương lai ghen? Lúc này tất cả mọi người chuyển ánh mắt đang nhìn đại thần sang người Nguyệt Nguyệt, nhìn xem cô nàng này sẽ tỏ thái độ gì!

Thấy ánh mắt mọi người quét tới mình, Nguyệt Nguyệt thực không cốt khí có cổ lại. Sau đó xê ra phía sau đại thần, nói giỡn mà! Cảm giác bị mọi người nhìn chăm chú rất khó chịu nha! Đại thần chú ý tới động tác nhỏ của cô quay đầu nhìn, cô nằng ai oán bĩu môi, ánh mắt sắc bén của anh quét về phía quần chúng dưới đài, mọi người giật mình, nhanh chóng thu hồi ánh mắt đặt trên người Nguyệt Nguyệt!

Thấy mọi người không nhìn mình nữa, Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng thở ra! Đột nhiên cô cảm giác vẫn có ánh mắt tò mò nghiền cứu gắn trên mình, cô ngẩng đầu nhìn, đập vào mắt cô là người mặc áo đen kia, lúc này y dùng vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn cô và đại thần. Đều do y vừa rồi nói bậy bạ gì đó là cô sẽ ghen, hại mọi người nghĩ à vì cô, đại thần mới không giúp Ngao VS Điệp, cô le lưỡi trừng mắt liếc y rồi mới mặt hỏi đại thần:

: “Vì sao anh không giúp Ngao VS điệp? Anh không cần để ý lời cái tên áo đen kia nói! Tôi tuyệt đối tuyệt đối sẽ không ghen, tôi thề!” Nguyệt Nguyệt nói xong mấy câu nói chỉ thiếu không ngồi người máy vì tính đưa tay ra thề thôi, cô cũng không muốn người khác nghĩ cô bận tâm nên anh không giúp Ngao VS Điệp! Hơn nữa cô rất tự hiểu, người ta là đệ nhất mỹ nữ nha, bản thân chỉ là một cây đại ven đường! định đợi đại thần trả lời mình, kết quả vừa gửi tin đi thì kênh riêng của cô lại lóe sáng, cô mở ra xem là đại thần gửi:

: “Ý của phu nhân là, vì phu đi luận võ kén rể của cô gái khác, cũng không để ý phải không?” Nguyệt Nguyệt cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân thẳng lên cổ, làm cả người cô run lên, cũng không biết có phải đại thần hại lâu quá nên để lại di chứng! Cô cảm thấy lúc nói mấy câu này đại thần chắc đang nghiền răng mà nói. Từng chữ từng chữ đều thể hiện sự nguy hiểm! Nghĩ đến đây sau, cô nhanh tay mặt lại:

: “Đại thần, oan quá à! ~ em không có ý đó!” Nguyệt Nguyệt đang buồn bực ngồi trước máy tính, ba cô bạn cùng phòng còn tưởng cô đang phát sốt!

Sau đó bạn Bảo Nhi nhảy qua sờ trán cô, sao đó quay sang hai người còn lại báo cáo: “Không có sốt, nhiệt độ bình thường nha!” Sau đó lại nhảy về chỗ của mình trốn trong góc vô đài tiếp tục nhiều chuyện!

An Lạc Phi nhìn câu nói đầu oan ức trên màn hình, khóe miệng anh hơi nhếch lên, cái nha đầu này luôn có cách làm cho tâm trạng anh tốt hơn, xem bộ dáng lúc này của cô bé chắc là gần đây bị dạo nhiều rồi, có chút chương ngại tâm lý đây, anh cười rồi đánh một câu:

: “Kia xin hỏi phu nhân câu vừa nói có ý gì?”

Nguyệt Nguyệt nhìn câu nói của đại thần, rất nhanh a dua theo: : “Đại thần a, ý của em là, Ngao VS Điệp nói như thế nào cũng người trong bang mình? Hơn nữa còn là con gái, kêu cô gái giảm mười cấp thì hơi nhiều! Anh giúp người ta thì đâu được không?” Nguyệt Nguyệt thật đúng là không đành lòng nhìn đệ nhất mỹ nữ tự sát mười cấp a, nếu đúng là đám soái ca đang vây xem sẽ tan nát cõi lòng hết quá! Một hơi nói xong hết một đoạn dài, cô mới xoa xoa mồ hôi trên trán.

Mới nói xong đại thần cũng không cần suy nghĩ nhiều liền hồi âm lại. : “Ta cự tuyệt!”

Cô chu miệng hỏi: “Vì sao?”

: “Ta cảm thấy cô ta nên được dạy dỗ một chút, nếu không cô ta cứ nghĩ cả thế giới đều xoay quanh mình!” Nói tới đây, An Lạc Phi nhớ tới lời nói khi An Huyền nhờ mình giúp chiếu cố cô gái này.

Ngay lúc Nguyệt Nguyệt đang tranh luận với đại thần, cái bạn áo đen bị họ quên đi cười nói: “Áy nha cũng không cần chết mười cấp nhiều như vậy!”

Nguyệt Nguyệt nghe được câu này, ngẩng đầu cảm kích nhìn y, nghĩ thầm: người này đúng là một người tốt nha! Một đám người vây xem nghe được lời y cũng chuẩn bị mở miệng khen người kia là một người con trai tốt biết thương hoa tiếc ngọc!

Nhưng lời khen còn chưa ra khỏi miệng đã bị câu nói tiếp theo của y dội ngược về. Y nhẹ nhàng nói ra một câu: “Kỳ thật chết bốn, năm cấp cũng được rồi.”

Lời vừa nói ra, tay cầm con chuột của Nguyệt Nguyệt hơi run lên làm cho nhân vật trong game của cô hơi lao đảo, nếu không có đại thần đứng lúc giữ lại dám chắc cô sẽ rớt xuống vô đài, không chết cũng gãy xương!

Đại thần kéo cô lại cau mày nói: “Sao lại không cẩn thận như thế!” Đầu cô đầy hắc tuyến, điều này có thể trách cô sao? Ai biết tên kia lại nói ra câu như vậy. Hại cô còn nghĩ hắn là người tốt nữa!

Đại thần nói với Nguyệt Nguyệt xong, tiếp theo lại ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Ngao VS Điệp: “Người còn chưa quyết định được à?” nhìn vẻ mặt tái nhợt của Ngao VS Điệp, mấy chàng trai ngày thường cứ hay nói sẵn sàng chết vì cô ấy cũng không dám đi ra cầu tình, còn mấy người trong bang bình thường rất chiều cô cô ấy cũng không dám nói chuyện, nhìn sắc mặt âm trầm của bang chủ, bọn họ đâu còn dám làm chuyện gì khiêu khích tính tình của anh ta nữa.

Tuy rằng thương tiếc người đẹp là đúng, nhưng giữa người đẹp và bang chủ, nếu hai chọn một, bọn họ tuyệt đối là không nói hai lời sẽ lựa chọn người sau! Nhìn mặt đại thần có chút biểu hiện giận rồi, mấy bạn nhỏ đều im lặng xem, tránh cho việc không cần thận chạm con giận của anh.

Nguyệt Nguyệt lo lắng nhìn Ngao VS Điệp như sắp khóc tới nơi. Chỉ thấy cô nằng cần chặt môi anh đào của mình nói: “Em chọn tự sát rồi cấp!”

Lời vừa nói xong mọi người xôn xao xả lên, không nghĩ tới cô sẽ chọn này, bởi vì giờ cô ấy đã hơn cấp tám mươi, nếu mà chết thì phải luyện mấy ngày mới lên lại được, thì đồng ý kết hôn với bạn của người áo đen, thật sự không được lại lý hôn là xong, ít nhất cũng không bị rơi cấp nha!

Nguyệt Nguyệt muốn mở miệng nói gì đó, kết quả đại thần trực tiếp cắt đứt lời của cô: “Như vậy làm như hần ta nói, năm cấp đi! Hàn Lâm Học Sĩ cậu tới giúp cô ấy xuống cấp đi!”

Nhìn thấy người nào đó đứng trong đám đông đang chuẩn bị chạy, khéo miệng đại thần lạnh lùng nhếch lên cười tà: “Tôi nhìn thấy cậu rồi, còn muốn chạy sao?” Bị đại thần điểm đích danh Hàn Lâm Học Sĩ lúc này giống như đã điều giống nhau trốn không được liền đi ra.

Anh ta từ trong đám người đi ra, cười hi hi: “Lão đại, anh nói đi đâu thì em làm sao lại chạy chỗ khác!” Hàn Lâm Học Sĩ đi tới bên người Ngao VS Diệp giờ đã cả mặt đều trắng bệch, tự nói trong lòng: mỹ nữ xin lỗi nha! Không phải tiểu sinh không thương hương tiếc ngọc, chỉ là chuyện lão đại đã quyết định, ta cũng bất lực thôi!

Chờ Hàn Lâm Học Sĩ gửi tin PK qua, Ngao VS Diệp không chút do dự liền chọn xác nhận, Hàn Lâm Học Sĩ thăm nghĩ nhanh chút giúp cô ta hoàn thành nhiệm vụ, cho nên anh liên tục dùng vài chiêu tuyệt sát, vài ánh sáng màu cam lóe lên, đệ nhất mỹ nữ đã nằm trên đất. Hàn Lâm Học Sĩ rung rung nước mắt suy nghĩ, chắc là sau này không còn muối muối thích hần nữa, hần là người không biết thương hương tiếc ngọc, đối với đệ nhất mỹ nữ còn xuống tay nặng như vậy!

Ngao VS Diệp nằm trên đất trực tiếp sống lại, sau đó đứng yên tại chỗ. Nguyệt Nguyệt khó hiểu mặt hỏi đại thần:

: “Vì sao cô ấy chết có thể sống lại tại chỗ? Không phải đều phải trở về thành sống lại sao?” Cô vừa rồi cũng không thấy có ai sử dụng kỹ năng phục sinh với cô ấy nha, vì sao cô ấy có thể hồi sinh tại chỗ? Nhìn cái màn đó, đại thần bình tĩnh giải thích:

: “Chết trong võ đài sẽ hồi sinh tại chỗ!” Cứ như vậy lặp lại, ngã xuống rồi đứng dậy, khi Ngao VS Diệp xuống tới cấp 5, đại thần cuối cùng cũng gật đầu nói: “Được rồi, dừng lại đi!”

Anh quay đầu nhìn người áo đen: “Được rồi! Phạt như vậy đủ chứ?” Sau khi nói xong nắm tay Nguyệt Nguyệt chuẩn bị xuống đài rồi đi. Mà Ngao VS Diệp chỉ yên lặng cắn răng sống lại. Ngay tại mọi người nghĩ đến Bát Quái kết thúc rồi, chuẩn bị tan cuộc! Người áo đen kia nhìn bóng lưng đại thần nói: “Huyết Sắc! Tôi định quyết đấu với cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Có Bộ Dạng Jq Sao?

Edit: A Từ

Nghe được lời nói phía sau Hắc y nam tử... , đại thần không bởi vì lời của hần mà tạm dừng vẫn như cũ là nện bước đi lên phía trước!

Nguyệt Nguyệt nghe được Hắc y nam tử nói lời xong, cước bộ cũng tạm dừng, đại thần cũng đành phải đi dừng lại theo.

Bất quá hần chính là cũng không quay đầu lại nói: “Bại tướng của đối thủ của ta, ta không có hứng thú!”

Hắc y nam tử nhìn thấy đại thần cũng không quay đầu lại liền cự tuyệt chính mình, hần tại trên bàn mảnh liệt dậm chân, thở phì phì nói: “Người không cùng ta đánh là vì sợ bại bởi ta sao?”

Nghe câu này đại thần rốt cục quay đầu nhưn lông mày nhìn hần: “Người cảm thấy ta đối với một người bại vô số lần bởi người của ta, ta cần sợ sao?”

Nghe xong câu kia hần giận điên người giống giết người không đền mạng, Hắc y nam tử tức giận đến sắc mặt tối đen nhìn của hần, đột nhiên ánh mắt của hần nhìn thấy Nguyệt Nguyệt bên cạnh thì khóe miệng đột nhiên gọi lên một chút ý tứ hàm xúc không rõ tươi cười nói: “Người nếu không cùng ta quyết đấu... , ta liền nói cho vị tiểu cô nương đáng yêu này, chúng ta trước kia có chuyện gì!”

Lấy chuyện trước kia ra uy hiếp sao? Bao gồm Nguyệt Nguyệt ở bên trong đám khán giả, toàn thể mọi người dựng thẳng lỗ tai của mình lên, muốn nghe một chút bọn họ trước kia rốt cuộc có quan hệ gì? Vì sao này Hắc y nam tử nói ra một câu ám muội như vậy, cảm giác hình như có JQ rất lớn a!

Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu hai mắt sáng trong nhìn đại thần, dùng ánh mắt chất vấn thăm thị hần, rồi sau đó lại ái muội nhìn Hắc y nam tử trên đài kia, trên mặt liền mang theo một nụ cười tà ác!

Đại thần nhìn về phía Nguyệt Nguyệt nở nụ cười tà ác, cau mày vỗ nhẹ nhẹ đầu của cô, sau đó lạnh lùng nói: “Nàng lại nghĩ đi đâu rồi? Không cho phép đoán mò!” hần quay đầu ánh mắt lạnh lùng quét về phía Hắc y nam tử nói: “Ta làm sao không biết, ta và Lãnh Sương người có quan hệ gì chứ?”

Đại thần vừa thốt lên xong, phần tử vậy xem trong sân đấu đều là trên đầu toát ra 1 cái dấu chấm hỏi, nhất tề nghĩ cái tên Lãnh Sương này như thế nào

như vậy quen tai như vậy đây? Giống như ở nơi nào nghe qua a!

Cái kia Hắc y nam tử cũng chính là Lãnh Surong theo lời đại thần nói, đang nghe đại thần nói thì nhanh chóng liền chuyển đổi biểu tình, hai mắt rung rung, toàn bộ giống bộ dạng tiểu tức phụ, ai oán nhìn hắn, thân mình tái nhợt phối hợp với dáng người cực đại, thấy thế nào cũng thực không được tự nhiên a!

Lúc này Lãnh Surong đưa ánh mắt chuyển tới trên người Nguyệt Nguyệt, hướng cô ai oán khóc kể nói: “Tiểu cô nương, ngươi cũng đã biết nam nhân chết tiệt này đối với ta nhẫn tâm! Người ta làm bạn với hắn đã nhiều tháng rồi, kết quả ta có chuyện rồi đi vài ngày trở về liền phát hiện ra ngươi, sau đó hắn thì có người mới thì liền đã quên người cũ, hiện tại ngay cả ta có quan hệ gì với hắn, hắn cũng không thừa nhận! Ô ô ~ ta thật sự tốt số khổ a!”

Hắn ở bên ngoài giả khóc, còn ở bên cạnh trừng mắt nhìn Nguyệt Nguyệt một cái! Nguyệt Nguyệt chỉ cảm thấy một trận ác hàn! Lãnh Surong bộ dáng bây giờ làm cho cô cảm thấy da đầu từng trận run lên, trong lòng không ngừng âm thầm nói thầm: “cái trò chơi này thật sự là thừa thãi biến thái a, tùy tiện gặp phải một cái đều là biến thái!”

Nguyệt Nguyệt kéo kéo ống tay áo đại thần, vẻ mặt giống như hiểu rõ, sau đó lặng lẽ mật nói với hắn: “Không thể tưởng được ngươi là thích nam nhân a, khó trách muốn cứng rắn lôi kéo ta đối với ngươi phụ trách, nguyên lai là muốn ta làm tấm bình phong a!”

sau khi nói xong nàng còn cảm thấy chưa đủ, lại bồi thêm một câu nói nữa: “Yên tâm đi! Ta nhất định sẽ hảo hảo làm tấm bình phong giúp các ngươi, các ngươi yên tâm ở cùng nhau đi!”

Trước màn hình yên An Lạc Phi đang nhìn đến hai câu nói kia của Nguyệt Nguyệt, liền trực tiếp một hơi liền bị nghẹn, làm hắn ho đến mặt đỏ bừng, thật vất vả chờ hắn ngừng ho khan xong mới hung tợn đánh một câu: “Phu nhân, nàng không đi viết tiểu thuyết thật sự là đáng tiếc nàng có sức tưởng tượng quá phong phú rồi!”

Di~~? Nguyệt Nguyệt nghi hoặc nhìn đại thần, hắn nói như vậy là có ý gì a? Ý là hắn và cái tên Lãnh Surong kia không có cái loại quan hệ này sao? Đại thần nhìn Lãnh Surong vừa khóc vừa kể, khóe miệng hắn gầy nhẹ lên cùng một chút tà ý, cười lạnh, gần từng tiếng đối với hắn nói: “Nếu ta nhớ không lầm, cái ngươi gọi là làm bạn ta mấy tháng, là đuổi theo muốn ta đáp ứng lời khiêu chiến của ngươi, cho nên đuổi theo mấy tháng nay đi? Hôn nữa ta cùng ngươi tổng cộng quyết đấu chín lần, ngươi liền thua chín lần, ngươi cho rằng quyết đấu lần thứ mười sẽ có kết quả khác sao?”

Vừa lúc đó, quần chúng vây xem ở phía dưới đột nhiên có một người kinh hô một câu nói: “A — ta đã nghĩ ra tên Lãnh Surong này là người phương nào rồi!”

Cắt —! ! ! bên cạnh hắn một ngoạn gia khác khinh thường hắn cười nhạo một tiếng nói: “Ta thì đã sớm biết hắn là người nào rồi!”

Lúc này có mấy người bên cạnh của hắn hỏi: “Hắn là ai vậy a? Cảm thấy cái tên kia thực quen tai nhưng là lại nhất thời nhớ không ra!”

Nghe được mấy lời đó người nọ liền dương dương đắc ý coi rẻ mấy người kia một cái nói: “Còn nhớ hoạt động rút thưởng cho những người có tên trong top những có giá trị phục trang sao?” Lời này vừa nói ra tất cả mọi người đang nhớ lại ai là Lãnh Surong!

Một tiểu nữ sinh đáng yêu hưng phấn mở miệng nói: “Ta biết rồi, Lãnh Surong lúc ấy chính người đứng thứ năm trên top phục trang a! Hôn nữa hắn vẫn là RK3 a!” (nhân vật cấp bậc bài danh tên gọi tắt dùng RK thay thế) “Nghe nói hắn lúc ấy còn rút trúng bộ 《Huyết Ma》 thuộc hàng nhất đẳng nha.”

“Wow — chính là cái trang bị phòng ngự rất cao kia sao?”

“Bộ trang bị kia mặc đánh BOSS thì sẽ không mất máu a!”

Đột nhiên một tiểu nam sinh bên cạnh nghi hoặc hỏi một câu: “Ồ, thế chẳng lẽ hắn và đại thần thật sự có JQ sao?” Lời này vừa ra miệng thì trên người hắn bị thương vài cái hạt dẻ, thẳng nhai này không thấy đại thần sắc mặt tối đen hay sao?

“Bất quá Lãnh Surong không phải có Huyết Ma sao? Vì sao đại thần còn nói hắn thua chín lần, một lần cũng không thắng được?”

Ngay lúc một đám người nói này nọ loạn cả lên, Lãnh Surong sắc mặt đen xì giống như đáy nồi hướng đại thần nói: “Ta không tin! Lần này ta nhất định có thể thắng ngươi!” Hắn nhanh chân nói ra những lời này, chỉ kém không có giơ tay lên thề!

An Lạc Phi nhú mày nhìn tên kia ở trên màn ảnh đậm chân, có lẽ tìm một cơ hội bỏ lại người kia cũng không tồi, luôn đi theo sau hắn khiêu chiến, làm cho hắn hiểu được thế nào là phiền chán! Hắn đột nhiên thay đổi chủ ý lôi kéo Nguyệt Nguyệt đi đến trước đài, cách đài vài mét thì dừng lại hỏi: “Nếu ngươi vẫn thua thì làm sao bây giờ?”

Nghe được lời của đại thần nói, Lãnh Surong cúi đầu suy tư chốc lát nói: “Ngươi nghĩ làm sao bây giờ?”

“Ngươi nếu thua nữa, ngươi về sau không cần lại đi theo sau ta bắt ta quyết đấu cùng ngươi!”

Lãnh Surong nghe điều kiện của hắn xong thì không nói lời nào đứng ở nơi đó cân nhắc, muốn nói hắn vừa rồi cũng chỉ có tỷ lệ thắng là 50%, chủ ý của hắn là nếu đánh thắng thì về sau không được quán quít theo hắn, nhưng là lúc này hắn nói nếu như thua thì về sau không thể sẽ tìm hắn quyết đấu, vấn đề này phải suy nghĩ thật kỹ một chút!

(A Từ: Đại thần đúng là đại thần, thu hay thắng j điều gài ng ta vào thế cả.)

Nhìn bộ dạng ngưng trọng của Lãnh Surong, đại thần khóe miệng gọi lên một chút khinh thường tươi cười nói: “Chẳng lẽ là ngươi sợ thua sao? Vẫn là nói

ngươi cần bản cũng không có nắm chắc có thể thắng ta? Nếu nói như vậy hay là thôi đi!”

nghe thấy đại thần kích tướng, Lãnh Surong sốt ruột nói: “Không cần liền không cần, bắt quá ta yêu cầu là đòi lại ngày quyết đấu là ba ngày sau!”

Nguyệt Nguyệt nghi hoặc nhìn cái tên Lãnh Surong kia, không rõ hắn mới vừa rồi còn hô lên muốn hiện tại quyết đấu, vì sao lúc này lại sửa thành ba ngày sau, nhưng chuyện này thì liên quan gì đến cô chứ? Mặc kệ đi không thèm nghĩ đến nữa. Ngẩng đầu nhìn về phía đại thần, lắng nghe hắn đưa ta câu trả lời thuyết phục!

Đại thần chính là thần nhiên gật đầu: “Vậy ba ngày sau, tám giờ tối gặp tại sân đấu đi!”

Dứt lời liền trực tiếp lôi kéo Nguyệt Nguyệt rời đi. Chỉ để lại một đồng quần chúng vậy xem kích động không thôi ở bên trong sân đấu nghị luận! Một nhóm người nghe được thời gian chính xác, đều lên bàn phím tuyên truyền đi bốn phía, dù sao đại thần nói qua Lãnh Surong đã thua hắn chín lần, nhưng bọn họ một lần đều không có gặp qua a, hiện tại lại muốn ba ngày sau ở sân đấu quyết đấu, nhất định phải hảo hảo quan sát một chút a!

Nguyệt Nguyệt đi theo đại thần ra khỏi sân đấu, đột nhiên phát hiện mình giống như chơi game quên mất thời gian, cảm giác được từ dưới bụng truyền đến tiếng kêu thảm thì, cô liền nhu nhu bụng đối đại thần nói: “Ta muốn logout đi ra ngoài ăn cơm, có chuyện gì thì đợi ngày mai rồi nói sau!”

Nghe được Nguyệt Nguyệt nói là chưa có ăn cơm, yên đôi mày của An Lạc Phi dựng đứng lên: “Như thế nào còn chưa có ăn cơm? Chơi game nhiều quá nên điên rồi!”

Nguyệt Nguyệt không nói gì đảo cặp mắt trắng dã, cô làm sao mà biết từ trong bản đồ đi ra sẽ gặp phải loại chuyện này chứ? Hơn nữa hình như là hắn đem cô kéo chạy khắp nơi a, đến bây giờ còn nói này nọ là do cô sai nữa chứ.

Nàng cong lên miệng nói câu tạm biệt xong liền trực tiếp logout! Nhìn ba người chị em trong phòng đang chụm đầu lại nói chuyện nói: “Mình đói bụng!!!!”

Chung Đình trêu ghẹo nhìn cô một cái nói: “Bồi đại thần cậu còn biết đói a?”

Nguyệt Nguyệt nghe câu đó liền nổi giận lấy gối đầu đánh người. Cuối cùng Chung Đình mọi người thương lượng một chút, nhất trí quyết định đi cái nhà hàng tây mà lúc trước Bảo Nhi giới thiệu ăn thử!

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Oan Gia Ngõ Hẹp!

Edit: tieuthu

Bởi vì mấy người Bảo Nhi ở tại trường học nên đều phi thường giản dị, ở trong ký túc xá của trường, dĩ nhiên là không đem xe thể thao, hoặc là lái xe quý báu gì đến trường học, nếu muốn dùng xe, chỉ có thể kêu tài xế lái xe lại đây đón các cô!

Nhìn đồng hồ đã hơn bảy giờ tối, xe taxi trước cửa trường học cũng không dễ bắt, Bảo Nhi trực tiếp gọi điện thoại kêu lái xe trong nhà lái xe đến đây đón các cô. Đợi khoảng nửa giờ sau, rốt cục nhìn thấy Trình thức lái xe của gia đình Bảo Nhi lái đến một chiếc xe to, bốn người cùng lên xe một lượt sau đó Trình thức hướng Bảo Nhi hỏi: “Tiểu thư, bây giờ mọi người muốn đi đâu?” Bảo Nhi đang ở trên xe mở tủ lạnh nhỏ lấy đồ uống đưa cho Nguyệt Nguyệt cùng các bạn, thuận miệng nói: “Đưa bọn tôi đến nhà hàng mới mở của gia đình đi, qua đó thử xem mùi vị như thế nào!” Mấy người Nguyệt Nguyệt tiếp nhận đồ uống lạnh dùng sức uống vài ngụm, vừa rồi lúc ở bên ngoài chờ lái xe đến mất hơn nửa giờ, làm các cô một thân đầy mồ hôi, lúc này sau khi uống đồ lạnh, mấy người đều phát ra một tiếng thoải mái! lát sau Thôi Tuyết nhìn Nguyệt Nguyệt hỏi: “Hôm nay nhìn thấy đại thần thông báo tuần sau hai người kết hôn a! Không sai a! Đại thần cuối cùng cũng bị cậu nắm trong tay, vậy có thể mang đại thần đến trước mặt Trần Tuấn Kiệt cùng người đàn bà kia rồi chứ?” Bảo Nhi ở bên cạnh cũng gật đầu phụ họa theo! Nguyệt Nguyệt không vui bĩu môi: “Không phải các cậu là người hiểu rõ sự tình nhất sao? Cái kia có thể gọi là mình khinh bạc đại thần sao? Hơn nữa mấy ngày gần đây, hai người kia giống như biến mất!” “Chẳng lẽ là lời cảnh báo lần trước của đại thần có tác dụng?” Chung Đình nhẹ giọng lầm bầm. Bảo Nhi nghe xong lời của cô ực mạnh một ngụm đồ uống sau mới nhìn cô xem thường nói: “Cậu cảm thấy với tính cách của người đàn bà kia thì chỉ như vậy là quên đi sao? Dù sao tớ không tin cô ta bởi vì cảnh cáo mà biến mất!” Sau khi nói xong cúi đầu uống đồ uống không nói lời nào. Nguyệt Nguyệt bên cạnh cũng có suy nghĩ như vậy gật gật đầu, bởi vì Lưu Vũ Phi trong trò chơi lúc rời đi có nói một câu kia cùng với ánh mắt kia, cô tin tưởng chuyện này sẽ không kết thúc đơn giản như vậy. Thôi Tuyết chỉ đơn giản nói một câu mà làm cho mấy người bên trong xe đều trầm mặc, cô xấu hổ nhìn ngoài cửa sổ, lúc này phát hiện xe đã đi tới bên ngoài nhà hàng, hiện tại lúc này làm ăn đặc biệt tốt, bãi đậu xe đã muốn đầy tất cả các loại xe quý báu lớn nhỏ. Một cậu thanh niên ở bãi đậu xe thấy Trình bá lái xe đến vội vàng tới đón, sau đó hắn đem xe đến chỗ đỗ. Trình bá từ nhìn từ bên ngoài cửa kính vào phòng ăn bên trong thấy hình như không còn chỗ trống, hắn đối Bảo Nhi nói: “Tiểu thư, hình như không có chỗ ngồi, để tôi đi báo quản lý sắp xếp!” Vừa dứt lời liền nhìn thấy một người đàn ông chừng ba mươi tuổi từ bên trong nhà hàng đi ra, Trình bá nhìn thấy người này đứng là quản lý nhà hàng, hắn liền tiếng gọi, người đàn ông kia nhận ra Trình bá liền đi tới, bởi vì Trình bá thường xuyên chờ ông chủ lại đây, cho nên hắn nhận ra được! Trình bá gọi hắn sau đó chỉ về phía Bảo Nhi nói: “Tiểu Tùng... đây là bạn học của tiểu thư, hôm nay tới dùng cơm, người đi sắp xếp một chút đi!” Quản lý nhìn thoáng qua Bảo Nhi cùng mấy cô gái bên cạnh cô sau đó gật gật đầu quay về nhà hàng.

Trình bá thấy quản lý đã đi về phía sau chuẩn bị, hướng mấy người Bảo Nhi nói: “Tiểu thư, tôi đã bảo quản lý đi sắp xếp chỗ cho mọi người, các cô trước vào đó dùng cơm, tôi đi làm một chút chuyện rồi trở về đón các cô được chứ?” Bảo Nhi nghe Trình bá nói có chuyện phải đi, vội vàng nói: “Trình bá ông đi trước đi, cơm nước xong chúng tôi tự ngồi xe trở về, ông không cần tới đón chúng tôi!” Trình bá nghe xong vốn có một chút do dự, nhưng nghĩ tới sự tình thực vội không thể không đi, cuối cùng đành phải gật gật đầu rồi đi. Sau khi Trình bá lái xe rồi đi, Nguyệt Nguyệt nhìn nhà ăn trang hoàng vô cùng xinh đẹp nói với Bảo Nhi: “Nơi này trang trí rất đẹp a, chỉ nhìn đã cảm thấy ở trong này ăn cái gì cũng nhất định rất ngon!” Nghe cô nói, Bảo Nhi buồn bực đảo cặp mắt trắng dã nói: “Đi nhanh đi! Tớ sắp chết đói rồi, ở đây xem cũng không thể no a.” Sau đó lôi kéo Nguyệt Nguyệt hướng cửa nhà hàng đi vào! Có thể là vì mấy người Nguyệt Nguyệt ăn mặc quá sức bình thường, khiến cho hai cô gái ở cách đó không xa vừa xuống xe nhìn thấy bóng lưng của các cô, khoe miệng của người con gái cao gầy gọi lên một chút khinh thường, âm thầm oán thầm không biết nơi đây là nơi nào sao mà người quê mùa như vậy cũng muốn vào! Thời điểm hai người hướng cửa nhà hàng đi đến, cô gái cao gầy kia đột nhiên nhìn thấy bốn người Nguyệt Nguyệt, cô biểu tình cứng ngắt dừng lại cước bộ. Người con gái đi cùng cô ta khó hiểu nhìn về phía cô ta đang nhìn, thấy là mấy người quê mùa kia liền nhẹ giọng hỏi: “Vũ Phi em làm sao vậy? Em quen mấy người quê mùa kia?” Cô gái cao gầy chính là Lưu Vũ Phi, cô nghe câu hỏi truyền đến từ bên cạnh mới hồi phục lại tinh thần, trong mắt hiện lên một chút ghét bỏ nói với chị gái Lưu Vũ Lâm: “Người đàn bà kia chính là trong trò chơi!” Lúc cô ta nói những lời này, cánh tay vốn đang nắm tay cô ta ‘hư’ một cái buông xuống, một lúc sau chị cô ta mới thản nhiên gật đầu: “Nha —! Nguyên lai người hán muốn kết hôn chính là người con gái kia a!” Nhìn sắc mặt của chị gái, Lưu Vũ Phi một trận chán nản, phản ứng của chị cô chỉ như vậy sao? Thật sự là không thể hiểu nổi, chính mình thích người ta nửa năm, cư nhiên ngay cả mình là ai người kia cũng không nhớ rõ. Bây giờ nhìn đến tình địch còn bình tĩnh như vậy? Cô ta tức giận nói: “Chị, chị không thể có phản ứng khác sao?” Lưu Vũ Lâm thản nhiên quét mắt liếc nhìn em gái của mình, xem ra em gái cô vẫn còn trẻ con a, một người thông minh không bao giờ biểu lộ cảm xúc thật của mình trên mặt. Ngay tại thời điểm cô định dạy bảo em gái, Lưu Vũ Phi đã thiếu kiên nhẫn hướng mấy người Nguyệt Nguyệt đi tới. Lưu Vũ Lâm muốn kéo em gái quay về cũng không có biện pháp, đành phải đi theo em gái qua đó! Lúc này mấy người Nguyệt Nguyệt cười cười nói nói chuẩn bị đi vào, cô dừng bước khi thấy phía trước có người đột nhiên đi đến, Chung Đình khó hiểu nhìn cô hỏi: “Làm sao vậy? Cậu quen cô ta?” Nguyệt Nguyệt khoe miệng co giật nói: “Cô ta chính là người biến mất mà chúng ta vừa thảo luận Lưu Vũ Phi!” Nghe lời nói của Nguyệt Nguyệt, ba người đều kinh ngạc không thôi. Thật đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến a! Vừa nói cô ta giống như biến mất, kết quả người ta hiện tại xuất hiện trước mặt các cô, bất quá xem sắc mặt, giống như lại già bất thiện a! Đám người Bảo Nhi bất động thanh sắc đứng trước mặt Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt một đầu đầy hắc tuyến, các cô đây là làm sao? Chẳng lẽ nghĩ Lưu Vũ Phi đến để ăn cô sao? Bất quá các cô che chở cho cô như vậy khiến cô vô cùng cảm động, về phần hiện tại nhà... hay là thôi đi! Nguyệt Nguyệt hơi hơi dùng lực đẩy mọi người ra hai bên rồi đứng ở trước mặt Bảo Nhi cùng Chung Đình: “Cô ta sẽ không ăn tớ! Các cậu đừng khoa trương như vậy!” Lúc này Lưu Vũ Phi đã đến trước mặt bốn người, cô ta dùng ánh mắt khinh thường nhìn Nguyệt Nguyệt nói: “Tôi như thế nào không biết nhà hàng này là nơi bọn quê mùa các người có thể đến? Các người hán là nên đi đến quán ven đường, chứ không phải nhà hàng cao cấp giống thế này!” Dứt lời cô ta còn nhìn trên người Nguyệt Nguyệt với ánh mắt ghét bỏ, T-shirt cùng quần short jean, tuy rằng dáng người thoát nhìn không tệ, nhưng là ra vào nơi cao cấp như thế này mà mặc trang phục như vậy... thật sự là thấp hèn! Cô ta nói lời lăng nhục, cùng với biểu tình khinh người kia làm cho Bảo Nhi tức giận không thôi, cô muốn nói gì đó lại bị Nguyệt Nguyệt chạy nhanh giữ lại, sau đó Nguyệt Nguyệt quay đầu nhìn Lưu Vũ Phi đang đứng trước mặt mình nói: “Tôi cảm thấy có thể tới một nhà hàng cao cấp hay không không phải dựa vào trang phục trên người, mà phải dựa vào tố chất con người. Cho dù cô có ăn mặc sang trọng lộng lẫy đến đâu, nhưng tố chất của cô thấp..., người ta nhất định cũng sẽ không cho cô vào cửa!” Nghe Nguyệt Nguyệt nói một hơi làm cho mọi người ngơ ngác, Thôi Tuyết liếc mắt nhìn cô tán thưởng, rất tốt a, rốt cục hiểu được phản kích rồi, không nên lười cùng người ta tranh cãi! Lưu Vũ Phi nghe Nguyệt Nguyệt nói mình không có tố chất, khuôn mặt được trang điểm tinh xảo hơi hơi méo mó, cô ta tức giận nói: “Cô có tin tôi gọi quản lý nơi này ra đuổi các cô đi không? Một đám quê mùa không có tiền còn dám tới nhà hàng cao cấp!” Bảo Nhi vốn đang tức giận nghe thấy những lời này, đột nhiên cười quỷ dị nói: “Hảo! Cô có bản lĩnh gọi người đuổi chúng tôi đi đi!” Vừa mới dứt lời liền thấy một người đàn ông từ trong nhà hàng đi ra, đang nhìn đến bảng tên trước ngực hán, Lưu Vũ Phi trực tiếp hướng hán vẫy vẫy tay, hán bước lại nhìn thấy mấy người đứng chung một chỗ, hán trên mặt tươi cười hướng Lưu Vũ Phi hỏi: “Xin hỏi tiểu thư kêu tôi có chuyện gì phân phó sao?” Lưu Vũ Phi nhìn bảng tên trước ngực hán trên đó viết là quản lý nhà hàng, cô ta ngao mạn nói với hán: “Nhà hàng của các anh cư nhiên lại có những người quê mùa như vậy đến ăn, thật sự làm tiêu chuẩn xuống thấp, mau đuổi đám người này đi! Nếu không từ nay chúng tôi sẽ không đến nhà hàng của các anh nữa.” Nghe thấy ngữ khí ngao mạn của cô ta, quản lý nhà hàng nhún nhẹ chân mày sau đó liền giãn ra rất nhanh, hán nhìn thoáng qua bên người Bảo Nhi cùng mấy người Nguyệt Nguyệt, cuối cùng hán thản nhiên cười nói: “Như vậy thỉnh các tiểu thư đi nơi khác dùng cơm. Có lẽ nhà hàng chúng tôi thật sự không thích hợp với các cô!” Lưu Vũ Phi nghe thấy lời nói của quản lý nhà hàng dương dương tự đắc nhìn đám người Nguyệt Nguyệt, nhưng ngay sau đó cư nhiên lại thấy quản lý nhà hàng khom người giúp mấy người Nguyệt Nguyệt đẩy cửa ra vào mời các cô vào trong, cô ta kinh ngạc thét to: “Anh đang làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Lạc Hoa Phiêu Linh

Edit: tieuthu

Lưu Vũ Phi thét lên một tiếng chói tai làm những người xung quanh đều nhìn về phía này, quản lý nhà hàng cau mày xoay người lại đi đến bên người cô ta nói: “Tiểu thư xin cô đừng làm ồn, bằng không về sau nhà hàng sẽ đối với các cô không đáng tiếp đãi!”

Cô ta nghe thấy quản lý nhà hàng cư nhiên dám đối với chính mình nói ra lời không đáng tiếp đãi, Lưu Vũ Phi vẻ mặt kiêu ngạo lấy ngón tay chỉ vào hán: “Anh cư nhiên dám nói với tôi những lời như vậy, anh không biết tôi là ai sao? Anh có biết ba tôi là ai không? Gọi ông chủ của các anh ra đây nói chuyện với tôi, tôi nhất định phải hỏi hán sao mất người này không bằng mất chó như vậy!”

Đám người Bảo Nhi đã chuẩn bị đi vào bên trong, khi nghe thấy Lưu Vũ Phi vũ nhục quản lý nhà hàng thì hoàn toàn phẫn nộ, tức giận nhất là Bảo Nhi, vốn các cô cũng không muốn cùng người đàn bà này chấp nhặt rồi, không nghĩ tới cư nhiên lăng nhục đến nhân viên nhà hàng của mình, cái gì gọi là

không bằng mắt chó? Người đàn bà này cũng quá vũ nhục người khác.

Quản lý Tùng nhìn người đàn bà trước mắt càng ngày càng nói những lời khó nghe, chân mày cau lại, khi hần chuẩn bị kêu bảo vệ tới, kết quả Bảo Nhi đã đi lên phía trước.

Nhìn thấy Bảo Nhi quay lại, mấy người Nguyệt Nguyệt cũng nhanh chân chạy theo!

Bảo Nhi sát khí đằng đằng tiêu sái quay lại đứng trước mặt Lưu Vũ Phi, cô cười lạnh một tiếng nói: “Cái khác tôi không thấy được, ngược lại cầu không có tổ chất kêu gào thì tôi nghe được vài tiếng! Cô nghe thấy chứ?”

Nghe Bảo Nhi nói chính mình là cầu kêu, Lưu Vũ Phi hoàn toàn tức giận, khuôn mặt trang điểm tinh xảo lúc này dữ tợn nhìn Bảo Nhi, cô ta giờ tay lên nghênh hống cô tát hai cái tát tai, nhưng tay vừa giờ lên đã bị Lưu Vũ Lâm bên cạnh ngăn lại, Lưu Vũ Phi quay đầu hỗn hển nhìn chị gái của mình nói: “Chị, mau buông tay, để cho em hảo hảo giáo huấn nha đầu thối tha này một chút!”

Lưu Vũ Lâm trừng mắt nhìn cô ta một cái sau mới quay đầu hướng Bảo Nhi nói: “Em gái của tôi cho dù không đúng, cô cũng không thể mắng cô ấy là cầu đi? Cô không biết là mắng một nữ sinh là cầu là chuyện thực quá đáng sao?”

Vốn Bảo Nhi nghĩ cô ta cảm thấy Lưu Vũ Phi sai lầm nên mới ngăn cản, không nghĩ tới cô ta đơn giản nói một câu làm con tức giận từ đáy lòng cô lại bùng lên.

Bảo Nhi còn muốn nói gì đó, Nguyệt Nguyệt đứng ở sau lưng cô đi ra nói: “Chúng tôi mắng cô ta là cầu thì không được? Cô ta mắng người khác là cầu thì được sao? Các cô cảm thấy tài trí của các cô hơn người rồi, hay là các cô cậy có tiền là có thể giẫm lên tôn nghiêm của người khác? Còn nữa, nữ sinh thì thế nào? Hiện tại là chủ nghĩa nam nữ bình đẳng đi?”

Lưu Vũ Lâm thấy Nguyệt Nguyệt đột nhiên đứng ra, trong mắt hiện lên một tia là lạ, cô ta đột nhiên nhẹ nhàng cười nói: “Tôi thừa nhận là em gái của tôi không đúng, tôi sẽ bảo cô ấy nói xin lỗi!” Sau khi nói xong cô ta quay đầu gương mặt lạnh lùng đối Lưu Vũ Phi nói: “Vũ Phi! Cùng các cô ấy xin lỗi, chuyện này là em có lỗi!”

Lưu Vũ Phi vốn tưởng chị gái ra mặt giúp mình, cư nhiên lại bắt cô phải nói xin lỗi, cô không cam lòng quát: “Chị, em không có nghe lầm chứ? Chị cư nhiên để em xin lỗi đám người quê mùa này? Không có khả năng!!!”

Nghe lời nói của Lưu Vũ Phi sắc mặt mấy người Nguyệt Nguyệt càng thêm khó coi, tuy rằng các cô ăn mặc giản dị một chút, nhưng bị người ta kêu là quê mùa cũng không thích đi! Ngay tại thời điểm các cô sắp sửa phát tác, Lưu Vũ Lâm làm một động tác làm cho các cô hoàn toàn mê muội, không rõ là chuyện gì xảy ra!

Chỉ thấy Lưu Vũ Lâm ‘ba’ một tiếng, trực tiếp một cái tát tai giáng đến trên mặt Lưu Vũ Phi, cô ta vẻ mặt nghiêm khắc nói: “Nói em sai chính là em sai rồi, bảo em xin lỗi em còn tranh luận?”

Một cái tát này của cô ta không chỉ khiến Lưu Vũ Phi sững sờ, mấy người Nguyệt Nguyệt đều ở đó sững sờ, cô ta lúc đầu khẩu khí không phải rất bao che khuyết điểm đấy sao? Như thế nào lúc này lại nói lời chính nghĩa?

Lưu Vũ Phi nhìn đến vẻ mặt nghiêm khắc của chị gái, cô cảm thấy ủy khuất gần chết, từ nhỏ đến lớn chị gái không hề đánh cô, hôm nay cư nhiên bởi vì đám quê mùa này lại ra tay đánh cô, điều làm cho cô chịu không nổi là, trong đám người đó có một người lại là bạn gái trước của bạn trai mình, là kẻ thù của cô trong trò chơi, là tình địch của chị gái cô! Dưới tình huống như thế bị đánh, cô tức giận đến hai mắt đỏ bừng, nước mắt đọng tại trong hốc mắt không chịu rơi xuống, cô cắn cắn môi sau mới nhỏ giọng nói câu: “Thực xin lỗi!”

Chuyện kể tiếp liền đơn giản hơn rồi, vài giây sau liền tan cuộc!

Lưu Vũ Lâm lôi kéo Lưu Vũ Phi cùng mấy người Nguyệt Nguyệt nói một tiếng tạm biệt, ngay cả cơm cũng không có ăn. Chỉ để lại bốn người Nguyệt Nguyệt tám mắt nhìn nhau, cuối cùng rốt cuộc là cái gì a?

“A!!”

Đột nhiên Nguyệt Nguyệt nhớ tới cái gì ‘a’ một tiếng! Làm cho ba người bên cạnh hoảng sợ, Chung Đình vỗ đầu cô một chút, sau đó theo quản lý nhà hàng đi vào bên trong chuẩn bị ăn cơm, vừa rồi làm âm ỉ đều quên mất chuyện ăn cơm.

Đồ ăn đều đã được chuẩn bị sẵn trên một cái bàn dài, Chung Đình vừa ăn vừa mở miệng hỏi Nguyệt Nguyệt: “Vừa rồi cậu a cái gì? Bây giờ nói đi!”

Nguyệt Nguyệt đang cắt bít tết liền ngừng lại, ngẩng đầu dùng sức nghĩ, cô vừa rồi đột nhiên muốn nói cái gì? Kết quả bị Chung Đình đánh một cái cắt đứt, bây giờ cô đã quên sạch sẽ. Cô phiền muộn dùng đĩa ăn khoi mào một khối bít tết nhét vào miệng, đột nhiên đang ăn lại muốn nói gì đó, cô cẩn thận ngẩng đầu nhìn ba người kia một chút rồi nói: “Vừa rồi chị gái của Lưu Vũ Phi kia tớ nhớ là đã từng nghe nói qua!”

Chung Đình tay cắt bít tết tốc độ một chút cũng không thay đổi, chính là lông mi hơi nhướng một chút hỏi: “Sau đó thì sao?”

Nhìn đến bộ dáng ba người đối với cái đề tài này giống như hoàn toàn không có hứng thú, Nguyệt Nguyệt chậm rãi vừa ăn vừa nói: “Sau đó chính là... lần trước Lưu Vũ Phi có nói qua chị cô ta thích đại thần nha! Cô ta ở trong trò chơi giống như gọi là gì!”

Kết quả lời vừa nói ra khỏi miệng Bảo Nhi liền thấp giọng gào to nói: “Cậu nói cái gì? Cô ta thích đại thần? Vậy đại thần thì sao?” Nguyệt Nguyệt tin

tương, nếu không phải bởi vì cô có tố chất cùng được gia đình giáo dục tốt, Bảo Nhi nhất định là cao giọng hét chói tai, như vậy các cô nhất định sẽ bị toàn bộ mọi người trong nhà hàng chú ý.

Nguyệt Nguyệt thần nhiên nói: “Nhớ rõ lúc ấy đại thần nói không biết cô ta, cụ thể ai sẽ biết a?” Hơn nữa, cho dù đại thần thích thì thế nào? Lại không liên quan chuyện của hắn, cô cùng hắn chính là kết hôn trong trò chơi thôi, có lẽ chờ ngày nào đó hắn cảm thấy chán ngấy trò chơi phụ trách phải đi ly hôn thôi!

Ngay cả Thôi Tuyết vốn lúc đầu đối với đối thoại của các cô không hề hứng thú cũng buông những thứ trong tay xuống, chuẩn bị nghe Nguyệt Nguyệt giới thiệu một chút người con gái thâm mến đại thần này.

Đầu Nguyệt Nguyệt run lên nhìn ba người: “Các cậu biết cô ta sao?”

Mấy người Bảo Nhi đồng loạt lắc đầu, các cô thật đúng là không có nghe nói qua, hắn là một cái biệt hiệu đi, bằng không không có lý do hội các cô chưa từng nghe qua. Đột nhiên Bảo Nhi vỗ trán một cái nói: “Nguyệt Nguyệt a về sau cậu cũng phải cẩn thận đối với chị em họ nha!”

“Có ý tứ gì a?”

“Cậu xem hai chị em bọn họ, em gái đi cướp bạn trai của cậu, chị gái nhớ thương tướng công tương lai trong trò chơi của cậu, cái này còn không cần cần thận sao?”

Nguyệt Nguyệt về mặt không biểu tình đáp: “Tớ cùng đại thần kết hôn thật không có quan hệ gì khác, nếu cô ta thích thì nhường cho cô ta là được!”

Nhìn bộ dáng không thèm quan tâm của Nguyệt Nguyệt, Bảo Nhi bĩu môi nghĩ thầm: “cậu không cần, không có nghĩa là người khác để ý đi? Thật sự là đang ở trong phúc không biết phúc, người khác nhớ thương đều không được, toàn bộ đều bị đứa trẻ này không cần thận lấy toàn bộ! Cực phẩm trang bị, cực phẩm nhiệm vụ, hiện tại ngay cả cực phẩm tướng công đều có rồi!”

Bốn người Nguyệt Nguyệt com nước xong lúc đi ra đã mười giờ hơn, vốn chuẩn bị gọi xe quay về trường học, nhưng Quản lý Tùng đã sắp xếp xe giúp các cô, như vậy ấn tượng của các cô đối với hắn lại nhiều thêm một chút, rất cẩn thận cùng chu đáo!

Lúc mấy người lên xe quay về trường học, đột nhiên Thôi Tuyết nói một câu làm cho các cô khủng hoảng không thôi: “Hình như... ngày mai có cuộc thi!”

“Cậu nói cái gì?” Ba người cùng kêu lên một tiếng chói tai!

“Tài xế nhanh một chút, lái nhanh một chút đưa chúng tôi trở về!”

“Xong rồi, xong rồi, tớ một chút cũng chưa nắm chắc a!”

“Hôm nay tớ nhất định phải đọc sách suốt đêm!”

Nhìn ba người ở nơi đó bối rối không thôi, Thôi Tuyết buồn cười lắc đầu.

Hai chị em họ Lưu sau khi về đến nhà, Lưu Vũ Phi nổi giận đùng đùng chuẩn bị đi lên lầu, Lưu Vũ Lâm thần nhiên mở miệng nói: “Em quá kích động rồi, em cho là cùng bọn họ mắng hai câu hoặc là tát một cái có thể làm cho một người thống khổ sao?”

Lưu Vũ Phi đang bước lên lầu liền ngừng lại, cô quay đầu nhìn chị gái mình: “Chị, có ý tứ gì?”

“Về sau em sẽ rõ, đến lúc đó em sẽ hiểu nhục mạ căn bản không dùng được, sẽ chỉ làm mình có vẻ thấp kém mà thôi, có đôi khi giáo huấn một người có thể dùng rất nhiều phương pháp!” Nói đến đó, trên mặt của cô ta hiện lên một tia cười lạnh.

“Chị, em không hiểu ý của chị!” Lưu Vũ Phi còn muốn chị mình nói rõ ràng hơn, kết quả Lưu Vũ Lâm không thèm nhắc lại đi lên lầu. Để lại Lưu Vũ Phi ở nơi đó tự hỏi, có lẽ cô thật sự dùng sai phương pháp rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Có Người Té Xỉu!

Edit: tieuthu

Buổi sáng ngày hôm sau, Nguyệt Nguyệt cùng các bạn trong phòng đều mang đôi mắt thâm quầng đi vào phòng học, sau đó bị kịch phát hiện... hôm nay

không có bài kiểm tra nào, làm cho các cô thức suốt đêm uống phí rồi!

Nghĩ đến đây Nguyệt Nguyệt ai oán nhìn Thôi Tuyết, đêm qua cô ấy là người nói có bài kiểm tra à? Làm cô thức suốt đêm đọc sách, trông mắt đều như muốn rớt ra ngoài, hơn nữa hiện tại cô đứng cũng buồn ngủ.

Thôi Tuyết thấy ba người đều hướng ánh mắt oán giận về phía chính mình, cô cũng đầy buồn bực khoát tay nói: “Tớ cũng nghe người ta nói vậy thôi, ai biết hôm nay không kiểm tra đâu?”

Không thể nghi ngờ các cô mấy người khi đang học toàn bộ gục ở đó cùng hẹn với Chu công, mãi cho đến khi Nguyệt Nguyệt cảm giác được có người lay cánh tay của mình, cô mơ hồ mở to mắt, nhìn thân ảnh mờ lung trước mắt, sững sờ nhìn vài giây sau mới nhìn ra, nguyên lai là học sinh chuyển trường mới tới kia, ngồi ngay cạnh cô Lý Kiện Nguyệt.

Nguyệt Nguyệt nâng tay vỗ vỗ gương mặt của mình, đợi cho chính mình thanh tỉnh một chút, cô mới mang theo ý cười mệt mỏi: “Cậu gọi mình có chuyện gì sao?”

Lý Kiện Nguyệt nhìn thấy cô cau mày, hần đưa qua một lon sữa nói: “Này ~!”

Nguyệt Nguyệt nhú mày suy nghĩ nhìn hần hỏi: “Cho mình?”

Hần thân nhiên gật đầu: “Àn ~ nhìn cậu giống như tinh thần không tốt lắm, uống chút cho tỉnh táo đi!”

Nguyệt Nguyệt cầm lấy sữa hần đưa tới, phát hiện cư nhiên là sữa ấm? Cô kinh ngạc quay đầu nhìn về phía hần: “Cám ơn cậu nha! Đêm qua thức suốt đêm, nên bây giờ mệt vô cùng!”

Lý Kiện Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu hỏi một câu: “Các cậu tối hôm qua đều thức suốt đêm chơi game sao?”

A? Nguyệt Nguyệt nghi hoặc nhìn hần, hần làm sao có thể biết người trong phòng ngủ các cô đều chơi game chứ? Bất quá cô vẫn là lắc đầu nói: “Ngày hôm qua chúng tớ nghỉ hôm nay có bài kiểm tra nên thức suốt đêm đọc sách, kết quả...” nói tới đây Nguyệt Nguyệt trực tiếp khoát tay không nói nữa, kết quả thế nào ai cũng biết nói nhiều cũng dư.

Nghe Nguyệt Nguyệt nói bởi vì đọc sách mới thức suốt đêm, đôi mày nhíu lại của hần buông lỏng ra một chút, khóe miệng mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Vậy các cậu nhanh đi nghỉ ngơi đi, hôm nay cũng không có gì trọng yếu, các cậu cứ như vậy vạn nhất sinh bệnh liền nghiêm trọng!”

Đúng nha! Cô cảm giác đầu của mình thực choáng váng, cảm giác sắp ngã xuống, cô chưa từng thức suốt đêm như vậy a, đêm qua vừa thức suốt đêm hôm nay liền cảm giác mọi người đều lơ lửng giống nhau! Nhất là Nguyệt Nguyệt trong đầu hiện lên cái tin tức có người vì ngủ không đủ giấc mà đột tử, trong lòng cô điểm hơi sợ.

Nguyệt Nguyệt chậm rãi đi qua đánh thức ba người đang ngủ bù ở kia, kết quả sau khi ba người mơ hồ mở mắt ra, Bảo Nhi nhìn thấy sữa trên tay cô nói: “Thật không biết suy nghĩ gì mà mua một lon, còn bọn mình đây thì sao?”

A ~ Nguyệt Nguyệt ngáp một cái nói: “Các cậu trở về phòng ngủ ngủ đi, hôm nay không có gì trọng yếu cả, các cậu giúp mình mang đồ về phòng ngủ đi, mình đi mua điểm tâm rồi sẽ trở lại!” Sau khi nói xong cô đem đồ trong tay giao cho các bạn, sau đó mệt mỏi đi ra ngoài.

Ba người Bảo Nhi thực khó khăn khi trở về phòng ngủ để chuẩn bị ngủ một giấc cho thật tốt.

Nguyệt Nguyệt sau khi ra khỏi phòng học nhìn đến bên ngoài trời nắng vô cùng, ánh nắng gay gắt nóng rực chiếu trên người của cô khiến cô cảm thấy choáng váng một trận. Cô bước chân nhanh hơn, muốn nhanh chút mua vài thứ rồi trở về ngủ.

Đi trên sân tập thể dục của trường học Nguyệt Nguyệt dùng tay cản một chút ánh mặt trời, xuyên thấu qua ngón tay nhìn mặt trời chói chang, Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng lung lay hạ xuống, cô lắc đầu tiếp tục đi lên phía trước. Cô hoảng hốt khi thấy phía trước có bóng người đang hướng chính mình vọt tới, nhưng là thế nào lại biến thành nhiều người rồi?

Không có nhiều thời gian cho Nguyệt Nguyệt nghi hoặc, cô chỉ cảm thấy một khối khổng lồ đụng phải trên người cô, sau đó bản thân cảm thấy choáng váng, Nguyệt Nguyệt chỉ cảm thấy bóng đen bao phủ trên người cô, bất tri bất giác ngã xuống.

Nguyệt Nguyệt rất nhanh nhẹ nhàng ngã xuống, làm cho người đụng vào cô sợ hãi a, thoát nhìn đó là ánh mắt của con trai, người đó nhìn đến chính mình không cần thận đụng phải người khác, về mặt khăn trương chuẩn bị xin lỗi. Nhưng khi hần ngẩng đầu, phát hiện người bị hần đụng vào kia, lúc này đang nằm trên mặt đất không hề có động tĩnh gì, trong đầu hần hiện lên một ý niệm trong đầu, sẽ không phải là đã chết đi? Ý nghĩ này thiếu chút nữa dọa hần phát khóc. (Vị huynh đài này thực như vậy cô chấp sao? Hần nghĩ mình là ô tô à? Hần va chạm như vậy mà có thể coi như đem người ta đâm chết?)

Tình hình bên này đã khiến cho những sinh viên xung quanh chú ý, hần thấy có mấy người hướng bên này lại đây vây xem, mới to gan nâng đôi tay đang run run của mình lên, chuẩn bị thăm dò xem người kia còn có hô hấp không, khi ngón tay truyền đến hần cảm giác được một đạo hô hấp nhọt nhọt, nhẹ nhàng thở ra xoa mồ hôi lạnh trên trán, hoàn hảo không phải hần đơn giản va chạm sẽ chết người.

An Lạc Phi cùng Trương Hàn, Triệu Đình Hiền ba người vốn chuẩn bị đi ra ngoài ăn một chút gì, kết quả từ xa liền nhìn thấy một đám người hướng một chỗ tụ tập đi qua, hơn nữa hình như có người đang nằm ở đó, xem thân hình hần là con gái. Trương Hàn nhìn về phía đó rồi lên tiếng: “Bên kia giống như có nữ sinh té xỉu à!”

Nghe lời nói của hắc Triệu Đình Hiền cười nói: “Làm sao vậy? Cậu chuẩn bị đi làm anh hùng cứu mỹ nhân sao?” Người kia bình thường tuy rằng bộ dáng lăng tút cả lo phát phờ, nhưng cũng chỉ có bọn họ biết, hắc không phải một người tùy tiện cùng con gái dây dưa, cho nên Triệu Đình Hiền mới trêu ghẹo hắc.

An Lạc Phi về mặt không thay đổi chuẩn bị tiếp tục đi lên phía trước, bản thân anh không thích nơi nào có nhiều con gái.

Trương Hàn biết rõ Triệu Đình Hiền nói chỉ là trêu ghẹo mình, nên cũng vui vẻ hòa theo, hắc cợt nhả nói: “Nếu như mỹ nữ có dáng người tốt, tớ kỳ thật cũng rất thích đi làm anh hùng cứu mỹ nhân a!” Hắc vừa nói vừa hướng bên kia đi đến.

An Lạc Phi cùng Triệu Đình Hiền vốn chuẩn bị rời đi cũng đành phải theo hắc đi qua, thời điểm đi qua bọn họ liền nhìn thấy một nam sinh mang mắt kính đang thăm dò hơi thở của cô bé kia.

Nam sinh kính mắt kia về mặt tái nhợt làm cho những người vây xem mắc cười một trận, nam sinh mắt kính kia đi dò mũi tức là hoài nghi nữ sinh kia đã chết rồi sao?

Bởi vì trên mặt cô bé kia bị tóc che mắt, bọn họ cũng không thấy rõ diện mạo của cô. Bất quá Trương Hàn nhìn đến cô bé kia trên người mang một chiếc váy dài, có vẻ đó là một dáng người tốt. Hắc quay đầu hướng An Lạc Phi cùng Triệu Đình Hiền nháy mắt nói: “Xem dáng người này, diện mạo nhất định không kém! Nhưng cô ấy như thế nào ngắt đi chứ? Hơn nữa tên nam sinh mắt kính ngu ngốc kia như thế nào còn không đưa đến phòng y tế của trường a?”

Triệu Đình Hiền sau khi nghe hắc nói cười cười: “Cậu không phải muốn đi qua làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Cậu mang cô ấy đi đi!”

An Lạc Phi trên mặt không chút biểu tình đứng ở nơi đó, bản thân anh là người không thích xem náo nhiệt, hơn nữa bên cạnh còn có rất nhiều nữ sinh, điều này làm cho anh hơi hơi lui về sau một bước chuẩn bị rời đi, nhưng ngay khi nam sinh kính mắt kia gạt tóc trên mặt cô bé ra, khiến cả khuôn mặt của cô đều lộ ra ngoài. Thời điểm nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn kia, An Lạc Phi chuẩn bị rời đi bước chân mạnh mẽ ngừng lại, anh về mặt lạnh khí hướng nam sinh kính mắt kia đi tới, người vây xem lúc này nhìn anh đang tiến lại đều tự động tránh sang hai bên.

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Dại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: An Lão Gia Truyền Lời

Edit: tieuthu

Nhìn thấy An Lạc Phi một trong Tam vương tử trong trường học của bọn họ đang tiến đến, tất cả những người vây xem đều lặng im không dám mở miệng nói chuyện, chính là nhanh chóng tránh ra, cùng anh duy trì khoảng cách an toàn nhất định.

Vô nghĩa! Trong trường học này ai không nhận thức học trường An Lạc Phi một trong Tam vương tử chứ? Nhất là biết anh không cùng nữ sinh tiếp xúc, không cho phép nữ sinh cách anh một thước, nếu tiếp cận... hừ hừ, liền tự cầu nhiều phúc đi! Hơn nữa biểu tình lúc này của anh có thể nói là về mặt lạnh như băng, bọn người kia ánh mắt sáng như tuyết a? Nhanh chóng tránh ra, đúng là muốn lạnh bao nhiêu liền có bấy nhiêu a!

An Lạc Phi đi đến trước mặt nam sinh kính mắt, sau đó ánh mắt híp lại nhìn hắc lạnh lùng hỏi: “Chuyện gì xảy ra với cô ấy?”

Nam sinh kính mắt kia vốn vừa rồi đã bị Nguyệt Nguyệt té xỉu làm cho hoảng sợ, kết quả hiện tại vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy An Lạc Phi về mặt lạnh như băng, lại thêm ngữ khí lạnh như băng của anh, trực tiếp hù hắc khiến hắc miệng đầy cả lắp nói: “Tôi, tôi không, không cần thận dụng ngữ cô ấy, sau đó, liền, cứ như vậy.” Trong lòng hắc không ngừng ai oán, hắc nghĩ thầm trong đầu: “An học trưởng xin anh đừng thổi khí lạnh vào người tôi nữa! Thật sự là khủng khiếp a, ô ô ô!”

Đứng ở phía sau anh, Trương Hàn cùng Triệu Đình Hiền hai người hai mặt dòm nhau, lão đại bọn họ đang làm cái gì? Anh ta cư nhiên thái độ khác thường chạy tới Bất Quái? Không có thời gian cho bọn họ nghĩ hoặc lâu, bởi vì động tác kế tiếp của An Lạc Phi, trực tiếp làm cho cảm của hai người đều rơi xuống đất.

Chỉ thấy An Lạc Phi dùng ánh mắt sắc bén trừng mắt nhìn nam sinh kính mắt kia một cái, sau đó cúi người dùng tay ôm nữ sinh bị ngắt kia lên, đứng dậy nhìn đến nam sinh kính mắt kia còn đang ngẩn người, anh nhú mày không kiên nhẫn nói: “Còn không mau tránh ra cho tôi, cậu nghĩ cô ấy gặp chuyện không may sao?”

Lúc nghe câu nói kia của anh, nam sinh kính mắt chỉ cảm thấy chính mình giống như nước đá, cả người lạnh run rẩy nanh đều muốn va vào nhau, hắc chạy nhanh tránh sang bên cạnh.

An Lạc Phi đầu cũng không quay lại trực tiếp hướng phòng y tế của trường học đi đến. Để lại một đồng người kinh ngạc vẫn đứng tại chỗ trên sân tập thể dục, bọn họ hoài nghi hỏi người bên cạnh, vừa rồi thật là An Lạc Phi trong truyền thuyết là người không chạm vào con gái sao? Hay là nói, người kia là giả mạo???

Nhưng là không đúng, hai người khác trong Tam vương tử là Trương Hàn cùng Triệu Đình Hiền còn đứng ở trong này a! Mọi người khó hiểu đều đưa ánh mắt quét về phía hai người, nhìn xem hai người có thể lộ ra chút gì đó Bất Quái cho bọn họ biết không...

Trương Hàn thấy những người đó đều đang nhìn mình cùng Triệu Đình Hiền, bụng đầy oán niệm dùng sức trừng mắt với bọn họ âm thầm nói thầm “Nhìn cái gì vậy a? Tôi còn muốn biết tôi vừa nhìn qua có phải thật hay không đây!”

Nghĩ xong, hần rút cục kéo kéo bên người Triệu Đình Hiền nói: “Cậu đánh, đánh mình một cái đi, mình xem xem có phải đang nằm mơ hay không!” Bởi vì chuyện này chỉ có trong mộng mới có thể phát sinh đi? Cái tên kia cư nhiên chủ động đi ôm một nữ sinh...

Triệu Đình Hiền dùng sức tát hần một cái, Trương Hàn đau đón kinh hô: “Tở kháo ~! Sao cậu dùng nhiều sức vậy a!”

“Không dùng thêm chút sức, làm sao cậu cảm giác được đau chứ?” Triệu Đình Hiền nhìn An Lạc Phi ôm cô bé kia nhanh chóng rời đi, không sai biệt lắm cũng đã có thể đoán được cô bé kia là ai.

Đám người xung quanh không hề tản đi một chút nào, toàn bộ ở nơi đó nhỏ giọng thảo luận cô bé vừa rồi ngất đi kia là ai? Còn có học trưởng An Lạc Phi của bọn họ tại sao lại chủ động ôm cô? Thậm chí còn có mấy người lặng lẽ dùng đi động chụp được ảnh anh ôm cô rồi đi.

Lúc này Nguyệt Nguyệt một chút cũng không ngờ cô đã trở thành đối tượng Bất Quái của mọi người!

Lúc An Lạc Phi ôm Nguyệt Nguyệt đi vào phòng y tế của trường học, anh vừa nhìn Giáo Y kiểm tra vừa cau mày, lông mày An Lạc Phi nhíu chặt, chẳng lẽ nha đầu này thật sự mắc bệnh tật gì? Nghĩ đến đây trong mắt của anh hiện lên một tia hàn quang.

Một lát sau Giáo Y buông dụng cụ kiểm tra trên tay xuống mở miệng hỏi: “Cậu xác định là cô ấy té xỉu?”

An Lạc Phi nghe lời nói của Giáo Y khó hiểu nhíu mày nhìn về phía ông ấy, ông ấy hỏi như vậy là có ý gì? “Hần là bị đụng khiến choáng váng, thực nghiêm trọng sao?”

Giáo Y nhìn đến trên mặt anh chợt lóe lên lo lắng, buồn cười vỗ vỗ bờ vai của anh nói: “Tiểu tử a, có đôi khi quá mức chuyện bé xé ra to, không được tốt nga!”

An Lạc Phi ngạc nhiên ngẩng đầu: “Có ý tứ gì?”

“Cô bé này tỉnh ngủ thì sẽ tỉnh! Cô ấy chính là rất mệt mới đang ngủ mà thôi.” Sau khi nói xong về mặt Giáo Y nín cười tiêu sái ra khỏi phòng nghỉ, người tuổi trẻ bấy giờ thực sẵn sàng a, vừa rồi lúc cậu ta ôm cô bé này đến, ông còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì, kết quả phát hiện cô bé đang ngủ làm ông không khỏi mỉm cười.

An Lạc Phi mang ghế ngồi đến bên giường ngồi nhìn Nguyệt Nguyệt, trong đầu suy tư không biết hôm qua nha đầu này làm cái gì? Cư nhiên mệt mỏi đến nỗi có thể bị người khác đụng phải liền mê man?

Đã biết cô tạm thời sẽ không tỉnh lại, anh nhẹ nhàng đứng lên đi ra khỏi phòng nghỉ, kết quả vừa mới ra tới liền nhìn thấy hai người Trương Hàn cùng Triệu Đình Hiền đang thập thò ở cửa, sắc mặt anh cứng ngắt mắt tự nhiên hỏi: “Các cậu theo tới nơi này làm cái gì?”

Triệu Đình Hiền vẻ mặt ôn hòa cười nói: “Chúng tớ đến nhìn xem một màn vừa rồi trên sân tập thể dục kia có phải chúng tớ nhìn lầm hay không a!”

An Lạc Phi lạnh lùng nói: “Nhàm chán!”

Lúc này Trương Hàn đứng bên cạnh ái muội hướng An Lạc Phi nháy mắt nói: “Lão đại a, cô gái bên trong có dáng người rất tốt kia chính là đại tẩu sao?” Hần vừa nói vừa chen lên phía trước An Lạc Phi, muốn mở cửa vào xem.

Nhưng hần chưa kịp mở cửa ra đã bị An Lạc Phi dùng thân chắn trước cửa, hần vẻ mặt không cam lòng kêu lên: “Cho bọn mình vào xem a, bọn mình vừa rồi cũng chưa nhìn thấy cô ấy trông như thế nào! Nói thế nào chúng tớ cũng đã gọi cô ấy là đại tẩu trong trò chơi a!” Sẽ không keo kiệt đến nỗi liếc mắt một cái cũng không được đi? Dĩ nhiên những lời này hần chỉ dám vụng trộm oán thầm trong lòng.

An Lạc Phi thân nhiên quét mắt nhìn hần một cái nói: “Chưa đến lúc!” Trương Hàn thật ra còn muốn cùng hần nói thêm hai câu nữa, bất quá nhìn đến biểu tình trên khuôn mặt kia vẫn là ngoan ngoãn ngậm miệng. Triệu Đình Hiền hiểu rõ gật gật đầu.

Triệu Đình Hiền thấy Trương Hàn đã quên mục đích bọn họ đến đây, đành phải bắt đắc dĩ mở miệng: “Vừa rồi An lão gia phái người tới tìm cậu, bọn mình ở cửa gặp hần, cho nên thay hần nhắn lại với cậu.” Vừa nói chuyện hần vừa đánh giá sắc mặt của An Lạc Phi, hần và Trương Hàn cũng biết từ vài năm trước sau khi An lão gia mang về nhà hai mẹ con kia, anh cũng rất ít khi trở về An gia!

Lúc An Lạc Phi nghe Triệu Đình Hiền nói thân ảnh đột nhiên cương một chút, qua thật lâu sau anh mới thân nhiên mở miệng hỏi: “Nói cái gì?”

“Bảo cậu ngày mai dành thời gian trở về một chuyến, có chuyện muốn nói cùng với cậu!” Nói đến đây khoe miệng hần mang theo tia cười châm chọc, qua hai năm An lão gia đã nhớ đến An Lạc Phi rồi sao? Hần và Trương Hàn vĩnh viễn đều không thể quên được năm đó An Lạc Phi lại bộ dáng như thế

trở về, nếu... nếu trễ một chút thôi, phỏng chừng cũng không có An Lạc Phi hiện tại đi!

Trương Hàn chờ Triệu Đình Hiền đem lời của người được An lão gia phái đến truyền tin nói xong, hắn không kiên nhẫn nói: “Chẳng lẽ lần này ông ta lại có phiền toái gì muốn tìm lão đại sao? Trong nhà ông ta không phải còn có con trai a, vì sao không tìm hắn?”

Lúc này An Lạc Phi không có phản ứng gì, chỉ là thần nhiên nói “Nha”, sau đó lại mở miệng hỏi: “Không còn gì nữa chứ?” Triệu Đình Hiền gật gật đầu, chẳng lẽ còn có thể có cái gì nữa?

Anh xoay người mở cửa tiến vào phòng nghỉ, nói với hai người đang ở sau lưng: “Minh đã biết, các cậu đi trước đi.” Thấy anh không chuẩn bị đi cùng bọn họ, Trương Hàn hỏi: “Lão đại cậu không đi cùng bọn mình sao?”

An Lạc Phi không trả lời, bất quá bọn họ cũng đã biết câu trả lời của anh, bởi vì cánh cửa phòng nghỉ kia ‘đông’ một tiếng đóng lại trước mặt bọn họ!

Trương Hàn run run chỉ tay vào cánh cửa kia nói: “Cậu, cậu xem lão đại cư nhiên đối với chúng ta như vậy? Ô... ô... sao mạng tớ lại khổ như thế chứ?” Không đợi hắn tiếp tục diễn xiếc xong, Triệu Đình Hiền liền kéo cổ áo của hắn đem người tha đi, hắn cũng không muốn đi chạm đến lửa giận của người ở phía sau kia.

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Dại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Xin Chào, Nhìn Thật Quen Nha!

Edit: A Từ

An Lạc Phi bay nhanh vào phòng nghỉ nhìn lướt qua Nguyệt Nguyệt ở trên giường, nhìn thấy cô không có một chút dấu hiệu nào muốn tỉnh lại, hắn nhẹ giọng tiếu sái đến bên giường cô ngồi xuống, xem người trên giường ngủ say có khuôn mặt nhỏ nhắn, trên mặt nổi lên một chút cười khờ, cái tiểu nha đầu này khẳng định không biết, bởi vì cô nắm đó chỉ là vô tâm kéo một thiếu niên lạc đường đi mà thôi.

Hắn gơ cổ tay lên nhìn thời gian một chút, phát hiện mới hơn mười giờ sáng, xem bộ dáng cô ấy bây giờ không ngủ mấy giờ liền là vẫn chưa tỉnh lại, làm cho bọn ngồi không mà chờ như vậy thật sự rất nhàm chán, nhìn thấy bên cạnh giường của Nguyệt Nguyệt còn một chiếc giường khác, hắn nhẹ nhàng tiếu sái đi qua nằm lên, hắn cũng chuẩn bị thêm thiếp một lát, chờ lúc Nguyệt Nguyệt tỉnh lại liền thấy được hắn.

Lúc này ba người ở trong phòng ngủ vẫn chưa biết chuyện Nguyệt Nguyệt ra ngoài mua này nọ vẫn chưa trở về, đợi ba người biết đến thì có lẽ cô đã chết rồi cũng nên.

Mà Nguyệt Nguyệt đang ngủ say cũng tuyệt đối thật không ngờ, bởi vì cô này hôn mê mà gặp An Lạc Phi... hai người bọn họ tuyệt đối là cuốn trong chăn không nghe chuyện bất quải.

Không biết ngủ bao lâu, Nguyệt Nguyệt rốt cục tỉnh ngủ, mơ hồ mở hai mắt ra, mông lung nhìn trần nhà, phản ứng đầu tiên chính là, đèn vì sao sáng như vậy? Phản ứng thứ hai, phòng ngủ của mình mới thay mới đèn trang trí khác hay sao? Còn rất đẹp mắt nha.

Hai ý tưởng này vừa mới xuất hiện liền đem con buồn ngủ của cô đánh bay mất, cô nhớ được là hình như mình đi ra ngoài mua đồ ăn đi? Tiếp đó hình như có người hướng chỗ cô đi lại, tiếp theo... tiếp theo cô bị bóng đêm tập kích mà hôn mê bất tỉnh? Cô bây giờ vẫn ở trường đi? Cô dùng sức ngồi dậy, kết quả vừa đứng lên đã cảm thấy đầu một trận đau đớn mãnh liệt, khiến cho cô đau “Tê” một tiếng.

Cô đưa tay sờ đầu một chút, phát hiện trên đầu cư nhiên có một cái trứng gà lớn như vậy, chẳng lẽ có người thừa dịp cô lúc cô ngủ mà đánh cô sao? Vì sao đầu lại có một cái trứng to thế này? (*Tgiả: Nguyệt Nguyệt đồng học người quên là vì sao người té xỉu à? Người nên trách bản thân không cẩn thận chứ đừng nghĩ người khác đánh mình như thế chứ!*)

Lúc cô bị đau la lên thì An Lạc Phi cũng đã tỉnh lại, nhưng là hắn vẫn chưa lên tiếng, mà là nhìn xem Nguyệt Nguyệt vừa tỉnh lại có bộ dáng mơ hồ thì ánh mắt xẹt qua tia cười.

Nguyệt Nguyệt chịu đựng đau đớn dùng sức xoa cái trứng trên đầu, hy vọng có thể nhanh chút đem nó làm mất đi. Một lát sau cô cảm giác được cái trứng kia có hơi hơi nhỏ đi, mới nhớ tới nhìn đồng hồ xem thời gian một chút, tiếp theo lại là một tiếng hô nhỏ, vì hiện đã hơn bốn giờ chiều rồi, cô buổi sáng mười giờ đi mua này nọ thì té xỉu, chẳng lẽ cô đã ngủ ở chỗ này hơn sáu giờ rồi sao?

Trời ạ! Cũng không biết mấy người trong phòng ngủ có đi ra ngoài tìm mình hay không a? Nguyệt Nguyệt nghĩ đến đây, chạy nhanh xuống giường mang giày xong liền hướng cửa phóng đi, tay vừa chạm đến tay nắm cửa thì phía sau truyền đến giọng nam lạnh lạnh nói: “Cô định như vậy liền đi luôn sao?”

(A Từ: lúc này chưa thân thiết mấy, nên cứ xưng hô bt nhé.)

Nghe được phía sau truyền đến tiếng nói thì Nguyệt Nguyệt nhanh chóng quay đầu, lúc này cô mới phát hiện, ngay trên chiếc giường bên cạnh mình còn có một người con trai, có thể là do vừa tỉnh ngủ nên cả người đều mang theo hơi thở lười nhác, làm cho khuôn mặt vốn là anh tuấn càng hiện yếu nghiệt hơn.

Nguyệt Nguyệt nhìn gương mặt này còn cảm thấy rất quen mặt, có điểm giống như ở nơi nào đó đã gặp qua a. Bất quá này ý niệm này trực tiếp bị Nguyệt Nguyệt phủ định đi, âm thầm nghĩ cô gần nhất là thế nào? Thế nào mà nhìn thấy mọi người lại cảm thấy điều quen mặt vậy chứ? Ngày đó nhìn thấy Lý Kiến cũng thế.

An Lạc Phi nhìn Nguyệt Nguyệt cau mày ở nơi đó ngẩn ngơ, hần miến cưỡng ngồi dậy xuống giường, chậm rãi hướng cô đi đến.

Vốn đang ngẩn ngơ Nguyệt Nguyệt nhìn thấy hần đi về phía mình, cô kinh hoảng hỏi: “Anh, Anh nghĩ làm cái gì?”

An Lạc Phi thấy Nguyệt Nguyệt như là đề phòng cướp, khóe miệng co gập một chút, thân thủ đẩy cô đến dựa lưng vào cửa, hai tay chống vào cửa, khóe miệng gợi lên nụ cười quỷ dị hỏi: “Cô nói muốn ta làm cái gì?” Mà khi hần nói ra câu này hàm răng hình như va vào nhau nghe kéo kẹt!

Nguyệt Nguyệt lúc này dùng sức theo dõi gương mặt hần, vừa rồi hần nằm ở trên giường thì không có cảm thấy quen thuộc lắm, hiện tại hần đứng lên hơn nữa cách bản thân rất gần, lại càng cảm thấy hần quen mặt.

Nguyệt Nguyệt đột nhiên mở miệng nói: “Hình như là chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi thì phải? Anh nhìn rất là quen a!”

An Lạc Phi vốn đang tà ý mỉm cười thì sau khi nghe xong câu nói của Nguyệt Nguyệt thì gương mặt tuấn tú đột nhiên cứng lại, nghĩ đến việc nha đầu này cư nhiên không biết hần? Nghĩ đến đây hần đột nhiên cúi thấp người nhìn mặt cô nói: “Tôi gọi là An Lạc Pho! Em ở sân thể dục té xỉu là tôi ôm em tới đây!”

An Lạc Phi? Nguyệt Nguyệt nghiêng đầu qua nghĩ một chút, đột nhiên ‘a’ một tiếng nhìn hần: “Anh là An Lạc Phi một trong ba vị vương tử kia sao?”

Tuy rằng An Lạc Phi đang nhú mày thì nghe được câu nói kia, liền cũng gật đầu một cái xác định câu hỏi mà câu đã hỏi.

Nguyệt Nguyệt lúc này tin tưởng mình là hiểu lầm người ta, vừa rồi lúc ngủ thì luôn có cảm giác có một người con trai luôn ở bên cạnh mình, làm cô có chút sợ hãi, lúc này cô nhẹ nhàng mở miệng nói: “Thực xin lỗi a, là tôi hiểu lầm anh!”

Hần nhàn nhạt nhú mày nói: “Biết là sai lầm rồi sao?”

“Àn!” Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu một cái.

“Vậy đi thôi!” Sau khi nói xong hần buông cô ra dẫn đầu mở cửa đi ra ngoài.

Đi, đi thôi? Đi đâu a? Nguyệt Nguyệt không hiểu đi theo hần đi ra khỏi phòng nghỉ. Đi được vài bước Nguyệt Nguyệt đột nhiên có phản ứng, nghĩ là tại sao mình phải đi theo hần a? Cô liền dừng bước lại kêu lên: “Kia, cái kia, nếu không có việc gì thì tôi muốn về trước, hôm nay cảm ơn anh!”

Sau khi nói xong Nguyệt Nguyệt liền chuẩn bị xoay người rời đi. Nhưng vào lúc cô xoay người bước đi thì người nọ liền mở miệng nói một câu làm cô đứng yên tại chỗ. Chỉ nghe được thanh âm thanh lãnh nói: “Lời cảm tạ của cô thật sự không có thành ý!”

”A?” Nguyệt Nguyệt quay đầu nghi hoặc nhìn hần, làm cái gì thì mới kêu có thành ý a?

Nhìn thấy bộ dạng không hiểu của Nguyệt Nguyệt, hần nhú mày nói: “Buổi sáng ôm cô đến phòng nghỉ, nên bỏ học, đương nhiên cũng không có ăn cơm trưa!” Nói như vậy thì nha đầu này hần là đã hiểu đi?

Nghe được lời của hần Nguyệt Nguyệt bừng tỉnh đại ngộ nói: “A! Thì ra là anh muốn tôi đi đến chỗ giáo sư để giải thích dù đúng không?” Cô hại hần không đi học, nên là hần là cùng hần cùng đi giải thích một chút.

An Lạc Phi trên mặt vốn mang biểu cảm lạnh nhạt sau khi nghe câu đó liền có điểm vận vẹo, hần nâng lên tay phải đưa lên che miệng chống đỡ ho khụ nói: “Tôi đói bụng... không mang bóp tiền, cô mời tôi đi ăn cơm!” Sau khi nói xong liền bước nhanh đến bên cạnh cô, tự nhiên bắt lấy cánh tay của cô hướng về phía công trường mà đi.

Bởi vì hiện tại đã hơn bốn giờ chiều, trong trường học lượng học sinh rất nhiều, mọi người nhìn thấy cảnh An Lạc Phi lôi kéo Nguyệt Nguyệt hướng công trường mà đi, cũng không dám tin nhìn của bọn họ! Thậm chí có mấy nữ sinh dùng sức xoa hai mắt của mình, là do các cô hoa mắt sao?

Buổi sáng vốn là có tin đồn đãi là An Lạc Phi mang theo một cô gái đến phòng y tế, các cô lúc đó đánh chết cũng không tin. Trước kia An học trưởng không phải là không cho nữ sinh tới tới gần à? Nhưng là trước mắt một màn này...

Nguyệt Nguyệt thẳng đến lúc khi cùng An Lạc Phi ăn cơm xong, cũng chưa kịp phản ứng được vì sao cô lại mời hần ăn cơm a? Hơn nữa hần đưa cô đến phòng y tế xong thì lúc đó cũng có thể rời đi mà? Vì sao lại phải chờ ở nơi đó? Chính hần cũng ở nơi đó ngủ a, vì sao còn muốn lừa gạt mình một

bữa cơm chứ? Nhất là cái tên kia toàn gọi những món mắc tiền làm hầu bao của cô có điểm xuất huyết!

Nghĩ đến đây sau Nguyệt Nguyệt ai oán trừng mắt cái tên đã ăn uống no đủ bên kia! Thờ phỉ phỉ nói một câu đúng đắn với hắn: “Được rồi! Cơm cũng mời anh ăn xong rồi, tôi muốn trở về!” Dứt lời xong liền nhanh chóng rời đi, không cho hắn lại có cơ hội phản ứng, miễn cho cái tên kia lại nhân cơ hội lừa gạt cô.

An Lạc Pho đứng ở tại chỗ nhìn bóng lưng Nguyệt Nguyệt rời đi, trong mắt hiện lên một tia giao hoạt! Thực cho rằng chạy thoát sao?

Khi Nguyệt Nguyệt về tới phòng ngủ, cư nhiên phát hiện ba người trong phòng vẫn còn đang ngủ rất ngon, từ đầu tới cuối cũng không có phát hiện cô chưa trở về phòng ngủ, Nguyệt Nguyệt chu miệng trừng mắt nhìn ba người một chút, cuối cùng lại bò lên trên giường mình tiếp tục ngủ bù.

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Dại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Bị Cuốn Vào Tin Bát Quái!

Khi Nguyệt Nguyệt tỉnh lại thì đã chín giờ tối, thời điểm khi cô mở mắt ra thì phát hiện có ba đôi mắt luôn tập trung nhìn mình, làm cô sợ tới mức trực tiếp thét lên một tiếng chói tai. Tiếng thét chói tai vừa ra khỏi miệng đã bị Chung Đình vung tay một cái làm cho trở về, nguyên lai là ba người các cô đều đứng ở trước giường của Nguyệt Nguyệt mà nhìn cô.

Nguyệt Nguyệt vỗ vỗ trái tim đập quá nhanh do bị dọa, sau đó mới chậm rãi ngồi dậy nhìn ba người trước mắt, mặt đen lên hỏi: “Các cậu làm mình sợ muốn chết à? Có biết hay không người dọa người sẽ hù chết người à?” Vừa tỉnh lại đã bị ba người kia nhìn chăm chăm, vốn còn chút ít buồn ngủ lúc này liền biến mất không hề có tung tích.

Ba người nhìn thấy Nguyệt Nguyệt đã hoàn toàn thanh tỉnh, một người kéo cái ghế lại trước giường của Nguyệt Nguyệt ngồi xuống, rồi sau đó Chung Đình nhìn Nguyệt Nguyệt ho khan một cái mới hỏi: “Nguyệt Nguyệt à, cậu không có chuyện gì muốn nói cùng bọn mình hay sao?”

Lời này vừa nói ra thì hai người bên cạnh cũng là chuyên chú nhìn Nguyệt Nguyệt, xem cô có lộ ra biểu tình gì khác lạ hay không. Có chuyện gì muốn cùng bọn họ nói hay không?

Nguyệt Nguyệt gãi gãi đầu, vẫn là không rõ các cô hỏi như vậy có ý tứ gì, đột nhiên ngón tay đang traو đầu tóc đụng trúng cái gì đó đưa tới cảm giác đau đớn, làm cô rốt cục nhớ tới cô có chuyện muốn cùng bọn họ nói.

Nguyệt Nguyệt về mặt bị phản nhìn ba người: “Ô ô —— mình thật sự có sự tình muốn nói!”

Ba người đều kinh ngạc cho rằng Nguyệt Nguyệt nhanh như vậy liền thừa nhận? Ba người trằm miệng một lời nói: “Vậy nói mau đi!” Các cô hiện tại phi thường muốn biết, tin đồn đang bị truyền đi trong trường kia là thật hay giả!

Nguyệt Nguyệt bị ba người đồng thời lên tiếng làm cho hoảng sợ, cô chờ bọn họ im lặng mới nói: “Mình hôm nay bị người ta lừa gạt! Hầu bao của mình xuất rất nhiều huyết, nên chuyện cơm nước tháng này mình đành nhờ vào mọi người!”

Lời chưa kịp nói xong thì đã bị Bảo Nhi ngắt lời: “Bọn mình muốn nghe không phải là chuyện này!”

“Không phải chuyện này, vậy là chuyện gì?” Nguyệt Nguyệt nghi hoặc nhìn mọi người.

“Bọn mình muốn biết tin đồn đang lan truyền trong trường có phải là thật hay không?” Nhìn thấy Chung Đình muốn mở miệng nói gì đó, Bảo Nhi trực tiếp rất nhanh đáp.

“Đó là chuyện gì à?” Nguyệt Nguyệt không hiểu ra sao nhìn ba người, trong trường có tin đồn gì sao? Ba người hai mắt nhìn nhau, nghĩ rằng nha đầu này tới giờ vẫn chưa biết đã xảy ra chuyện gì rồi hay sao?

Chung Đình dùng ánh mắt đồng tình quét qua người cô một cái nói: “Cậu nên biết là, hiện tại cậu trở thành danh nhân của trường rồi đó!”

Ba người các cô buổi tối rời giường thì thấy Nguyệt Nguyệt còn đang ngủ, cũng không có đánh thức cô mà chuẩn bị ra ngoài mua đồ ăn về cùng nhau ăn, cũng không nghĩ là sau khi ra khỏi phòng thì nghe được tin bát quái đang lan truyền kia! Cho nên ba người mua xong đồ ăn, hoá tốc chạy về phòng ngủ chuẩn bị tốt một chút để hỏi Nguyệt Nguyệt, tin đồn đan lan truyền bên ngoài là thật hay giả?

Nghe được lời Chung Đình nói, Nguyệt Nguyệt đáy lòng dâng lên một chút dự cảm bất tường, cô kinh hoảng quay đầu, cầm lấy tay Bảo Nhi hỏi: “Mau nói cho mình biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Bảo Nhi nhìn bộ dạng của Nguyệt Nguyệt cũng không biết làm như thế nào nói cho cô biết, cô ấy hiện tại đã trở thành tình địch của tất cả nữ sinh rồi,

nhất là những người kia tuy háo sắc, còn hay chảy nước miếng đối với An học trưởng nhưng bọn họ chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn.

Bảo Nhi trấn an vỗ vỗ tay cô nói: “Hôm nay cậu có phải cùng An học trưởng đi ăn cơm hay không? Hai người các người làm sao có thể quen biết nhau thế?” Buổi sáng hôm đó Nguyệt Nguyệt không phải là vẫn chưa biết vị kia sao, tại sao lại đi ăn cùng nhau chứ?

Nguyệt Nguyệt kinh ngạc nhìn cô: “Ý của cậu là, chuyện này cùng hần ta có liên quan đến nhau sao?” lời vừa nói ra, ba người nhất trí gật đầu! Nguyệt Nguyệt bị phản quay về giường của mình, cô buồn bực nói: “Các cậu nói đi, trực tiếp nói cho mình biết mọi người trong trường đã nói gì!”

“Trong trường mọi người nói là cậu dùng mỹ nhân kế giả bộ ngất xỉu để dụ dỗ An học trưởng, sau đó còn quần lấy hần bắt hần mời đi ăn cơm!” Thôi tuyết nói nói mấy câu đơn giản, trực tiếp đem tin đồn trong trường nói ra.

Nghe xong lý do, Nguyệt Nguyệt bả đầu tiến vào trong chăn dùng sức vỗ chăn, còn buồn bực quát: “Mình oan uổng a! Rõ ràng là hần lừa gạt mình, như thế nào lại thành mình quần lấy hần, rồi bắt hần dẫn mình đi ăn cơm chứ?”

Di ——? Bảo Nhi có nghĩ được mùi Bát Quái nha, cô ngồi vào bên giường đẩy ghé vào trong chăn Nguyệt Nguyệt hỏi: “Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Cậu nói cho bọn mình biết đi, nếu có thể giúp được gì bọn mình sẽ giúp!” Bảo Nhi trong lời nói để lộ ra một chút dụ dỗ.

Quả nhiên Nguyệt Nguyệt bị lừa, chỉ thấy cô buồn bực hiểu rõ ngẩng đầu: “Thật sự sao?”

Thôi Tuyết vừa thấy bộ dáng Bảo Nhi kia chính là muốn thám thính Bát Quái, cô không thú vị cong miệng, xách ghế đến trước bàn ăn chuẩn bị ăn tối.

Mà Chung Đình cùng Bảo Nhi còn tại trước giường Nguyệt Nguyệt chuẩn bị nghe một chút tin tức bát quái.

Nguyệt Nguyệt về mặt cầu xin, ủy khuất nói: “Buổi sáng mình có bảo là ra ngoài mua đồ ăn sáng, ai ngờ đi tới sân thể dục thì bị người ta làm cho ngất xỉu, chờ khi mình... tỉnh lại thì đã ở phòng y tế rồi! Mà cái tên kia nói hần không mang ví tiền, lại là bởi vì mình nên cơm trưa vẫn chưa có ăn, cứng rắn kéo bắt mình mời hần ăn cơm! Càng quá đáng là, cái tên trướng thối kia toàn gọi món mắc tiền nhất làm hại hầu bao của mình xuất huyết thật nhiều nha.” Nguyệt Nguyệt nói hai câu cuối thì răng hàm liên đang và vào nhau kêu cộp cộp vậy!

Chung Đình nhíu mày nhìn cô: “Cho nên nói, kỳ thật cậu mới là người bị quần lấy?” Nghe xong lời Nguyệt Nguyệt nói cô cảm thấy An Lạc Phi không giống như lời mọi người đồn đãi. Mọi người không phải nói là hần không cho bất kỳ cô gái nào đứng gần hần trong phạm vi một thước hay sao? Vì sao hần đối với Nguyệt Nguyệt... nghĩ đến đây ánh mắt Chung Đình lại quét về phía Nguyệt Nguyệt nhìn gương mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô, thấy thế nào cũng không giống như tin đồn trong trường là cô ấy dùng mỹ nhân kế đi? Ách —— không phải Chung Đình có ý bảo là Nguyệt Nguyệt không xinh đẹp, chính là cô ấy thật sự cũng không có thể sử dụng mỹ nhân kế trình độ kia đi!

Bảo Nhi không dám tin nhìn Nguyệt Nguyệt: “Thiệt hay giả a? Nếu không phải bởi vì là cậu nói, mình tuyệt đối không thể tin được việc này là sự thật!” Bởi vì toàn bộ trường học mọi người không khả năng tưởng tượng việc này, An học trưởng bình thường chán ghét nữ sinh tiếp cận, về mặt lạnh lùng lại đưa Nguyệt Nguyệt đến phòng y tế, ở nơi đó ngày người mấy giờ cũng đã đủ kỳ quái, lại còn kéo Nguyệt Nguyệt đi ra ngoài còn bắt cô ấy mời cơm nữa! Đúng là An Lạc Phi mà mọi người biết sao?

Nguyệt Nguyệt đáng thương nhìn Chung Đình cùng Bảo Nhi hỏi: “Mình làm sao bây giờ a? Mình cùng hần thật sự không quan hệ a, mình phải giải thích như thế nào với đám con gái điên cuồng kia a?”

Thấy cô bộ dáng đáng thương, Chung Đình mềm lòng trấn an nói: “Chọc không được thì trốn đi thôi. Về sau nơi nào hần xuất hiện thì cậu đừng lộ ra, thời gian lâu dài mọi người sẽ hiểu được hai người các cậu không có quan hệ gì!” Nhưng là chỉ sợ người ta không cho cái nha đầu này trốn a, bởi vì nghe được Nguyệt Nguyệt kể lại thì người cô ấy nói cùng người mọi người biết là hai người hoàn toàn khác nhau.

Hiện tại có làm thế nào cũng như vậy, Chung Đình trấn an kéo Nguyệt Nguyệt qua bàn ăn cơm, sau đó tùy ý nói: “Tốt lắm cậu đừng suy nghĩ nữa, mọi chuyện bọn mình sẽ cố gắng giúp cậu, cơm nước xong đi chơi game thả lỏng người tý đi!”

Nghe thấy nhắc tới trò chơi, Nguyệt Nguyệt đột nhiên vang lên, ngày hôm qua giống như cùng đại thần nói qua hôm nay sẽ online a! Nghĩ đến đây Nguyệt Nguyệt rất nhanh cơm nước xong bỏ chạy đi chơi game.

Vừa vào game Nguyệt Nguyệt liền liếc nhìn thời gian một cái, phát hiện đã mười giờ rưỡi! Cô vừa vào tới thì màn xuất hiện rất nhiều tin lóe ra không ngừng, cô run run mở ra, trực tiếp nhìn thấy đại thần phát tới một câu:

: “phu nhân, nàng đến muộn!”

Lúc Nguyệt Nguyệt nhìn những lời này, cũng cảm giác đại thần là đứng bên cạnh mình, ngữ khí khiến người cảm thấy lạnh lẽo gần từng tiếng mới nói ra được! Làm cô cảm thấy cả người lạnh tới phát run.

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Đại Thần, Người Không Phân Rõ Phải Trái!

Nguyệt Nguyệt nhìn thấy đại thần phát tới câu nói kia, thật muốn lập tức tắt game đi, không biết đại thần có nghĩ là cô mới vừa rồi thật sự không có online hay không a? Nhưng là có cơ hội này sao? Không đến 1 phút đại thần cũng đã xuất hiện ở chỗ cô mới login, chẳng lẽ nói hần là nhớ kỹ chỗ hôm qua mà cô logout sao, sau đó nhìn thấy cô login sau liền trực tiếp chạy tới sao? Nhìn đến đại thần sau khi xuất hiện, Nguyệt Nguyệt xấu hổ cười gãi gãi đầu phát hướng hần chào hỏi nói: “Aha, , đại thần, ta vừa nghĩ đến ngươi thì ngươi liền xuất hiện!”

Hần đi đến bên người Nguyệt Nguyệt, đã thấy cô có bộ dạng chột dạ, hần lạnh như băng ỏi ra câu: “Chẳng lẽ nàng hi vọng ta không đến?”

“Ách —— làm sao có thể đâu! A, ha ha!” Nguyệt Nguyệt hiện tại cảm giác mình giống như trừ bỏ ngây ngô cười cũng không biết còn có thể nói cái gì.

Hần liếc mắt Nguyệt Nguyệt đang ngây ngô cười: “Chẳng lẽ phu nhân không có chuyện gì khác muốn cùng ta nói sao?”

Khác? Nàng phải nói cái gì a? Ý là kêu cô giải thích, vì sao hôm nay trễ như vậy mới online sao?

Nguyệt Nguyệt liếc gương mặt đại thần một cái nhìn không ra biểu tình, cuối cùng cô vẫn là buồn bực mở miệng nói: “Ta hôm nay có chút việc!”

(A Từ: nhìn qua game mà bit đối phương nghĩ gì... tác giả thật....)

Hần nhú mày nhìn cô hỏi: “Sau đó thì sao?”

Nguyệt Nguyệt không thèm nhắc lại, chính là cúi đầu nhìn đám cỏ dưới chân trong game, nhìn xem có phải hay không trên cỏ sẽ có kiến để cho cô đếm số đi.

“Đi thôi!” Thấy bộ dạng cuối đầu muốn đếm kiến của cô, đại thần thờ dãi qua dất tay cô hướng hiệu thuốc bắc đi tới. Nguyệt Nguyệt nhìn thấy đại thần dẫn cô tới hiệu thuốc bắc, khó hiểu hỏi: “Dẫn ta tới nơi này làm cái gì?”

“Mua thuốc xong ta mang nàng đi luyện cấp.” Đại thần đứng trong cửa hàng mua dược thủy, thấy Nguyệt Nguyệt ở bên cạnh đang ngăn người liền phân phó nói. “A ~ thực là đã hơn chín giờ rồi!”

Nguyệt Nguyệt chỉ cảm thấy không hiểu, hần yêu luyện cấp đến như vậy sao? Vừa online liền bắt người ta đi luyện cấp, còn để cho người ta sống hay không a?

“Phu nhân hiện tại buồn ngủ?” Đại thần đang mua thuốc liền dừng tay lại, quay đầu nhìn mặt của cô hỏi.

Nguyệt Nguyệt nghe những xong liền nhanh chóng lắc đầu, không nói đến việc ngày hôm nay cô ngủ cả ngày, chỉ là nghe hần thấy ngữ khí kia của hần đã cảm thấy có điểm uy hiếp rồi, Nguyệt Nguyệt đem đầu như trống bỏi mà lắc qua lắc lại, luyện cấp thì liền đi luyện cấp!

Nhìn bộ dáng của nàng, hần không hề nói chuẩn bị cái gì dùng để cho luyện cấp. Nguyệt Nguyệt vừa lấy thuốc xong, liền nhìn thấy bang hội đang nói chuyện mà bên trong có người ở nói đến cô, kết quả đột nhiên có người toát ra một câu nói:

【 bang hội kênh 】: “Báo cáo! ! Ta nhìn thấy bang chủ chúng ta cùng đại tẩu rồi! ! ! Mọi người muốn đích thân tới hiện trường cúng bái sao?”

【 bang hội kênh 】: “Sói con người nhìn lão đại cùng đại tẩu ở đâu a? Hai người này thật không phúc hậu, ta rõ ràng vừa nhìn thấy hần online rồi, kết quả mới một chút đã không thấy bóng dáng, thì ra là chạy đi tìm đại tẩu hưởng không khí ngọt ngào đi?”

【 bang hội kênh 】: “Ồ hiệu thuốc bắc a, bang chủ giống như chuẩn bị mang đại tẩu đi nơi nào chơi nha!”

【 bang hội kênh 】: “Bang chủ chúng ta gặp gỡ đại tẩu, quả thực là như gặp mặt trời chói chan gặp băng sơn, toàn bộ đều hòa tan!”

【 bang hội kênh 】: “chúng ta đừng đi quấy rầy, để cho bọn họ trước khi cưới hảo hảo bồi dưỡng tình cảm đi!”

【 bang hội kênh 】: “Ách —— bị bang chủ phát hiện rồi, hần trừng ta!”

Đại thần thời điểm nhìn thấy Trương Hàn, khoe miệng liền treo lên một chút cười lạnh, tên nhiều chuyện này xem ra gần đây thật sự rất rối rãnh, chờ quay đầu lại thì hần gương mặt lạnh lùng ở trong bang nói một câu:

【 bang hội kênh 】: “Nếu mọi người thấy nhàm chán như vậy, thì ta phân công cho mọi người ít việc để làm vậy!!!”

Nghe được một câu tràn ngập uy hiếp như vậy, đám nhỏ kia giống như chim sợ cành cong, một cái hai cái nhanh chóng đều lấy cớ biến mất không dám ở trên kênh bang nói chuyện phiếm nữa.

Nguyệt Nguyệt nhìn thấy Hàn Lâm Học Sĩ ở trong bang nói câu kia, đầu vốn mơ hồ một chút liền thông minh lên, đại thần vừa rồi nguyên lai cũng là vừa mới online, người kia cư nhiên không biết xấu hổ nói mình đến muộn.

Nguyệt Nguyệt tràn đầy đắc ý nhìn đại thần nói: “Nguyên lai người cũng là mới online, lại còn dám trách ta đến chậm sao?”

Hắn sắc mặt không thay đổi nhìn cô: “Chỉ cần so với phu nhân sớm 1 phút, phu nhân kia cũng gọi là đến muộn!”

Nghe xong lời nói của đại thần, Nguyệt Nguyệt là tức giận dậm chân a, người kia như thế nào như vậy a? Cô buồn bực hét lên: “Người không phân rõ phải trái! !”

“Thì tính sao?” Hắn nhẹ nhàng băng quơ nói một câu, làm cho buồn bực của Nguyệt Nguyệt quay trở lại.

Đúng nga! Cho dù hắn không phân rõ phải trái, lại có thể thế nào a? Đánh —— cô đánh không lại, mắng —— thù hạ huynh đệ đại thần rất đông, một người mắng cô một câu phỏng chừng nước miếng bọt cũng có thể đem cô nhấn chìm. Nghĩ đến đây sau Nguyệt Nguyệt khinh bỉ quét liếc mắt nhìn đại thần một cái. Hừ ~! Con gái tốt không đấu cùng nam nhân phúc hắc!

Nhìn đến Nguyệt Nguyệt không thêm nhắc lại, đại thần đem tọa kỵ ra, ôm cô lên tọa kỵ sau liền hướng chỗ luyện cấp bay tới.

Tại Anh quốc trong pháo đài của gia tộc Tome.

Cơm trưa qua đi Aigenisi cùng bà của mình ngồi ở trong phòng khách uống trà chiều, ngoài phòng nắng gắt như lửa, tựa hồ ở phòng mở máy điều hòa thì vẫn cảm nhận được.

Aigenisi xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh trong phòng khách, thấy được trong vườn hoa chính là hình ảnh hai người, ánh mắt của cô hiện lên một tia hoảng hốt, giống như ở nơi đó có một cô bé tóc vàng, còn ở bên cạnh xích đu còn một cô gái tầm mười một mười hai tuổi tóc đen, cô gái trên mặt lộ ra ý cười thật ôn nhu nhìn cô bé, rồi nhẹ nhàng đẩy xích đu và nói với cô bé: “Nell! Chờ về sau chị tìm được em gái song sinh của mình, em ấy cũng sẽ rất thích Nell nha!”

Cô bé sau khi nghe thấy trên mặt sáng lạn mỉm cười hỏi: “Em gái song sinh? Chị ấy sẽ xinh đẹp giống chị Mạt nhi sao, chị ấy sẽ giống như chị Mạt nhi yêu thương Nell sao?”

Cô gái tóc đen vuốt tóc cô bé nói: “Đúng vậy a, em ấy cùng chị bộ dạng giống nhau như đúc, em ấy cũng sẽ giống chị, yêu thương Nell.”

Khi nhắc đến cô em gái song sinh của mình thì trong mắt cô ấy luôn hiện lên vẻ đau xót nồng đậm, không biết em gái mình như thế nào, rốt cuộc là đang ở nơi đâu? Cô gái tóc đen âm thầm nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó cười cười đẩy xích đu dùm cô bé, chiếc xích đu càng lay động thì càng cao làm cô bé cười đến khanh khách, từng đợt tiếng cười như chuông bạc quét đi đau xót trên mặt cô gái tóc đen.

Lúc này Aigenisi ngồi ở bên người bà của mình nhẹ nhàng hít một tiếng, chính là bởi tiếng hít thở mạnh đã mang tâm trí của cô trở lại, rồi lại nhìn hướng chiếc xích đu kia, nơi đó đã không còn một bóng người, cô lau lau đôi mắt vì nhớ lại chuyện xưa mà trở nên bi thương, sau đó quay lại nhẹ nhàng hỏi bà của mình: “Bà nội, người làm sao vậy?”

lão phu nhân Tome trên mặt không chút biểu tình nhìn cô, trong lòng hơi hơi đau xót, đứa bé này từ khi Mạt Mạt đi rồi thì ở trước mặt người thân không bao giờ cười nhiều. Biết rõ chuyện kia không phải là do mình sai, nhưng là đứa bé này lại muốn gánh lấy tất cả, bất kể mọi người khuyên thế nào cũng không có tác dụng.

Bất quá nghe Elvis gần nhất nhắc tới, đứa bé này đang chơi một trò chơi và quen biết một cô gái, khi cùng cô gái kia ở cùng một chỗ thì trở nên sinh động đáng yêu hơn giống như Nell của mấy năm trước. Nghĩ đến đây bà liền nắm tay cháu gái nói: “Nell, nghe nói con gần đây chơi một trò chơi quen được một người bạn gái?”

Có lẽ là không nghĩ tới bà nội sẽ biết chuyện này, trên mặt Aigenisi hiện lên tia kinh ngạc, cô nhìn nhìn bà nội mình một cái nghĩ cũng biết là do anh Elvis của cô nói ra đi, cô liền nhẹ nhàng gật đầu.

“Nghe nói cô ấy là người trung quốc, hơn nữa lần này đi trung quốc là để gặp cô ấy?” lão phu nhân Tome nhìn Aigenisi, dùng đôi tay gầy còm của người già vuốt ve đôi tay vốn trắng nõn mềm mại như em bé của Aigenisi, nhưng do luyện võ cùng luyện tập vũ khí hiện đại mà trở nên đầy vết chai cùng sẹo, bà âm thầm thở dài.

Aigenisi lúc nghe bà nội mình nhắc tới “cô ấy” thì đáy mắt hiện lên ý cười, mặc dù nhanh chóng biến mất, nhưng vẫn là bị lão phu nhân Tome thấy được.

Aigenisi sắc mặt có điểm mất tự nhiên nên mặt đỏ lên, cô đứng dậy đối diện với bà nội của mình nói: “Con đi trung quốc là có chuyện cần làm.” Sau khi nói xong lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi phòng khách.

Lão phu nhân Tome nhìn bóng lưng Aigenisi biến mất nhanh chóng, trên mặt chậm rãi hiện lên một chút mỉm cười.

Aigenisi đi vào phòng của Elvis, gõ cửa, bên trong không có phản ứng, cô lại liên tục gõ vài lần, gõ thủy chung không có người đáp lại, cô liền mở cửa đi vào. Nghe được bên phía phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, cô liền biết anh trai đang tắm rửa.

Aigenisi hướng về phía phòng tắm kêu một tiếng: “Anh Elvis, em tới tìm anh bàn chuyện đi trung quốc.”

Elvis trong phòng tắm sau khi nghe thấy lớn tiếng nói một câu: “Em ngồi chờ một chút, anh sắp xong rồi!”

Nghe được lời của hân Aigenisi đi đến trên sofa ngồi xuống, bên cạnh bàn làm việc máy fax vang lên một tiếng, cô nghĩ có lẽ là người khác gọi thư cho anh trai, cô không có nói cho Elvis mà đi đến bên bàn làm việc giúp hân nhấn nút nhận thư. Lúc tờ giấy thứ nhất đi ra, cô thuận tay rút ra nhìn thoáng qua, nhưng chỉ liếc mắt một cái cô liền sững sờ ở tại chỗ. Mặt trên rõ ràng viết báo cáo tư liệu điều tra ‘ Lam Nguyệt Lệ’!

Phía sau cửa phòng tắm mở ra, Elvis đi ra, khi hân nhìn thấy tờ giấy trên tay Aigenisi, biểu tình trên mặt hân nháy mắt cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Như Thế Nào Lại Có Con Trai?

Elvis đứng ở cửa phòng tắm vẫn không hề động đậy. Lúc hân từ trong phòng tắm đi ra, nhìn thấy tờ giấy trên tay Aigenisi, hân liền hiểu được trên tay cô chính là báo cáo tư liệu điều tra ‘Lam Nguyệt Lệ’, vừa rồi hân mới cùng Phan Thần nói chuyện điện thoại, sau đó hân bảo Phan Thần đem tư liệu của ‘cô ấy’ fax qua, nhưng là thật không ngờ Aigenisi sẽ qua lúc hân đi tắm, càng không có nghĩ tới bởi vì thế nên bị Aigenisi tận mắt nhìn thấy mớ tư liệu kia. Gương mặt của Aigenisi lúc này tràn đầy sương lạnh, Elvis lo lắng làm thế nào nói với cô chuyện điều tra ‘cô ấy’. Aigenisi nhìn tư liệu trên tay, cô về mặt lạnh lùng quay đầu nhìn về phía Elvis, cô đến giờ mới biết anh trai mình cứ nhiên đi điều tra ‘cô ấy’, đây rốt cuộc là vì sao? Cũng bởi vì cô nói là cô muốn bảo vệ ‘cô ấy’ hay sao? Hay là bởi vì cô nói muốn đi Trung Quốc để gặp ‘cô ấy’? Hay tại cô từng nói ‘cô ấy’ rất giống chị Mạt Nhi? Nhìn thấy Elvis còn đứng ở cửa phòng tắm, cô nâng tay phải lên, chỉ vào bản báo cáo bên tay kia, ánh mắt khóa chặt hỏi hân: “Anh Elvis, có thể nói cho em biết là tại sao không?” Nhìn thấy tư liệu trên tay Aigenisi, Elvis đi tới nhận lấy sau đó mới lên tiếng: “Anh là vì muốn tốt cho em!” Nghe được lời của hân, Aigenisi cắn chặt môi, cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn Elvis: “Tốt với em chính là bất cứ người nào xuất hiện quanh em anh đều cho người điều tra về người ta hay sao?” Elvis nghe được trong giọng nói của cô khó nén nổi phần nộ sau đó như còn muốn nói chút gì đó, chính là hiện tại hân không biết cô có đọc hết phần tư liệu kia hay không nên cuối cùng hân thừa tình nói: “Anh chỉ muốn xác nhận cô ấy có phải là người an toàn hay không?” “Cô ấy cái gì cũng không biết, chẳng lẽ cũng bởi vì chúng ta là người của tộc Tome sao? Anh dựa vào cái gì mà đi điều tra về cô ấy?” Aigenisi phần nộ hướng hân quát, hơn nữa càng nói về sau ngữ khí của cô càng cao hơn. Phản ứng của cô làm cho Elvis phi thường kinh ngạc, không nghĩ tới em gái mình lại có phản ứng lớn như vậy khi biết mình điều tra về ‘cô ấy’, đây là chứng minh cho việc Aigenisi rất đề ý tới ‘cô ấy’ hay sao? Chẳng lẽ bởi vì là song sinh, cho nên Từ Nguyệt Nguyệt kia đã tạo cho con bé cùng Mạt Nhi có cảm giác giống nhau sao? Nhìn thấy aigenisi về mặt phần nộ nhìn mình, hân cũng là vì tốt cho cô, vì sao cô lại không hiểu chứ? Nghĩ đến đây Elvis có điểm tức giận phản bác: “Anh không hi vọng bên cạnh em xuất hiện người có dã tâm! Dù sao chuyện từng phát sinh qua em quên rồi hay sao?” Lời của hân vừa ra khỏi miệng liền cảm thấy hối hận, bởi vì Aigenisi sau khi nghe xong sắc mặt nháy mắt tái nhợt như tờ giấy. Đúng a! Chuyện như vậy cũng không phải không có phát sinh qua, môi Aigenisi nhẹ nhàng run rẩy, há miệng thở dốc muốn nói cái gì đó, cuối cùng lại không nói, chính là cô đơn xoay người đi về hướng cửa phòng. Nhìn bộ dáng của cô, Elvis trong mắt hiện lên lời xin lỗi, hân không phải cố ý đề cập đến chuyện kia, hân chính là không hy vọng cô em gái duy nhất của mình lại phạm sai lầm đáng tiếc nào nữa, dù sao đối với bên ngoài thì gia tộc Tome là chiếc bánh nóng vô cùng mê người, chỉ cần có cơ hội, ai cũng muốn cắn vài miếng, nhưng là hân không có nghĩ đến bởi vì hân nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, làm cô nhớ lại chuyện xưa, chuyện mà cô không hề muốn nhớ tới chút nào. Nhìn bóng lưng cô tịch của cô, Elvis sốt ruột tiến lên, cầm tay cô nói: “Em gái nghe anh nói, anh không có ý gì, chuyện kia cũng không phải lỗi của em.” Aigenisi đưa lưng về phía hân, chậm rãi nâng tay trái của mình lên, sau đó đẩy hân ra, đem tay phải miết lên tay trái, xoay đó xoay người nhìn về mặt xin lỗi của hân, khoe miệng cong lên một chút cười khổ tự giễu: “Anh nói không sai, em làm sao có thể quên chuyện đã từng xảy ra kia chứ? Vết sẹo đã lành làm em quên mất nỗi đau, anh muốn điều tra thì điều tra đi!” Nhìn bộ dáng cô bây giờ, Elvis thật sự muốn đánh mình một trận, tại sao phải đề cập đến chuyện kia, hân nhẹ nhàng ngăn cô, đem cô ôm vào trong ngực nói: “Dừng suy nghĩ nữa, chuyện đó thật không phải lỗi của em!” Aigenisi đôi mắt to vô thần ở trong lòng hân ngẩng đầu nhìn hân nhẹ nhàng thấp lăm bầm nói: “Làm sao có thể không phải lỗi của em chứ? Nếu không phải em cùng người đàn bà kia đi chơi, thì cũng không bị bắt cóc, chị Mạt nhi càng sẽ không bởi vì cứu em mà chết! Nếu không phải em thì chuyện này sẽ không xảy ra, chị ấy cũng sẽ không chết, anh còn nói đây không phải lỗi của em sao?” Sau khi nói xong trong đôi mắt thật to không ngừng chảy nước mắt, từ sau Mạt nhi đi thì nước mắt chưa từng rơi qua, lúc này chính tuôn ra không ngừng. Lúc đầu chỉ là khóc nhỏ nhỏ đến cuối cùng là khóc rống lên. Elvis âm thầm thở dài, hân nhẹ nhàng vuốt ve đầu của cô nói: “Kia thật không phải là lỗi của em, bởi vì em cũng không biết sẽ phát sinh chuyện như vậy, hai người xấu kia cũng đã chết rồi, em còn khó chịu như vậy, Mạt nhi ở trên trời nhìn thấy cũng sẽ không vui.” Cảm giác được trước ngực không ngừng truyền đến cảm giác ấm áp, Elvis biết là cô cần phát tiết, nên cứ để mặc cô, bởi nếu cứ để cô giữ mọi thứ trong lòng như vậy thì không bao lâu sẽ hỏng mất. Qua thật lâu sau tiếng khóc mới chậm rãi biến thành nức nở, Elvis đem cô ôm trở về phòng đặt ở trên giường, giúp cô đắp kín mền nói: “Không còn chuyện gì nữa rồi, anh hứa với em là sẽ không đi điều tra về cô ấy nữa, em hào hào ngủ một giấc đi!” Bởi vì phải biết cũng biết rồi, không nên biết đến cũng đã biết. Elvis nhìn cô nhắm mắt lại ngủ, hân mới nhẹ giọng tiêu sái rời khỏi phòng của cô, khi hân trở lại gian phòng của mình, nhìn thấy phần tư liệu mà Aigenisi chưa kịp thấy, Elvis cầm lấy hé ra trang cuối cùng là ảnh chụp của Nguyệt Nguyệt. Nếu này tờ giấy mới vừa rồi bị Aigenisi nhìn thấy, cô nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện, ảnh chụp trong tư liệu cùng bộ dáng của Mạt nhi giống nhau như đúc, cũng sẽ liên tưởng đến ‘Lam Nguyệt Lệ’ kỳ thật chính là em gái song sinh của Mạt nhi, nhưng cô bởi vì thái quá mức phần nộ Elvis điều tra ‘Lam Nguyệt Lệ’, cho nên không kịp phát hiện chuyện này. Elvis nhìn người trong hình kia cùng Mạt nhi giống nhau như đúc, trên mặt hân lộ ra vẻ do dự, vừa rồi xem phản ứng của Aigenisi, mọi nàng không đi thấy nàng là không thể nào, nhưng là nếu như đi thấy, nàng thế tất sẽ phát hiện Từ Nguyệt Nguyệt chính là chính là em gái song sinh của Mạt nhi, nhưng là Từ Nguyệt Nguyệt nhưng bây giờ mất ký ức, aiz...! Tóm lại là nên làm sao đây a? Hân rung xa xa đầu đem tư liệu thu vào trong ngăn kéo, quyết định chờ Aigenisi tỉnh ngủ nhìn xem phản ứng lại quyết định tiếp. Mà trong trò chơi Nguyệt Nguyệt đi theo đại thần bay đến bản đồ Thái Cực Trận, trên đường đi nhìn thấy rất nhiều loại quái, xem ra liên đặc biệt hưng hân... , Nguyệt Nguyệt nhìn phía dưới hỏi: “Đại thần a, người dẫn ta tới nơi này luyện cấp không sợ tuần sau kết hôn không được sao?” Đại thần khó hiểu nhíu mày nhìn về phía cô.: “Tại sao lại nói thế?” “Nơi này quái hung hiểm như vậy, ta hân là thực dễ dàng chết, chết như thế vài lần thì cấp độ không phải càng ngày càng ít hay sao?” Kinh bị quét mắt nhìn hân một cái, ngay cả chuyện rõ ràng như thế còn hỏi, một chút cũng không giống đại thần a! Nghe Nguyệt Nguyệt nói... ,

đại thần suất nữa đem cô bỏ lại đi, việc này cũng quá không tin tưởng hẳn đi? Nơi này quái đối với cô mà nói là tương đối nguy hiểm, nhưng với hẳn mà nói giống như căn bản là không có việc gì. Nếu như vậy mà để nàng chết đi, vậy hẳn liền đem nhân vật xóa bỏ được rồi, bởi vì quá vô dụng mà! Hẳn liền không để ý đến cô nữa mà hướng mục tiêu định sẵn bay đi, ai bảo cô cứ nhiên như vậy không tin mình, lại còn sợ hẳn bảo hộ không được cô nữa chứ. Nhìn đại thần sắc mặt khó coi lại không để ý chính mình, Nguyệt Nguyệt âm thầm thề lời, cũng quá hẹp hòi đi? Không phải tùy tiện nói một chút a, cái này cũng có thể làm cho hẳn sắc mặt khó coi thành như vậy. cô ánh mắt nhằm chán nhìn chung quanh xem xét, dù sao bình thường cô chỉ có một mình, những chỗ này nghĩ đến nhưng muốn đến thật không dễ dàng. Nguyệt Nguyệt vụng trộm đi thăm dò phía dưới, phát hiện nơi này quái cứ nhiên tất cả đều là hơn bảy mươi cấp. Là quái chủ động công kích, phòng chừng rất khó có thể chịu đựng được, cô muốn tới bản đồ này trừ phi là giống đại thần dùng tọa kỵ bay tới, tuy rằng Nguyệt Nguyệt hiện tại cũng có tọa kỵ, nhưng là y theo trình độ mù đường của cô mà nói đi mười lần mà nhớ được đã là kỳ tích. Cô xem một chút cũng không phát hiện có thứ gì vui, buồn bực hướng phía sau nhìn thoáng qua, thật lâu mới ngẩng ngực giật tay áo đại thần một chút, đại thần khó hiểu cúi đầu nhìn cô, cái nha đầu này lại làm sao? Nguyệt Nguyệt ngẩng ngực hỏi: “Đại thần a, người nói cá có thể bay ở trên trời sao?” Đại thần khòe miệng hung hăng run rẩy một chút, tên ngu ngốc này vẫn đề như vậy còn cần phải hỏi sao? Hẳn vừa định không thể, Nguyệt Nguyệt dùng ngón tay chỉ ra phía sau, ngẩng ngực nói một câu: “Ta biết người nghĩ nói cho ta biết không thể, nhưng là vì sao phía sau chúng ta có con cá bay trên trời a?” Chính là trên đó còn có một đứa trẻ chừng hai tuổi. Thấy Nguyệt Nguyệt trông mắt đều nhanh lòi ra, liền nghĩ một người một cá đi theo bọn họ từ khi nào? Đại thần nghe xong lời Nguyệt Nguyệt cũng đầy mặt hắc tuyến quay đầu lại, khi hẳn nhìn thấy một đứa bé ngồi trên người một con cá chép vàng, hơn nữa con cá kia vẫn đang bay bay trên không trung, mặt hẳn vốn bình tĩnh, lúc này cũng xuất hiện vết nứt. Nhìn thấy bộ dáng kia phòng chừng sẽ có nhiệm vụ, nhiệm vụ cô quái, đại thần dùng ánh mắt cô quái nhìn thoáng qua Nguyệt Nguyệt trong lòng, chẳng lẽ lại là do cái nha đầu trêu chọc đến? Nghĩ đến đây, hẳn lặng lẽ đánh chữ mật cho Nguyệt Nguyệt nói: “Nàng đi hỏi xem có chuyện gì, có phải hay không có nhiệm vụ muốn giao cho chúng ta.” Nhìn thấy đại thần nói... , cô nghi hoặc nhìn hẳn: “Người trực tiếp hỏi hẳn không được sao? Vì sao thế nào cũng phải để cho ta hỏi a?” Đại thần không nói gì nhìn cô, hẳn cũng nghĩ tới mình đến hỏi, nhưng là phòng chừng hỏi cũng không được gì, chơi lâu như vậy cũng chưa nghe nói qua cái trò chơi có nhiệm vụ tốt gì, nhưng mà với cô lại không giống nhau, hình như là từ lúc cô vào game đến giờ, cái gì cô quái cũng có thể ở trên người cô phát sinh.: “Nếu ta đi, hẳn chắc chắn sẽ không để ý đến ta.” Nguyệt Nguyệt liếc mắt một cái nhìn một người một cá vẫn đi theo phía sau, tràn đầy hoài nghi nói: “Ta không tin!” Là nhiệm vụ không phải đều có thể tiếp sao? Chẳng lẽ còn muốn tìm người a? Nào có chuyện kỳ lạ đến thế chứ. (A Từ: ko kỳ lạ, ko kỳ lạ đâu... ừ 9 vạn năm ánh hào quang nó luôn thế mà.) Đại thần nhìn thấy Nguyệt Nguyệt không tin cũng không nói nhiều vô nghĩa, trực tiếp không chế được ‘Hóa Hoàng’ ngừng lại, phía sau một người một cá bởi vì người phía trước dừng lại, bọn họ cũng ngừng lại, chỉ là một người một cá vẫn là cùng Nguyệt Nguyệt Nguyệt bọn họ bảo lưu khoảng cách 4-5m. Đại thần nhìn đứa bé ngồi trên đầu cá chép vàng hỏi: “Người vẫn đi theo chúng ta có chuyện gì không?” Kết quả đứa bé kia sững sờ không để ý tới đại thần ở nơi đó không nhúc nhích, đột nhiên đôi mắt phát sáng Nguyệt Nguyệt ở phía sau, sau đó ánh mắt của hẳn lại đi chuyển, đại thần bị ánh mắt của hẳn gọi lên một trận tò mò, cũng đi theo hẳn ánh mắt hướng Nguyệt Nguyệt nhìn nhìn, sau đó cùng dừng lại ở địa phương mà đứa bé kia nhìn. Ách —— đại thần sắc mặt mất tự nhiên đỏ lên một chút, cũng không biết Nguyệt Nguyệt có phát hiện hay không, bởi vì đứa bé kia nhìn là trước ngực của Nguyệt Nguyệt, đứa bé nhìn trước ngực Nguyệt Nguyệt xong liền cười cá thẳng hướng hướng đánh tới, cách Nguyệt Nguyệt còn có một thước, đứa bé kia trực tiếp bỏ nhào vào trên người Nguyệt Nguyệt, mà Nguyệt Nguyệt không hề lựa chọn chỉ có thể mặc cho đứa bé kia mang ở trên người, bởi vì nó là NPC, nàng căn bản không có quyền lựa chọn. Chỉ thấy đứa bé kia nhào vào trên người Nguyệt Nguyệt, sau đó dùng tay nhỏ bé vỗ vỗ trước ngực Nguyệt Nguyệt nói: “Phụ thân đại nhân, oa nhi thật là cao hứng khi nhìn thấy ngài!” Nói xong cũng hướng trên ngực nhân vật Nguyệt Nguyệt dùng sức cọ xát vài cái. Mà động tác liên tiếp này, cộng thêm cái lời xưng hô kia, trực tiếp đem Nguyệt Nguyệt cùng đại thần sét đánh ngang người ngoài khét trong sống. Đây đến cuối cùng là cái gì a? NPC nhỏ nhỏ này ngốc chưa kia? Muốn kêu phụ thân cũng nên kêu đại thần đi, tuy nói nhân vật trong game của Nguyệt Nguyệt có ngực không lớn lắm, nhưng là cũng không giống sân bay làm cho người ta hiểu lầm thành nam nhân đi? Nguyệt Nguyệt khòe miệng hung hăng run rẩy vài cái, cô mặt đen lên nhìn về phía đứa bé đang ở trước ngực mình: “Tiểu băng hữu, người nhận lầm người, ta không phải phụ thân người, cho dù là thế ta cũng chỉ có thể là mẫu thân không phải phụ thân!” A phi ~~ vừa nói xong Nguyệt Nguyệt đã nghĩ đánh chính mình một cái tát tai, tại sao lại nói thế chứ? Cái gì mà mẫu thân không phải phụ thân a? “Người gạt người, ngài không cần oa nhi sao? Bà bà rõ ràng nói cho ta biết, có ngực là phụ thân, không ngực là mẫu thân! Tuy rằng phụ thân đại nhân ngài ngực rất nhỏ, nhưng là vẫn có ngực a!” Vừa nói đứa bé kia còn biên dùng cái tay nhỏ nhỏ vỗ vỗ trước ngực của cô. Đứa bé kia ánh mắt nhìn chăm chăm trước ngực của đại thần, sau đó nhẹ nhàng đến bên cạnh đại thần. Ách —— Nguyệt Nguyệt trước máy tính ‘phốc xuy’ một chút cười lên ha ha. Nghe được Nguyệt Nguyệt cười giống như nôi diên, ba người trong phòng ngủ đều chấy tới, tò mò nhìn hướng màn hình máy tính của cô nhìn, muốn biết rốt cuộc là cái gì làm cho Nguyệt Nguyệt cười giống như nôi diên, trong lúc đó các cô nhìn thấy trên màn ảnh phát sinh màn kia thì trong phòng ngủ cười giống như nôi diên lại thêm ba người. Bởi vì đứa bé kia cứ nhiên hướng đại thần đáng thương nói một câu: “Mẫu thân, con đói bụng, có thể uống sữa được không?” Lần này không riêng đại thần cùng toàn bộ người trong phòng Nguyệt Nguyệt ra, ngay cả tọa kỵ ‘Hóa Hoàng’ đều quên đập cánh, gián tiếp tạo thành hai người từ không trung nhanh chóng rơi xuống, ngay lúc hai người nghĩ đến sẽ được miễn phí trở về thành, thì con cá chép vàng tiếp được hai người, ngồi ở trên đầu con cá chép vàng, đứa bé kia vỗ vỗ đầu cá nói: “Tiểu Kim thực ngoan, để ta nói phụ thân cùng mẫu thân làm đồ ăn ngon để thưởng cho người nha.” Nghe đến đó đại thần rốt cuộc không thể bình tĩnh nữa rồi, hẳn lạnh lùng nhìn đứa bé nói: “Chúng ta không phải cha mẹ của người, lại gọi bậy liền đem người bỏ lại đây!” Tiểu tử kia bị sắc mặt khó coi của đại thần hù dọa, trực tiếp xoay người lại chui vào trong lòng Nguyệt Nguyệt khóc kể nói: “Phụ thân đại nhân, mẫu thân không thích oa nhi a!” Toàn bộ người trong phòng của Nguyệt Nguyệt, đều nhìn hình ảnh nhỏ nhỏ trên màn ảnh kia, đang không ngừng dùng tay nhỏ bé ăn đầu hủ trước ngực Nguyệt Nguyệt. Cô hít thở sâu nhiều lần, lặng lẽ mặt đại thần nói: “Đều là tại người, nói trên người đứa bé kia có nhiệm vụ, hiện tại tốt lắm, ta không cần làm phụ thân a.” Nguyệt Nguyệt nói đến phần sau câu kia thời điểm ai oán muốn chết, một cô gái lại bị người kêu là phụ thân, cảm giác thật là lạ nha. Đại thần thần nhiên quét qua cô một cái nói: “Vậy người làm mẫu thân?” A, không phải ý tứ này được không? Aiz...! Đại thần nói đùa cũng thực lạnh nha! Bảo Nhi phía sau đẩy bà vai Nguyệt Nguyệt nói: “Ta cảm thấy được các người nhận nhiệm vụ này khẳng định có thứ tốt a, đều cho tới bây giờ không nghe nói qua nhiệm vụ này, người cùng đại thần nghĩ biện pháp xem a!” Chung Đình bên cạnh cũng tạo thành gât gât đầu. Thôi Tuyệt chính là rồi rãnh liếc mắt nhìn Nguyệt Nguyệt một cái nói: “Không nên nhìn mình, mình nghĩ chỉ cần không phải ngu ngốc, đụng tới tình huống này đều đã hiểu được là Ân Tàng Nhiệm Vụ chứ?” Bị Thôi Tuyệt mắng một câu ngu ngốc làm buồn bực hồng rồi, Nguyệt Nguyệt nhìn đại thần ở bên kia mặt đen lên, cuối cùng cô hỏi đứa bé trên người mình: “Người tại sao lại nói chúng ta là phụ thân cùng mẫu thân?” Cô còn chưa có cùng đại thần kết hôn, nơi nào lại xuất hiện đứa nhỏ? NPC này chẳng lẽ muốn để cô cùng hẳn tìm phụ thân với mẫu thân sao? Nguyệt Nguyệt chỉ có thể hướng phương diện này suy nghĩ. Đứa bé kia ừ ừ khua biu môi, ở trước ngực Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu nói: “Là bà bà để cho ta ở chỗ này chờ a, nói là xuất hiện một nam một nữ trong lời nói kia chính là ta phụ thân cùng mẫu thân, còn nói để cho ta đợi các người liền mang bọn người đi qua!” Di ——! Nghe đến đó đại thần cùng Nguyệt Nguyệt đều hiểu được, đã đến chỗ mấu chốt rồi, bà bà của đứa bé này nhất định chính là nơi mấu chốt để nhận nhiệm vụ đi! Đại thần sắc mặt không tốt nhìn đứa bé trước mặt, sau đó về mặt âm trầm mở miệng: “Vậy mang bọn ta đi gặp bà bà của người đi!” Nói xong đem ‘Hóa Hoàng’ gọi ra, sau đó kéo Nguyệt Nguyệt qua định nhảy qua người ‘Hóa Hoàng’, nhưng đứa bé kia cứ nhiên chơi xấu trước ngực của nàng không đi xuống, đại thần trong mắt có thể nói là ánh lửa bắn ra bốn phía, cố tình với đứa bé kia không có biện pháp, ai bảo đứa bé kia là NPC, hơn nữa còn là NPC cùng nhiệm vụ có liên quan, nghĩ đến đây, đại thần sắc mặt tối đen nói: “Buông tay!” “Không!” Vừa nói, đứa bé kia liền hướng Nguyệt Nguyệt trong lòng lại chui vào một chút. “Buông tay!!!” Chợt tới nơi này thời điểm, đại thần ngữ khí mang một ít tức giận. Thấy đứa bé kia cắn chặt môi của mình, hốc mắt còn hơi ươn ướt nước mắt, nhìn đại thần nói: “Mẫu thân không thích oa nhi, chẳng lẽ oa nhi ngay cả thích phụ thân đại nhân cũng không được sao?” Sau khi nói xong,

đứa bé kia lại ở trong lòng Nguyệt Nguyệt gào khóc, thấy Nguyệt Nguyệt ở sâu trong nội tâm có điểm đau, NPC chết tiệt này đặt ra thật chọc người ta đau lòng a. Nguyệt Nguyệt đối với đại thần lác lác đầu nói: “Quên đi cứ như vậy đi, chúng ta trước hãy đi đến gặp bà bà của đứa nhỏ này rồi tính sau.” Sau khi nói xong Nguyệt Nguyệt chính mình cùng đứa bé ngồi ở trên lưng cá chép, mà đại thần về mặt lãnh ý nhảy lên lưng ‘Hỏa Goàng’ theo hướng đứa bé kia bay theo.

Bạn đang đọc truyện *Chơi Game, Trói Đại Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.